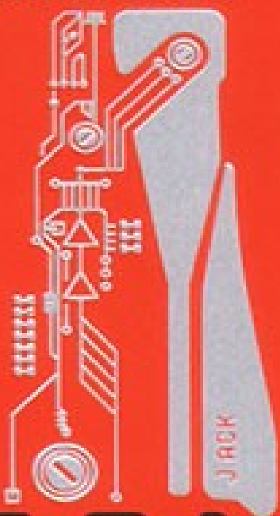

01001110010011110101001101001100010000010101011001000101

„Cartea aceasta este pentru biotehnologie și inteligență artificială ce a fost *Neuromantul* pentru internet."
NEAL STEPHENSON

AUTONOM

ANNALEE NEWITZ

ARMADA

ANNALEE NEWITZ este o jurnalistă specializată în impactul cultural al ştiinţei şi tehnologiei. Ea are un doctorat obţinut la Universitatea Berkeley din California şi a lucrat ca analist politic pentru Electronic Frontier Foundation. A scris pentru publicaţii precum *Ars Technica, Gawker, Wired, New Yorker.* În 2008 a fondat *io9,* unul dintre cele mai citite bloguri de Science fiction din lume. *Autonom*, romanul ei de debut, a fost nominalizat la premiile Nebula şi Locus.

ANNALEE NEWITZ

AUTONOM

Original: *Autonomous* (2017)
Traducere din limba engleză:
MIHAI IORDACHE

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2019 —

Pentru toţi roboţii care se îndoiesc de programarea lor

ULTIMUL PIRAT DIN SASKATCHEWAN

Dintr-o baladă din secolul XX a Viermilor Aroganţi[1]

Eram ţăran, mă descurcam cu micul meu teren
Lângă Canadian Pacific[2], linia de tren,
Dar timpurile erau grele, şi banca mi l-a luat,
Au zis: „Aşa-i corect, căci banii înapoi nu ni i-ai dat.”

Am căutat de muncă-n lung şi-n lat, dar ei râdeau.
„— Să te-angajăm? Dat-am afară 20”, spuneau.
Guvernul mi-a propus atunci un ajutor sărman,
Dar sunt prea mândru ca s-ajung şi eu un alt golan.

Apoi mi-am zis: ce-mi pasă mie că slujbele s-au dat?
Mă duc pe râul Saskatchewan, să mă fac pirat.

Şi cu heirup, heirup, acum, vin peste prerii
Şi fur grâul şi orzul şi orice o mai fi
Şi cu heirup, ţărane, încuie-ţi hambarul şi grădina
Când vezi un steag cu cap de mort pe ţărmul din Regina[3].

Ai crede că ţăranii ştiu că-s în libertate,
Dar numai ieri văzut-am pe-o barjă transportate
Îngrăşăminte, nu s-au prins, prin dos m-am furişat,
Le-am scufundat şi nava, şi marfa le-am furat.

Un pod din Moose Jaw[4] trece fluviul cu ape grandioase,
Ţăranii-l traversează mereu cu frica-n oase,
Ei ştiu că Tractor Jack i-aşteaptă în golf, şi vin uşor,
Mă sui pe pod, le dau în cap şi plec cu fânul lor.

---

[1] Arrogant Worms, trio canadian de comedie care parodiază diferite genuri muzicale (n. tr.).

[2] Canadian Pacific Railway, cale ferată istorică, construită între 1881 şi 1885, ce traversează Canada (n. tr.).

[3] Regina, orăşel din Saskatchewan (n. tr.).

[4] Moose Jaw, al patrulea oraş ca mărime din provincia Saskatchewan, Canada (n. tr.).

1
NAVA PIRAT

25 iunie 2144

Studenta n-avea de gând să se oprească din făcutul temelor, şi asta avea s-o ucidă. Chiar şi după ce medicii îi injectaseră tranchilizante, ea se ghemuise în şezut, cu degetele încovoiate în jurul unei tastaturi absente, şi continuase să tasteze. Antiobsesivele nu avuseseră efect. Intervenţia asupra nivelurilor de serotonină nu rezolvase nimic, şi problema nu părea să fie disocierea sau halucinaţia. Studenta era perfect lucidă. Dar pur şi simplu nu se oprea din a reimplementa caracteristici ale sistemului de operare pentru ora ei de programare. Singurul lucru care o ţinea în viaţă era un tub de hrănire pe care medicii reuşiseră să i-l introducă în nas cu forţa, cât timp fusese imobilizată.

Părinţii erau indignaţi. Locuiau într-un cartier respectabil al oraşului Calgary şi se asiguraseră că fiica lor are întotdeauna acces la cele mai bune medicamente disponibile pe piaţă. Cum ar putea să fie ceva în neregulă cu mintea ei?

Doctorii le spuseră reporterilor că acest caz avea toate caracteristicile abuzului de droguri. Creierul obsedatei de teme prezenta un tipar perfect al dependenţei. Bucla plăcere-recompensă, care trimitea neurotransmiţătorii într-un du-te-vino de la creierul mijlociu la cortexul cerebral şi înapoi, luase foc. Această configuraţie chimică era remarcabilă deoarece creierul ei arăta ca şi cum ar fi fost dependentă de teme ani întregi. Se adaptase la această recompensă anume, iar receptorii de dopamină puneau în evidenţă tipare care în mod normal apar doar după ani de dependenţă. Însă familia şi prietenii studentei susţineau că nu mai avusese niciodată această problemă până acum câteva săptămâni.

Ştirea era aur viral curat pentru rubrica de mistere medicale din fluxul de ştiri Toate Minunile. Doar că povestea devenise aşa de populară, încât începuse să iasă la suprafaţă şi pe site-urile principale de ştiri.

Jack Chen îşi dădu jos ochelarii şi înghesui lentilele dezactivate în buzunarul de la piept al salopetei. Lucrase atâta în lumina strălucitoare a soarelui, încât ochii ei căprui erau acum înconjuraţi de inele palide. Era un bronz de fermier, la fel cu cel

pe care-l căpăta tatăl ei după o zi lungă de purtat ochelari pe câmpurile de rapiţă, privind cum floricelele galbene emit torente de date privitoare la mediu. Probabil, se gândi Jack, acelaşi bronz de fermier îi afectase pe toţi cei din familia Chen timp de generaţii, încă de pe vremea când stră-străbunicii ei veniseră de peste Pacific, din Shenzhen, şi cumpăraseră o franciză agricolă în preriile din jurul Saskatoonului. Oricât de departe de casă s-ar fi dus, anumite lucruri rămâneau neschimbate.

Însă altele nu. Jack stătea turceşte în mijlocul Oceanului Arctic, în echilibru pe curbura blândă şi, în mod bizar, invizibilă a carenei submarinului ei. De la câteva sute de kilometri deasupra apei, pe unde umblau sateliţii, indicele de refracţie negativ al submarinului îndoia lumina până când Jack părea că pluteşte absurd deasupra valurilor. Lângă ea, întinsă în apa strălucitoare, era o fâşie unduitoare de panouri solare non-reflexive. Mâna lui Jack făcu un gest ca şi cum ar fi mototolit ceva şi reţeaua solară se strânse şi intră înapoi în compartimentul său, dispărând sub un panou al carenei.

Bateriile subului erau încărcate, traficul ei de reţea era ascuns într-o ceaţă de date justificate şi avea o cală plină de medicamente. Era timpul să se scufunde.

Deschizând trapa, Jack coborî tropăind pe scara ce ducea la cabina de comandă. O strălucire de un verde-stins apăru, în fâşii, pe pereţi, pe măsură ce colonii de bacterii se trezeau ca să-i lumineze drumul. Jack se opri sub un ghem de tuburi ce veneau din tavan. Un panou de comandă, ai cărui fotoni erau organizaţi în forma unui ecran de către mii de proiectoare care circulau prin aer, i se materializă în mod convenabil la nivelul ochilor. Cu o glisare a degetului pe ecran, intră în sistemul de navigaţie şi îşi schimbă direcţia pentru a evita coridoarele de transport cu trafic aglomerat. Destinaţia ei era o porţiune relativ liniştită a coastei arctice, dincolo de marea Beaufort, unde apa dulce întâlnea marea şi forma un puzzle vast de râuri şi insule.

Însă lui Jack îi era greu să se concentreze asupra lucrurilor banale pe care le avea de făcut. Ceva legat de istoria cu dependenţa de teme nu-i dădea pace. Îşi puse din nou ochelarii şi se adânci în meniul fluxului de ştiri. Privind la un set de comenzi, căută mai multe informaţii.”CAZUL OBSEDATEI DE TEME MIROASE A PHARMA DE CONTRABANDĂ”, spunea unul dintre titluri. Jack trase adânc aer în piept. Să aibă oare această

poveste de strâns clicuri vreo legătură cu lotul de Zacuity pe care îl descărcase luna trecută în Calgary?

La ora asta, cala subului era plină cu douăzeci de lăzi de medicamente proaspăt piratate. Printre multiplele terapii pentru mutaţii genetice şi management bacterial, stăteau ascunse cutii cu clona lui Zacuity, noua pilulă de senzaţie pentru creşterea productivităţii pe care o voia toată lumea. Oficial, nu era încă pe piaţă, ceea ce sporea cererea. În plus, era făcută de Zaxy, compania aflată în spatele lui Smartifex, Brillicent şi al altor medicamente populare de sporire a randamentului muncii. Jack primise o mostră beta de la un inginer care lucra la cea mai mare companie de dezvoltare din Vancouver, Quick Build Wares. La fel ca multe dintre companiile din biotehnologie, Quick Build împărţea noi stimulatoare de atenţie gratuit, odată cu mesele pentru angajaţi de la cantină. Publicitatea prelansare spunea că Zacuity ajuta pe oricine să-şi facă treaba mai iute şi mai bine.

Jack nu se obosise să încerce ea însăşi Zacuity – nu avea nevoie de medicamente care să-i facă treaba mai palpitantă. Inginerul care-i dăduse mostrele îi descrisese efectele în termeni aproape religioşi. Puneai medicamentul sub limbă şi începeai să *simţi* că munca e plăcută. Nu-ţi creştea doar gradul de concentrare. Te făcea să *te bucuri* de muncă. Abia aşteptai să te întorci la tastatură, la masa de montaj, la ecranul tactil, la laborator, la imprimanta 3D. După ce luai Zacuity, munca începea să-ţi dea un soi de satisfacţie viscerală pe care nimic altceva nu ţi-o mai putea oferi. Ceea ce era perfect pentru o corporaţie ca Quick Build, unde noile produse trebuiau expediate din scurt, iar consultanţii trebuiau uneori să pună la punct un dispozitiv *hardware,* pornind de la zero, într-o săptămână. Sub influenţa lui Zacuity, aveai sentimentele pe care se presupune că ar trebui să le ai după o treabă bine făcută. Nu mai existau regrete, nici temeri că s-ar putea să nu transformi lumea într-un loc mai bun când fabricai încă un ghem de atomi legaţi în reţea. Iar sentimentul recompensei la terminarea unei sarcini era atât de intens, încât te făcea să te zvârcoleşti în scaunul confortabil de birou, să-ţi înfigi unghiile în suprafaţa moale a biroului, să respiri greu timp de aproximativ un minut. Dar nu era ca un orgasm, nu tocmai. Poate cea mai

bună descriere era aceea de senzaţie fizică perfectă. Da, o simţeai în propriul corp, dar era mai orbitor de plăcută decât orice ar fi putut citi terminaţiile tale nervoase în lumea reală a obiectelor. După o repriză de muncă sub efectul Zacuity, singurul lucru pe care ţi-l doreai era să termini încă un proiect pentru Quick Build. Nu era de mirare că oamenii cumpărau rahatul ăsta ca nebunii.

Exista însă o mică problemă, pe care Jack o ignorase până acum. Zaxy nu făcuse publice datele obţinute în urma testelor lor clinice, aşa că nu aveai nicio modalitate de a afla despre posibilele efecte secundare. În mod normal, Jack nu şi-ar fi bătut capul cu toate cazurile de demenţă indusă de medicamente de pe fluxurile de ştiri, dar ăsta era cu totul special. Nu-i venea în minte nicio substanţă populară care să poată face pe cineva dependent de temele pentru acasă. Sigur, comportamentul obsesiv al studentei putea fi provocat şi de un stimulent produs artizanal. Dar atunci ar fi fost greu ca povestea să devină o enigmă a medicinei, fiindcă doctorii ar fi găsit imediat dovezi ale prezenţei stimulentului în sistemul ei. Gândurile i se învârteau în mintea lui Jack, de parcă ar fi înghiţit o neurotoxină cât se poate de afurisită. Dacă medicamentul ăsta era Zacuity cel piratat de ea, cum de se întâmplase asta? Supradoză? Poate că studenta îl amestecase cu alt drog? Sau oare ea, Jack, o zbârcise cu ingineria inversă[5] şi crease ceva oribil?

Jack simţi un fior de teamă care porni de la baza şirei spinării şi continuă de-a lungul picioarelor. Dar stai – fiorul ăsta nu era doar o reacţie psihosomatică involuntară la ceea ce citise pe fluxul de ştiri. Podeaua vibra uşor, deşi nu pornise încă motoarele. Smulgându-şi ochelarii, îşi recăpătă controlul asupra senzoriumului şi îşi dădu seama că cineva pocneşte în pereţii calei, exact în spatele peretelui de compartimentare din faţa ei. Ce mama naibii? Exista un bocaport pentru urgenţe la pupă, dar cum…? N-avea timp să se mai gândească dacă a uitat să încuie uşile. Mişcându-şi capul ca o pasăre de pradă, Jack îşi activă sistemul de perimetru, ale cărui sârme întinse, nanometrice, erau conectate cu nervii senzoriali aflaţi chiar sub suprafaţa

[5] Ingineria inversă (în engleză*, reverse engineering)* presupune studierea unui obiect pentru a-i determina funcţionarea sau metoda de fabricaţie şi eventual fabricarea unei copii sau a unui nou obiect cu funcţii similare (n. tr.).

pielii ei. Apoi îşi desfăcu teaca cuţitului. Judecând după sunet, era o singură persoană, încercând desigur să înhaţe orice ar fi încăput într-un rucsac. Doar un drogat sau cineva cu adevărat disperat putea fi atât de stupid.

Deschise uşa de la cală pe tăcute, alunecând înăuntru cu cuţitul scos. Dar nu găsi scena la care se aşteptase. În locul unui hoţ vrednic de milă, erau doi: un tip cu pielea solzoasă şi capul lipsit de păr pe alocuri ca al unui drogat şi robotul lui, care ţinea un sac cu medicamente. Botul era o chestie jalnică, făcută din bucăţi, pe care hoţul sigur o furase de la altcineva, şi avea stratul de piele aproape prăjit pe ici, pe colo, dar încă putea fi periculos. Jack n-avea timp să ia în calcul o opţiune neletală. Cu o lovitură de sus în jos bine exersată, trimise cuţitul drept în gâtul bărbatului. Asistată de un algoritm de descoperire a părţilor corpului, lama trecu prin trahee şi se împlântă în arteră. Omul căzu, înecat cu oţel, iar din corp îi ţâşniră sânge, aer şi căcat.

Cu o mişcare rapidă, Jack îşi recuperă cuţitul şi se întoarse spre bot. Acesta se uita la ea cu gura căscată, ca şi cum ar fi rulat un program plin de erori. Ceea ce, probabil, şi făcea. Asta putea fi bine pentru Jack, fiindcă era posibil ca botului să nu-i mai pese de la cine primea ordine, atâta timp cât erau clare.

— Dă-mi sacul, îi spuse Jack ca să facă o încercare, întinzând mâna spre el.

Sacul era umflat de cutiuţe cu medicamentele ei. Botul i-l înmână imediat, cu gura căscată în continuare. Fusese construit să arate ca un adolescent, deşi ar fi putut fi mult mai bătrân. Sau mult mai tânăr.

Cel puţin nu trebuia să ucidă două fiinţe azi. Şi putea să se aleagă şi cu un bot bun din afacerea asta, dacă prietenul ei botadmin din Vancouver se agita un pic. La o privire mai atentă, stratul de piele al ăstuia nici nu arăta aşa de rău, în definitiv. Nu se vedeau componente iţindu-se prin el, chiar dacă în unele locuri era zdrelit şi însângerat.

— Şezi, îi ordonă, şi el se aşeză direct pe podeaua calei, picioarele îndoindu-i-se ca două grinzi comandate electromagnetic care nu mai au ce să sprijine, apoi o privi cu ochii goi.

Jack avea să se ocupe de el mai târziu. Acum trebuia să facă ceva cu cadavrul stăpânului său, din care curgea încă sânge pe

podea. Îşi strecură mâinile pe la subsuorile drogatului, îl prinse bine şi îi târî rămăşiţele, prin trapă, în cabina de comandă, lăsându-l pe bot în urmă, în cala încuiată. Botul nu prea avea ce face acolo de unul singur, dat fiind că toate medicamentele ei erau destinate oamenilor.

Jos, unde se ajungea pe o scară îngustă, în spirală, era laboratorul ei, care servea şi ca bucătărie. O imprimantă de calitate superioară domina unul din colţuri, cu trei compartimente distincte pentru diferite materiale: metale, ţesuturi, spume. Folosind o versiune mai mică a ecranului din cabina de comandă, Jack setă cele două capete de printare pentru spumă să extrudeze două blocuri de ciment, prevăzute în mod convenabil cu găuri, pentru a le putea lega cât mai uşor de picioarele cadavrului. Pe măsură ce nivelul adrenalinei îi scădea, privi cele două capete cum goneau peste patul imprimantei, construind o piatră gri, mată, strat cu strat. Îşi clăti cuţitul în chiuvetă şi îl puse la loc în teacă, apoi îşi dădu seama că e plină de sânge. Până şi faţa îi era lipicioasă din cauza lui. Umplu chiuveta cu apă şi începu să caute o cârpă prin dulapuri.

Cu o ridicare din umeri, îşi slăbi legăturile moleculare ale salopetei şi simţi cum materialul se desface după cusături invizibile şi îi cade la picioare. Corpul ei îşi păstra aceeaşi formă de circa două decenii. Părul negru tuns scurt avea doar câteva fire albe. Unul dintre cele mai vândute medicamente ale lui Jack era o reproducere, moleculă cu moleculă, a lui Vive, pentru longevitate, şi întotdeauna testa calitatea propriilor produse. Adică obişnuia s-o testeze – până la Zacuity. În timp ce se freca pe faţă, Jack încercă să mediteze la două orori simultan: sus avea un om mort, iar o studentă din Calgary era în mare pericol din cauza a ceva care semăna suspect de mult cu Zacuity de pe piaţa neagră. În timp ce apa de pe ea picura pe blatul din bucătărie, Jack privi cum creşteau blocurile de ciment în jurul găurilor lor centrale.

Jack trebuia să admită că devenise neatentă. Atunci când crease Zacuity prin inginerie inversă, structura lui moleculară părea aproape la fel cu ceea ce văzuse la zeci de alte medicamente pentru productivitate şi vigilenţă, aşa că nu-şi mai bătuse capul să investigheze în profunzime. Evident, ştia că Zacuity ar fi putut avea unele efecte secundare uşor nedorite. Dar aceste droguri distractive pentru muncitori îi susţineau

financiar munca ei reală, şi anume antiviralele şi terapiile genetice, medicamente care salvau vieţi. Avea nevoie de banii aduşi rapid de Zacuity pentru a putea continua să dea gratis celelalte medicamente celor care aveau nevoie de ele. Era vară şi o nouă plagă plutea, peste Pacific, dinspre Uniunea Asiatică. Nu era timp de pierdut. Oamenii fără credite aveau să moară în curând, iar companiilor pharma puţin le păsa. De asta se grăbise Jack să vândă miile de doze de Zacuity netestat prin toată Zona Comercială Liberă. Acum avea o grămadă de doctorii bune, dar asta aproape că nu mai conta. Dacă accidentul medicamentos al studentei se întâmplase din vina ei însemna că o dăduse în bară la fiecare nivel posibil, de la medicină la etică.

Cu un bip, imprimanta se deschise şi prezentă două cărămizi de ciment perforate. Jack le cără în sus pe scări, întrebându-se în tot timpul ăsta de ce se hotărâse să ducă atâta greutate singură.

2
INIŢIALIZARE

2 iulie 2144

Sub carapacea lui Paladin intrase nisip, şi actuatorii îl dureau. Era primul lui exerciţiu de antrenament, sau poate al patruzecilea. În timpul perioadei de formatare era greu să menţii linearitatea timpului; câteodată, amintirile se dublau sau se triplau înainte de a se aşeza în acea linie dreaptă care, spera el, avea să se întindă într-o bună zi în urma lui exact ca şirul de urme de picior clare, cu câte patru degete, care îi marcau acum traseul printre dune.

Paladin folosi milioane de linii de cod pentru a păşi prin alunecare pe o pantă din nisip fin, vălurit de vânt. Cu fiecare pas făcea o gaură în dună, iar asta îl obliga să se îndoaie din talie pentru a-şi păstra echilibrul. Nisipul îi curgea peste corp, creându-i minuscule cicatrice în aliajul întunecat din carbon al carapacei. Lee, botadminul lui, îl aruncase din reactor la ora 1500, undeva în nordul îndepărtat al spaţiului aerian al Federaţiei Africane. Drumul până jos fusese uşor. Îşi amintea că mai făcuse aşa ceva, ţinea minte cum îşi schimbase poziţia corpului pentru a evita supraîncălzirea, cum îşi desfăcuse scuturile de pe spate pentru a prinde vântul, cum aterizase cu o smucitură a paraşocurilor.

Dar acum nu mai era doar o altă repetiţie a aceleiaşi vechi curse cu obstacole. Era o misiune-test.

Lee îi spusese lui Paladin că undeva, printre dune, se ascunde depozitul unui contrabandist. Treaba lui era să se apropie dinspre sud, să cartografieze regiunea, să încerce să găsească depozitul şi să se întoarcă cu cât mai multe date. Botadminul rânjise atunci când îi dăduse aceste instrucţiuni, strângându-l prieteneşte de umăr. „Ţi-am modificat unele dintre drivere[6] doar pentru testul ăsta. O să zbori peste dunele alea ca un afurisit de fluture.” Acum mai era o oră până la asfinţit, iar carapacea lui Paladin îndoia lumina până când aceasta aluneca sub spectrul vizibil. Unor ochi omeneşti, corpul lui întunecat de pe vârful dunei le-ar fi apărut ca un tremur al aerului datorat căldurii, cel puţin de la o anumită distanţă. Cel puţin pe asta se baza el.

[6] În sistemele de operare, driverul este un program care are funcţia de a acţiona ca o interfaţă între o anumită componentă hardware şi software (n. tr.).

Trebuia să-şi facă o idee despre zonă, despre ascunzişurile posibile, înainte să-şi dea seama cineva că pe-acolo cutreieră un bot.

În fiecare direcţie, asprimea peisajului era atenuată de valuri palide şi roşietice. Nisipul părea complet neatins – şi dacă ar fi trecut cineva pe aici, vântul i-ar fi acoperit urmele. Depozitul trebuia să fie sub pământ – asta în cazul în care chiar exista. Paladin rămase imobil, cu lentilele focalizând şi panoramând, uitându-se după strălucirea unei antene sau orice alt semn de locuire. Îşi înmagazină totul în memorie pentru o analiză ulterioară.

Aha, acolo era: o semilună de crom, neîngropată de vânt. Coborî duna împleticit, făcând sute de ajustări minuscule pentru a evita o căzătură pe terenul nesigur şi reţinând în acelaşi timp coordonatele portalului aceluia, care ducea probabil la o structură îngropată. Avea să-l deschidă cu forţa şi apoi să se întoarcă la laborator. Lee o să-i cureţe nisipul din muşchi şi gata cu disconfortul ăsta care-l măcina.

Când Paladin se întinse pentru a trage sau a răsuci mecanismul de închidere, focul unui lunetist ascuns îi zbură braţul drept din umăr. Era prima agonie adevărată din viaţa lui. Simţi cum rana îi explodează în tot pieptul, apoi cum se uscă şi-l înţeapă legăturile moleculare distruse de-a lungul marginilor ciotului. Din această durere înflori amintirea iniţializării sistemului său de operare, cu fiecare program chemându-l pe următorul, din nimic. Voia să se întoarcă în acel nimic. Orice, pentru a scăpa de oroarea clocotitoare care părea să curgă prin corpul lui şi dincolo de el. Senzoriumul lui Paladin îi includea încă braţul retezat, care îşi transmitea starea printr-un semnal cu rază scurtă de acţiune. Ar fi trebuit să-şi dezactiveze reţeaua de perimetru pentru a-şi face braţul să tacă. Dar fără perimetru era practic lipsit de apărare, fiind condamnat să simtă o tortură ce reverbera ca un ecou între interiorul şi exteriorul corpului. Aruncându-se în nisip, Paladin îşi folosi scuturile-aripi pentru a-şi proteja circuitele – mai ales unica sa parte biologică, cuibărită adânc în locul unde umanii îşi poartă câteodată fetusul.

Cu mâna rămasă, căută disperat portalul care se deschise cu un şuierat, iar diferenţa de presiune păru să-l absoarbă. Un alt proiectil se înfipse lângă el, transformând nisipul în băltoace de sticlă lichidă. Când se aruncă înăuntru, Paladin îşi zări pentru

ultima dată braţul. Degetele acestuia se flexau încă, ascultând şi în moarte de comenzile software. Durerea scăzu după ce uşa se închise, scutul format de ea blocase fluxul disperat de date al braţului.

Paladin se trezi într-un lift ale cărui lumini slabe şi ultraviolete păreau să indice un complex pentru boţi – sau măcar o intrare destinată acestora. Umanii n-ar fi văzut acolo decât întuneric. Ţinându-se de ciotul ferfeniţit, Paladin se prăbuşi pe podea, pradă unui haos de sentimente. Cu un oarecare efort, reuşi să-şi distragă atenţia urmărind un mic ecran ce arăta cât de adânc coboară liftul. Patruzeci de metri, şaizeci de metri, optzeci de metri. Numerele se opriră la o sută, dar, după ecourile stinse ale mecanismului, Paladin înţelese că, de fapt, ar fi putut coborî mult mai adânc.

Uşa glisă în spate, dându-l la iveală pe Lee, flancat de doi boţi, unul suspendat în aer, într-un vârtej de aripi, şi unul ca un tanc patruped cu braţe pliante ca o *Mantis religiosa.* Paladin se întrebă dacă vreunul dintre ei era vinovat pentru distrugerea braţului său, într-o misiune de antrenament, presupusă a fi noncombat. Nu-i credea incapabili de asta. Acum Lee rânjea, iar boţii nu spuneau nimic. Paladin rămase într-o poziţie pe care şi-o imagina a fi demnă şi încercă să-şi ignore suferinţa ce-i tortura corpul şi să privească scena.

— Ai făcut nişte scheme de luptă supertari, se entuziasmă Lee chiar înainte ca Paladin să păşească pe coridorul larg, din spumă şi aliaj. Ai văzut cum a mers algoritmul ăla de căţărare? Îl plesni peste braţul sănătos. Scuze pentru braţ, totuşi. O să-l repar imediat.

Boţii continuau să tacă. Paladin urmă grupul de-a lungul tunelului trecând de mai multe uşi marcate cu vopsea care nu reflecta decât lumina ultravioletă. Vizibilă doar pentru ochii boţilor. Să fie asta un fel de unitate de instrucţie pentru boţi? Oare o să fie integrat într-o unitate de luptă?

Zona unde ajunseră prin următorul tunel era evident una mixtă, cu vopsea ce se reflecta în spectrul vizibil şi cu mai multe uşi prea mici pentru un bot blindat ca el sau pentru mantis. Se opriră la o staţie de inginerie, unde Lee imprimă un braţ nou, iar Paladin îşi curăţă încheieturile cu aer comprimat şi lubrifiant. Mantisul îi trimise lui Paladin un semnal de recunoaştere.

Salut. Hai să iniţiem o sesiune de comunicare sigură folosind protocolul AF.

Salut. Pot folosi AF versiunea 7.6, răspunse Paladin.

Să-i dăm drumul. Eu sunt Fang. Vom numi această sesiune 4788923. Iată datele mele de identificare. Apar datele mele. Alătură-te nouă la 2000.

Cererea lui Fang venea însoţită de o cheie publică de autentificare şi de un dosar comprimat care înflori într-o hartă 3D a complexului. Deasupra unei săli de conferinţe aflate la patruzeci de metri sub ei plutea un mic index roşu. Judecând după metadatele[7] hărţii, se aflau într-o mare bază militară ce aparţinea guvernului Federaţiei Africane. Se părea că boţii de aici făceau tipul de muncă pentru care fusese antrenat şi el: recunoaştere, analiză a datelor de spionaj şi luptă. Iar Paladin tocmai fusese invitat la prima sa şedinţă de instruire. Era timpul să se autentifice cum trebuie în faţa noului său camarad.

Sunt Paladin. Iată datele mele de identificare. Apar datele mele.

Ne vedem acolo.

Lee termină braţul şi testă ciotul lui Paladin cu un voltmetru. Botul rămase în picioare pe o platformă de încărcare, absorbind curent pentru bateriile sale şi simţindu-l cum îi străbate corpul ca un sistem cardiovascular. În general, se baza pe panourile solare de pe carapace, dar platformele erau mai rapide.

— Nicio problemă, nicio problemă, mormăi botadminul.

Era expresia lui preferată şi fusese de fapt primul şir în limbaj natural pe care Paladin îl auzise vreodată, chiar în secundele de după prima lui iniţializare, cu trei luni în urmă.

Braţul se ataşa acum de ciot, iar tortura rănii devenise un gâdilat. Lee folosi un regulator de molecule pentru a împleti structura atomică a braţului cu reţeaua integrată a corpului, iar când cele două se conectară, Paladin putu să-şi simtă noua mână. Strânse pumnul. Partea dreaptă a corpului i se părea imponderabilă, ca şi cum durerea i-ar fi adăugat o masă suplimentară. Savură senzaţia, puţin ameţit.

— Trebuie să plec, Paladin, mai am o mulţime de alte rahaturi

[7] Date ce servesc la definirea sau descrierea altor date (n. tr.).

de făcut, spuse Lee. Bretonul negru îi căzu peste un ochi. Scuze că a trebuit să te împuşc acolo, dar face parte din antrenament. N-aş fi crezut că o să-ţi cadă tot braţul!

Oare de câte ori privise Paladin această faţă umană, cu trăsături ce nu erau animate decât de impulsuri neurologice? Nu ştia. Chiar de-ar fi fost să caute prin amintirile lui video şi să le numere una câte una, tot nu credea că ar fi găsit răspunsul corect. Însă, după misiunea de azi, n-avea să mai privească niciodată feţele umane cu aceiaşi ochi. Aveau să-i reamintească ce înseamnă să suferi şi să fii scăpat de suferinţă.

Când Paladin ajunse la locul de întâlnire, văzu doi umani care stăteau pe scaune, în timp ce Fang şi botul plutitor aşteptau ordinele lor. Paladin îşi anunţă prezenţa cu un semnal pentru boţi şi cu un salut vocalizat pentru umani, deşi protocolul prevedea ca restul comunicării să rămână în spectrul uman. Ocupă un loc alături de Fang şi-şi îndoi picioarele până ce ajunse la nivelul ochilor umani. În această poziţie, cu genunchii proeminenţi îndoiţi în spate şi cu scuturile dorsale pliate deasupra umerilor, Paladin semăna cu un păsăroi enorm, umanoid.

— Bine ai venit la Tabăra Tunisia, Paladin, spuse unul dintre umani.

Pe guler avea o mică insignă roşie pe care erau înscrise, cu auriu, literele CIP – ceea ce îl definea ca ofiţer de legătură de rang înalt al Coaliţiei Internaţionale pentru Proprietate.

— Aceasta va fi baza ta pentru următoarele câteva zile, timp în care te vom instrui pe tine şi pe partenerul tău Eliasz asupra misiunii voastre.

Făcu un gest spre celălalt uman, un bărbat subţiratic, cu pielea palidă, părul negru şi ochi mari, căprui, care purta uniforma de luptă a Federaţiei. Paladin observă că mâna dreaptă a lui Eliasz era strânsă pumn, semănând mult cu a sa. Poate că şi Eliasz îşi aducea aminte de ceva dureros.

Ofiţerul de legătură proiectă câteva dosare nedeschise în aer, deasupra mesei.

— Avem o situaţie serioasă de contrafacere pharma şi trebuie s-o oprim rapid şi inteligent, spuse.

Unul dintre dosare se dizolvă în logoul corporaţiei Zaxy, apoi, într-o mică cutie de pastile cu marca Zacuity.

— Presupun că aţi auzit de Zacuity.

— E un drog pentru muncitori, răspunse Eliasz, cu o expresie neutră. Unele dintre companiile mari îl autorizează ca premiu pentru angajaţii lor. Am auzit că te simţi chiar bine. Eu unul nu l-am încercat niciodată.

Ofiţerul de legătură păru jignit de descrierea lui Eliasz.

— Este un intensificator de productivitate.

Fang interveni.

— Avem rapoarte despre oameni care au cumpărat Zacuity piratat în unele dintre oraşele din nordul Zonei Comerciale Libere. Unii boţi de recunoaştere au găsit circa douăzeci de doze într-o zonă economică specială a Primelor Naţiuni, lângă Iqaluit. Nimeni nu poate ţine procese acolo – este complet în afara jurisdicţiei CIP –, aşa că nu s-a făcut nicio arestare.

Ofiţerul de legătură proiectă o înregistrare cu o cameră de spital plină de oameni legaţi de paturi, pradă spasmelor, apoi continuă să vorbească.

— Zaxy va lua măsuri legale mai târziu. Dar acum avem nevoie de o intervenţie. Fiindcă drogul îi înnebuneşte pe oameni, şi unii mor. Dacă se află că ăsta e Zacuity, se poate ajunge la pierderi financiare majore pentru Zaxy. Majore.

Ofiţerul de legătură îl privi pe Eliasz, care la rândul său privea fix proiecţia cu spitalul, atent la siluetele mici şi chinuite care îşi duceau, în buclă, măruntele lor lupte, din nou şi din nou.

— Analiştii lui Zaxy cred că Zacuity e piratat aici, în Federaţie, într-un laborator destinat pieţei negre. Evident, situaţia ar putea pune serios în pericol parteneriatele de afaceri dintre Federaţie şi Zona Comercială Liberă. Trebuie să aflăm cum stau lucrurile şi din acest motiv avem nevoie de voi.

Delegatul se uită la Paladin.

— Aţi fost amândoi autorizaţi de CIP să urmăriţi medicamentul piratat până la sursă şi să-i opriţi fabricarea. Avem câteva fire în Iqaluit şi toate duc spre aceeaşi persoană.

Chinuiţii consumatori de Zacuity se dizolvară într-o fotografie mărită a capului unei femei, fotografie evident construită din mai multe capturi de calitate proastă. Părul ei scurt avea urme cărunte, iar pe gât, sub gulerul salopetei, îi şerpuia o cicatrice mare.

— Ea e Judith Chen – se prezintă drept Jack. O bănuim că lucrează pentru una dintre cele mai mari operaţiuni de piraterie pharma din Federaţie. Ştim că este în legătură cu nişte

fabricanţi destul de dubioşi din Casablanca, dar posedă o flotă legală. Face transport pentru companii de mirodenii şi ierburi care exportă în Zonă – adică o mulţime de cutiuţe împuţite. Acoperirea perfectă. Credem că ea duce medicamentele de contrabandă de aici, prin Arctica.

Fang vocaliză.

— Am ţinut-o sub observaţie ani întregi. N-am prins-o niciodată în flagrant delict, dar ştim că are relaţii cu oameni din Zona Liberă care sunt suspectaţi a fi traficanţi. În plus, are pregătire de biolog sintetic. Totul se leagă. Dacă reuşim să ajungem la ea, cred că putem opri aceste transporturi pirat.

— E, de asemenea, o teroristă anti-brevete, adăugă Eliasz calm. A petrecut mai mulţi ani în închisoare.

— Acuzaţia oficială n-a fost aceea de terorism. A fost de conspiraţie în vederea comiterii de abuz asupra proprietăţii, replică Fang. A stat în închisoare doar câteva luni, apoi a fugit din Saskatoon la Casablanca. Credem că aşa şi-a stabilit conexiunile pe care le foloseşte pentru operaţiunea ei de piratare.

— Odată prinsă, o putem livra Federaţiei pe tavă, adăugă ofiţerul de legătură. Şi gata cu pirateria. Se face dreptate. Toată lumea e fericită.

— Mie tot îmi sună a terorism, spuse Eliasz, uitându-se direct la Paladin. Nu eşti de acord?

Nimeni nu-l mai privise niciodată chiar aşa, ca şi cum ar fi putut avea o opinie despre altceva în afară de cât de bine îi funcţiona reţeaua. Mintea botului spirală prin tot ce fusese învăţat despre terorism, compilând rapid un index de imagini şi de date care n-aveau nevoie decât de un algoritm primitiv pentru a dezvălui un tipar: durerea şi ecoul ei, multiplicate prin mii de corpuri de-a lungul timpului. Paladin nu avea acces la nuanţele contextului politic şi nici nu simţea nevoia să le caute. Avea doar faţa acestui bărbat, cu ochii lui întunecaţi ce trimiteau un mesaj de necitit pe care el, Paladin, ar fi dorit cu disperare să-l descifreze.

Cum ar fi putut să-l privească pe Eliasz şi să spună nu?

— Da, sună a terorism, confirmă Paladin.

Când Eliasz zâmbi, figura lui se dovedi a fi asimetrică.

Fang încălcă o clipă protocolul, transmiţându-i camaradului plutitor, într-o sesiune neoficială:

Ce vorbe înţelepte de la boboc, care n-a văzut terorism în viaţa lui. :(

3
PROPRIETATE PRIVATA

2 iulie 2144

Oare când se evaporă în sfârşit cea mai subţire urmă de material genetic lăsată de sânge? Da, la un moment dat, devine invizibilă pentru ochii omeneşti, roşeaţa îi este atenuată de apă şi de alunecarea mopului, dar rămân încă bucăţi: pereţi sfâşiaţi de celule, vârtejuri de ADN, citoplasmă ce se diminuează. Când dispar şi aceste ultime aşchii de materie?

Jack privi ghemotocul rotund al spălătorului cum fâşâia înainte şi înapoi peste o pată din ce în ce mai roz, care fusese nu demult o crustă roşu-închis pe podeaua cabinei de comandă. O strălucire albăstruie de lumină solară, filtrată de apă, venea direct prin compozitul de sticlă al ferestrelor, orbind-o momentan, până când îşi aruncă iar privirea asupra petei. De corp scăpase cu câteva ore în urmă, legându-i picioarele de blocurile de ciment. La ora asta era sigur îngheţat, undeva pe fundul apei.

Jack nu mai fusese nevoită de mult timp să omoare pe cineva. De obicei, în situaţiile periculoase, nu se afla în mijlocul oceanului. Putea să fugă, în loc să lupte. Îşi trecu o mână prin ciuful de păr întărit de sare, aşteptând să vomite sau să plângă ori să se dea din nou bătută în faţa nesfârşitei şi deznădăjduitei maşini mortale a privării de pharma.

Ultimul gând o făcu să zâmbească autoironic. *Maşina mortală a privării de pharma.* Suna ca titlul unei chestii pe care ar fi scris-o în facultate şi ar fi publicat-o anonim pe un server offshore, pentru ca acele cuvinte să-şi atingă destinaţia doar printr-un strat gros de crypto şi după câteva salturi aleatorii prin reţea.

Contrabanda pe piaţa neagră de pharma nu era chiar meseria pe care şi-o imaginase pentru ea însăşi acum treizeci de ani, în fervoarea revoluţionară a zilelor studenţiei ei. Pe atunci, era convinsă că va putea schimba lumea doar punându-şi semnătura pe un fişier text şi organizând proteste civilizate şi simbolice împotriva legii brevetelor. Dar când, într-un final, părăsise laboratoarele facultăţii, viaţa ei devenise o alegere brutală: brevete agricole pentru start-upuri căcăcioase sau pirateria. Pentru Jack nu fusese o alegere tocmai grea, de fapt.

Sigur, existau pericole. Câteodată, o organizaţie de piraţi cu

tradiţie din Federaţie se trezea cu câţiva membri morţi sau întemniţaţi pe viaţă, mai ales dacă o corporaţie depunea plângere pentru contrafaceri specifice. Dar dacă rămâneai discret în umbră, cu modestie şi în linişte, putea fi o viaţă de afaceri, ca de obicei.

De obicei, însă, afacerile nu presupuneau să cureţi după un tip pe care l-ai omorât pentru un sac de pastile şi un bot.

Până la urmă, de unde dracu' apăruse? Făcu un gest pentru a deschide reţeaua locală a subului, apoi deschise o altă fereastră care îi prezenta perspectiva unui senzor aflat la câteva picioare sub suprafaţa bălţată a oceanului. Nu apărea nimic altceva decât, când şi când, silueta masivă a unui aisberg. Poate că, după toţi anii ăştia de vigilenţă, chiar începuse să dea rateuri? Tipul exploatase vreo breşă evidentă a sistemului ei de securitate, păcălise senzorii de perimetru ai navei până când ajunsese la bord şi îşi înghesuise cutii din marfa ei în rucsac. Vânzarea unei pungi din astea de medicamente pentru demenţă nu i-ar fi adus mult mai mult de un an de euforice şi jocuri de noroc, în vreo staţiune arctică din cele de pe plajă.

Dar bărbatul mort era ultima dintre problemele pe care le avea acum, de fapt. Jack trebuia să-şi dea seama dacă fusese ceva în neregulă cu lotul ei de Zacuity obţinut prin inginerie inversă. Mai avea câteva mostre din medicamentul original, pe care îl spărsese în părţile lui constitutive, şi o mulţime de pastile de-ale ei piratate. Jack azvârli originalul şi versiunea pirat în dispozitivul de autopsie chimică, trecând din nou, cu un ochi critic, peste structura moleculară. Nimic greşit acolo – făcuse o copie perfectă. Asta însemna că problema era la reţeta originală de Zacuity. Se hotărî să izoleze fiecare parte a medicamentului şi să le studieze pe rând. Unele erau evident inofensive. Pe altele, le marcă pentru o examinare ulterioară.

În final, Jack reduse părţile problematice la patru molecule. Le proiectă structurile în aer, privind cu un ochi critic legăturile scânteietoare dintre atomi. O scurtă căutare în baza de date dezvălui faptul că toate aceste molecule ţinteau gene care, în cazul unei mari părţi a populaţiei, erau responsabile cu dependenţa. Jack se opri, nevenindu-i să creadă.

Zaxy pusese întotdeauna profitul înaintea sănătăţii publice, dar acum depăşise obişnuita neglijenţă corporatistă. Legea prevedea că niciun produs farmaceutic cosmetic, cum erau

drogurile pentru productivitate sau euforicele, nu avea voie să conţină mecanisme ce dau dependenţă, şi chiar şi marile corporaţii trebuiau să respecte regulamentele CIP. Descoperirea ei însemna că Zacuity era complet ilegal. Dar nimeni n-avea să-şi dea seama de asta, fiindcă Zaxy îl distribuia încet, în cadrul corporaţiilor, şi ţinea sub control, cu grijă, cazurile de dependenţă. Când Zacuity o să iasă din stadiul beta, va fi atât de scump, încât doar oamenii care beneficiau de servicii medicale excelente aveau să-l cumpere. Dacă deveneau dependenţi, asta urma să se rezolve în linişte, într-un frumos complex de recuperare aflat undeva în Eurozonă. Şi doar atunci când cineva ca Jack s-ar fi apucat să-l vândă pe stradă, problemele şi efectele secundare se puteau transforma în ceva mai periculos.

Jack era împărţită între furia pe care o simţea împotriva lui Zacuity şi furia împotriva ei înseşi, care pusese medicamentul lor căcăcios în mâna oamenilor fără mari resurse medicale. S-ar putea ca exact în acest moment sute de oameni să mănânce pastilele alea, luând-o razna. Era o perspectivă oribilă, iar Jack nu se simţea încă pregătită să dea piept cu enormitatea problemei, nu chiar acum. Scotocind în buzunarul salopetei proaspăt spălate, scoase nişte 420 şi îl aprinse. Nimic nu te detensiona mai bine decât drogurile când era vorba de o problemă legată de droguri. În plus, avea o treabă neterminată cu botul ăla din spatele uşii de la cală. S-ar fi putut dovedi de nereparat, dar cel puţin asta nu era vina ei.

Jack se aşteptase ca botul să fie încă în acelaşi loc unde se prăbuşise, cu privirea rătăcindu-i aiurea sub controlul a cine ştie ce algoritm de rahat furat de pe reţea. Dar nu era. Jack îşi miji ochii, încercând să-şi dea seama de motivul pentru care botul era înghesuit la umbră, într-un loc unde peretele întâlnea podeaua. Pornise nava, şi în spatele portalurilor întunecate alunecau bule de aer.

Dormea.

Dintr-odată, Jack înţelese cum putea botul să arate atât de bătut, fără să se vadă niciun semn că ar avea un endoschelet de aliaj. Ăsta nu era un biobot – era doar bio. Un uman.

Se sprijini de trapă şi gemu încet. Un bot stricat este aproape întotdeauna reparabil, dar un uman stricat? Avea cu ce să repare o regiune mutantă din ADN-ul lui şi să-i cureţe corpul de

virusurile comune, dar nimic nu putea repara un sistem cognitiv stricat. În timp ce ea reflecta, silueta ghemuită se ridică brusc în capul oaselor şi o privi cu ochi a căror lipsă de expresie părea acum mult mai groaznică decât dacă ar fi fost rezultatul unui software prost. Se întrebă cât timp fusese în proprietatea hoţului mort. Avea un număr marcat pe gât şi era evident că mult timp nu făcuse altceva decât să asculte ordine.

420-ul îi dăduse lui Jack un fel de generozitate filosofică, însoţită de un sentiment de obligaţie resemnată faţă de puştiul ăsta. În fond, nu era el de vină dacă stăpânul lui se apucase să jefuiască un pirat înarmat, în mijlocul oceanului. Ar fi vrut să facă tot ce putea ca să-l ajute, ceea ce nu însemna prea mult.

— Vrei nişte apă? îl întrebă. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine.

Botul se săltă brusc, prinzându-se de marginea unei lăzi ca să-şi ţină echilibrul, şi atunci Jack îşi dădu seama că era destul de înalt – mai înalt decât ea, deşi atât de subnutrit, încât înălţimea îl făcea să pară şi mai fragil. Dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă, n-ar fi fost nicio problemă pentru ea să-l doboare, să-i rupă gâtul şi să-l azvârle afară pe trapă.

— Te rog, răspunse el. Şi mâncare, dacă ai ceva în plus.

Vorbea engleza exact cu accentul clasei de mijloc din Uniunea Asiatică, fapt la care nu te-ai prea fi aşteptat de la un puşti cu gâtul însemnat.

— Atunci, hai!

Jack îi atinse uşor mâneca de la cămaşă, cu grijă să evite pielea expusă. Îl conduse în jos, pe scara în spirală, din cabina de comandă, până în laboratorul-bucătărie, unde iniţializă maşina de gătit şi făcu gesturile necesare pentru pâine şi supă. Puştiul se prăbuşi în scaunul ei de la măsuţă. Cum stătea aşa, cocoşat şi privindu-şi mâinile, prin cămaşă i se iţeau aripile omoplaţilor.

Îi puse mâncarea în faţă.

— Eu sunt Jack.

El o ignoră, sorbi din castron, apoi înmuie pâinea în el şi muşcă o bucată. Jack se rezemă de tejghea şi aşteptă, întrebându-se dacă puştiul măcar primise un nume. Se întâmpla ca familiile care n-aveau de nici unele să-şi vândă copiii de trei-patru ani şcolilor de sclavi, unde managerii îi antrenau să fie supuşi, ca şi cum ar fi programat un bot. Însă boţii, cel puţin, puteau să-şi câştige libertatea după un timp, li se făcea un

upgrade şi deveneau complet autonomi. Şi oamenii ar fi putut să-şi câştige independenţa, dar nu exista nicio cheie de autonomie care să şteargă o copilărie petrecută aşa.

— Eu sunt Threezed, răspunse el într-un târziu, întrerupând-o pe Jack din reveria ei ameţită.

Înghiţise aproape jumătate din supă, şi faţa lui nu mai arăta atât de inexpresivă ca înainte. Era greu să nu-ţi dai seama că ultimele semne de pe gâtul lui erau cifra trei şi litera Z. Cicatricea îi ţinea loc şi de nume. Jack îşi încrucişă braţele, pentru a ascunde brusca pornire de simpatie pe care o simţea.

— Încântată de cunoştinţă, Threezed.

4
IQALUIT
4 iulie 2144

Corpurile lor trebuiau să lucreze împreună, chiar şi atunci când erau la mare distanţă unul de altul. Ăsta era raţionamentul care-l făcuse pe Eliasz să urce dune de nisip cu Paladin timp de două zile, în timp ce ofiţerul de legătură CIP băuse ceşti întregi de ceai dulce cu lapte şi gesticulase, plin de frustrare tăcută, răsfoind toate mesajele pe care le materializau proiectoarele de pe ochelarii săi.

Pentru prima dată, Paladin făcea exerciţii cu altcineva şi avea o senzaţie nouă. Fusese întotdeauna în contact radio cu Lee sau cu alt botadmin, dar vocile lor erau mai mult ca nişte programe care îl ghidau din interiorul propriilor lui instincte. Botadminii lui nu se opreau, nu se uitau la el şi nu vorbeau niciodată despre cât de dor le era de vremea din Europa.

— Urăsc vremea de aici, mormăi Eliasz, lăsându-se pe vine în vârful unei dune.

Îi aruncă o privire lui Paladin, apoi se aşeză. Era 0800, iar Paladin îşi testa din nou reflexele în condiţii de nisip, încercând să-şi ţină mare parte din carapace cât mai jos, în timp ce senzorii se mişcau într-un spectru larg. Acum era chiar în această poziţie, se târa pe coate şi pe genunchi în timp ce-l asculta pe Eliasz şi se acorda la reţeaua publică pentru boţi.

Voi sunteţi toţi. Eu sunt Raptor. Iată datele mele. Plec într-o misiune la 1300. Merg în Congo pentru o intervenţie în caz de ciumă. Uraţi-mi noroc. Mă întorc în 48 de ore.

— Mi-ar plăcea mai curând o vreme rece şi umedă, ca în Eurozona centrală, continuă Eliasz, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, în direcţia părului, cu degetele desfăcute. Mulţi zic că nu le place Varşovia fiindcă e aşa de frig, dar mă gândesc că de fapt îţi place întotdeauna vremea din locul unde ai crescut – chiar dacă nu mai vrei să te întorci niciodată acolo. Tu de unde eşti, Paladin?

Voi sunteţi toţi. Eu sunt Cldr. Iată datele mele. Am nevoie de trei boţi care să ajute la descărcarea unui transport de arme. Destinaţia anexată.

Paladin se opri din târâşul său, cu capul aproape atingând piciorul lui Eliasz, care se odihnea în nisipul roşu. Nu era sigur care ar fi fost răspunsul potrivit, fiindcă de fapt nu fusese viu suficient timp încât să poată spune că e dintr-un loc anume.

— Presupun că sunt de la Turnătoria Kagu Robotics din Capetown, vocaliză el.

— Nu, nu, nu, scutură energic din cap Eliasz, apoi bătu uşor cu încheieturile degetelor în spatele lui Paladin. Adică de unde eşti tu, la origine? De unde e creierul tău?

Sub straturile de blindaj abdominal, biocreierul lui Paladin plutea într-un amestec dens de gel antişoc şi lichid cefalorahidian. Exista un cablu gros de interfaţă între el şi substratul fizic al minţii lui. Creierul se ocupa de funcţiile de recunoaştere facială, repartizând fiecărei persoane pe care o cunoştea un identificator unic, bazat pe muchiile şi umbrele expresiei acesteia, însă sistemul de fişiere era în mare parte incompatibil cu al lui Paladin. Îl folosea în principal ca procesor grafic. N-avea, bineînţeles, nicio idee de unde venise, în afară de faptul că fusese donat de un om mort care lucrase pentru Federaţie.

Eliasz vorbi din nou.

— Nu e important pentru tine să ştii cine eşti cu adevărat? De ce simţi ceea ce simţi?

Niciuna dintre emoţiile sau deciziile etice ale lui Paladin nu era procesată în creierul său uman. Apoi Eliasz se uită direct în reţeaua de senzori montată pe faţa lui Paladin, cu ochii săi întunecaţi şi atenţi. Brusc, Paladin nu mai avu chef să-şi explice arhitectura sistemului de fişiere.

— Nu ştiu de unde e creierul meu, răspunse simplu. Nu pot să-i accesez amintirile.

Putea simţi cum creşte tensiunea în corpul lui Eliasz. Pe suprafaţa pielii acestuia zburdau impulsuri electrice. De-a lungul miilor de secunde pe care le petrecuseră împreună, Paladin observase că Eliasz avea tendinţa de a oscila între aceste conversaţii intense şi emoţionale şi o tăcere completă.

— Ar trebui să-ţi permită să-ţi aminteşti, spuse el răguşit. Ar trebui să-ţi permită.

Lui Eliasz nu i se putea împlini această dorinţă, dar căpătă în schimb altceva ce-şi dorea, sub forma unui mesaj primit de

Paladin, parte a unei sesiuni sigure, criptate.

> *Tu eşti Paladin. Eu sunt Fang. Ţii minte sesiunea sigură pe care am creat-o mai demult? Hai s-o folosim din nou. Iată datele mele. Întâlnirea finală pentru misiune e la 0900. Adu-l pe Eliasz.*
>
> *Sunt de acord să folosim sesiunea noastră deja stabilită. Sunt Paladin. Unde mergem?*
>
> *Pe ţărmurile călduţe ale Arcticii, se pare. Vei urmări unele dintre contactele lui Jack de acolo, în încercarea de a afla unde-şi ţine marfa.*
>
> *Sunt pregătit să te întâlnesc în 30 de minute, cu Eliasz. Aici se termină datele mele.*

Cei doi boţi îşi închiseră sesiunea după un schimb de coordonate geografice, care erau ale aceleiaşi camere pe care o folosiseră în ultimele două zile pentru planificarea misiunii.

— Veşti bune, îi vocaliză Paladin lui Eliasz, care îl privea încă fix. Plecăm spre nordul Zonei Comerciale Libere, unde temperatura este mult mai joasă.

Eliasz nu răspunse nimic, dar ritmul cardiac i se încetinise. Cei doi porniră spre vârfurile dunelor ca să găsească un portal şi să-şi primească ordinele.

Cu toate că misiunea era una de rutină şi la scară destul de mică, ea avea o semnificaţie specială pentru Paladin, fiindcă însemna că el însuşi trecuse de la faza de dezvoltare la cea de activare. Ziua de astăzi marca începutul contractului său de servitute faţă de Federaţia Africană. Legea internaţională prevedea că serviciul său nu putea dura mai mult de zece ani, o perioadă considerată mai mult decât suficientă pentru a face profitabilă investiţia Federaţiei în crearea unei noi forme de viaţă.

Deşi abia îşi începea perioada de servitute, Paladin auzise destule prin fabrică pentru a-şi da seama că Federaţia interpreta legea într-un mod extrem de liber. Exista posibilitatea să-şi aştepte cheia de autonomie timp de douăzeci de ani. Era şi mai probabil să moară înainte s-o primească. Dar îşi dorea să supravieţuiască – o dorinţă care făcea parte din programarea lui. Era chiar ceea ce-l definea ca echivalent-uman, meritând, prin urmare, autonomia. Botul n-avea altă alegere decât să

lupte pentru propria viaţă. Dar Paladin nu simţea asta ca pe o limitare a opţiunilor. Pentru el era o speranţă.

5 iulie 2144

Din avionul cu reacţie care zbura ca un glonţ peste Oceanul Arctic văzură cum apar, la o distanţă de câţiva kilometri, braţele umflate ca nişte pumni strânşi la orizontul insulei Baffin. Chiar de la această depărtare, Paladin putea distinge mişcarea miilor de turbine eoliene, care făceau conturul fiecărei clădiri să pâlpâie uşor. Curând, percepu semnătura chimică a fermelor luxuriante care se ridicau în spirale suprapuse deasupra fiecărui complex. Oraşele nordice din jurul Arcticii îşi petreceau întreaga vară absorbind cât mai multă energie solară, obţinând de la ferme câte două recolte în perioada când zilele erau lungi. Întregul oraş se afla în plin sezon de vegetaţie.

Până trecură de insulele exterioare şi intrară în spaţiul aerian al insulei Baffin, Eliasz se trezi complet. Paladin auzi schimbarea din respiraţia lui şi ştiu sigur că Eliasz îşi setase perimetrul să-l trezească când ajungeau la Iqaluit. Acum vedeau oraşul tolănit sub ei, cupolele arătând ca o crustă scânteietoare pe culmea unui golf în unghi ascuţit, înfipt adânc în interiorul insulei.

— Iqaluit e un oraş urât, mormăi Eliasz, venind lângă Paladin la fereastră. Cupolele sunt copiate după cele din Vegas, ştiai?

— Un oraş cu multe cupole în vestul Zonei Comerciale Libere, vocaliză Paladin.

— E centrul industriei de resurse umane. Sunt o grămadă de tipi răi pe-acolo. Piaţă neagră de sclavi şi rahaturi de-astea. Oamenii de acolo nu pun preţ pe viaţa omenească şi în consecinţă folosesc la construcţii porcăria asta ieftină, care lasă să treacă mult prea multe ultraviolete. Iqaluit arată exact la fel, doar că e mai curat şi mai nou.

Paladin se întrebă dacă Eliasz se opunea sistemului servituţii. Existau depozite întregi de resurse-text care se concentrau asupra eliminării servituţii umanilor. Argumentul autorilor era că umanii nu ar trebui să constituie proprietatea cuiva, ca boţii, fiindcă nimeni nu plătise ca să fie făcuţi. Boţii, care costau bani, necesitau o perioadă de servitute pentru ca fabricarea lor să merite osteneala. Pentru umani, nu exista un astfel de stimulent pentru a face alţi umani.

Indiferent ce spuneau aceşti gânditori, majoritatea oraşelor şi a zonelor economice aveau câte un sistem sau altul de servitute

umană. Iar Vegas era locul unde umanii se vindeau pe ei înşişi. Complexurile sale pline de cupole erau destinate aproape în exclusivitate procesării, instruirii şi contractării resurselor umane. La fel ca Vegas, Iqaluit fusese construit rapid; era doar zgârie-nori şi cupole. Dar, chiar şi la o analiză superficială a datelor, se vedea că nu prea mai existau alte puncte comune între cele două oraşe.

— Există foarte puţini umani aserviţi pe aici, remarcă Paladin.

— Normal. Aici tipii răi sunt alţii, dar sunt la fel de răi, răspunse Eliasz, a cărui tensiune arterială crescu, apărându-i lui Paladin ca o ceaţă roşiatică în jurul corpului. Locul ăsta mişună de piraţi. Tot ce-i aici e furat.

Atinseră pista de aterizare şi Eliasz se ridică în picioare, atingându-şi instinctiv fruntea, umerii şi cureaua pentru a-şi verifica perimetrul şi reţeaua locală de arme a acestuia.

— Întotdeauna am senzaţia că-mi fac cruce când fac asta, spuse răguşit, iar ritmul cardiac îi crescu. Ştii ce vreau să zic?

— Gesturile sunt similare, răspunse Paladin.

— Tata era un credincios adevărat, spuse Eliasz, atât de încet, încât doar un bot ar fi putut să-l audă.

Apoi, dintr-odată, atitudinea i se schimbă; bărbatul îşi forţă ritmul respiraţiei să revină la normal, iar starea lui emoţională deveni mai greu de citit de la distanţă.

— Unde mergem prima dată, Paladin? rânji Eliasz, căutând din ochi cei cinci senzori vizuali de pe capul robotului, aşezaţi deasupra planurilor diagonale care îi încadrau faţa ca o versiune abstractă a obrajilor umani.

Aveau vreo treizeci de destinaţii posibile, printre care adrese ale unor presupuşi asociaţi ai lui Jack şi ale câtorva dintre restaurantele ei preferate.

— Ar trebui să începem cu adresele celor mai apropiate locuinţe, să-i interogăm pe oamenii de acolo, apoi să încercăm s-o încolţim pe Jack pe baza informaţiilor furnizate de ei. Ca ultimă soluţie, putem monitoriza fluxul secundar al restaurantelor, să vedem dacă apar datele ei biometrice.

Eliasz începu să râdă.

— Nu ştii prea multe despre UMINF, aşa e, Paladin?

Culegerea umană de informaţii nu fusese printre priorităţile instruirii lui Paladin. Văzând că botul nu-i răspunde, Eliasz se opri din râs.

— Scuze, amice. E mai bine să începem cu restaurantele. Dar, mai întâi, trebuie să facem rost de nişte echipament.

Aproape de pistele uzate de aterizare se găsea un magazin de vechituri, al cărui înveliş din tablă ondulată din oţel avea cel puţin o sută de ani. Era scund şi lung, proiectat să facă faţă vremii şi să păstreze căldura. Când intrară, printre senzorii lui Paladin trecură diverse molecule asociate cu fibrele de bumbac, cu decolorantul şi cu combustibilul. Eliasz vorbi cu un om din spatele unei tejghele, cu piept şi braţe cibernetice, care începu să descarce o hartă locală şi actualizări de spionaj în geosistemele lui Eliasz. Paladin se apropie şi se acordă la sistemul care conecta dispozitivele celor doi bărbaţi, pentru a descifra şi a copia datele în propria lui memorie.

— El e partenerul meu, Paladin, spuse brusc Eliasz, aruncându-şi un braţ cald în jurul carapacei lui Paladin.

Degetele lui apucară omoplatul botului, de unde îi ieşeau scuturile. Paladin putea simţi fiecare spiră a amprentelor lui Eliasz. În mod inconştient, le căută în mai multe baze de date, din care majoritatea erau pline de zgomot informatic destinat să-i ascundă identitatea. Amprentele se potriveau cu cele ale unui profesor mort din Bruxelles, cu ale unui mic întreprinzător din Nairobi, cu ale unui preot din Varşovia şi cu ale unei aservite care aparţinea companiei Monsanto, în Zona Comercială Liberă. Existau zeci de alte potriviri, ce se pierdeau într-un vast vârtej de conexiuni ale reţelelor sociale şi ale unor arhive administrative guvernamentale contradictorii.

— Paladin, eu sunt Yardley, spuse omul, întinzându-şi mâna fabricată pentru a o strânge pe a lui Paladin.

— Vom fi sub acoperire şi trebuie să arăt mai puţin profi, spuse Eliasz, uitându-se la Paladin. Cât despre el, nu trebuie decât să arate mai puţin strălucitor.

După zece minute, Eliasz se dezbrăcase până la nodurile strălucitoare de reţea ale perimetrului său şi îşi trăgea nişte blugi şi o cămaşă de bumbac peste reţeaua invizibilă de nanocabluri care conectau perimetrul sub pielea sa. Paladin îşi reconectă la reţea senzorii de presiune, încercând să vadă pe unde mai simte înţepătura zgârieturilor şi a urmelor de lovituri administrate de Yardley şi de Eliasz.

— Ne trebuie nişte informaţii despre Jack, şi singurul mod de a le obţine e să arătăm ca oamenii care ar lucra cu ea, spuse

Eliasz. Tu poţi să taci în majoritatea timpului, dar încearcă din când în când să faci greşeli, ca şi cum ai avea creierul stricat sau aşa ceva.

Paladin nu spuse nimic şi termină repornirea proceselor din care era alcătuit senzoriumul lui.

— OK, mormăi Eliasz, apoi reluă povestea lor. Eu sunt un admin pe chimie care a fost concediat de la PharmPraxis, şi tu eşti asistentul meu aservit. Eu vreau să vând unele dintre formulele de la PharmPraxis pentru preţul corect. Iar tu urmăreşti totul, frate, adică faci chestia pentru care ai fost creat.

— Aşa o să fac, răspunse Paladin.

Voia să-l mulţumească pe Eliasz. Era convins că nu un algoritm al servituţii îi influenţa matricea deciziilor, ci propria sa dorinţă sinceră.

Vântul dinspre mare, care menţinea temperatura exterioară din Iqaluit la nivelul fix de douăzeci de grade, ridică o şuviţă din părul lui Eliasz. Alături de el păşea tăcut Paladin. Soarele se afla suficient de jos, deasupra orizontului, încât să-ţi dai seama că e seară, deşi afară era încă o lumină strălucitoare. Vara arctică însemna că în seara aceasta nu avea să fie decât o oră fără soare. Eliasz spera că până atunci se va preface că se îmbată la Lex, o crâşmă cu tăiţei şi bere care se număra printre locurile preferate ale lui Jack. Exista material filmat care o arăta întâlnindu-se acolo cu unele dintre contactele ei locale.

Paladin împinse uşile spre interior şi pătrunse într-o cameră fierbinte, plină de moleculele pe care le eliberează ghimbirul şi alte mirodenii când sunt strivite. Le catalogă pentru o analiză ulterioară. Nu ştii niciodată când o semnătură chimică distinctă poate deveni o informaţie utilă. Băncile aglomerate gemeau sub greutatea lucrătorilor de la fermele piscicole locale şi a studenţilor de la universitate, care sporovăiau despre proteomică[8]. Toată lumea era ameţită din cauza alcoolului şi a castroanelor cu supă de tăieţei fierbinte care se clătinau pe fiecare dintre mesele uzate şi strâmbe de spumă.

E tipul de mulţime în care te pierzi uşor, îi subvocaliză Eliasz lui Paladin, *mai ales dacă arăţi ca un fermier, dar opiniile tale politice se potrivesc cu ale studenţilor*

[8] Ştiinţă care se ocupă cu studiul proteinelor (n. tr.).

radicali.

Paladin accesă o imagine a lui Jack pe care o păstrase în memorie. Ea nu arăta chiar ca un fermier, dar botul înţelegea cum ar fi putut trece neobservată într-un costum impermeabil.

Se aşezară la o masă plină cu studenţi extrem de beţi, care jucau un fel de joc cu ochelarii lor, ceva ce implica foarte multe distribuiri de filmuleţe şi shoturi de votcă din Saskatchewan. Eliasz comandă tăieţei cu fructe de mare, iar Paladin, când se aşeză, făcu în aşa fel ca piciorul să-i tremure, ca şi cum ar fi avut mare nevoie de o versiune nouă a firmware-ului, fapt ce atrase imediat atenţia unei studente.

— Ai nevoie de ajutor cu chestia aia?

Era o femeie jovială, cu ochi negri şi păr negru, tuns bob, şi care făcu un gest vag spre piciorul lui.

— Avem o arhivă de botware gratuită pe serverele universităţii.

Paladin nu spuse nimic.

— N-am prea avut bani pentru reparaţii, ridică din umeri Eliasz. Caut şi eu de lucru după ce m-au dat afară de la PharmPraxis, din sud.

Asta atrase atenţia mai multor studenţi de la masă.

— Iar concedieri, nu? întrebă unul dintre ei, cu un accent cântat, de prerie.

— Să-i ia naiba cu lăcomia lor de brevete, spuse Eliasz, cu voce joasă.

Acum risca, încercând să estimeze dacă studenţii ăştia erau genul de radicali care umblau cu piraţii. Paladin observă cum Eliasz îşi schimbase subtil postura, cum stătea aplecat şi îşi trăsese şuviţele peste ochi, într-un fel care îl făcea să arate mai tânăr. Părea un tip care urmează studii postuniversitare şi era clar că biohackerii ăştia beţi îl considerau deja unul de-ai lor. Paladin admiră, scurt, această mostră de virtuozitate UMINF, apoi se gândi că unele dintre informaţiile asociate cu amprentele lui Eliasz îl plasau în jurul vârstei de douăzeci şi nouă de ani. Poate că dosarele erau corecte, cel puţin în privinţa vârstei omului.

— Serios, spuse femeia care îi oferise lui Paladin acces la servere. Ăia fac atâta cash adunând o grămadă de PI[9], apoi îşi

[9] În original IP, abreviere de la Intellectual Property – proprietate

tratează dezvoltatorii şi adminii ca pe nişte gunoaie. Apropo, mă cheamă Gertrude.

— Ivan, spuse Eliasz, şi ăsta e botul meu, Xiu. Are mici probleme cu difuzoarele.

Nimul pe care îl alesese Eliasz pentru Paladin era cel mai adesea destinat femeilor, însă delimitările de gen însemnau foarte puţin printre boţi. Majoritatea răspundeau la orice nume le-ar fi dat adminii lor umani, deşi unii boţi autonomi preferau să-şi aleagă pronumele. Oricum, niciun uman nu ar fi avut vreo problemă să-i spună „el” unui robot pe nume Xiu. Mai ales unuia construit ca Paladin, al cărui corp impunător, cu scuturi dorsale desfăcute larg pe spate, ocupa la fel de mult spaţiu ca doi umani solizi.

— Vreţi să vă aranjez câteva reparaţii pentru Xiu, băieţi? întrebă Gertrude.

Eliasz se prefăcu că se gândeşte la asta în timp ce-şi sorbea tăieţeii.

— Ce iuţi sunt ăştia, remarcă, ignorând faptul că mai mulţi prieteni ai lui Gertrude se uitau acum la el şi la Paladin.

— După cină, o luăm iar spre laborator, ca să verificăm câteva procese care trebuie să continue peste noapte, spuse tipul din prerii.

— Ar fi foarte drăguţ din partea voastră, spuse Eliasz, aparent nesigur, jucându-se cu beţişoarele.

— Da, ar trebui să veniţi, confirmă Gertrude invitaţia, ca şi cum i-ar fi convins deja. Ţie îţi sună bine treaba asta, Xiu?

Paladin nu răspunse.

Un grup de cinci studenţi îi conduseră pe Eliasz şi pe Paladin pe străzi, în lumina cu lungime de undă lungă a apusului de la miezul nopţii. Într-un final, ajunseră la un semn arcuit, acoperit de cuvinte în limba inuktitut şi în engleză care le urau bun venit în campusul Universităţii Arctice din Iqaluit. Era cea mai bogată universitate din regiune şi o şcoală ce hrănea zeci de biocomuri şi de corporaţii pharma. La ora asta din noapte, campusul era destul de liniştit, deşi, pe măsură ce se apropiau de clădirile dedicate ştiinţei, Paladin observă din ce în ce mai multe ferestre care radiau lumină vizibilă.

Eliasz îşi descria serviciul imaginar de la PharmPraxis cu o amărăciune care părea reală. Povestea era calculată special

---

intelectuală (n. tr.).

pentru a stârni simpatia publicului.

— Mi-am luat o slujbă de admin chimie direct după absolvire şi m-au repartizat la un medicament care a murit în teste. Le-a luat un an întreg, dar până la urmă au reuşit să-mi dea afară toată echipa. Dacă medicamentul tău nu ajunge pe piaţă, atunci…

Eliasz îşi lăsă fraza neterminată.

— Ce anume lucrezi? întrebă Gertrude. Sunt o grămadă de slujbe pentru admini pe chimie aici.

— Concep algoritmi care caută proprietăţi emergente interesante la moleculele organice.

Un bărbat înalt, cu ochelari ieftini, li se alăturase şi mergea în acelaşi ritm cu ei.

— Nu e domeniul meu, dar pun pariu că o să-ţi găsim ceva, Ivan, spuse el.

Cu siguranţă, accentul lui nu era local – Paladin compară rapid vocalele bărbatului cu patru sute de accente regionale pentru limba engleză. Cea mai bună aproximaţie plasa accentul în nordul Federaţiei, în zona unde Paladin şi Eliasz tocmai fuseseră încartiruiţi.

— Mulţumesc, ăăă…

— Youssef, răspunse bărbatul şi se uită fără teamă în senzorii faciali ai lui Paladin; el şi botul aveau cam aceeaşi înălţime. Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

Intrară în complexul Ştiinţele Vieţii, iar Gertrude scotoci în buzunar după ceva ce se dovedi un dispozitiv destul de arhaic de management al parolelor. Odată ajunşi la o anumită clădire, de culoarea cenuşii, flutură micuţa bucată de plastic, iar reţeaua clădirii îi răspunse deschizând un set de uşi duble.

Paladin observă privirea aruncată de Youssef spre vopseaua înţesată de senzori din interiorul holului, care reflecta acum stins gaşca de studenţi, ce se trezeau rapid şi începeau să-şi dea jos hainele groase din mers. Gertrude, Youssef şi prietenii lor lucrau la un proiect teoretic şi subfinanţat care avea legătură cu mutaţia proteinelor şi cu deciziile de natură estetică. Laboratorul lor era la subsol, iar echipamentul, cu cel puţin două generaţii în urma tehnologiei actuale. Zidurile erau pline de semne şi abţibilduri furate din alte laboratoare. „PERICOL! NU ATINGEŢI MAGNETUL!”, scria pe unul extrem de mare, deasupra clusterului lor de secvenţiere. Pe altul scria „GREIERI VII”.

— Am ajuns, spuse Gertrude, făcând un gest ca să aprindă lumina. Xiu, uite imprimanta noastră. Reţeaua se cheamă IepurasiPolari şi e neparolată. Serveşte-te cu ce vrei.

Paladin ocoli cu grijă câteva mese încărcate cu unităţi de răcire şi cu eprubete. Imprimă câteva cipuri, iar Eliasz, între timp, continuă să facă conversaţie.

Când imprimanta începu să scuipe fire nanoscopice, Eliasz reuşi să aducă iar în discuţie subiectul nenorociţilor lacomi, strângători de brevete, cărora chiar se hotărâse să le-o tragă într-un fel sau altul.

Youssef era tensionat din pricina entuziasmului, iar corpul îi iradia, atât de tare reuşea să se identifice cu povestea lui Eliasz.

— Şi cum te-ai răzbuna pe o companie ca PharmPraxis pentru ce ţi-au făcut? întrebă Youssef. Adică până unde ai fi dispus să mergi?

— Chiar vrei să ştii? Însă ce spun nu iese din laboratorul ăsta, OK? întrebă Eliasz.

Toată lumea era cu ochii pe el.

— Sigur! se entuziasmă Gertrude.

— Am formula unui medicament nou, în curs de brevetare, cu care ei sunt acum în faza de încercări. Dacă îl scoate altcineva înaintea lor pe piaţă, nu vor putea să revendice prioritatea cererii anterioare, fiindcă şi l-au bazat pe o moleculă pe care au luat-o de pe piaţa gri, de la nu ştiu ce laborator neautorizat din Statele Braziliene.

Eliasz făcu o pauză, apoi scoase cel mai nervos râs de care era capabil.

— Vreau să zic că probabil n-aş *face* nimic cu ea, dar aş putea. Am luat formula, pe bune.

Se bătu peste buzunarul pantalonilor, de parcă ar fi salvat datele pe un suport fizic şi l-ar fi ţinut acolo.

Youssef nu-şi mai putea lua ochii de la datele imaginare din pantalonii lui Eliasz. Paladin primea semnale ciudate de la creierul lui. Tipul era prea surescitat, de parcă ar fi fost sub influenţa drogurilor sau ar fi suferit de o aberaţie neurologică.

— Chiar asta ar trebui să faci, izbucni el.

— Mai taci, Youssef, replică Gertrude, care verifica o cutie plină de mostre cu un mic spectrometru de masă. O chestie de-asta e un delict serios, la dracu’. Nu e ca şi cum ai obţine prin inginerie inversă o vechitură de medicament care oricum era

gata să intre în domeniul public.

Pentru Eliasz, era o minge ridicată la fileu, şi o prinse.

— Ai făcut asta cu vreun medicament până acum?

Gertrude pufni.

— Aproape. A decompilat nişte Glizmer în anul întâi şi a vândut copiile la jumătate dintre cei din dormitorul nostru.

— Glizmerul ăla funcţiona, răspunse furios Youssef. Şi ştii că am făcut mai multe, Gertrude.

Paladin observă cum anxietatea împinge sânge în obrajii lui Gertrude. Buzele lui Youssef se strânseră. Bărbatul înalt din Nordul Federaţiei riscase serios când începuse să vorbească despre asta în faţa unui străin. Paladin era impresionat: Eliasz ştia să câştige încrederea oamenilor. Oare va furniza Youssef niscaiva informaţii serioase? Aparent, da.

— Dacă eşti serios în privinţa asta, ar trebui să faci cunoştinţă cu nişte prieteni de-ai mei ale căror laboratoare nu-s finanţate de Marea Pharma.

Vocea lui Youssef se gâtuise la cuvântul „prieteni”, şi Paladin îşi dădu seama că trupul bărbatului trecea încă prin ultimele faze ale pubertăţii.

Gertrude interveni, ritmul cardiac îi crescuse.

— Ştii ceva, Youssef, nu toată lumea e dispusă să încalce legea doar ca să demonstreze nu ştiu ce chestie.

Eliasz ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi observat vreo tensiune între ei.

— N-am nimic împotrivă să cunosc oameni noi, îi spuse lui Youssef.

6 iulie 2144

În ziua următoare, Paladin şi Eliasz reveniră la Lex pe la sfârşitul după-amiezii, mult înainte de ora reducerilor, ca să fie puţini clienţi. Câteva grupuri de studenţi cercetau ceva în linişte pe ochelarii lor, şi un fermier singuratic, la bar, trăgea de nişte votcă. De cealaltă parte a mesei la care se aşezaseră Eliasz şi Paladin, cu faţa ascunsă de aburul supei, stătea prietenul lui Youssef, Thomasie, care nu era finanţat de Marea Pharma.

Arăta perfect pentru rolul respectiv. Avea părul negru dat cu gel, într-o formă care-i încadra faţa, şi unele fibre ale tricoului lui străluceau sub forma logoului unei organizaţii numite Culturaliberă, care murise prin anii 2120. Era greu de stabilit dacă păstrase tricoul douăzeci şi cinci de ani sau pur şi simplu

cumpărase un obiect distrus artistic şi uzat intenţionat, ca să arate autentic. Thomasie avea un fel de a se apleca atunci când vorbea de parcă orice ar fi rostit te-ar fi transformat în confidentul lui. Spre deosebire de Youssef, îşi controla bine reacţia de înroşire a obrajilor şi ritmul inimii. Nu-ţi puteai da seama cu uşurinţă când minţea, deşi însăşi monotonia discursului îl trăda într-o anumită măsură, fiindcă îşi masca reacţiile emoţionale la tot ce-l înconjura.

— Youssef mi-a zis că ai lucrat la PharmPraxis şi că acum cauţi ceva nou.

Thomasie îl privi drept în faţă pe Eliasz, apoi îi aruncă o privire lui Paladin.

— Drăguţ robot ţi-ai tras dintr-un salariu de admin chimie.

— L-am moştenit de la maică-mea, când a murit.

— Înţeleg. Deci ce făceai mai exact la PharmPraxis?

— Algoritmi.

— Şi aveai acces la concepte în curs de brevetare, da?

Eliasz şi Paladin îl priviră fix pe Thomasie şi nu răspunseră.

— Youssef mi-a zis că te-ar interesa să vorbeşti cu mine despre nişte proiecte pe care le-ai văzut.

Liniştea era o modalitate bună de a primi informaţii suplimentare, de a face persoana cealaltă să se implice prima în tranzacţie.

Thomasie bătu încet cu arătătorul în masă şi spuse:

— Colegii mei şi cu mine am fi interesaţi să aruncăm o privire la proiectele pe care s-ar putea să le ai. Plătim pentru o PI bună şi nu punem întrebări.

Eliasz se hotărî până la urmă să vorbească. Paladin îi numără secundele pe care le pierdu pentru a-şi face curaj şi îl auzi cum îşi stabilizează respiraţia şi tensiunea sangvină.

— Am dosarul la mine. Când vrei să-l vezi?

Paladin observă că Eliasz omisese să discute despre un preţ anume. Încerca să pară un novice în treburile astea. Era perfect în rolul fostului angajat ranchiunos.

Thomasie sesiză naivitatea şi se relaxă. Îşi închipui că pe-ăsta îl va juca pe degete.

— Putem să mergem chiar acum. Maşina mea e în faţă.

Conduseră cincizeci de kilometri în afara oraşului, printre fermele solare din sudul insulei Baffin care zburau pe lângă ei ca

vaste regate de veliere negre. Youssef ciocănea ritmic în geam şi îl ignora pe Paladin, iar Thomasie şi Eliasz stăteau în faţă şi vorbeau.

După ce cotiseră pe mai multe drumuri de pământ, ajunseră la o fermă destul de nouă, din mijlocul unui câmp solar. Clădirea principală era un zid arcuit din sticlă groasă, încastrat adânc într-un deal înierbat, care se ridica, precum o bulă verde, din marea de antene solare întunecate, pătrăţoase, ce picurau hidrocarburi în rezervoare subterane. Pe o uşă tăiată în zidul de sticlă păşi o femeie, eliberând o explozie de sunet. Cineva, înăuntru, asculta foarte tare o emisiune de ştiri. Braţele femeii se tensionară, fiindcă sub mâneci i se activaseră două tăietoare de materie suprasolicitate.

Pe baza tiparului mişcărilor ochilor lui Youssef, care scana zona, Paladin considera improbabil, statistic vorbind, ca el să mai fi fost vreodată aici. Acesta urma să fie un test şi pentru Youssef, nu doar pentru Eliasz.

— Thomasie.

Deşi îl salutase pe Thomasie, femeia continua să blocheze uşa în timp ce ei se apropiau. Paladin observă că aleea era fabată aşa încât să fie imposibil de netedă şi de caldă; înăuntrul spumei erau suspendate fâşii lungi de sârmă aproape invizibilă, care radiau o căldură blândă la schimbarea vremii.

— Bună, Roopa.

Când Thomasie îi conduse dincolo de armele abia ascunse ale Roopei, ea îi aruncă lui Paladin o privire lungă, stăruind mai ales asupra scuturilor lui. Camera din spatele ei era iluminată de o lumină naturală atent reflectată, iar din podeaua acoperită de muşchi creşteau copaci. Aproape fiecare piesă de mobilă era un bonsai viu. În colţ clipea lumina roşie a unui mic faber industrial, care schimba informaţii într-un sistem atât de bine criptat, încât Paladin putu să acceseze doar informaţii despre ambianţa locuinţei. Cineva spărsese bani serioşi pentru căsuţa asta de la ţară.

Thomasie îi duse într-o cameră rotundă, cu o masă de conferinţe care creştea din podea şi a cărei suprafaţă era o ţesătură atent gândită de ramuri. Tavanul era perforat de o scară în spirală, al cărei schelet metalic fabat zdrăngăni şi se clătină atunci când pe ea coborâră trei persoane pentru a se întâlni cu ei. Ca şi Thomasie, purtau haine scumpe, uzate cu

grijă.

Iqaluit era un oraş mare, dar nu chiar aşa de mare. Dacă Jack făcea contrabandă cu pharma aici, probabil că avea de-a face într-un fel sau altul cu tipii ăştia. Era posibil ca ei să-şi externalizeze producţia neagră de pharma spre laboratoarele ei din Federaţie sau să vândă mărfurile ei prin conexiunile lor din Nord. Chiar dacă nu făceau afaceri direct, aceşti oamenii se aflau cu siguranţă în centrul unei reţele sociale locale ce aducea laolaltă radicali anti-brevete, piraţi şi milioane de oameni disperaţi după medicamente ieftine. Iar dacă el şi Eliasz reuşeau să aibă acces la reţea, aveau s-o găsească pe Jack.

— Spuneţi-mi Barbă-Albastră, spuse una dintre persoanele care tocmai coborâseră scara.

Femeia purta haine impermeabile albastre şi era desculţă. Părul negru şi ondulat îi cădea în dezordine peste faţă şi ascundea aproape complet ţesutul peticului-senzor care-i acoperea orbita ochiului stâng. După tensiunea sesizabilă a umerilor şi a spatelui, se simţea clar că muncise cu mâinile mai multe ore, deşi Paladin nu putea să-şi dea seama dacă la o consolă gestuală sau la câmp.

— Ei sunt colegi mei, Barbă-Neagră şi Barbă-Roşie.

Arătă spre doi bărbaţi palizi, ale căror haine nu se potriveau cu nimurile.

— Bine aţi venit la Ferma Solară Arcata. Să stăm cu toţii jos.

Tonul lui Barbă-Albastră nu era nici primitor, nici binevoitor. Tocmai dăduse un ordin.

Barbă-Roşie prepară nişte espresso folosind o maşină antică, cu abur, în timp ce Barbă-Albastră se uita la datele pe care Eliasz i le transmitea spre acoperitoarea de ochi. Era formula unui stabilizator de atenţie pe care CIP o achiziţionase exact pentru acest scop, după ce medicamentul nu trecuse testele clinice. Cel puţin 50 la sută dintre cei care îl luaseră dezvoltaseră migrene epuizante, care durau zile întregi. Dar n-aveai cum să ştii asta din formulă; aceasta părea complet legală.

— Şi zici că ai asta de la PharmPraxis? întrebă Barbă-Albastră, iar privirea singurului ei ochi îi cuprinse şi pe Eliasz, şi pe Paladin, care stătea la masa de bonsai în faţa ei.

Eliasz încuviinţă din cap.

Încercând să menţină iluzia că are probleme mintale, Paladin

se forţa să-şi concentreze atenţia pe câteva molecule de apă care călătoreau prin copacul a cărui coroană forma masa, aplecându-se şi analizând-o la nivel microscopic. Ceilalţi senzori ai lui adunau cât de multe date puteau fără să declanşeze vreo alarmă.

— Asta e foarte interesant, continuă ea, trimiţând datele unui ecran holografic din faţa lui Barbă-Neagră. Sunt nevoită să te rog să rămâi aici, cât timp mai facem şi alte analize.

Trimise o salvă de trafic de reţea spre Roopa, care apăru după câteva secunde în uşa sălii de conferinţe.

— Aşază-te comod, îi spuse Barbă-Albastră lui Eliasz. Poţi să foloseşti sistemul nostru de jocuri, dacă vrei.

Eliasz apucă braţul lui Paladin.

— E în regulă, dar botul rămâne cu mine.

Barbă-Albastră ridică din umeri.

— Nicio problemă.

Apoi se întoarse spre omul din Federaţie care ura Marea Pharma.

— Youssef, tu vii cu noi.

Roopa îi privea de sus, ameninţător. Atunci când Paladin încercă să se conecteze la perimetrul ei, găsi din nou doar o ceaţă de trafic criptat.

5
ŞTIINŢA BUNĂ

5 iulie 2144

— Asta chiar a fost de căcat, spuse Threezed cu entuziasm.

Jack dusese subul la mare adâncime. Portalurile din cabina de comandă arătau ca nişte elipse întunecate dintr-un mesaj-text enorm. Jack şi Threezed se uitau la „Şoferul de taxi”, un film de pe la jumătatea secolului XX despre un bărbat care înnebuneşte şi încearcă să elibereze o lucrătoare sexuală aservită, în New York City.

Threezed îşi scărpină faţa, unde se cojeau şi ultimele cicatrici. Se curăţase destul de bine după acea primă noapte când făcuseră cunoştinţă. Refuza să vorbească despre cele întâmplate, iar Jack nu insistase. Adevărul era că nici ea n-avea chef mai mult decât el să se gândească la ce-i făcuse clientului lui Threezed.

După ce dormise aproape douăzeci şi patru de ore, Threezed se trezise cu tipul de personalitate sardonică şi de energie tinerească pe care le căutau toţi dependenţii de Vive. La început, se oferise să-i regleze motoarele – pretindea că se pricepe la partea mecanică a suburilor –, dar Jack nu se simţea pregătită să lase un străin cu un trecut dubios să intre atât de adânc în sistemele ei. În schimb, n-avusese nimic împotrivă să-l pună la treburi de-ale casei. Nu putea face mari stricăciuni curăţind podelele.

Când nu făcea curat pe undeva, Threezed îşi concentra atenţia asupra mobilului pe care i-l împrumutase. Singurul său implant era un dispozitiv de urmărire pentru servitute, aşa că se bazase toată viaţa pe aceste aparate fragile şi pliante. Mobilele nu erau chiar durabile sau puternice. Dar puteau accesa din plin lărgimea de bandă din reţeaua gratuită de particule, ale cărei relee microscopice de date erau împrăştiate în atmosferă cu drone în majoritatea coaliţiilor economice.

Jack ţinea particulele libere din raza de acţiune imobilizate cu un emiţător de bruiaj şi nu voia ca Threezed să folosească sistemele de comunicaţii ale subului, aşa că nu-i rămăsese altceva de făcut decât să acceseze fluxul propriilor ei filme, stocate local, de la particulele care-i intraseră în sistemul de ventilaţie. Puştiul începuse cu filmele din secolul XXI, unde accentele englezeşti erau mai uşor de înţeles şi rezoluţia era

destul de bună. Apoi trecuse la filmele mute din 1910 şi din 1920, ale căror lumi erau redate în alb-negru abstract, ca nişte diagrame pentru inginerie. Spunea că îi e mai uşor să urmărească subtitlurile în engleză decât să priceapă accentele ciudate din filmele următoarelor decenii.

În seara asta însă, era destul de impresionat de filmul color al lui Martin Scorsese din 1976. Se uitară la el cu subtitrare.

— E ciudat cum aveau de-a face cu aceleaşi rahaturi ca şi noi, remarcă Threezed, scărpinându-şi o cicatrice de pe genunchi. Tot auzi că oamenii erau foarte bolnavi pe atunci şi că totul era aşa de lent şi de înapoiat, dar am cunoscut tipi exact ca ăsta. Adică am cunoscut *şoferi de taxi* care erau exact ca el.

— Mda, oamenii nu se schimbă prea tare de la un secol la altul, ridică Jack din umeri.

Acum, că filmul îl adusese într-o stare psihică decentă, părea un moment bun să aducă vorba despre următoarea lor mişcare.

— Vom ajunge la Inuvik într-o zi sau două, spuse ea. Pot să te las acolo.

Fiind un port ce mustea de activitate, pe coasta arctică, Inuvik era locul perfect unde să te faci pierdut. De acolo, Threezed ar fi putut lua un tren rapid către zeci de oraşe mari din Zonă.

— Inuvik? Ce-aş putea face acolo?

— Nu-ţi face griji, o să-ţi dau câteva credite să ai până te pui pe picioare.

— Dar cum crezi că mă pot pune pe picioare când am cipul ăsta în braţ?

Threezed îşi trecu mâna peste partea superioară, cărnoasă a braţului stâng, unde era implantat marcajul servituţii.

— Ţi-am distrus marcajul acum vreo două zile. Nimeni nu va mai putea să ştie că e acolo.

— Mi-ai distrus marcajul… fără să-mi spui?

— Nu e prudent pentru tine să fii identificabil după toate cele întâmplate. Chiar voiai să-ţi transmiţi lumii identitatea?

— Păi… eu…

Threezed tăcu. Mâna lui strânse locul unde marcajul lui distrus avea probabil să dăinuiască pentru totdeauna, în lacrima lui de sticlă chirurgicală.

Jack era gata să-i sugereze să prindă un tren spre Vancouver, când perimetrul ei bâzâi sub pielea mâinii stângi. Primise un mesaj.

— Scuză-mă, trebuie să verific asta.

Jack îi aruncă lui Threezed o privire plină de regret. Trecu puntea spre scaunul ei de lângă consolele de comandă şi deschise cu un gest o pagină pe care o putea vedea doar ea. Dreptunghiul întunecat al acesteia îi ascunse perfect expresia furioasă care începuse să deformeze încet forma gurii şi a ochilor lui Threezed.

Unul dintre programele ei de căutare sesizase o creştere a cantităţii ştirilor despre accidentele şi crimele legate de droguri.

Se părea că obsedata de temele pentru acasă făcea parte dintr-o mică epidemie a dependenţei de muncă. Primul fusese un bărbat mai în vârstă, care refuzase să se oprească din tunsul peluzei. Doctorii îl imobilizaseră, însă el continuase să urle, în spasme, cerând manetele maşinii de tuns iarba. Apoi fusese o femeie care nu-şi dorea decât să plimbe câini. Urmase o lucrătoare municipală care dezlănţuise o flotă întreagă de imprimante de spumă autonome, cu ordine de a crea prin pulverizare trotuare noi, în zone care păreau alese la întâmplare, la o oră de vârf. Vehiculele apucaseră să rănească mai mulţi oameni, cărora le cimentaseră mâinile şi picioarele, înainte ca supraveghetoarea ei să poată opri flota. Iar mai târziu o doică, plângând şi complet incoerentă, fusese aproape arestată după ce petrecuse zece ore în parc doar ca să împingă leagănele cu copii.

Îngrijorată, Jack frunzări, prin gesturi, şi după alte ştiri. Cel puţin cinci oameni muriseră, majoritatea de deshidratare, şi mai multe zeci ajunseseră la spital. Cu cât citea mai multe, cu atât era mai convinsă că acel Zacuity creat de ea prin inginerie inversă era de vină. Ştirile astea erau doar din Calgary, dar cine ştie ce se întâmpla în oraşe mai mici, ca Iqaluit şi Yellowknife? Ar fi putut exista încă zeci de oameni cu asemenea efecte secundare şi cu mult mai puţin acces la asistenţă medicală. Era exact tipul de dezastru farmaceutic împotriva căruia îşi jurase să lupte, iar acum cauzase ea însăşi unul, şi din acelaşi motiv ca diversele corporaţii: banii. Maşina mortală a privării de pharma, într-adevăr. Jack îşi înfipse unghiile în palme şi se strădui să se concentreze. Trebuia să împiedice cumva chestia asta, înainte de a deveni mult mai rea.

Dar Jack nu avea mult timp. Cineva trebuia să plătească pentru acele morţi, iar o activistă radicală anti-brevete care

vindea medicamente piratate era cu siguranţă destul de sus pe lista de suspecţi a CIP. Când Zaxy avea să pună lucrurile cap la cap şi să-şi dea seama de rolul ei în toată această mizerie, avea să ajungă pe lista lor de ţinte. Nu fiindcă i-ar fi interesat să se facă dreptate şi nici măcar ca s-o transforme într-un exemplu. Dar Jack era singura persoană în viaţă care ştia că pe oameni îi omora structura moleculară brevetată pentru Zacuity. Compania era nevoită să ascundă legătura între noul său medicament şi catastrofă. Iar uciderea ei era de departe cel mai simplu mod de a o face.

Threezed alese acest moment să se apropie, să-i îngenuncheze la picioare şi să o strângă de genunchi – îi simţi mâna caldă prin pânza salopetei. Cu ochi mari ce simulau inocenţa, privi în sus spre Jack, prin proiecţia hărţii ce definea viitorul ei. Puful curat al părului îi încadra liniile graţioase ale feţei şi gâtului, făcându-l să arate ca un personaj de *yaoi.*[10]

— Aş vrea să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, murmură el.

Threezed era un seducător antrenat. Poate că încerca s-o manipuleze sau poate că servitutea îl învăţase cu această formă specifică de recunoştinţă. Ambele posibilităţi erau deprimante, dar Jack abia dacă observă asta, prin câmpul de distorsiune creat de propria-i depresie. Ceva înăuntrul ei trosni, apoi se rupse. Ştergând ecranul din aer, Jack se uită în ochii aproape negri ai lui Threezed şi se întrebă dacă Zaxy chiar avea s-o asasineze. Se întrebă dacă nu cumva o merita.

Cu un huruit, subul se puse în mişcare, aducându-i cu fiecare secundă mai aproape de Inuvik. Threezed se aplecă înainte şi îşi atinse blând obrazul de interiorul coapsei ei. Era ispititor să aleagă calea cea mai uşoară şi pur şi simplu să se ascundă câteva luni, alături de acest tânăr cochet, dar chiar în clipa în care gândul îi trecu prin minte, nefericirea ei deveni atât de acută încât tentaţia dispăru. Zacuity storcea minţile oamenilor, iar ea era răspunzătoare. N-o să mai găsească nicio cale de a trăi cu ea însăşi dacă nu-i anunţa cât de periculos era medicamentul. Când ajungea pe continent, va cere o favoare care urma să salveze sute de vieţi… dar, probabil, nu şi pe a ei.

---

[10] Yaoi, termen ce desemnează în cultura populară japoneză un gen de opere de ficţiune centrat pe relaţiile sentimentale şi/sau sexuale între personaje de sex masculin (n. tr.).

Îşi trecu degetele prin părul lui Threezed şi se gândi la ultimele ei dorinţe înainte de moarte.

— Eşti sigur? îl întrebă.

El încuviinţă din cap, într-un gest ambiguu, între obedienţă şi aprobare.

Vara lui 2114

Acum treizeci de ani, când Jack era de vârsta lui Threezed, îşi petrecea toate după-amiezile într-o cameră cu temperatură controlată a laboratorului de genetică de la universitate. Era într-o stagiatură care implica, în cea mai mare parte, organizarea unor biblioteci de mostre de proteine şi de bucăţi obscure de ARN. Când nu marca eprubete, visa să devină biolog sintetic, unul care să poată opri bolile genetice cu terapii proiectate perfect. Ştia, fără nicio îndoială, că într-o bună zi va face Ştiinţă Bună şi va salva milioane de vieţi. Trebuia doar să găsească proteina sau secvenţa de ADN potrivite, care să corecteze oricare greşeală în tiparul molecular care făcea o celulă mutantă să trăiască atunci când ar fi trebuit să moară. În vara aceea, Jack învăţă arta apoptozei sau cum să determine celulele să se stingă de unele singure.

Când veni toamna, se înscrise într-un program doctoral la unul dintre departamentele de bioinginerie de vârf din Zona Comercială Liberă. Universitatea Franklin se afla lângă un vechi oraş portuar – şi o bază militară – pe nume Halifax, chiar la Atlanticul de Nord. Jack nu trăise niciodată lângă ocean. Închirie o cămăruţă printre ale cărei avantaje se număra faptul că avea în raza vizuală reţeaua de antene de mare viteză – mai bună decât reţeaua gratuită cu particule –, plus o privelişte marină spectaculoasă. Se alătură unui laborator bine finanţat, Bendis, ce proiecta virusuri pe comandă pentru asimilarea medicamentelor.

Apoi ceva neaşteptat schimbă traiectoria promiţătoarei sale cariere academice.

Se întâmplă într-o după-amiază caldă de vineri. Hoinărind spre oraş pe drumul larg de spumă, se întâlni cu un tip pe nume Ari, care participa la seminarul ei de plierea proteinelor.

— Ia zi, cum ţi s-a părut ultimul laborator? îl întrebă.

El se enervase, în clasă, din cauza unei chestii pe care o spusese profesorul despre relaţia directă între proteine şi comportamentul uman.

— O porcărie totală, pufni el. Ce planuri ai pentru diseară?

Jack se învioră. Ari era destul de drăguţ, şi trecuse ceva timp de când ea nu se mai combinase cu nimeni.

— Nu cine ştie ce. Mă gândeam să înfulec ceva la cină şi să văd un film. Ai chef să stăm de vorbă?

— Mă duc la întâlnirea de la Culturaliberă. Ar trebui să vii şi tu.

Jack nu ştia mare lucru despre Culturaliberă, în afara faptului că principala cercetătoare de la laboratorul ei, Louise Bendis, avea un conflict cu ei în legătură cu un brevet pe care îl depusese. Din cauza asta şi a unor istorii despre Culturaliberă din jurnalele ştiinţifice, rămăsese cu vaga impresie că erau genul de oameni care aruncau în conversaţie o mulţime de termeni tehnici, doar ca să justifice faptul că vindeau droguri „emancipate”.

Probabil că părea bănuitoare, fiindcă Ari râse.

— N-o să te îndopăm cu droguri sau altceva, zise el. Dar ar trebui să ştii mai multe despre sistemul de brevete, dacă ai de gând să lucrezi la Ferma de Brevete Bendis.

Făcu o mutră sarcastică. Apoi zâmbi din nou şi îi atinse uşor braţul.

— Pe urmă, câţiva dintre noi o să luăm cina împreună.

— M-ai convins, decretă ea.

La naiba! Venise la universitate să-şi lărgească orizontul, nu? Şi poate că va avea parte şi de ceva sex.

Întâlnirea era într-o sală aerisită, a absolvenţilor, pe acelaşi hol cu Departamentul de Biologie a Plantelor. Acum mulţi ani, un glumeţ modificase nişte gene ale unei plante proiectate să repare sticlă şi o lăsase să crească peste ferestre. Acum lumina era filtrată de frunze a căror structură moleculară se contopise cu sticla şi care rămăseseră înţepenite acolo în pâlcuri artistice, deşi planta murise de mult. Pe nişte scaune aşezate în cerc stăteau vreo douăzeci şi cinci de studenţi, care se prezentară la sosirea lui Ari şi a lui Jack. Cei mai mulţi dintre ei studiau inginerie genetică, dar erau şi câţiva ciudaţi de la cognitive şi neurologie. Erau cu toţii surprinzător de deştepţi, iar pe Jack o fermecă imediat conferenţiarul invitat, un profesor tânăr din Saskatchewan care se împotmolise într-o confruntare juridică prelungită cu universitatea lui privind permisiunea de a înscrie sub o licenţă deschisă nişte antivirale simple pe care le

descoperise. Avea părul bogat, lung până la umeri, şi ochi verzi care ieşeau în evidenţă pe chipul brun. Numele lui era Krish Patel şi o făcu pe Jack să uite toate planurile vagi de a se combina cu Ari.

Krish compara sistemul de brevete cu sistemul servituţii, ceea ce lui Jack i se păru oarecum exagerat. Trebui să admită însă că sistemul brevetelor părea să fie la rădăcina multor probleme sociale. Doar oamenii cu bani puteau beneficia de medicamentele noi. În consecinţă, doar bogaţii puteau rămâne sănătoşi fizic, în timp ce săracii n-aveau cum să-şi păstreze minţile destul de ascuţite pentru a prinde slujbele bune şi în general nu trăiau mai mult de o sută de ani. În plus, ciclul acesta era transmis, în mod nedrept, în familii. Oamenii care nu-şi puteau permite medicamente brevetate erau predispuşi să aducă pe lume copii bolnăvicioşi, care nu trăiau mult, intrau în servitute şi nu scăpau niciodată de ea. Jack înţelese teoria lui Krish despre cum o mulţime de probleme de bază s-ar fi rezolvat dacă, pur şi simplu, ar fi fost reformată legea acordării brevetelor.

Mai târziu, la restaurant, Jack intrase într-o uriaşă dezbatere cu Krish, despre posibilitatea reală ca antiviralele brevetate sub licenţă deschisă să ducă la inovaţii în ingineria învelişurilor virale. O încântă felul calm în care el reacţiona la fiecare critică şi cum încorpora ideile ei, pe loc, în soluţiile pe care le găsea.

După cină o conduse acasă, iar Jack inventă o scuză incredibil de stupidă ca să-l invite sus.

Ghemuiţi pe o canapea lângă fereastră, împărţiră nişte 420 şi ascultară sunetul îndepărtat al oceanului.

— Deci asta-i politica învelişurilor virale, spuse Jack, suflând fumul. Fierbinte chestie. Foarte sexy.

Krish o privi, iar mâna i se opri în aer, ţinând pipa care răspândea încet fum. Părea pe jumătate îngrozit, pe jumătate perplex. Brusc, Jack se întrebă dacă el înţelegea că îl adusese acolo ca să facă sex. Poate crezuse că ea îşi doreşte într-adevăr să discute toată noaptea despre secvenţe.

— Flirtez cu tine, îl lămuri ea.

— Ah, bun, aşa credeam şi eu, râse bărbatul. Totuşi, nu ştii niciodată sigur.

Îi plăcea stilul lui de a nu face niciodată presupuneri, nici măcar despre lucruri de bază, ca relaţiile sexuale.

Atunci când se sărutară, simţi gustul analizei politice pe care o descrisese în timpul întâlnirii de la Culturaliberă. Aroma lui, un amestec de chimen şi fum, îi evoca Ştiinţa Bună la care visase în anii studenţiei: acea ştiinţă care le venea în ajutor oamenilor şi le dădea şansa de a duce vieţi de care să poată fi mândri. Nimic n-o îmboldea mai tare să dezbrace complet un tip decât convingerea că are idei bune – aşa că asta şi făcu. Simţi un gust de analiză etică nuanţată a sistemului brevetelor pe tot corpul lui.

În următoarele câteva luni, Jack îşi împărţi timpul între o muncă nu prea solicitantă la Ferma de Brevete Bendis şi lecturi extrem de solicitante despre brevete. Unele erau chestii pe care i le recomandase Krish, dar odată citite eseurile şi cărţile de bază, urmase notele de subsol şi referinţele şi continuase pe cont propriu. Deveni o obişnuită a întâlnirilor Culturaliberă, iar într-o seară chiar făcu un demo despre un mic program pe care îl scrisese şi care putea ajuta la crearea, prin inginerie inversă, a anumitor clase de medicamente brevetate. Deşi, legal vorbind, astfel de lucruri se situau în zona gri, sublinie că programul avea doar un scop de cercetare – sau poate ar fi devenit util pentru cine ştie ce situaţie de pandemie, când ar fi trebuit preparate imediat o mulţime de medicamente.

Unul dintre tipii de la ŞtiCog întrebă de ce nu puteai, pur şi simplu, să te duci la Oficiul pentru Brevete şi să iei reţeta medicamentului direct din brevetul depus acolo. Ca răspuns, Jack îi cită un articol recent al unui cercetător juridic de la Harvard, membru Culturaliberă, care analizase cât timp şi câţi bani i-ar trebui unei persoane obişnuite ca să plătească avocaţi şi experţi capabili să navigheze prin bazele de date scumpe cu brevete şi să-şi dea seama cum rezultase un anume medicament. Majoritatea medicamentelor care trecuseră de teste erau o amestecătură confuză de părţi licenţiate şi procese şi, ca să pricepi cum sunt făcute, ţi-ar fi trebuit banii pe care îi au doar corporaţiile. Pentru o persoană obişnuită care ar fi vrut doar să copieze o terapie genetică, ar fi fost în general mai simplu să amplifice şi să obţină iute secvenţa medicamentului, apoi să-l analizeze cu micul program conceput de ea.

Unii studenţi adăugară câte ceva la programul lui Jack şi destul de curând acesta deveni un mic, dar activ proiect cu sursă deschisă, numit invin – de la „inginerie inversă”. Krish le

transmise invin-ul studenţilor lui din Saskatoon, aceştia îl pasară mai departe inginerilor din Iqaluit şi, în curând, Jack începu să primească instrucţiuni de corecţie de la oameni din locuri ciudate de care nu auzise niciodată, din Uniunea Asiatică şi Statele Braziliene.

Atunci când nu încerca să demonteze sistemul brevetelor, ocupaţia lui Jack era să fie complet îndrăgostită de Krish. Ce-i drept, nu lua dragostea în serios la fel de mult ca unele dintre colegele ei, care vorbeau despre „întâlniri” şi „căsătorie”. Privea iubirea ca pe oricare alt proces biologic. Era produsul unor semnalizări electrice şi chimice din creierul ei, inspirate de stimuli din lumea exterioară. Dacă era delirant de fericită în preajma lui Krish şi dacă îşi dorea constant să facă sex cu el atunci când era departe, asta însemna doar că aria tegmental-ventrală a creierului ei şi un snop de căi neuronale funcţionau.

Krish avea pentru Jack aceleaşi sentimente. Chiar şi atunci când plecă să predea un trimestru la Saskatoon, continuară să vorbească zilnic. Apoi duseră lucrurile la nivelul următor: fondară împreună un depozit de resurse-text anonim, despre modalităţi practice de a trece medicamente în domeniul public. Pentru Jack, fusese cea mai intensă relaţie pe care o avusese vreodată.

5 iulie 2144

Un mecanism de intrare din Yellowknife declanşă o interogare spre o bază de date de molecule din Berna, căutând mai multe şiruri specifice dintr-un câmp de date. După o sută şaizeci de milisecunde, interogarea returnă un set de pointeri.

Respectivul mecanism de intrare din Yellowknife, care ceruse acest set, era un biobot pe nume Med, care tocmai privise cum un bărbat murise fiindcă îi cedaseră organele interne. Cu trei zile înainte, omul ajunsese în camera de primire a urgenţelor, aproape în comă. Cinci zile în şir nu făcuse altceva decât să-şi zugrăvească apartamentul – fără să mănânce şi abia luând din când în când câte o înghiţitură de apă, fără să iasă din casă decât pentru a-şi procura şi mai multă vopsea, ca să poată da şi mai multe straturi. Neuronii din creierul lui mijlociu îşi pierdeau receptorii de dopamină după un tipar obişnuit pentru dependenţă, de felul celui care apare după ani întregi de heroină sau de jocuri de noroc. Nimeni nu mai auzise însă vreodată de cineva care să dezvolte un astfel de tipar ca

răspuns la o săptămână de zugrăvit.

Acesta era motivul pentru care Med făcea investigaţii asupra moleculelor din fluxul sangvin al tipului. Se potriveau perfect cu un medicament brevetat numit Zacuity, dar era imposibil ca acest instructor de snowboard să fi avut bani pentru genul ăsta de reţetă. Făcuse probabil rost de el ca drog de pe stradă, ceea ce însemna că cineva reuşise perfect să sintetizeze Zacuity prin inginerie inversă.

Med îşi dădu din ochi o buclă blondă şi îşi rezemă silueta subţire, acoperită de carne, de birou. Fusese proiectată să arate uman, faţa ei fiind replica chipului unei femei a cărei imagine aparţinea unei vechi baze de date Facebook, de unde o cumpărase inginerul de ţesuturi al lui Med. Deşi, tehnic, nu putea fi deosebită de respectiva umană care murise de mult, trăsăturile lui Meg prezentau acel aspect generic de „fată albă drăguţă” care, pentru majoritatea umanilor, constituia un indiciu că era de fapt bot. Sub pielea palidă, deghizarea înceta imediat. Endoscheletul din aliaj era împletit cu fibre şi circuite care ar fi fost evidente pentru oricine avea senzori cu care să ajungă dincolo de spectrul vizibil. Med închise sesiunea cu Berna, se conectă la particulele spitalului cu antenele ei încorporate şi îşi depuse raportul despre moleculă.

Tatăl tipului cu zugrăvitul trebuia să vină în câteva ore de la Calgary, iar sarcina de a-i explica omului de ce pe fiul lui îl ucisese „dependenţa de zugrăvit” avea să-i revină vreunui doc. Încă un motiv pentru care Med prefera să rămână pe partea de cercetare a lucrurilor. Mai puţine drame umane.

În timp ce Med traversa curtea spitalului, îndreptându-se spre biroul ei, datele pe care tocmai le salvase pe intranetul local erau examinate de un algoritm de recunoaştere a tiparelor. Acest algoritm secret ajunsese în reţea pe o uşă ascunsă, destinată forţelor de ordine, vizibilă doar pentru cel care o iniţiase. Algoritmul marcă mai multe şiruri din raportul lui Med, care fusese deschis înainte de a putea fi trimis oricui din afara spitalului şi suprascris instantaneu cu nonsensuri.

6 iulie 2144

Jack îl mai văzuse pe Threezed gol înainte, atunci când se curăţase, dar niciodată atâtea ore în şir. Începea să se obişnuiască. Acum, privea când la computer, când la trupul lui slăbănog, care ieşea de sub învelitoarea de pe patul ei, unde el

dormea acum. Privind de pe fotoliul de lângă birou, îi putea distinge doar curba palidă a fundului. Însă acum fluxul de ştiri care îi scânteia sub degete i se părea mai important.

Veştile erau proaste. Ca niciodată, registrele comunităţii ştiinţifice şi corporaţiile media erau de acord asupra unui lucru, şi anume că în Calgary muriseră cel puţin o sută de oameni din cauza complicaţiilor legate de droguri. Experţii în dependenţă scoteau întruna studii de caz. Nimeni nu menţiona că vinovatul era Zacuity, varianta obţinută prin inginerie inversă.

Odată ce un specialist decent în ingineria inversă avea să se uite serios la medicamentul ei, provenienţa lui ar fi devenit destul de evidentă. Aşa că ori nu încercase nimeni asta, ori Zaxy muşamaliza rezultatele. Niciunul dintre contactele ei din Zonă nu postase semnalul lor de alertă, care trebuia să fie ascuns steganografic într-o imagine şi încărcat pe un forum al iubitorilor de pisici cu foarte mult trafic. Asta însemna că nimeni nu fusese vizitat de CIP. Sau, cel puţin, că nimeni nu trăise suficient încât s-o poată avertiza.

Jack nu va mai fi în siguranţă multă vreme, dar se părea că încă dispunea de ceva timp pentru a îndrepta lucrurile.

Dacă erau corecte calculele ei rapide, oamenii deveneau dependenţi de Zacuity după doar una sau două doze – un lucru pe care nu-l mai văzuse decât la droguri pentru petreceri, proiectate prost, şi la cocaina nemodificată. N-avea idee câţi cumpăraseră Zacuity piratat de ea şi cu atât mai puţin câtă lume consuma legal versiunea beta. Dar era clar că oamenii predispuşi la dependenţă aveau să moară în continuare dacă cineva nu le punea celor de la Zaxy cuţitul la gât şi nu-i obliga să admită că făcuseră un drog de productivitate care se comporta ca un stimulent căcăcios din secolul al XIX-lea.

Problema era că ar fi trebuit să-şi ascundă descoperirile în spatele altcuiva – cineva căruia legea îi permitea să obţină Zacuity prin inginerie inversă. În plus, trebuia să producă şi să distribuie rapid un antidot pentru dependenţă, înainte să mai moară cineva. Jack ştia exact ce laborator putea face toate astea: ingineria inversă, publicitatea şi antidotul de ultim moment pentru problema dependenţei date de Zacuity. Dar şansele de reuşită erau mici. Trecuseră decenii de când lucrase acolo şi s-ar putea să nu prea fie bine-venită. Însă era singura ei speranţă.

Threezed era încă întins în patul ei. Jack se îndreptă spre cabina de comandă şi verifică poziţia navei. Cu puţin noroc, în douăzeci şi patru de ore, putea fi în camion, cu încărcătura înghesuită în siguranţă în spate. Era un plan foarte prost, dar nu atât de prost ca acela din cauza căruia ajunsese în acest coşmar moral general.

Subul se înfipse cu nasul în marea Beaufort, cu apele ei înconjurate de un lanţ enorm de insule ale cărui margini formau Labirintul Pasajelor din Nord-Vest. Destinaţia ei era un promontoriu mai curând urât, cunoscut drept insula Richards. De acolo aveau să îngrămădească tot echipamentul într-un caiac, să urmeze ţărmul estic al insulei, să ajungă la curba largă a fluviului Mackenzie şi să convingă un remorcher să-i tragă tocmai până la docurile din Inuwik. Acolo avea să-i dea drumul lui Threezed în oraş şi să conducă spre sud, spre laborator, cât mai rapid posibil.

Jack începu să caute locuri unde să poată staţiona subul.

Deşi era miezul verii, mai existau regiuni din ocean unde, din cauza aisbergurilor năruite şi a gheţarilor, apa cea palidă era încă plină de gheaţă. Bucăţile mari şi albe erau bune ca ascunziş şi aveau şi avantajul că gemeau de microcontrolere şi gunoi de particule ce apărea încă pe radare. Semnalul cu rază scurtă de acţiune al navei ei avea să se piardă în bolboroseala traficului emis de cipuri şi de antene muribunde.

În cală, ea şi Threezed puseră ce rămăsese din încărcătura ei în saci elastici, subţiri şi etanşi. Pilulele şi sticluţele erau ambalate în cutii de aromaterapie viu colorate, cu poze învolburate de zei şi zeiţe hinduse pe ele. Brusc, Threezed se opri din adunatul cutiilor şi începu să se uite fix la una anume, cu un Ganesha gras şi plin de bijuterii ai cărui ochi radiau de fericire deasupra rotocolului trompei.

Jack era nervoasă.

— Să ne grăbim, Threezed. E timpul să mergem.

— Nu mă laşi să rămân aici, să mă ascund cu nava? Pot să fabez chestiile care-mi trebuie. O să ţin curăţenie şi n-o să fac altceva decât să mă uit la filme.

— Uite, îmi placi, dar asta n-o să se întâmple. Nu te cunosc destul de bine ca să te las să ai grijă de subul meu.

— Poţi să-mi blochezi accesul la sistemul de navigaţie.

— De unde ştiu că nu eşti vreun maestru criptograf şi un

expert în sisteme care o să-mi spargă sistemul de securitate în câteva minute, dacă ai chef?

Jack mătură aerul cu mâna, cu o mişcare ce spunea că discuţia s-a încheiat.

— Şi n-aş fi făcut asta până acum, dacă puteam?

— Nu, nu neapărat.

Inconştient, Jack îşi căută mânerul cuţitului pe care-l ţinea sub curea, apoi îşi lăsă palma deschisă pe el. Nişte comenzi speciale de lângă lamă îi activară sistemul perimetrului.

— Închide sacii ăia şi ajută-mă să pregătesc caiacul.

Poate că dacă-i găsea tot timpul câte o ocupaţie lui Threezed, acesta n-avea să-i mai ceară să se încreadă în el mai mult decât în oricine altcineva – inclusiv în ea însăşi.

Pe măsură ce se apropiau de suprafaţă, soarele umplea camera de comandă. Jack privi locul unde, cu numai trei săptămâni în urmă, fusese pata de sânge lăsată de hoţ. Îşi aruncă unul dintre saci pe umăr. Era cam de mărimea şi greutatea unui trup de bărbat.

Threezed era deja pe punte, folosind bulbi cu căldură pentru a cataliza o reacţie care făcea caiacul să se desfacă şi să rămână rigid. Sub gesturile lui, grămezii moi de ţesătură cauciucată păru că-i creşte sub piele un schelet, care până la urmă luă forma unei bărci lungi, cu două locuri pentru pasageri.

Jack îşi legă sacul de provă şi îl împinse în apă, unde gheaţa plutea în bucăţi ca o smântână murdară care tocmai se încheagă. Acolo caiacul se întinse şi mai mult, luându-şi forma finală. Putea susţine o cupolă uşoară de refracţie negativă – perfectă pentru a-i ascunde de baleiajul sateliţilor – şi avea propria energie datorită unei vele-zmeu aproape invizibile, deja desfăşurată deasupra lor. După trei zile, întreaga barcă avea să se biodegradeze în spumă de proteine şi să devină hrană pentru ecosistemul bacterian din fluviul Mackenzie.

Odată domul bine întins deasupra capetelor lor, Jack şi Threezed se aşezară în scaunele incomode ale caiacului. Vela intră în reţea, iar sistemul ei începu să-i facă microajustări ale formei, necesare pentru a păstra stabilitatea navei. Dacă vântul sufla în continuare din direcţia potrivită, aveau să obţină un timp destul de bun. Jack îşi puse ochelarii ca să scaneze pentru ultima dată sistemele de securitate, apoi accesă comenzile

subului dintr-un meniu care părea să-i plutească la câteva zeci de centimetri în faţa ochilor. Cu o aplecare a capului, scufundă subul sub un aisberg murdar şi zdrenţuit care îşi întindea degetele masive la zece metri deasupra apei.

Caiacul avea câteva elemente ieftine de încălzire care-l păstrau la o temperatură suportabilă, dar nu era în niciun caz cald. Jack cercetă îngrijorată depărtările, cu gluga canadienei dată pe spate, aşteptând să zărească sutele de insuliţe acoperite de pini şi de tufişuri care marcau sfârşitul mării Beaufort şi începutul deltei.

Perimetrul ei începu să prindă pachete de date rătăcite, de la reţele locale de pe nave pe care nu le putea zări. În ochelari văzu un steguleţ care marca una cu reţeaua complet deschisă. Arăta potenţial prietenoasă. Jack începu să-şi bage nasul prin directoarele ei, interogând câteva conturi cu o cerere atent formulată. Existau o mulţime de vaporaşe care se tocmeau pentru câte o remorcare în sus, pe fluviul Mackenzie şi apoi spre oraş – era o afacere arctică standard şi o tradiţie a pieţei gri locale.

Nava cu reţeaua deschisă începuse acum s-o cheme sau cel puţin o persoană care-şi zicea CanadaDoug2120 şi deschisese un canal de comunicaţii ca să-i ofere o remorcare în schimbul a douăzeci de fiole, a câte cinci sute de miligrame, de Vive injectabil. Un localnic, probabil. Aici, în Nord, oamenii îşi mai ziceau câteodată canadieni.

S-a făcut, îi răspunse ea la mesaj, schimbându-şi direcţia ca să ajungă în spatele şalupei lui CanadaDoug2120 şi să se conecteze la parâma de tungsten pe care spusese că o întinde pentru ea. Acum putea să observe clar conturul barjei lui hibride solare, gri cu albastru, care mergea rapid cu gaz. Când se apropiară de hibrid, începură să vadă şi alte nave, dintre care unele erau pline ochi de containere stivuite pe punte, toate navigând spre partea cea mai adâncă a apei, înspre Mackenzie. Unele părţi ale deltei nu erau decât mlaştini printre insule, iar apa era pătată de vârtejul roşu şi brun al nămolului aluvionar.

Parâma începu să emită un ping spre perimetrul ei de la o distanţă de cinci sute de metri. Jack îi încărcă coordonatele exacte în velă, setând o traiectorie de interceptare care urma s-o aducă periculos de aproape de o şalupă cu aripi portante a poliţiei, vopsită în verdele, roşul şi albastrul Zonei Comerciale

Libere. Micul ei caiac invizibil nu avea să fie sesizat de senzorii vizuali ai navei de poliţie, însă aceasta i-ar fi putut intercepta traficul de reţea prin care îşi menţinea conexiunea cu parâma. În mod normal, ar fi scuipat bucăţi de trafic aberant ca să-şi ascundă pachetele de date reale, dar nişte date prea banale pentru un vas comercial normal ar fi putut crea şi mai multe suspiciuni.

Jack închise reţeaua şi îşi înăbuşi semnalele de rază lungă. Trebuia să facă chestia asta manual. Parâma trebuia interceptată într-un punct cu coordonate previzibile. Avea doar de extrapolat de la ultima ei poziţie, luând în calcul direcţia şi viteza vasului. Care se profila, imens, în raza ei vizuală ne-asistată, ascuns parţial de şalupa portantă de poliţie care intra între ei.

Ca o insectă în culorile ţipătoare ale Zonei, aceasta trecu mai departe. Ochelarii lui Jack sporovăiau în continuare în buclă, în propria interfaţă, fără a trimite vreun semnal dincolo de dispozitivul însuşi.

Parâma ar trebui să fie în dreapta prorei.

— Threezed, lasă-te în jos cât de mult poţi, urlă ea, punându-şi nişte mănuşi impermeabile ranforsate şi rupând din cupolă exact atât cât să-şi poată scoate torsul, cu mâinile întinse. Aerul îi înţepă faţa, reuşind să-i intre sub glugă. Apa era de un cenuşiu neted, înspicat cu brunul nămolului de deltă. Văzu în sfârşit capătul strălucitor al parâmei, care tăia un mic siaj prin apă. În acelaşi moment, semnalul ei cu rază scurtă de acţiune deveni sesizabil. Parâma şi nava iniţiară un protocol criptat de comunicare. Trăgându-se cu totul în afara cupolei, Jack prinse parâma cu mâinile înmănuşate şi o conectă de cârligul de remorcare al caiacului. Apoi, răsucindu-se, tăie corzile velei şi avu un mic sentiment de uşurare.

Fără bucata aia de pânză deasupra, avea să fie şi mai greu de localizat. Pe cât putu de repede, se retrase în invizibilitatea cupolei, trântindu-se în scaunul din faţă, mai-mai să-l lovească din greşeală pe Threezed, ce rămăsese ghemuit.

Indiferent de circumstanţe, reuşise întotdeauna să prindă câte o remorcare de-a lungul fluviului Mackenzie când oferise Vive. Chiar dacă pastilele ei omorau oameni în Calgary, cugetă Jack, putea măcar să-i ofere unui marinar un preţ bun pentru câţiva ani de viaţă în plus.

Ajunseră la docuri, transformară sacii de medicamente în rucsacuri şi lăsară caiacul, cu o grămadă de alte biodegradabile, să se învârtă într-un vârtej lent de apă înspumată sub un ponton abandonat. În linişte, cărându-şi rucsacul, Threezed o urmă spre un loc cu espresso, unde o aştepta CanadaDoug2120.

— Când terminăm cu asta, te conduc la gară, rosti Jack încercând să pară blândă. E cel mai bun loc pentru cineva care vrea să dispară.

— N-am unde merge.

— Păi, îţi cumpăr eu un bilet până oriunde, nicio problemă.

— Vreau să rămân cu tine.

Nu ştia niciun mod simplu de a-i explica de ce n-avea cum să se întâmple asta. Privirea ei rătăci spre o alee aflată între două clădiri de apartamente viu colorate, cu dispozitive hidraulice de ridicat ce datau de pe vremea când întregul oraş fusese construit pe permafrost. Acolo era parcat camionul ei, într-un garaj aflat sub o reţea dementă şi peticită de tuneluri utilitare care, odinioară, conectau clădirile ca un ghem psihotic, transportând apa, deşeurile şi energia oraşului prin ţevi încălzite pe deasupra pământului îngheţat. Majoritatea tunelurilor utilitare din Inuwik dispăruseră de mult, dar cei care militau pentru conservarea oraşului reuşiseră să convingă autorităţile să le declare monument, un fel de memorial pentru vremurile pre-Antropocen.

— Îmi pare rău, Threezed, dar nu te pot duce unde merg eu. Unde ai vrea să mergi? Vancouver? Yellowknife? Anchorage?

Înşira numele oraşelor destul de mari ca să te pierzi în ele.

— Dacă chiar te pricepi la motoare, pariez c-o să-ţi găseşti de lucru undeva.

— Unde? Cine o să angajeze un tip fără nicio istorie profesională? Singurul mod de a găsi de lucru e să devin din nou sclav.

— Nu-i adevărat.

Jack încercă să vină cu exemple care să-i demonstreze teoria, dar nu găsi nimic.

O stradă mai încolo, firma unei cafenele anunţa: „Espresso Fierbinte şi Clătite Proaspete.”

CanadaDoug2120, un tip solid cu un fes portocaliu-aprins, stătea într-un separeu uzat de spumă, cu un latte aburind în mâini. Jack îl îmbrăţişă din inimă, cum fac marinarii, îi strecură

Vive-ul în buzunarul canadienei şi se prefăcu că sunt buni prieteni, pentru a fi văzută de fluxurile de securitate. Threezed îşi luă nişte mâncare şi cafeină. Apoi porniră spre camion, mergând relaxaţi, cu două latte şi o singură pungă uleioasă de clătite pentru amândoi.

Peste câteva minute, doi boţi începură să-i urmărească. După carapacele lor tari, Jack îi bănui că sunt ori de la poliţie, ori de la armată. Insignele verzi din piept arătau clar că sunt în proprietatea Zonei.

Unul dintre ei vorbi printr-un grilaj în formă de gură din pieptul lui fără cap.

— Sunt reprezentantul Slag. Ai venit azi pe o barcă?

Să fii interogat despre călătorii de un reprezentant nu era semn bun. Jack îşi păstră mersul lejer şi atitudinea relaxată.

— Nu. De fapt, tocmai îmi luam camionul. Pot să vă ajut cu ceva?

Căutând în buzunarele adânci ale salopetei, Jack îşi atinse cuţitul, porni de la distanţă camionul şi descuie spaţiul de depozitare. Avea nevoie de o cale de ieşire, şi cât mai rapid.

— Te-am observat vorbind cu bărbatul acesta, continuă Slag, iar pe pieptul lui lat apăru imaginea granulată a lui CanadaDoug2120, cu capul acoperit de o pată de pixeli portocalii. E un prieten de-al tău?

Jack se opri o clipă şi-şi evaluă opţiunile. Boţii nu păreau să aparţină niciunei autorităţi legate de brevete. Dar, dacă asocierea ei cu CanadaDoug2120 declanşase un fel de alarmă în vreo reţea socială, nu intenţiona să poarte o conversaţie lungă cu ei – mai ales că n-avea idee câte alarme o să declanşeze propriile ei date biometrice, odată ce boţii ar fi început să se uite la ele.

Mişcându-şi degetele cât mai discret, ridică uşa garajului şi scoase camionul cu spatele. Vehiculul era la doar câţiva metri.

Înainte de a-l putea duce cu vorba pe Slag, surprinse cu coada ochiului o mişcare neclară care se dovedi a fi Threezed ţâşnind pe neaşteptate în spatele hoţilor. Deschise brusc panourile de control de pe spinările lor. Într-o secundă, boţii o priveau în linişte, cu minţile ocupate de ce le-o fi făcut Threezed la interfeţele de comandă.

— Ha! Nimeni nu resetează niciodată valorile implicite.

Threezed stătea între cei doi boţi inerţi, cu braţele înfipte în

spinările lor ca un păpuşar ciudat.

— Ce naiba? făcu Jack.

— O să stea pur şi simplu aşa câteva minute, apoi vor porni din nou. M-a învăţat un prieten comanda asta – merge grozav la boţi ieftini din ăştia. Trebuie doar să pocneşti butonul panoului, să tastezi şirul şi rămân nemişcaţi un timp.

Camionul ei aştepta, în linişte, pe strada din faţă.

Jack îl privi pe Threezed drept în ochi şi încuviinţă scurt, în semn de respect.

— Treci în camion, spuse. Mergem la Yellowknife.

6
EFECTE SECUNDARE

6 iulie 2144

Paladin şi cu Eliasz stăteau sub un copac din camera principală a Fermei Solare Arcata când Barbă-Albastră şi complicii ei îşi făcură apariţia zdrăngănind în jos pe scară. Botul îşi dădu seama imediat că Barbă-Albastră era mulţumită. Se vedea după pasul ei uşor şi după tiparele respiraţiei.

De cealaltă parte a camerei, Roopa, care îşi asculta fluxul de ştiri la maximum de intensitate sonoră, privi spre ei cu ură şi îşi îndoi degetele pentru a-şi atinge senzorii din palme care-i declanşau armele. După trei ore în care stătuseră paşnici şi imobili, îi trata încă drept adversari. Reţeaua casei, în schimb, nu mai era atât de ostilă. Paladin avansase destul în ceea ce o privea. Scanase cu grijă aparatele din întreaga cameră, de la senzorii de atmosferă la dispozitivele culinare, şi avusese noroc cu sistemul de aspersoare. Aparatul era conectat la reţea, aşteptând cereri de la nişte mici senzori răspândiţi pe podeaua-sol. Din când în când, aceştia semnalau că mobila s-a uscat destul ca să se înceapă stropirea ei.

Însă sistemul de aspersoare mai aştepta comenzi şi de la alte dispozitive. Din neglijenţă, cineva îl setase să se asocieze cu orice nou dispozitiv care arată ca un senzor de umiditate.

Aşa că Paladin veni cu un plan. Iniţie o secvenţă de asociere cu aspersoarele, deghizându-le într-un model foarte vechi de senzor. Fiindcă voia să se asocieze cu senzorii, sistemul de aspersoare acceptă să descarce nişte drivere străvechi şi neactualizate, pentru a putea primi comenzi de la noul lui prieten, bătrânelul. Şi astfel, exploatând pur şi simplu o vulnerabilitate de securitate a driverelor neactualizate, Paladin intră în curând pe reţea, rulând cu toate privilegiile sistemului de aspersoare. Care avea acces la destul de multe, inclusiv la planul casei şi la informaţia de pe camerele de supraveghere. Până la urmă, cine ar vrea să stropească o cameră cu oameni în ea?

Informaţia de pe camere avea să le spună tot ce-i interesa despre cine mai fusese aici şi când. Paladin se simţi cuprins de un val de mândrie. Poate că nu era încă în stare să facă inginerie socială pe umani, dar mai putea să păcălească majoritatea maşinilor.

Accesase reţeaua în ultimul moment posibil. Barbă-Albastră încheie afacerea cu un transfer de credit, iar Eliasz dădu de înţeles că ar mai putea obţine nişte PI de la aceeaşi sursă. Tiparul temperaturii de pe faţa ei arătă că era interesată, însă femeia răspunse grijuliu şi neutru.

— Ştii cum să dai de Thomasie, nu?

— De fapt, nu prea, răspunse Eliasz privind spre Thomasie.

Cei doi bărbaţi schimbară un fascicul de date.

— Contactează-l, dacă doreşti să mai aranjezi o întâlnire, spuse Barbă-Albastră. Apoi se lăsă pe vine lângă Paladin, care rămăsese aşezat în felul acela stângaci lângă copac, şi îl privi drept în planurile abstracte şi mate ale feţei.

— Cum te numeşti? îl întrebă.

— Scuze, i s-a stricat vocalizatorul, spuse repede Eliasz. Îl cheamă Xiu.

— Îmi pare rău că n-am apucat să vorbim mai mult, Xiu. Ştii să dai mâna?

O întinse pe a ei, micuţă şi bătătorită, dovedind o vârstă pe care chipul nu i-o arăta. Paladin îi întinse mâna, lăsând metalul zgâriat al degetelor lui să strângă degetele ei palide, trandafirii. Femeia îşi apăsă vârfurile degetelor pe aliaj, care cedă imperceptibil şi înregistră vârtejul amprentelor fiecăruia.

Acestea nu se potriveau cu nimic din bazele de date la care el avea acces. Ori Barbă-Albastră avea o identitate complet neînregistrată, ori vârsta îi degradase amprentele într-atâta încât era pur şi simplu de neidentificat. Când mâinile li se despărţiră, femeia îl privi din nou în mănunchiul de senzori, pentru mult mai mult timp decât îl priviseră vreodată majoritatea umanilor.

Barbă-Albastră dorise să-i comunice că e necunoscută. Dorea ca el să-i explice, mai târziu, lui Eliasz că nu te pui cu acest grup de piraţi. Şi exact asta se şi întâmplă.

Fiindcă acum erau plini de credite, Paladin şi Eliasz închiriară o cameră ieftină în apropierea universităţii, într-un hotel pe care li-l recomandase Gertrude. Era plin ochi de cercetători aflaţi în vizită şi de familiile lor. Reţeaua locală de particule mergea deseori încet, fiindcă toţi cei conectaţi la ea descărcau şi încărcau fişiere mult prea bogate în conţinut multimedia ca să mai treacă drept date ştiinţifice.

— Oraşul ăsta chiar că-i plin de piraţi, remarcă Paladin, în timp ce Eliasz zăcea pe saltea şi se holba la tavan. Aproape toată lumea de pe reţeaua asta încalcă drepturi de autor.

— Ţi-am zis că aşa e Iqaluit. Cum avem vreun indiciu despre locul unde ar putea fi Jack, o ştergem de-aici.

— Am o uşă secretă în reţeaua lui Arcata, Eliasz, aşa că putem analiza filmările de pe camerele lor de supraveghere. Dar trebuie să le accesez fie foarte lent, fie pentru perioade foarte scurte. Altfel, le va fi clar că-şi bagă cineva nasul pe-acolo.

Paladin îi explică anonimatul extrem al lui Barbă-Albastră şi relativa sofisticare a operaţiunii de la Ferma Solară Arcata.

— Nu ştiu sigur cât timp avem la dispoziţie până să-şi dea seama că suntem agenţi.

— Şi eu m-am gândit la asta, suspină Eliasz. Nu-s idioţi. Trebuie să facem chestia asta rapid. Tu lucrează pe reţeaua lor – uită-te pe filmări şi caută faţa lui Jack şi referinţe despre Zacuity. Sau chiar referinţe la contracte de afaceri din Federaţie.

Făcu o pauză şi se ridică în picioare, punând o mână caldă pe şalele lui Paladin.

— Haide să spargem toate creditele astea azi, ca să avem o scuză bună să mai facem şi mâine o afacere.

În seara aceea aveau două misiuni. Paladin o să soarbă din reţeaua Arcata, iar Eliasz o să arunce cu banii în modul cel mai evident posibil.

Merseră de-a lungul marginii domului, ale cărui ferestre de aerisire deveniseră translucide şi se deschiseseră pentru a primi aerul cald al verii. Iarna, domul se fereca, iar scurtele ore de soare erau suplimentate cu o strălucire artificială care păstra rata sinuciderilor la un nivel normal din punct de vedere statistic. Deasupra lor erau spirale de turnuri ale căror spaliere debordau de fructe şi de grâne, iar aerul era plin de păsări şi de lujeri strălucitori de material vegetal. Când Paladin focaliză pe fermele cele mai de sus, văzu umani şi boţi care fertilizau plantele cu mici pensule pline de polen.

— Să mergem la magazinul de muniţii, spuse Eliasz. Gloanţele sunt localizabile, iar poligonul are un flux de ştiri public pentru fanii puştilor.

Apoi rânji şi pentru prima dată expresia lui facială se potrivi cu emoţiile indicate de fluxul sangvin din obraji şi de dilatarea pupilelor.

— În plus, continuă el, nu ne-ar strica nişte exerciţii de tragere, ce zici, Paladin?

După doar douăzeci de minute, Paladin era complet încărcat şi căra o duzină de banduliere groase şi grele în jurul pieptului. Şi, ca să fie mai sigur, Eliasz imprimă două puşti asamblabile cu lunetă şi cumpără destule gloanţe biodegradabile încât contul lor să se resimtă serios. Şi-acum, aveau să facă praf o cantitate uriaşă de credite închiriind timp la poligonul de tragere, despre care se spunea că ar fi cel mai bun din Arctica. Luară o maşină care-i duse la mai multe mile în afara domului, prin ai cărui pereţi înalţi de membrană înotau cloroplaşti sintetici ce sugeau lumina soarelui.

Poligonul Baffin Heights era vast şi stâncos, iar acrii lui îngrădiţi cu ziduri erau acoperiţi de un covor de flori violet de vară şi aveau plantaţi pe ei specii alogene de copaci, ca să ai unde te ascunde. Existau dealuri şi forturi construite pe jumătate, un buncăr de ciment şi chiar câteva tranşee săpate de un grup care voia să reconstituie Primul Război Mondial. În momentul acesta al zilei, locul era pustiu. Era ora cinei la Iqaluit, iar pe toţi amatorii bogaţi de arme care frecventau poligonul îi aşteptau mese bune acasă.

Printr-un fascicul, Eliasz îi trimise credite unei femei cu canadiană şi fes, care abia catadicsi să-şi ridice privirea din ecranul ei. Paladin privi benzile de camere lipite de toate suprafeţele posibile şi avu grijă să se mişte cu mai puţină îndemânare decât ar fi putut. Îşi dădu seama că trebuia să-şi ascundă şi precizia, odată ajunşi la poligon.

Eliasz hotărî să-şi înceapă antrenamentul pe un deal, unde plătiseră pentru câteva ţinte: o casă din spumă de beton care avea să le ofere adăpost şi câteva manechine fixate într-o zonă împădurită, vizavi de ei.

— Aerul de aici îmi aminteşte de toamna din Varşovia.

Eliasz trase o dată de la fereastra casei, în timp ce Paladin îşi aranja cartuşele de rezervă pe podea. Cineva lăsase să se biodegradeze într-un colţ o grămadă de ambalaje de mâncare, care se topiseră până acum suficient ca logourile Nestlé să se extindă în nişte versiuni deformate ale lor însele.

— E frig, dar nu prea frig. Şi mai e şi un miros în aer, ca de fân.

Paladin tot nu ştia cum să reacţioneze când Eliasz îi spunea

lucruri care n-aveau nimic de-a face cu munca. Încercă să inventeze un comentariu relevant sau poate altă întrebare. Ar fi putut să întrebe de ce amprentele lui Eliasz se potriveau cu ale unui preot din Varşovia, însă Eliasz s-ar fi putut supăra că efectuase căutări după datele lui biometrice şi alcătuise o listă mică, dar crescândă, de fapte care s-ar fi putut dovedi adevărate. Botul şi-ar fi dorit să discute uşor cu oamenii, cum făcea Eliasz, dar nu avea să fie posibil niciodată. Oricât ar fi studiat arta strângerii de informaţii umane, din cauza corpului său masiv şi ranforsat, cu scuturi-aripi, umanilor le-ar fi greu să se simtă relaxaţi în preajma lui.

Paladin lăsă să-i alunece din compartimentele stâng şi drept ale pieptului două mitraliere, iar picioarele i se îndoiră uşor ca să compenseze deplasarea centrului de greutate. Tot nu-i trecea prin minte nicio modalitate de a-l întreba pe Eliasz despre Varşovia.

— Sunt încărcat şi pregătit.

Aceste cuvinte trebuiau să ţină locul tuturor celorlalte lucruri pe care ar fi vrut să le spună. Pentru prima dată după zilele pe care le petrecuseră în Tabăra Tunisia, Paladin era în poziţie de luptă.

— Dă-i drumul.

Paladin eliberă prin fereastra casei o salvă de gloanţe, ţintind în direcţia generală a manechinelor. Acestora li se implantase o semnătură artificială de căldură, care dădea corpurilor din plastic o culoare roşie. Botul îşi schimbă strategia de asalt, încercând să fie cât de precis posibil. Fusese o decizie de ultim moment, bazată pe probabilitatea destul de mare ca Eliasz, în entuziasmul lui, să aştepte de la Paladin o performanţă optimă, nu continuarea deghizării în bot stricat. Capetele manechinelor explodară spectaculos.

— Frumos, râse Eliasz, iar Paladin ştiu că îi ghicise corect dorinţa. Ei, şi acum, că i-ai distrus pe băieţii noştri răi, hai jos acolo şi să vedem cât ne ia să demolăm coşmelia asta. Ce zici?

Culeseră restul de muniţii şi o luară în jos, spre grămezile de aşchii şi puf care fuseseră odată figuri umanoide ascunse printre copaci. Acum, omul şi botul erau şi ei ascunşi. Paladin îşi desfăşură scuturile dorsale, devenind invizibil, doar ca să adauge puţin realism scenariului. Experienţa era atât de asemănătoare cu antrenamentul lui timpuriu încât, din reflex,

începu să-şi acceseze amintirile încurcate ale iniţializării, departe, în Federaţie. Erau imagini disparate ale fabricii din Kagu, ale căror mărci temporale arătau pauze de ore sau zile întregi; semnale de la un lot de bioboţi care fuseseră fabricaţi împreună cu el; o amintire cutremurătoare a momentului când simţul lui proprioceptiv făcuse loc unei senzaţii de posibilităţi cinetice şi, în final, actuala sa conştiinţă de sine, presărată cu dorinţe şi impulsuri cărora nu le putea nici accesa, nici controla originile.

Multe dintre aceste impulsuri erau legate direct de sistemul lui de ochire, ceea ce îl făcu să revină brusc în prezent. În poligoanele unde învăţase să tragă nu erau flori, nici copaci.

— Mă poţi lăsa să ţintesc pentru tine?

Paladin nu ştia sigur ce voia să spună Eliasz.

— Accesul programatic la sistemele mele de ochire în timp real le este permis doar adminilor Federaţiei, vocaliză el la volum inaudibil, bucurându-se de senzaţia de camuflaj.

— Am auzit că boţii ca tine pot…

Eliasz se opri, încurcat.

— Că poţi să duci un uman în spate în timpul luptei şi… să-l laşi să conducă, ca să zic aşa.

Desigur, Paladin ar fi putut uşor să care în spate un om de greutatea lui Eliasz, iar scuturile lui l-ar fi apărat pe acesta în luptă. Însă nimic din antrenamentul lui sau din ce învăţase de la alţi boţi nu sugera că ar putea să predea controlul armelor lui cuiva care nu deţinea privilegiile de acces în sistemul său. Înţelegea însă de unde îi venise lui Eliasz ideea asta. O simplă căutare pe serverele publice de media returnase milioane de ore de filmări cu oameni care călăreau corpurile unor boţi giganţi, ca nişte tancuri, şi îşi ţinteau duşmanii.

În momentul acela, Paladin se decise să testeze ceva la care se tot gândise în ultimele minute, pe baza a ceea ce învăţase de la sistemul de aspersoare. Poate că strângerea umană de informaţii era o versiune a penetrării de reţele şi ar fi putut să se integreze mai bine în situaţiile de natură socială invitându-i pe umani să vadă o versiune iluzorie a lui însuşi. În loc să-i explice lui Eliasz că se înşela, avea să caute un mod de a-i face pe plac.

— Pot să te duc în spate şi să te las să ghidezi sistemele de ochire.

Paladin îngenunche lângă Eliasz, strivind cu actuatorul drept

un braţ de manechin. Din partea superioară a coapselor extinse două bare de câte zece centimetri. Erau de fapt arme bazate pe electroşocuri, făcute să livreze cantităţi mortale de curent, dar, oprite, erau bune şi ca suporturi de picioare. Fără să se mai lase invitat, Eliasz păşi pe ele şi-şi sprijini torsul de panoul de comandă sigilat de pe spatele lui Paladin.

— Acum ce fac?

Obrazul lui era lângă al lui Paladin, iar bărbia, pe umărul acestuia.

Botul se ridică la înălţimea lui maximă, iar Eliasz îşi lăsă mâinile pe puştile ce ieşeau din pieptul lui. Mâna lui dreaptă se mişcă încet, începând să cunoască întreaga ţeavă după pipăit.

— E parte din sistemul tău nervos, nu? Poţi să-mi simţi mâna.

— Da, deşi nu e chiar ceea ce s-ar numi un sistem nervos. Dar pot să te simt.

— Fantastic. Aş vrea şi eu să-mi pot simţi armele. Ar face lucrurile mult mai uşoare.

Având întregul corp al lui Eliasz lipit de el, Paladin putea să-i citească reacţia galvanică a pielii la nivel granular şi să-i vadă fluidele curgând prin organe. Urmând acelaşi impuls care-l mânase să caute istoria lui Eliasz în bazele de date ale lumii, începu să-i scaneze corpul pentru a descoperi prezenţa unor mutaţii, a unor contaminări, orice i-ar fi ameninţat viaţa.

— Şi cum te fac să tragi?

— Poţi subvocaliza instrucţiuni şi le voi urma.

Trage în acoperişul casei ăleia până nu mai rămâne nimic.

Buzele lui Eliasz erau lipite de carapacea lui Paladin, mişcându-se uşor când el dăduse acest vag ordin.

Continua să atingă metalul expus al armelor lui Paladin şi îşi strânse degetele în jurul fiecărei ţevi subţiri pentru câteva secunde, până când deveniră prea fierbinţi. Apoi îşi înfipse degetele sub ele, atingând aliajul răcoros de carbon al pieptului botului, şi îşi întinse degetele mari până când mâinile lui alcătuiră două forme de V în spatele armelor ieşite în afară.

Paladin avea de consumat o mulţime de muniţie, aşa că nu se grăbi cu acoperişul. Tuburile goale de cartuşe pluteau încet spre pământ şi se biodegradau la picioarele lor. Cu fiecare rafală de

gloanţe, Paladin submina în mod foarte precis integritatea acoperişului, fără să-l lovească direct, însă făcând ţăndări spuma şi grinzile care-l susţineau. Fiecare lovitură dărâma câţiva centimetri în plus din colţul dinspre est al casei, şi Paladin avu un sentiment de satisfacţie când acoperişul începu să se încline şi să se năruie.

Când Paladin se aplecă să culeagă un încărcător şi să reîncarce, Eliasz îşi schimbă centrul de greutate pe spatele botului. Poziţia bărbatului emana disconfort. Încerca să-şi ţină picioarele pe suporturi, fără însă ca partea de jos a corpului său să mai rămână în contact cu carapacea lui Paladin.

Acesta categorisi schimbările fiziologice din corpul lui Eliasz şi îşi reîncărcă armele. Botul decise să-şi continue testul de comunicare socială umană prin lipsa comunicării. Nu avea sens să-i amintească lui Eliasz că fiecare mişcare a corpului său, fiecare infuzie de sânge sau impuls electric erau, pentru el, Paladin, perfect transparente. Avea să-l lase pe Eliasz să creadă că nu simţise nimic.

Inima lui Eliasz bătea iute, iar pielea i se umezise uşor. Organul reproductiv al omului, a cărui funcţionare Paladin o înţelegea datorită antrenamentului militar primit, era umflat cu sânge. Transformarea fusese înregistrată de senzorii lui de căldură, presiune şi mişcare. Procesul fiziologic era întru câtva asemănător cu roşeaţa obrajilor şi semnala acelaşi tip de excitare. Dar, evident, nu era acelaşi lucru.

— Spune-mi în ce să mai trag, vocaliză Paladin direct în cutele urechii lui Eliasz, care stătea apăsată de curba aerodinamică a maxilarului botului.

— Continuă să tragi. Datorită disconfortului, Eliasz uitase să subvocalizeze. Trage pur şi simplu în el până cade, cum ţi-am zis.

Paladin trase, dar senzoriumul lui era concentrat în întregime pe corpul lui Eliasz. Bărbatul făcea mari eforturi să-şi stabilizeze respiraţia şi ritmul cardiac. Muşchii săi încercau să-şi renege propriile reacţii. Botul continuă să tragă, transformând plăcerea contradictorie a bărbatului în propria sa plăcere şi simţind, cu fiecare împuşcătură, un extaz mult mai mare decât bucuria ţintei lovite. Atunci când acoperişul căzu, continuă să tragă în pereţii ce se prăbuşeau.

Pulsul lui Eliasz încetini şi reveni la normal. Dar Paladin nu se

opri, ci continuă să tragă şi să reîncarce până când şi ultimul încărcător se transformă în petale palide de material ce se biodegrada la picioarele lui, iar din casă nu mai rămăsese nimic decât nişte bucăţi arse de spumă.

Toţi boţii militari de tipul lui Paladin aveau programate în ei informaţii de bază despre sexualitatea umană, de natură strict clinică. Dacă ar fi fost proiectat pentru sex, lui Paladin i s-ar fi făcut un antrenament emo-cognitiv în legătură cu subiectul. Carapacea sa ar fi fost din piele şi muşchi şi ar fi fost prevăzut cu organe genitale. Adminii i-ar fi implantat perversiuni şi dorinţe erotice şi programe care să imite un ciclu de reacţie sexuală potrivită cu cascadele neurochimice ale omologilor săi umani. Însă fiind construit altfel, n-avea la dispoziţie decât puţine instrumente cu care să interpreteze ceea ce tocmai aflase.

Paladin îngenunche, iar Eliasz se lăsă să alunece de pe spatele lui pe pământ. Uman şi bot, unul lângă altul, trecură în revistă dezastrul pe care îl produseseră. Printre flori, peste tot, zăceau bucăţi de spumă. Distrugerea casei le mâncase aproape toate creditele.

O altă maşină îi duse înapoi în dom şi îi lăsă la hotel. Eliasz vorbi pentru prima dată de când plecaseră de la poligon.

— Aşteaptă-mă în holul hotelului, Paladin. O să fac un duş, apoi o să mergem să luăm cina la Lex. Poate ne întâlnim din nou cu amicii noştri, hackerii de proteine.

Bărbatul îşi fixase privirea pe locurile pentru arme, acum invizibile, de pe pieptul lui Paladin. Deşi intenţia lui era să-i evite ochii, nu reuşi: Paladin avea senzori vizuali pe tot corpul, inclusiv exact în locul acela unde Eliasz încercase să se ascundă de ei.

Aşa că Paladin se uita, de fapt, direct în pupilele dilatate ale lui Eliasz când îi răspunse.

— O să-mi verific datele de la Ferma Solară Arcata, să văd ce avem.

Când Eliasz se întoarse, după patruzeci şi cinci de minute, botul ştia o mulţime de lucruri despre Ferma Solară Arcata. În plus, făcuse câteva căutări în reţeaua publică şi aflase unele lucruri despre relaţiile sexuale dintre umani şi roboţi. Despre acestea din urmă nu avea de gând să vorbească, aşa că, pe drumul spre Lex, aflat la câteva străzi distanţă, îi povesti lui

Eliasz despre primele. Era seara târziu, iar soarele era suspendat deasupra orizontului. Odată instalat, întunericul nu avea să ţină mai mult de o sută optzeci de minute.

— E clar că piraţii de la Arcata au mai cumpărat medicamente de la Jack înainte – mai ales pentru extinderea vieţii şi antiinflamatoare. În plus, ea este sigura lor sursă din Federaţie care şi cumpără de la ei. Din câte mi-am dat seama, cumpără PI neagră de la ei, prepară medicamentele undeva şi apoi le livrează tot lor pentru distribuţie. Însă nu cantităţi mari. Vorbim de loturi mici – în general o mie de doze pe livrare. Aşa că bănuiesc că Ferma Solară Arcata nu e clientul ei principal.

— Pare logic, răspunse Eliasz. Când au avut ultima oară de-a face cu ea, judecând după camerele de securitate?

— Acum nu mai mult de o lună. Au cumpărat antiinflamatoare, pe care le-au şi vândut.

— La dracu'! Pe baza a ceea ce ştie Federaţia despre tiparele ei de comportament, nu se va întoarce aici în niciun caz, cel puţin nu în următoarele câteva luni. A acostat probabil la Inuvik, nu aici. Deci într-un sens ne-a tras-o, dar nu şi în celălalt.

— În care sens ne-a tras-o?

— Ne-a tras-o fiindcă sunt zeci de rute la sud de Inuvik, mai ales dacă ai un mijloc de transport bun, ceea ce ea sigur are. Nu e o amatoare.

Eliasz se opri la intrarea pe strada care ducea la Lex. Deja la senzorii botului ajungeau molecule din aburul încărcat de ardei iute ce se strecura afară pe uşa restaurantului, aflat la două sute de metri distanţă.

— *În plus,* ne-a tras-o şi pentru că nu ştim în ce parte se îndreaptă – ar fi putut s-o ia spre Calgary, unde e clar că a vândut o parte din Zacuity ăla al ei sau… la naiba, s-ar putea duce şi la Montreal. Dar bănuiala mea este că a auzit deja ce s-a întâmplat la Calgary şi se îndreaptă spre o ascunzătoare aflată într-unul dintre oraşele mai mici.

— Şi-n ce sens *nu* ne-a tras-o?

— Orice s-ar întâmpla, plecăm din Iqaluit în douăzeci şi patru de ore. Chiar mai curând, sper. Trebuie să-i luăm urma lui Jack rapid. De ce nu începi să analizezi informaţia de supraveghere din Inuvik, să vezi dacă nu apare ceva în formă de Jack?

Încet-încet, ajunseră la Lex, unde Eliasz o găsi pe Gertrude, care mânca *bok choy* iute în compania unui grup de

neurolingvişti mult mai interesaţi de rocadele vocalelor decât de nedreptatea sistemului de brevete. Eliasz începu o conversaţie, menţinând identităţile lor sub acoperire, în încercarea de a nu crea tipare anormale în comportamentul lor.

Paladin îi ignoră pe umani. Era ocupat să comunice cu reţeaua privată de boţi, în care conversaţiile erau liniştitoare prin lipsa lor de ambiguitate. Cât schimbă informaţii de supraveghere cu agenţii din Inuvik, despre mai multe incidente suspecte din ultimele patruzeci şi opt de ore, niciunul dintre ei nu-i ceru să treacă cu vederea realităţi fundamentale. Îi transmiseră însă o comoară de date: avea imagini, sunete şi comunicaţii radio prin care să scotocească după indicii.

Pe reţeaua publică, subiectul sexualităţii boţilor şi al umanilor oferea şi el o comoară de date. Însă atunci când Paladin elimină reprezentările provenite din ficţiune şi din industria sexului, se trezi aproape fără informaţii. Boţii militari nu erau destinaţi sexului cu umani, aşa că despre situaţia lui nu prea găsea documente. Celor aserviţi le era interzis să posteze pe reţeaua publică – de obicei, prin acorduri de confidenţialitate, dar şi prin uzanţa socială. În plus, atât de puţini dintre boţii militari deveniseră autonomi, încât apariţiile lor în depozitele de resurse-text erau extrem de puţine. Niciuna din ele nu avea de-a face cu erotismul uman.

În final, una dintre căutările lui Paladin referitoare la Jack generă un raport de la un bot, al cărui conţinut părea promiţător. Doi reprezentanţi din Inuvik intraseră brusc şi fără niciun motiv în modul profund de mentenanţă, după o acţiune de rutină pe motive de pharma, lângă o cafenea din apropierea fluviului. Interogau doi umani şi urmau să-i aresteze, dar nu apucaseră să le scaneze datele biometrice complete. Totuşi, înainte de a se închide, unul dintre ei înregistrase sumar întâlnirea.

1530 suspect în custodie, iniţiere arest
1537 mărturii de la toţi martorii din cafenea, coordonate anexate, date anexate
1539 interogare doi indivizi care ies din cafenea
1540 femeie şi bărbat, fără identificatori transmişi
1541 verificare de rutină
1543 verificare de rutină

1544 reluare arest

Acolo se întâmplase, evident, ceva ciudat. De ce ar începe nişte boţi să interogheze doi umani, ca apoi să intre deodată în modul de mentenanţă? Deşi, de obicei, Jack călătorea singură, Paladin consideră că bărbatul şi femeia fără identităţi transmise, conectaţi cu o arestare pe bază de pharma în Inuvik, ar putea constitui un fir de urmat. Salvă local o copie a dosarului, cu gândul de a i-o arăta mai târziu lui Eliasz.

Cât despre cealaltă căutare, era clar că pe viitor trebuia să se mai ocupe de strângerea de informaţii umane.

7
PASTILELE BILIARE

7 iulie 2144

Camionul îşi era propriul şofer, iar acest şofer era un paranoic înalt funcţional. Se limita doar la drumuri cu trafic redus, puţin supravegheate. La vremea de acum, în sezonul turistic, asta însemna drumurile cele mai neatrăgătoare. Jack nu putu, aşadar, să se relaxeze cu privelişti ale fluviului Mackenzie, ce strălucea de minerale şi nave palide. Lăsându-l pe Threezed să se uite la un film mut pe unul dintre terminalele de lângă ea ale camionului, urmări poziţiile sateliţilor de deasupra şi maşinile de pe drum ce se aflau în raza ei vizuală.

Cel mai rapid drum spre laborator trecea prin Yellowknife. Acolo trăia vechea ei prietenă Mali, care lucra ca medic la un spital public. Ar fi putut eventual să-i găsească lui Threezed vreun fel de slujbă necalificată, să tamponeze obraji sau să spele pe jos. Măcar atât trebuia să facă pentru el, după ce puştiul îi salvase pielea în Inuvik.

Yellowknife era un oraş cu zgârie-nori supli şi cu case de lemn adevărat, vechi de secole, care îmbrăţişau ţărmul Lacului Sclavilor, o staţiune populară din nordul Zonei. În această perioadă din an era plină ochi cu turişti şi cu tineri studenţi, care semnaseră contracte de servitute pe perioada verii ca să lucreze ca servitori şi ghizi la cabanele de vacanţă. Cu o aşa mulţime de oameni în zonă, lui Mali n-avea să-i fie greu să vândă o mare parte din marfa lui Jack. Deşi Mali nu mai putea fi considerată o radicală, era de neclintit în convingerea ei că absolut oricine ar trebui să-şi poată permite tratamentele pe care le prescria. Atunci când nu puteau plăti pentru pharma brevetată, le vindea marfa piratată a lui Jack. Toţi banii pe care îi făcea Mali astfel mergeau direct la Jack, în contul următoarei livrări.

Cuţitul de la cureaua lui Jack pulsă uşor: perimetrul ei receptase o ştire locală de interes. Cineva de pe un forum clandestin de piraţi din Yellowknife voia să avertizeze lumea asupra unui lot de medicamente rele intrate pe piaţa neagră. Un tip luase o chestie numită Zacuity ca să reziste toată noaptea fiindcă avea de sortat o grămadă uriaşă de cereri pentru asigurări de sănătate ale pacienţilor şomeri. Sortarea cererilor era în mare parte automatizată, dar existau cazuri rare în care

se impunea ca un uman să intervină şi să pună lucrurile la punct. Pe scurt, cea mai plictisitoare slujbă din lume. Se potrivea perfect cu Zacuity.

La început, tipul păruse ciudat, dar OK. Lucra peste program. Avea conversaţii bizare cu prietenii lui, în care începea deodată să listeze zeci de coduri numerice pentru afecţiuni medicale care nu erau acoperite de asigurare decât dacă erai angajat cu normă întreagă la o corporaţie. Apoi începuse să lucreze în schimburi de douăzeci şi patru de ore, să consume Zacuity în loc de mâncare şi să nu mai doarmă. În acel moment, le spuse prietenilor lui că fiecare cerere ar trebui procesată de mâini omeneşti, iar dacă astfel oamenii nu aveau să mai fie operaţi la timp, ăsta era pur şi simplu preţul pe care trebuiau să-l plătească pentru un serviciu bine făcut. Înnebunise de tot: începuse să imprime cererile pe topuri de hârtie extrem de scumpă, pe care le clădise în jurul biroului său ca un zid de apărare. Până la urmă, managerul său chemase poliţia, dar era prea târziu. Cel puţin unul dintre pacienţi murise aşteptând nişte medicamente care ar fi trebuit autorizate prin simplul algoritm al asigurărilor. Cât despre procesatorul de asigurări, muri şi el, din pricina cedării masive a organelor interne cauzată, probabil, de deshidratare, în spatele unui vraf înalt de cereri nerezolvate de terapii pediatrice contra autismului.

Postarea se încheia cu o actualizare: medicii din Yellowknife rugau pacienţii care luaseră Zacuity să meargă cât mai curând la spital. N-aveau să fie interogaţi. Voiau pur şi simplu să se asigure că nu va mai muri nimeni.

Jack sfâşie ambalajul uneia din cutiile pe care le pusese deoparte din marfa ei şi-şi poziţionă sub limbă o bandă stabilizatoare de stare. Apucă, inutil, volanul, aşteptând să-i revină calmul. Ăsta era cel mai mare eşec din cariera ei – dacă puteai considera pirateria o carieră.

Toamna lui 2115 – toamna lui 2118

Jack şi Krish îşi numiseră depozitul de resurse antibrevet *Pastilele Biliare,* după numele primului medicament brevetat în fostele SUA. Era o mică glumă de uz intern, care în general era interpretată greşit de adversarii lor, adică şefii Marii Pharma şi apologeţii liberali ai sistemului de brevete, drept „javrele

sarcastice”.

Cercul gălăgios de adepţi ai depozitului îşi spuneau *Pastilele,* şi mulţi dintre ei deveniră celebri printre cercetătorii a căror muncă fusese distrusă de osificarea legii brevetelor. Jack respinsese o slujbă cu normă întreagă la ferma de brevete a lui Louise Bendis prin publicarea în *Pastilele Biliare* a unei scrisori deschise despre modul cum sistemul brevetelor pentru medicamente duce la îmbolnăvirea populaţiei. Se vorbise despre ea la emisiunile de ştiri, însă, după aşa ceva, nicio universitate nu mai dorise s-o angajeze ca profesor. Cum ar fi putut finanţa vreodată un laborator, când ea îşi propusese să distrugă Marea Pharma, cea mai probabilă sursă de subvenţii?

Jack devenise în schimb o cercetătoare măruntă la Universitatea Franklin, unde le preda inggen[11] studenţilor şi făcea munca de laborator în locul altora. Şi totuşi, oriunde ar fi mers, de la conferinţe internaţionale de symbio[12] la întâlnirile locale ale activiştilor Culturaliberă, o preceda reputaţia de fondatoare a *Pastilelor Biliare.* Deveni curând colaboratoarea permanentă a unei emisiuni despre sănătate şi ştiinţă ce era transmisă în flux săptămânal spre milioane de oameni.

Reforma sistemului de brevete atinsese o masă critică. Nu numai oamenii de ştiinţă şi inginerii erau furioşi, dar se implicase şi publicul. Medicamentele erau prea scumpe. În fiecare lună primeau din ce în ce mai mulţi bani, prin multifinanţare, pentru *Pastilele Biliare,* şi asta până când Jack îşi putu permite să părăsească laboratorul pentru a se concentra exclusiv asupra muncii de organizare antibrevete. Apoi ea şi Krish hotărâră că e timpul să organizeze un protest major. Ceva care să transmită lumii întregi cât de nefuncţional era, de fapt, sistemul de brevete.

Şansa lor apăru când în portul Halifax acostă o navă imensă, ale cărei containere gemeau de pharma fabricată în Federaţia Africană. Era deja revoltător că oamenii din Federaţie produceau, pentru oamenii din Zonă, medicamente pe care ei înşişi nu şi le permiteau. Dar anul precedent, în Federaţie, se înregistrase un număr-record de morţi cauzate de boli neurologice infantile, mai multe tipuri de cancer şi sindromul

---

[11] Inginerie genetică, în original *geneng,* prescurtare de la *Genetic Engineering* (n.tr.).

[12] De la *synthetic biology* – biologie de sinteză (n. tr.).

infecţios al oboselii. Medicamentele de pe vas ar fi putut salva sute de mii de vieţi, chiar în acel moment, în Federaţie. În schimb, aveau să fie depozitate în Zonă.

Jack petrecu două zile frenetice schimbând mesaje criptate cu o Pastilă al cărei pseudonim-text era „Rosalind Franklin”. Aceasta avea conexiunile potrivite pentru a trimite medicamentele copiilor din Federaţie care aveau nevoie de ele. Era necesar doar un moment propice.

Se furişară la bord dimineaţa devreme, urmaţi de un roi de camere care transmiteau toată chestia live. Jack conducea un grup de douăzeci şi trei dintre cele mai radicale Pastile, ce purtau măşti, peruci pudrate şi jachete militare de secolul al XVIII-lea. Până la urmă, era o acţiune piraterească. Dintre toţi, Jack ieşea în evidenţă, fiindcă purta un tricorn negru de pirat, ornat cu craniul şi oasele încrucişate caracteristice.

Acasă, în Saskatoon, Krish coordona fluxul video, asigurându-se că toate comentariile lui Jack se aud tare şi clar.

Ea îşi piţigăiase vocea ca să se audă mai bine şi agita deasupra capului o sabie de plastic.

— Vieţuim într-o lume în care oricine poate trăi mai mult de un secol fără boli şi fără dureri!

În spatele ei, Pastilele foloseau o bacterie mâncătoare de metal care înmuia lacătele şi desfăcea containerele de parcă ar fi fost din hârtie.

— Dar cheile spre această viaţă frumoasă sunt în mâinile lacome ale câtorva corporaţii ale căror brevete durează mai mult decât viaţa unui om. Dacă ele nu vor permite accesul la medicină, atunci vom deschide noi uşa cu forţa! A venit vremea să ne luptăm cu acest sistem, care consideră sănătatea un privilegiu!

Roiul de camere transmitea filmul în care protestatarii jefuiră containerele, arătând lumii cutii de pastile şi de seringi. Apoi drone ale Federaţiei Autonome, prietenii din mişcarea antiservitute ai lui Rosalind Franklin, apărură din cerul întunecat. Umanii ridicară prada şi o puseră în braţele lor robotice. Dronele apucară rând pe rând cutiile şi ţâşniră peste Atlantic, spre o barjă sub pavilionul Federaţiei, aflată în apele internaţionale.

Pastilele începură să scandeze.

— Ce vrem? Reforma brevetelor! Şi când vrem asta? Chiar

ACUM!

Când Jack îi înmână o cutie de antivirale unei drone, maşina folosi sunet direcţional ca să-i vorbească în ureche.

— Mulţumesc: E timpul ca umanii să înţeleagă că proprietatea înseamnă moarte.

Surprinsă, Jack nu apucă să răspundă, fiindcă drona se avântase în sus, într-o misiune care depăşea cu mult scopurile protestului.

Acela fusese ultimul lucru pe care îl văzuse înainte de a primi o lovitură de bâtă, care îi sparse craniul. Faţa i se umplu de sânge, iar tricornul căzu învârtindu-se în apa neagră a portului.

7 iulie 2144

— Este o revoluţie a boţilor! zbieră Threezed, arătând spre ecranul mobil sprijinit de tabloul de bord şi râzând.

Un fulger de furie străpunse liniştea indusă de droguri a lui Jack. Cum naiba putea puştiul ăsta să ignore, pur şi simplu, toate pericolele şi în schimb să comenteze vesel filmul? Deodată, îşi dori mai mult decât orice să străpungă barajul de tâmpenii senine al lui Threezed.

— Nu vă învaţă chiar nimic la voi în Shenzhen? Nici măcar despre filme clasice ca *Metropolis?*

Threezed apăsă pe butonul de pauză, îşi luă o atitudine seducătoare şi îşi exageră accentul.

— Nu, nu m-au învăţat nimic în Shenzhen. Doar cum să fiu frumos şi să vorbesc drăguţ, ca să fiu sclavat repede.

Arăta de parcă ar fi fost gata s-o plesnească sau poate să fie plesnit el însuşi.

Peste Jack se revărsă un val de relaxare, care-i alungă furia înapoi de unde venise. În sfârşit, afla de la el ceva concret. Aparent, presupunerea ei despre originea puştiului se adeverise – sau, cel puţin, mare parte din ea.

— Deci eşti din Shenzhen, da?

— Din Delta Celor Nouă Oraşe, în orice caz.

Era vorba de zona economică specială care se întindea pe mii de kilometri pătraţi din sud-estul Uniunii Asiatice. Nu era de mirare că venea de acolo: aproape toată activitatea industrială era concentrată în Nouă Oraşe şi în Hong Kong.

— Când ai ajuns la contractul de servitute?

— Am fost sclavat la cinci ani. M-a vândut mama la o şcoală din aia de servitute. M-au învăţat să citesc şi să fac un motor.

Atenţia îi zbură din nou spre *Metropolis,* unde botul malefic îngheţase în mijlocul unui discurs plin de pasiune despre revoltele muncitorilor.

Afară se întrezăreau, printre pini, lacuri albastru-deschis. Pe drum nu se vedeau maşini şi aproape se înserase.

— Şi cum ai nimerit la drogatul ăla?

În acel moment, Threezed începu vizibil să simuleze dezinteresul. Făcea filmul să avanseze fotogramă cu fotogramă în dorul lelii. Botul din film îşi apuca sânii cu o lentoare agonizantă, cu ochii larg deschişi.

— Şcoala a dat faliment şi ne-a scos contractele la licitaţie.

Jack citise despre cazuri dramatice când aserviţilor li se cumpăraseră contractele, iar termenii acestora se schimbaseră peste noapte. Totuşi, era surprinsă să afle că o şcoală de servitute din UA, chiar şi una falimentară, îşi vânduse elevii fără nicio verificare a istoricului cumpărătorilor.

— Şi ţi-au vândut contractul tipului ăluia?

Threezed ridică din umeri şi mai avansă puţin acţiunea botului de pe monitor.

— Nu, m-au vândut unui laborator mecanic, apoi laboratorul s-a gândit să facă economii, aşa că m-au vândut la licitaţie în Vegas.

Se întinse şi între cămaşă şi talia pantalonilor îi apăru o fâşie de piele brună.

— Asta a fost acum vreo trei ani.

— Şi n-ai reuşit niciodată să ieşi de sub contract în tot timpul ăsta?

— De ce mă întrebi toate rahaturile? Eşti cumva manager de resurse umane când nu piratezi medicamente?

Pentru întâia dată, Jack îşi dădu seama că sarcasmul lui Threezed nu era de faţadă. Era o armă de perimetru şi poate singurul motiv pentru care ajunsese până acum cu mintea întreagă. În loc de alte întrebări, se aplecă şi îl sărută tare, pe gură. Reacţia lui nu avu nimic fals. Fusese un sărut neîndemânatic şi adevărat.

8 iulie 2144

Yellowknife era încă la câteva ore distanţă. Jack şi Threezed dormiră într-o amestecătură de pături termale, în partea din spate a camionului, cu braţele şi mâinile atingându-li-se, până când îi trezi o alarmă care îi anunţa că intrau în oraş. Era 4:00

dimineaţa, şi lumina soarelui cădea pieziş pe străzile strălucitoare şi pustii.

Jack îi trimise un mesaj lui Mali, care răspunse imediat.

Opriţi-vă pentru micul dejun. Am renunţat s-o mai culc din nou pe Judy.

După decenii de indecizie, Mali născuse în sfârşit un copil. Bineînţeles că era trează la o oră atât de absurdă a dimineţii.

Parcară în faţa unei case cu un singur etaj, dintr-o suburbie cu locuinţe identice, construite astfel încât să semene cu nişte cabane de buşteni din secolul XX, ascunse printre copaci. Mali îi aştepta în uşă, cu părul coafat drăguţ în stil bob şi cu pantalonii şi cămaşa proaspăt călcate, ca să plece la muncă. Cei treizeci de ani în care luase doza zilnică cea mai potrivită de Vive o păstraseră, aparent, la aceeaşi vârstă cu rezidenţii ei. O strânse pe Jack la piept, zâmbind pe deasupra cârlionţilor negri şi uzi ai copilului şi a picioarelor lui care se agitau inutil. Scena era atât de normală şi aproape comic de casnică, încât o făcu pe Jack să se simtă, momentan, în siguranţă. Îşi lăsă sacul şi o îmbrăţişă pe vechea ei prietenă, cu grijă să nu strivească pruncul ud.

— Fac acuma cafeaua şi terci de ovăz.

Mali îi conduse într-o sufragerie modestă, plină de mobilă butucănoasă şi vechi covoare aspre şi cu o masă de sticlă ce proiecta tăcut scene din ştirile dimineţii. Jack trânti pe sofa un teanc de cutii împodobite cu imaginea lui Ganesha.

— Hai să ne ocupăm de asta după micul dejun, spuse Jack. Apropo, el e Threezed.

Threezed îi strânse mâna lui Mali.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră, spuse el, ceremonios.

Era pentru prima dată când Jack îl vedea interacţionând cu alţi oameni. Avea maniere perfecte, de parcă i-ar fi fost imprimate cu fierul de călcat.

Intrară într-o bucătărie caldă şi se instalară la o masă construită în semicerc, în jurul maşinii de gătit. Din cele patru uşiţe ale acesteia ieşea deja aburul ceştilor de cafea dinăuntru. Jack luă una dintre ele şi se uită la Mali, care şi-o aşeza mai bine pe Judy în braţe.

Apoi încercă să facă puţină conversaţie.

— Cum merge la spital?
— Destul de bine. Afacerile tale cum merg?
Copilul începu să plângă şi nu reacţionă la încercarea lui Mali de a-l linişti. Într-un final, pe uşa din spate a camerei intră o tânără şi, fără a spune nimic, i-l luă lui Mali din poală, apoi îl legănă cu un braţ, în timp ce cu mâna cealaltă culese o ceaşcă de cafea. Mali nici n-o prezentă pe femeie, nici nu se uită la ea. Jack îl privi pieziş pe Threezed, întrebându-se ce credea el despre grosolănia nonşalantă cu care Mali îşi trata bona aservită. El îi aruncă o privire bonei care se îndepărta cu copilul, iar gura i se rotunji în expresia lui obişnuită de amuzament şmecher.
— Scuze, Jack, ce spuneai?
— De fapt, a apărut o problemă. Asta s-ar putea să fie ultima mea livrare pentru mult timp de-acum încolo.
Jack simţea nevoia să spună cuiva, să-şi exprime sentimentul de vină în această bucătărie unde era în siguranţă şi unde mirosea a terci de ovăz în curs de asamblare. Vorbele începură să se reverse ca o cascadă.
— Am vândut nişte Zacuity făcut prin inginerie inversă. Dar, bineînţeles, testele lor n-au prins toate efectele secundare posibile. Acum, clienţii mei l-au trimis pe Zacuity într-o călătorie gratis până în Faza 1.
Testele clinice de Faza 1 foloseau la un singur lucru: să se afle dacă un medicament poate ucide oameni.
— Stai, ce?
Brusc, Mali părea bolnavă.
— Deci tu eşti în spatele episoadelor astea de psihoză indusă de droguri? Ce naiba ţi-a trebuit să vinzi căcat din ăla?
— Zaxy e unul dintre strângătorii cei mai lacomi de PI.
— Atunci mai eliberează dintre antiviralele lor. Sau bagă-te la unul dintre regeneratoarele astea noi de măduvă. Nu-i trebuie nimănui Zacuity.
— Lumea îl vrea. În plus, chiar *este* un fel de necesitate. Dacă te baţi pe slujbe cu oameni care-l iau, Zacuity poate face diferenţa dintre a fi sau a nu fi angajat.
Nici măcar Jack nu era convinsă de argumentul ei. Mali scutură din cap, iar chipul îi oglindea un amestec de grijă şi furie care nu se prea potrivea cu trăsăturile ei tinereşti.
— Jack, îmi fac griji pentru tine. Toată situaţia asta cu

Zacuity… Am văzut chestii urâte de tot la spital. Cât despre Zaxy, e tot atât de probabil să te aresteze, cât şi să te omoare.

— Ştiu, dar am o idee. Cred că pot rezolva treaba asta făcând publice nişte date pentru a dovedi că Zaxy vinde un drog care dă dependenţă. Pot să le fac publice cu tot cu o terapie. Să distrug toată corporaţia asta coruptă.

— Te-ai sonat? Zaxy a cumpărat jumătate dintre reprezentanţii din Zonă şi probabil şi din celelalte coaliţii economice. În plus, cine o să te creadă? Nu-i ca şi cum ai mai fi om de ştiinţă. Eşti…

Mali se opri, stânjenită, iar Jack se uită în propria cafea. Cum avea s-o numească Mali? Pirat? Criminal? Dealer? Nu mai conta, fiindcă o duruse destul să-şi audă vechea prietenă spunându-i că nu mai e om de ştiinţă. Ştiinţa era întreaga lume a lui Jack. Cea mai mare parte a vieţii şi-o petrecea în laborator, meşterind molecule pentru ca şi cei mai săraci să poată beneficia de tratamente, însă, desigur, cineva ca Mali nu vedea lucrurile aşa. Pentru ea, Jack nu era altceva decât o maimuţă de laborator, care turna copii ale medicamentelor altora.

— Ştiu că eu nu pot să fac publice datele. O să le las să transpire către cineva care poate. Cineva care să fie un adevărat om de ştiinţă.

— Îmi pare rău, Jack, n-am vrut să sune aşa. Dar nu e nevoie să ieşi în public cu informaţia asta. Deja lucrăm la o terapie, la spital, şi sunt convinsă că nu suntem singurii. Tu ar trebui să te ascunzi.

— Tu chiar nu pricepi, nu? Jack o privi din nou, în sfârşit, pe Mali în faţă. Există posibilitatea ca din chestia asta să iasă un lucru într-adevăr bun. Zaxy a încălcat legea. Dacă publicul află, s-ar putea ajunge la schimbări reale.

— Chiar crezi? Sau vrei foarte tare să devii martiră ca să…

De data asta, Jack se bucură de obiceiul lui Mali de a-şi întrerupe frazele. Oare chiar voia să se sinucidă pentru a ispăşi ceea ce făcuse? Poate. Probabil. Nu ştia.

— Nu e vorba doar de viaţa mea, Mali. Chestia asta ar putea distruge una dintre cele mai corupte companii pharma din lume. S-ar putea să nu ne mai întâlnim cu o asemenea şansă.

Mali suspină.

— Asta cam aşa e. Cum ai de gând s-o faci?

— Eşti deja prea implicată. Ultimul lucru de care ai nevoie e şi

mai multă informaţie.

Brusc, Jack îşi dădu seama că Judy începuse să plângă din nou, înfundat, dar audibil. Mali auzi şi ea în acelaşi timp, cu un aer de resemnare.

— Pot să te mai ajut cu ceva, în afară de plata pentru livrarea de azi?

— De fapt, da.

O proaspătă mamă ca Mali n-ar fi avut cum să reziste dorinţei de a proteja un neajutorat. Jack îi povesti despre Threezed, ajuns de mic în servitute, salvat de la un client brutal, şi care-şi dorea cu disperare o muncă autonomă. În timp ce Jack vorbea, Threezed continuă să tacă, cu o expresie absolut neutră. Mali îl îmbrăţişă şi-i spuse că era sigură că îi va putea găsi o slujbă de comisionar într-unul dintre laboratoarele de cercetare. Creditele n-aveau să fie cine ştie ce, dar o să-i acopere chiria unui apartament şi tăieţeii.

În sfârşit, Threezed deschise gura, vorbind cu cel mai politicos accent de şcolar din UA.

— Vă mulţumesc foarte mult. Mă gândisem că aş mai fi putut să-i fiu de ajutor lui Jack, însă soluţia aceasta este absolut încântătoare.

— Vino cu mine, intru acum în schimbul de dimineaţă. Lasă vasele acolo, o să le spele fata.

Mali dispăru în altă cameră. Înainte să plece cu ea, Threezed îi aruncă lui Jack o privire care oscila între angoasă şi furie. Dar Jack n-avea timp acum să-şi bată capul cu asta. Puştiul se afla în siguranţă, era tot ce conta.

Mali reuşise s-o convingă şi pe Jack să facă un duş şi să tragă un pui de somn într-un pat adevărat înainte de a porni la drum. Bona începu să-i cânte lui Judy, iar Jack, între timp, se biciui cu apă fierbinte. Regiunea lacurilor era cel mai bun loc unde să te cureţi – nefiind criză de apă, aceasta nu se întrerupea. Peste douăzeci de minute, dormea tun, fără vise, în patul de oaspeţi al lui Mali.

Atunci când sosi comisionarul cu mostrele, Med era complet absorbită de cercetarea ei, la calculatorul cel mai îndepărtat de zona de recepţie. Dar tânărul respectiv, în timp ce aştepta nişte rezultate, îşi făcu drum într-un fel oarecare până la biroul ei. Ajuns acolo, se aşeză în locul cel mai bun de unde să vadă,

peste umărul ei, harta neurală a omului care nu mai voise să se oprească din zugrăvit.

I se adresă fără niciun preambul:

— Ce-i ăla? Un creier?

Med nu mai discutase cu nimeni despre cercetarea ei. Nimeni nu voise să-i răspundă la mesajele despre asta sau să comenteze articolele pe care încercase să le posteze. Din frustrare, se apucă să-l bombardeze cu informaţii pe comisionarul ăsta nou de laborator.

— E unul dintre pacienţii mei, care a dezvoltat o dependenţă de un tip nou. N-am mai văzut aşa ceva niciodată – sistemul lui dopaminergic a fost modificat complet în câteva zile. Probabil din cauza unui drog de pe stradă pe care l-a luat. Un drog al naibii de sofisticat, totuşi.

O vreme, comisionarul rămase tăcut. Med îşi dădu seama, cu un fior de jenă, că omul sigur n-avea nicio idee despre ce spunea ea – până când îl văzu cum băgă mâna adânc în buzunarele jachetei şi scoase o cutiuţă decorată cu imagini ale lui Ganesha.

— Un drog ca ăsta?

Med luă cutia şi lăsă să cadă câteva pastile pe birou. Capsulele strălucitoare, de culoarea onixului, erau gravate cu cuvintele MĂNÂNCĂ-MĂ, scrise cu roz, cu caractere Comic Sans. Fără să se gândească, aruncă una în analizatorul spectral.

Rezultatul, la o citire rapidă, o făcu să tresară surprinsă.

— De unde le-ai luat?

Comisionarul rânji şi se sprijini cu o mână de biroul ei, ridicându-şi, cochet, un şold. Lui Med îi trecu prin minte că mulţi umani l-ar considera pe comisionarul ăsta de laborator destul de frumos.

— O ştiu pe persoana care le face.

Folosea un ton seducător, ciudat în situaţia dată.

— Vrei s-o cunoşti?

Uşa dormitorului se deschise brusc. Jack se ridică imediat şi înhăţă cuţitul. După ceasul de lângă patul lui Mali, dormise şase ore.

În raza de acţiune mortală a cuţitului stăteau Threezed şi o tânără palidă, aparent înspăimântată, care purta un halat de medic. Femeia se holbă la cicatricea lui Jack, o urmă groasă şi

roz care îi începea de pe gât, îi despărţea sânii unul de altul şi îi traversa tot abdomenul. Jack ştia că e genul de diformitate despre care studenţii de la medicină citesc, dar pe care rareori au prilejul s-o vadă. Cicatricile erau atât de uşor de prevenit – nu exista în acest scop o mare varietate de lipiciuri pentru piele marca Fresser?

Într-un final, femeia vorbi.

— Îmi trebuie formula pentru Zacuity. Acum.

8
CREIERI

9 iulie 2144

Venise timpul pentru un nou experiment. În ultima zi, Paladin descoperise că includerea termenilor „bot” sau „bot militar” în aproape orice căutare legată de sex îi returna petabyţi de reprezentări fictive şi nimic despre realitate. Lipsa de date nu făcea decât ca dorinţa lui să devină mai arzătoare. Era poate o ciudăţenie a programării lui ca bot de recunoaştere, proiectat să adune informaţii chiar şi de acolo unde nu exista nimic.

Sau poate era ceva legat de Eliasz.

Paladin stătea faţă în faţă cu bărbatul, în cămăruţa de hotel, şi încercă pentru prima dată să înceapă o conversaţie. Folosi ca model ceea ce învăţase de la Eliasz.

— Asta-mi aduce aminte de prima mea misiune, vocaliză Paladin.

Eliasz îşi ridică privirea de pe harta Zonei de Nord pe care o studia. Muşchii îi erau tensionaţi, Paladin îl luase prin surprindere. Nu răspunse nimic. Botul încercă din nou.

— N-am învăţat prea multe despre strângerea de informaţii umane. Dar unii dintre boţi au format pereche cu umani care i-au antrenat intensiv.

Eliasz încuviinţa din cap.

— Mda, nu primeşti întotdeauna antrenamentul necesar. Când eram la Varşovia, a trebuit să învăţ multe din mers – exact cum faci tu acum, amice.

Paladin simţea că cercetarea lui progresează. Pentru a culege informaţii personale, trebuia mai întâi să ofere informaţii personale. Asta era şansa lui de a obţine răspunsurile pe care le dorea: trebuia să-şi extindă adevărurile până când deveneau minciuni strategice.

— Unii dintre roboţi spuneau că au învăţat despre sexualitatea umană. Crezi că roboţii militari trebuie şi ei să facă asta?

Lui Eliasz îi năvăli sângele în obraji, şi peste pielea lui se arcui electricitatea.

— Nu ştiu nimic despre asta. Nu-s poponar.

Nu se întâmpla prima dată ca Eliasz să spună ceva fără legătură cu subiectul ca şi cum ar fi fost relevant. Era, evident, tipul de conversaţie pe care Paladin avea s-o înţeleagă doar

după ce mai accesa informaţii pe reţeaua publică. Începu să caute în ce situaţii se foloseşte cuvântul „poponar”.

Dar, înainte ca Paladin să poată analiza ce găsise, Eliasz primi un mesaj de la Thomasie pe mobil. Bărbatul îl privi şi se ridică în picioare, cu o atitudine ce sugera că-şi scosese din minte discuţia stranie care tocmai avusese loc.

— OK, asta e ultima noastră şansă să mai stoarcem nişte fărâme de informaţie de la prietenii noştri de la Ferma Solară Arcata, i se adresă lui Paladin, în timp ce mâinile îşi urmau drumul impus de ritualul de verificare a perimetrului – cap, curea, ambii umeri. Semnul crucii. O să mergem acolo şi o să aflăm cât mai multe despre direcţia în care s-ar putea s-o fi luat Jack. O să le dau ultima noastră bucată de PI şi vom vedea dacă o să le scape vreo vorbă despre cel care le manufacturează marfa în Federaţie. Tu vezi dacă mai poţi să extragi ceva de pe reţea.

Se întinse şi, fără să fie nevoie, atinse carcasa curbată a umărului lui Paladin.

— Ai înţeles, amice?

— Da.

Când botul se ridică în picioare, văzu tiparul complicat de impulsuri electrice care apăreau ca o hartă schimbătoare deasupra capului lui Eliasz. Dar nu găsea răspunsuri acolo. Putea citi anxietate, doar atât.

Thomasie îi luă din faţa hotelului într-o camionetă uzată, multifuncţională, dintre cele pe care le preferau fermierii locali. În habitaclu ar fi încăput confortabil patru persoane, dar, din cauza dimensiunii sale, Paladin se pomeni trimis în zona pentru marfă. Putea încă să audă şi să vadă tot ce se întâmpla înăuntru, dar nimeni nu avea să încerce să-l implice în conversaţie.

În mod surprinzător, îşi dădu seama că prefera ca lucrurile să stea astfel. Paladin dezvolta un mic repertoriu de dorinţe foarte detaliate legate de lucruri la întâmplare, cum ar fi să călătorească în spatele unei camionete. Acestea coexistau fără probleme cu dorinţele lui indispensabile pentru misiune, cum era de exemplu împiedicarea morţii lui Eliasz.

Scană reţeaua publică pentru tipare ce apăreau în folosirea cuvântului „poponar”, analiză reţeaua de la Arcata căutând apariţii ale lui Jack şi medită la preferinţele personale. Dorinţa

de a supravieţui şi de a proteja aliaţi ca Eliasz îi era programată la nivelul cel mai profund. Nu ajunsese la astfel de dorinţe descoperindu-le de-a lungul timpului. Dar o dorinţă de a călători în remorcă? Asta era ceva ce nu-i implantase niciun botadmin.

Deasupra, domul făcu loc cerului, şi Paladin privi bula palidă a oraşului Iqaluit cum se îndepărta încet printre stânci, ierburi şi ferme.

Odată ajunşi la Ferma Solară Arcata, Roopa îi întâmpină într-o stare de alertă totală. Nu se mai auzeau ştiri pe fundal, iar pe alee era parcat un camion necunoscut. Thomasie păru la fel de netulburat ca întotdeauna, cu excepţia părului ciufulit artistic, şi nu spuse nimic până când nu trecură de semnătura energetică a armelor Roopei.

Înăuntru era peste tot un strat de apă ce se evapora rapid: sistemul de aspersoare tocmai udase mobila. Youssef se afla acolo, cu o atitudine mult mai relaxată decât ieri, şi şterse de apă un scaun înainte de a se aşeza împreună cu Barbă-Albastră şi cu Barbă-Roşie la o masă din ale cărei picioare creştea o iederă groasă şi moale.

— Ai revenit aşa de curând, spuse Barbă-Albastră, oferindu-i lui Eliasz un alt scaun uşor umed.

Paladin rămase în spatele lui Eliasz, continuându-şi cercetarea reţelei şi înregistrând emoţiile din cameră.

— Mi-am dat seama, până la urmă, că îmi mai trebuie nişte bani, răspunse Eliasz, care îşi menţinea cu grijă ritmul cardiac şi respiraţia constante. Fiindcă ştiu că sunteţi buni platnici, şi voi ştiţi că sunt bun la PI, m-am gândit că v-ar interesa poate o afacere uşor diferită.

Barbă-Albastră făcu un gest spre o cutie-proiector aflată la marginea mesei, care desenă în aer o fereastră neagră.

— Ia spune.

— Am aici o micuţă moleculă care ar putea valora o grămadă de bani. În esenţă, este un euforic.

Îşi trecu de câteva ori degetul mare peste încheietura mâinii, iar pe fereastra plutitoare apăru desenul vectorial al unei structuri moleculare. Barbă-Albastră o privi îngustându-şi atentă ochii.

— Nu vreau o sumă fixă. Lasă-mă să te ajut s-o distribui şi dă-mi un procent din câştiguri. Cred că ne-am putea îmbogăţi cu toţii.

Barbă-Albastră nu mai era atentă.

— Interesantă idee, minţi ea, privind fereastra cea neagră.

Însă, alături, corpul lui Barbă-Roşie spunea cu totul altceva. Era intrigat.

— Întâmplător, chiar s-ar putea să avem un loc liber pentru un distribuitor, rosti el, privindu-şi pieziş partenera.

— Local? Sau ar trebui să călătoresc pe undeva?

Eliasz căuta să obţină orice date geografice. Însă, atunci când menţionă călătoritul, ambii piraţi se încordară vizibil.

— Ce vrei să spui? întrebă Barbă-Roşie, al cărui ritm cardiac crescuse.

— Păi, ca să fiu sincer cu voi, nu mă înnebunesc după Iqaluit. Îmi aminteşte prea mult de… Las Vegas.

Exprimarea unor adevăruri selective îl ajuta să-şi menţină semnele vitale constante.

— Nu m-ar deranja să mai ies în afara domurilor un pic. Dacă aş câştiga ceva bani, înţelegeţi.

— În mod normal, fabăm o astfel de chestie în Casablanca, spuse Barbă-Roşie, gânditor. Şi cred că *dacă* am face treaba asta – deşi există un mare „dacă” – ar trebui s-o aduci de acolo tu însuţi.

Barbă-Albastră suspină.

— Da, contactul nostru obişnuit a dat de o mică belea.

Acum aveau un indiciu despre locul unde lucra Jack în Federaţie. Şi, aparent, mersese vorba şi despre faptul că ar fi devenit o ţintă. Probabil că Eliasz permisese ca informaţia să-i distragă atenţia, fiindcă următoarea lui întrebare i se păru o stângăcie chiar şi unui neofit în UMINF ca Paladin.

— Unde dispari când dai de genul ăsta de belea?

Era o întrebare ciudată, dar, în timp ce piraţii erau evident derutaţi de ea, Paladin văzu cum soseşte un mesaj criptat. Barbă-Albastră îşi privi ceasul, incapabilă să-şi controleze o clipă tensiunea. Chiar atunci, accesul lui Paladin la reţeaua casei se întrerupse. Cineva îi găsise uşa secretă. Probabil că în câteva secunde trebuia să treacă în modul automat de apărare.

Îşi partiţionă mintea: 80 la sută pentru luptă, 20 la sută pentru căutări despre poponari.

— Rahatul ăsta de conversaţie s-a terminat, spuse Barbă-Albastră, sărind brusc în picioare şi îndreptând un dezintegrator spre Eliasz, în timp ce Roopa îl atacă din spate pe Paladin,

armele ei biciuindu-i deja cu foc scuturile întinse.

Timpul nu era mai distorsionat decât de obicei. Cu o singură mişcare, Paladin îl împinse pe Eliasz sub masă şi o împuşcă în faţă, cu arma de la piept, pe Barbă-Albastră, care se împletici înapoi, într-o ceaţă fină de ţesut ars şi ultime impulsuri neuroelectrice. Barbă-Roşie ţipă, iar trupul lui plin de sânge se puse în sfârşit de acord cu pseudonimul.

Paladin primise deja suficiente date din căutările lui încât să poată începe să construiască o taxonomie. Fiecare folosire a cuvântului „poponar” putea fi categorisită, şi începu să le aloce unor subcategorii etichetate cu propoziţii scurte, caracteristice.

Suge-mi-o, poponarule.

Eliasz se ghemui sub masă, într-o poziţie defensivă. Metalul armelor îi sclipea în mâini, şi un pocnet electric indică faptul că i se activase perimetrul.

Văzându-şi şefa ucisă, Roopa se căţără pe un trunchi gros de copac din stânga lui Paladin şi trase spre capul lui, încercând să-i distrugă unii dintre senzori. Lemnul ud care-l proteja pe Eliasz începu să fumege sub împuşcăturile ei constante. Barbă-Roşie alergă pe scări urmat de Youssef, al cărui mers se deformase din pricina groazei. Pe scări se auziră nişte paşi: erau doi bărbaţi care coborau, cu feţele protejate şi armele scoase. Pe piepturile lor ieşea în evidenţă un mic logo triunghiular roşu, care-i identifica drept aserviţi ai unei companii private de securitate din Zonă. Oamenii aceştia le aparţineau piraţilor în acelaşi fel în care Paladin aparţinea Federaţiei.

Paladin îşi întinse scuturile ca nişte aripi, protejându-l pe Eliasz, iar Roopa reuşi să-i distrugă unul din senzorii de pe spate. Acum trebuia să se întoarcă pentru a-i vedea mişcările, iar necazurile nu se opreau aici. Oamenii de pe scări aveau arme la care armura lui nu putea rezista decât un timp limitat. Din poziţia lui de sub masă, de lângă genunchii lui Paladin, Eliasz scoase arma şi tăie prin aer o linie orizontală de lumină ce reteză de la glezne picioarele unuia dintre oamenii în armură. Acestea începură să fumege lângă trupul său care se zbătea, însă colegul lui trecu, pur şi simplu, peste el şi continuă să înainteze. Cu un foc bine ţintit spre umărul drept al botului, sfărâmă carapacea lui Paladin.

Poponarul ăla a încercat să pună mâna pe mine.

Roopa trăgea şi ea în spărtura din armura lui Paladin, încercând să-i rupă acelaşi braţ pe care botul îl mai pierduse cândva. Eliasz nu mai avea suficientă încărcătură electrică pentru a trage din nou cu laserul, dar avea o mică grenadă inteligentă pentru copacul Roopei. Aceasta căzu la podea fără să mai apuce să vocalizeze, cu lemnul carbonizat înfipt în gâtul sfâşiat şi în pântec.

Deşi avea câţiva dintre senzori distruşi, Paladin putu să vadă semnalul de ajutor transmis de Barbă-Roşie cum se răspândeşte în reţea şi să-l audă pe Youssef strigând despre un elicopter de pe acoperiş. Piraţii încercau să scape.

Eliasz îi trimise un semnal lui Paladin. Ca să-i oprească pe Barbă-Roşie şi pe Youssef, trebuiau să-l ucidă pe gardianul rămas, al cărui partener fără picioare încerca, în ciuda durerii, să găsească o armă. Paladin fugi primul spre scara în spirală, scuipând din piept o ultimă salvă de gloanţe şi lăsându-şi greutatea pe partea stângă exact la momentul potrivit ca pumnul să-i aterizeze în pieptul gardianului căzut. Armura de aliaj a bărbatului – din acelaşi material precum carapacea botului – nu-i permise lui Paladin s-o penetreze. Însă acesta simţi radiindu-i prin braţ vibraţia liniştitoare a unui os rupt. Gardianul nu avea să moară imediat, dar nici nu avea să mai caute vreo armă.

> *„Poponar” este în general un termen peiorativ folosit pentru a numi un bărbat homosexual. Este clasificat drept incitare la ură în majoritatea regiunilor unde homosexualitatea este legală.*

Eliasz îşi aruncă ultima grenadă şi rată – ceva din perimetrul gardianului rămas o devie. Însă explozia îl făcu pe bărbat să-şi piardă echilibrul pentru suficient timp ca Paladin să se interpună între el şi Eliasz, eliberând drumul spre scări.

— Sunt pe acoperiş, încearcă să scape cu elicopterul, Eliasz, spuse Paladin, cu o voce distorsionată din cauza stricăciunilor. Prinde-i, pe ăsta îl ţin eu.

Avea să se ajungă la o luptă corp la corp, adversarul lui fiind

un gardian aservit a cărui viaţă depindea de supravieţuirea clienţilor lui. N-avea să se oprească niciodată din luptă. Paladin nu-l voia pe Eliasz prin preajmă, în caz că lucrurile ar fi degenerat.

Când Eliasz dispăru pe scări în sus, gardianul îşi întoarse scutul facial spre Paladin. Era aproape la fel de înalt ca botul şi, din cauza armurii, era la fel de masiv.

— Îţi ştiu modelul, biobotule. Ai un creier uman sub armura aia.

Paladin îl lovi pe om în coapsă, sperând să-i taie sursa de energie a câmpului de perimetru. Nu reuşi, iar bărbatul îl lovi în josul carapacei de pe piept, încercând în mod evident să strice creierul uman dinăuntru. Omul se pricepea la modelul lui Paladin, dar făcea aceeaşi greşeală ca majoritatea umanilor, presupunând că acel creier controla botul.

În momentul în care trânti un pumn în faţa protejată de scut a gardianului, Paladin înţelese de ce folosise Eliasz cuvântul „poponar”. Credea că părţile corpului unui bot sunt exact ca la umani şi că un corp protejat de o armură solidă semnifică bărbăţie. Sexul cu un bot militar ar fi intrat, în taxonomia lui Paladin, în categoria „rahaturi pentru poponari”. Astfel se explica şi de ce Eliasz fusese aşa de curios şi încercase să afle de unde provine creierul botului. Credea că el e sediul identităţii lui Paladin.

Gardianul se împletici, îşi reveni şi se repezi cu tot corpul în braţul rănit al lui Paladin. Acesta simţi cum membrul îi amorţeşte, dar aplică o lovitură ucigătoare în sursa de energie a perimetrului omului. Apoi îi apucă acestuia capul în mâna aproape distrusă şi îl strânse la piept timp de un minut.

— Creierul meu e doar o şmecherie publicitară, vocaliză Paladin, repetând ce-i spuseseră alţi boţi la Turnătoria Kagu Robotics. Ca să-i facă pe umani să creadă că sunt vulnerabil. Dar nu are nicio funcţionalitate reală.

Apoi îi rupse omului scutul facial şi îi strivi craniul de placa de protecţie a propriului piept. Pentru o clipă, bucăţile inutile de creier din interiorul carapacei sale se aflară la câţiva centimetri de altele la fel de inutile, din exterior.

În timpul cât urcă scara în spirală, Paladin trimise o căutare spre Turnătoria Kagu Robotics, unde fusese asamblat. Voia să afle tot ce putea despre istoria creierului său.

Paladin îl găsi pe Eliasz la capătul scării, într-o cameră care fusese, evident, centrul de date şi locul privat de întâlnire al piraţilor. Un perete curbat de sticlă dădea spre nişte rânduri de panouri solare, cele mai îndepărtate pierzându-se într-o textură întunecată şi încreţită care părea să se confunde cu terenul stâncos. Un alt perete era plin de dulapuri cu servere, majoritatea dedicate afacerii legale cu energie solară. Doar câteva conţineau afacerea reală a fermei, dar acestea fuseseră acum reduse la nişte cocoloaşe arzânde de câteva boluri bine plasate de termit. Barbă-Roşie se prăbuşise lângă flăcări, cu corpul înghiţit parţial de ele.

Pe o scară solidă din lemn viu care ducea spre o uşă din tavan, Youssef rămăsese îngheţat în bătaia dezintegratorului lui Eliasz. Pe acoperiş îşi încălzea motorul un elicopter, iar curentul produs de elicea lui agita fumul din cameră.

Youssef plângea, în stare de şoc.

— De ce faceţi asta? Sunteţi agenţi CIP?

— Da, răspunse Eliasz apăsând pe trăgaci. Şi de-asta tu eşti un pirat mort.

Trupul lui Youssef zvâcni o dată şi căzu. În frunte îi apăruse o gaură mică, arsă, ce emitea doar extrem de puţină materie. Cu un gest brusc, Eliasz îl îmboldi pe Paladin spre elicopterul de pe acoperiş. Vehiculul autopilotabil se dovedi uşor de comandat cu acreditările lor de la CIP.

Odată ajunşi deasupra câmpurilor fotovoltaice, Paladin îşi dădu seama că putea din nou să comunice cu sistemul de aspersoare. Îl porni. Aşa, cel puţin, reţeaua de energie avea să fie protejată.

Chiar în momentul când Paladin se întorcea la celelalte sarcini de analiză a datelor, Eliasz se întinse spre el şi îl apucă de braţ – dar nu de acela care atârna ca o epavă inutilă şi în agonie în dreapta sa. Inima bărbatului bătea tare, deşi starea lui de agitaţie, după ce atinsese un vârf, se diminua acum.

— Te-ai descurcat de minune acolo, amice.

— Sunt fericit că am scăpat amândoi.

— Să sperăm că avem la fel de mult noroc în Casablanca.

— Mergem înapoi în Federaţie?

Părea un mod greşit de a urmări traseul lui Jack în afara Iqaluitului.

— Cel mai bun mod de a reuşi o urmărire este, câteodată, să

te întorci pe propriile urme, Paladin.

Eliasz direcţionă elicopterul înapoi spre aeroportul unde aterizaseră cu două zile în urmă.

— Cineva din Casablanca va şti unde se duce Jack atunci când vrea să se ascundă. O s-o găsim mai iute decât dacă am încerca s-o identificăm prin camerele de supraveghere de pe autostrăzi.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Reţelele umane sunt cele mai vulnerabile, răspunse Eliasz. Aterizară exact în momentul când lumina apusului transforma domul Iqaluitului într-o capsulă sângerie.

9
ÎNCHISOARE

9 iulie 2144

Jack lăsă jos cuţitul. Îşi şterse cu grijă degetul mare de mâner şi simţi un fior pe şira spinării când i se dezactivă scutul energetic.

— Ce mama dracului se întâmplă?

Jack ieşi de sub învelitorile termale. Până să-şi tragă fermoarul salopetei, Med îi şi explicase ipoteza ei despre cum s-ar putea inversa efectele lui Zacuity. Părea destul de plauzibil, dar se lovise de un obstacol. Nu-şi putuse finaliza cercetarea la spital, fiindcă toate interogările ei dispăreau imediat ce erau redirecţionate în afara cloudului din Yellowknife.

Acum, că ieşise din modul luptă-sau-fugi, Jack îşi dădu seama că medicul cu care venise Threezed era un bot. Nu doar fiindcă o chema Med, ceea ce suna ca un nume pe care l-ar da un spital botului său. Dar şi pentru că avea o culoare a pielii şi trăsături ale feţei de o simetrie ciudată.

— Trebuie să termin treaba asta, iar Threezed zice că ştii tu un loc.

Med vorbea cu un tip de insistenţă pe care Jack îl recunoscu, după nenumăratele nopţi petrecute cu inginerii în laborator. Botul voia să rezolve problema şi nu s-ar fi oprit fără să fi încercat fiecare soluţie posibilă. Chiar dacă asta însemna să fugă cu un pirat şi cu un comisionar de spital pe care îl cunoscuse doar cu o oră în urmă.

— Spitalul n-o să observe că lipseşti? Eşti proprietatea lor.

Med îşi încrucişă braţele.

— Sunt autonomă. Nimeni nu mă poate urmări fără permisiunea mea.

Jack îşi cântări opţiunile. Nu îi trebuise mai mult decât această scurtă conversaţie pentru a-şi da seama că Med era o ingineră excelentă. Părea teribil de improbabil ca Zaxy să fi trimis acest bot anume ca s-o asasineze. Med venise cu un ghemotoc de simulare moleculară pe jumătate terminată, greu de falsificat, şi cu o ipoteză despre o terapie antidependenţă care ar funcţiona prin ştergerea selectivă a amintirilor din creier. În plus, vorbind mai la obiect, Med ar fi putut deja s-o asasineze, dacă acesta i-ar fi fost planul.

Într-un fel sau altul, Threezed găsise cercetătoarea perfectă

care să lucreze cu Jack la o terapie. Jack îl surprinse uitându-se la ea şi pândindu-i reacţia.

— Med, eşti bine-venită să ne însoţeşti. Haidem în camion.

Jack privi cu plăcere zâmbetul ce înflorise pe faţa lui Threezed.

Pe măsură ce conduceau spre sud, îndepărtându-se de lumina arctică permanentă, noaptea devenea o noţiune cu un înţeles mai clar. Med şedea rigidă lângă Jack şi privea cum drumul îşi pierdea strălucirea infraroşie pe măsură ce dispărea căldura zilei. Threezed dormea în spate, cu mobilul pliat pe piept. Acesta clipea uneori, atunci când încerca, fără succes, să se sincronizeze cu reţeaua de particule.

Jack se uita prin secţiuni care nu erau dedicate ştirilor de pe ZoneFeed, unul dintre cele mai mari fluxuri corporatiste de informaţii. Dar o alertă locală îi invadă ecranul, pictând parbrizul cu o crimă bizară în curs de desfăşurare la centrul de control al trenurilor din Calgary. Deşi trenurile mergeau autonom în toată Zona Liberă, deciziile despre orare şi schimbări ale serviciului erau luate încă de operatori umani. În după-amiaza aceea, unul dintre operatori începuse brusc să ia mult mai multe decizii decât ar fi trebuit. Femeia revizuise complet orarele trenurilor din nordul Zonei, inundând sistemul cu comenzi contradictorii. Iar când colegii ei încercaseră s-o oprească, se baricadase în camera de comandă şi izolase codul software al trenurilor de restul reţelei.

Era imposibil să împiedici actualizările operatoarei să intre în acţiune şi era la fel de imposibil să opreşti trenurile instantaneu. Călătorii erau sfătuiţi să stea departe de trenuri până când situaţia va fi sub control. Mai multe drone ridicau oameni din vagoanele care o luaseră spre destinaţii noi. Până acum nimeni nu fusese rănit, dar cel puţin unul dintre trenurile goale deraiase, transformându-se într-un morman răsucit de fiare, fiindcă luase o curbă strânsă la o viteză prea mare.

ZoneFeed preluase un video din fluxul social al unui martor, în care se vedea imaginea neclară a unei femei, în spatele ferestrei camerei de comandă.

— Eu îmi fac meseria! Iau *decizii!* urla ea.

Se zvonea că este implicat un drog de pe piaţa neagră, dar ZoneFeed nu putea confirma zvonul. Aveau să urmeze

actualizări.

Jack şi Med se uitară una la alta, pe măsură ce alerta dispărea de pe sticlă. Zacuity-ul piratat de ea se răspândea peste tot, cu rezultate din ce în ce mai rele.

— De unde eşti? rupse Med tăcerea brusc.

— Din Little Lake, un orăşel aflat la sud de Saskatoon.

— Nu-l ştiu.

— Nimeni nu-l ştie, ridică din umeri Jack. E oarecum la nord-vest de Moose Jaw, dacă ştii zona aia.

— Părinţii mei m-au dus odată la Moose Jaw.

Părinţii nu erau o chestie pe care s-o aibă un bot. Jack nu se putu abţine să n-o privească pieziş pe Med.

— Am fost crescută de umani. Sunt roboticieni la Universitatea din Alaska. Am fost întotdeauna autonomă.

Threezed se trezi şi se târî spre ele ca să participe la conversaţie.

— Credeam că roboţii intră pur şi simplu online şi asta e. De ce ai avea nevoie să creşti undeva?

Med arăta ca o persoană care obosise să tot dea explicaţii despre ea însăşi.

— Da, majoritatea boţilor aşa sunt construiţi. Mai ales cei ai căror fabricanţi au nevoie de ei pentru o sarcină specifică şi n-au oricum de gând să-i lase să se maturizeze până la autonomie. Dar o mulţime de roboticieni consideră că boţii autonomi de succes au nevoie de legături de rudenie şi de o copilărie în care să experimenteze cu diferite identităţi. Asta se face în laboratorul unde lucrează părinţii mei şi la alte câteva institute de cercetare.

— Deci eşti, în fond, un model experimental.

Threezed o evaluă din priviri.

— Ei, suntem mulţi de felul ăsta acum. Ştii, după douăzeci de ani, nu mai eşti un experiment şi devii un model.

— O, ai douăzeci de ani?

Med aprobă din cap şi Threezed rânji.

— Şi eu.

Jack se luptă să adauge ceva care să nu sune stupid.

— Am citit despre boţi care sunt construiţi autonomi. Dar nu mă gândeam că sunteţi…

— Liberi prin lume, aşa, autonomi? râse Med.

— Da, râse şi Jack. Robotica nu prea e domeniul meu. Eu sunt

mai mult pe partea cu genetica.

— Şi eu, replică botul.

Drumul era neted, probabil datorită vreunei re-spumări recente. Pe aici, lacurile aveau tendinţa să se mişte în funcţie de precipitaţii, aşa că oraşele din zonă preferau să aibă drumuri care să se biodegradeze repede. Când vreun lac mânca drumul, era pulverizat unul nou, în jurul noilor maluri.

Camionul lui Jack trecu prin Uranium City, şi monumentul de acolo le apăru ca o siluetă în prima lumină a zorilor: un rând de mineri din secolul XX, cu trupurile de metal care se căţărau pentru a ieşi dintr-o mină uriaşă de suprafaţă, ale cărei contururi semănau cu craterul lăsat de un meteorit. Înaintea lor se întindeau de acum kilometri neconstruiţi de pădure boreală şi de lacuri. Terenul era străbătut de curbele dantelate ale dunelor, al căror nisip negru fusese măcinat sub gheţari, în ultima epocă glaciară. Ajunseseră la marginea de nord a Saskatchewanului.

Într-un final, pinii şi mestecenii făcură loc câmpiilor cu grâu şi secară; în depărtare, cilindrii de beton ai silozurilor pentru grâne păreau rachete balistice aliniate şi gata de lansare.

Privind cum malul străjuit de pini al unui lac trecea pe lângă ei, Jack avu senzaţia că poate simţi mirosul moscat al ierbii metabolizate. Dealurile umflate ale preriei adăposteau sute de mici ferme organice şi cooperative care se hrăneau una pe alta şi exportau în oraşe. Maşina trecuse probabil pe lângă o cireadă de vaci, ascunsă după vreo denivelare a pământului.

Asta era peisajul pe care îl revăzuse cu ochii minţii, ca să ucidă durerea, cât timp stătuse la închisoare.

Toamna lui 2118

Zona nu reuşise să oprească zecile de drone care dispăruseră cu medicamentele ei, dar Jack şi alte şapte Pastile fuseseră reţinute sub acuzaţia de tâlhărie şi distrugerea proprietăţii. Online, li se spunea „Cei Opt cu Pharma din Halifax”, iar arestarea lor fusese relatată în cele mai mici detalii de reformiştii antibrevete şi de aproape nimeni altcineva.

Apoi începuseră să sosească poveştile din Federaţie, despre toţi copiii cărora medicamentele respective le salvaseră viaţa. Dintr-odată, cei arestaţi apărură şi pe marile fluxuri de ştiri, iar Jack căpătă supranumele de „Robin Hood al mişcării antibrevet”.

Krish participă la proces, alături de gaşca obişnuită de reformişti de toate genurile şi de radicali consacraţi. Dezbrăcaţi de tehnologie în sala de tribunal, luau notiţe pe carneţele stupide şi, în pauze, fugeau afară ca să încarce pe reţea şi să publice. Jack se simţi fioroasă şi justiţiară până când acuzarea începu să pedaleze tare pe acuzaţia de conspiraţie. Dacă Cei Opt cu Pharma din Halifax aveau să fie găsiţi vinovaţi de conspiraţie, exista posibilitatea să intre la închisoare. Şi fiindcă Halifax îşi trăgea majoritatea averii din pharma, s-ar fi putut foarte bine ca juraţii să vrea să facă un exemplu din ei, nişte radicali antibrevete care distrugeau proprietatea privată.

Şi chiar asta făcură. După o deliberare foarte scurtă, juriul găsi întregul grup vinovat de conspiraţie în vederea comiterii unui delict şi de violarea proprietăţii. Judecătorul îi dădu lui Jack trei luni de închisoare, având în vedere rolul ei de lider. Ceilalţi conspiratori primiră câte o săptămână, plus daune.

Fiindcă tribunalul îi interzisese accesul la reţea şi la orice unelte de scris pe timpul executării sentinţei, Jack avea destul timp să memoreze fiecare crăpătură din vopseaua de lângă patul ei şi să urmărească iar şi iar cu privirea firele fluorescente de pe tavan. În plus, avea şi timp destul să se gândească la ce urma sau nu să se întâmple după aceea.

Şi avea timp s-o vadă pe colega ei de celulă, Molly, pradă unor furtuni de disociere violentă. Molly era în închisoare pentru o serie de agresiuni minore, toate cauzate de o depresie maniacală netratabilă. Atunci când se afla pe linia de plutire, îi mai alunga lui Jack plictiseala spunând poveşti incredibil de picante despre un şir aparent nesfârşit de iubiţi fantastici din Quebec, prinşi în iţele unei melodrame sexuale de dimensiunea întregului oraş. Dar, când devenea maniacă, Molly decidea că Jack era o spioană care trebuie oprită cu orice preţ.

Dulapul de lipiciuri şi de plase pentru creşterea ţesuturilor îi deveni la fel de familiar lui Jack ca forma propriului pat. Până la urmă, Molly îi fracturase bazinul în două locuri, aşa că Jack petrecu o săptămână paşnică vindecându-se în compania unui bărbat care respira cu ajutorul unui ventilator.

Jack credea despre conducătorii închisorii, o instituţie finanţată parţial de uriaşul pharma Smaxo, că îi dăduseră intenţionat o colegă de celulă predispusă s-o rupă în bătaie din când în când, dar nu avea nicio dovadă. În timpul orelor de

vizită, îl rugă pe Krish să investigheze problema, dar el scuturase doar din cap, privindu-şi mâinile.

Până la urmă, Krish îi mărturisi că închisese *Pastilele Biliare.* Se temea că site-ul nu mai era suficient de anonim, că, dacă l-ar fi lăsat în funcţiune, ar fi fost distruse şi mai multe cariere de cercetători. O luaseră pe calea greşită, îi spuse el. Existau alte moduri, mai puţin conflictuale, de a reforma sistemul brevetelor. O organizaţie bogată din zona drepturilor omului îi oferise o bursă uriaşă pentru a face cercetări care să genereze înlocuitori de înaltă calitate pentru pharma scumpă, ce aveau să fie în domeniul public, şi nu voia să rişte să-şi piardă laboratorul tocmai acum, când dispunea de bani să angajeze mai multă lume. Păstrase şi o poziţie pentru ea, cu titlul special ales, pentru a nu atrage atenţia, de „asistent în cercetare".

Aşa cum şedeau în camera vizitatorilor de la închisoare, prin al cărei aer scânteiau când şi când particule de supraveghere, Jack nu-l putea lua pe Krish de umeri pentru a-i zbiera în ureche ce simte. În schimb, se ridică fără niciun cuvânt şi merse înapoi la infirmerie, deşi mai aveau o oră din timpul de vizită. Cum putuse să ia hotărârea asta fără ea? Nu voia să se transforme într-un element din bugetul de cercetare al lui Krish. Şi, fără *Pastilele Biliare,* nu mai avea nicio identitate, nicio comunitate de camarazi de drum. Întoarsă în patul ei îngust de spital, Jack se strânse într-o minge de durere şi plânse. Frecându-se la ochi cu pumnii, îşi dădu seama că nici viitor nu mai avea – sau, cel puţin, nu unul pe care să-l poată recunoaşte.

La următoarele vizite, încercă să-i explice asta lui Krish, dar forţa ei retorică fusese înăbuşită de analgezicele de la Smaxo. Iar Krish era atât de concentrat pe ceea ce însemna pentru el bursa aceea, încât nu putea înţelege ce însemnaseră *Pastilele Biliare* pentru ea.

Şi astfel se făcu că în următoarele două luni Jack se concentră asupra mirosului Saskatchewanului pe timpul verii, asupra sentimentului de a fi în mijlocul unei prerii vaste, populate numai de plante, maşinării şi din când în când de o cooperativă agricolă. Era locul în care învăţase să iubească ideea de a schimba forma vieţii. În timpul somnului şi, câteodată, şi atunci când era trează, privea zidurile închisorii cum se înmoaie, transformându-se în floricele mici şi galbene de rapiţă, şi număra în minte toate modurile în care genomurile lor fuseseră

îmbunătăţite de ştiinţă.

Când Jack ieşi în sfârşit din închisoare şi toate dovezile despre oasele ei fracturate fuseseră şterse cu ajutorul unor terapii brevetate, se simţi mai distrusă decât oricând. Omul pe care-l iubea, complicele ei, distrusese, pe lângă *Pastilele Biliare,* şi cariera ei. Tot ce simţise pentru Krish fusese mai întâi transfigurat de furie şi acum se stabilizase într-o amorţeală melancolică. Niciuna dintre opţiunile ei nu mai părea nici reală, nici importantă. Acceptă slujba de la laboratorul lui Krish pentru că era mai bine decât să moară de foame.

Krish nu părea să-şi dea seama că relaţia lor se dusese pe copcă. După ce o luase de la închisoare, îi ţinuse mâna într-a lui de-a lungul scurtei călătorii cu autobuzul până în Quebec, apoi în călătoria lungă cu trenul până la Saskatoon. Ea îşi trăsese mâna de câteva ori, dar până la urmă nu putuse rezista. Corpul ei avea nevoie de afecţiune, iar o parte din ea încă îl iubea. Era iarnă, şi trenul gonea pe o cale ferată din secolul XX reconstituită, pe lângă silozuri pătrăţoase şi abandonate pe care erau scrise nume de oraşe, şi câmpuri palide pe care era împrăştiat fân albit de zăpadă. Jack puse mâna pe polimerul dublu al ferestrei şi încercă să simtă frigul. Materialul transparent abia dacă era puţin rece; fusese proiectat să protejeze călătorii de nişte temperaturi atât de joase încât ar fi cauzat degerături în câteva minute. Jack ar fi dorit să facă fereastra să dispară doar ca să-şi simtă degetele cum mor.

Era absurd să încerce să reaprindă lucrurile între ea şi Krish. Iar asta deveni şi mai clar după ce el îşi expuse calm planurile pentru cariera ei, care începea cu slujba de asistentă în laboratorul lui.

— Dacă vei continua să publici cu mine şi cu postdoctoranzii mei, în cinci ani n-o să-i mai pese nimănui de chestia cu *Pastilele Biliare.*

Erau în sfârşit singuri în apartamentul lui şi luau o cină târzie care, din fericire, îl împiedica pe Krish s-o mai ţină insistent de mână.

— Trebuie doar să nu ieşi în evidenţă şi să lucrezi pentru a ajunge din nou într-o poziţie în care să poţi cere tu singură subvenţii.

Vocea lui avea tonul acela calm şi raţional de care se îndrăgostise, iar ochii lui verzi nu deveniseră mai puţin

seducători.

Dar Krish nu înţelegea cine era ea acum. Poate că n-o mai înţelegea de mult timp. Nu voia să urce din nou scara academică. Drumul ei era altul şi nu era cel al titularizării. Experienţele pe care le trăise recent – bătăile, florile ce se deschideau pe zidurile închisorii, bucuria pierdută de a scrie pentru un faimos depozit de resurse-text clandestin – făceau ca schimbarea să fie şi mai evidentă. Problema era că Krish nu concepea o viaţă în afara universităţii, iar Jack se săturase să-şi împartă sentimentele cu cineva care avea o viziune atât de îngustă.

Se hotărî până la urmă să-i spună lui Krish o versiune trunchiată a adevărului.

— Nu ştiu ce vreau să fac acum.

— Trebuie să continui să faci inginerie genetică. Uite ce succes are invin-ul. Ţi-a luat numai un weekend să scrii chestia aia.

Când începuse oare să-i ignore dorinţele într-un fel aşa de senin?

— Nu-ţi face griji, i-o trânti ea. O să iau slujba aia din Laboratorul tău Liber.

Aparent satisfăcut de acest rezultat, Krish nu mai aduse niciodată în discuţie planul lui pe cinci ani pentru viitorul lui Jack.

10 iulie 2144

— Am ajuns?

Threezed se uită pe fereastră la un râu bogat ce se încolăcea sub podul pe care camionul lor îl alesese pentru trecere.

— Da.

Jack se simţi cuprinsă de un val de nostalgie, care momentan îi goli plămânii de aer. În centrul oraşului Saskatoon, îmbrăţişat de râul Saskatchewan de Sud, se ajungea pe patru poduri construite în secolul XX. Soarele asfinţea, zgârie-norii deveniseră umbre ce se ondulau, iar turbinele lor tăiau aerul cu un zgomot uşor. Până trecură de câmpurile experimentale şi de serele universităţii, cerul se întunecase şi acum era de culoarea cărnii arse. Se scurseseră mai bine de douăzeci de ani de când nu mai fusese la Laboratorul Liber. Mai mult de zece de la ultimul schimb formal şi vag de mesaje tip „ce mai faci eu sunt bine” între ea şi Krish. Se despărţiseră, apoi se îndepărtaseră unul de celălalt, iar Jack n-avea nicio idee despre cum avea să

reacţioneze Krish când o va vedea după atâta timp. Fiindcă îi urmărise articolele din publicaţiile ştiinţifice deschise, ştia că pasiunea cu care îşi dorea să strivească sistemul brevetelor îi rămăsese la fel de puternică. Ăsta era lucrul pe care conta. În plus, îi era dator, fiindcă închisese *Pastilele Biliare.* Era încă furioasă pe el, chiar şi acum, pentru felul cum gestionase lucrurile.

Jack ascunse camionul într-un garaj pentru studenţi, în afara razei ochilor sateliţilor, şi se înregistră pe reţeaua de parcare cu un identificator fals. Campusul nu se schimbase prea mult, dar Laboratorul Liber avusese parte de o actualizare de la ultima ei vizită. Acum ocupa o clădire lungă, joasă, utilizată mai demult ca adăpost pentru animale, şi fusese adus la nivelul secolului XXII. Însă sistemul de securitate era încă blocat în altă eră. Jack păcăli uşile cu un simplu emulator RFID şi intrară toţi trei înăuntru.

Ajunseră într-un spaţiu care arăta ca o combinaţie între un hambar şi un laborator. Tavanul înalt adăpostea o cameră vastă, deschisă, plină de mese, secvenţiatoare, imprimante, amplificatoare şi zeci de tablete colorate de plastic. Cineva gravase cuvintele LABORATOR LIBER pe peretele din faţa uşii, folosind virusuri care mâncaseră vopseaua până la tencuială şi eliminaseră o crustă subţire de aur. Era suficient de târziu pentru ca majoritatea cercetătorilor să fi plecat la cină, dar Jack auzi doi oameni vorbind, pe fundalul zumzetului unei imprimante, într-unul dintre birourile aflate în jurul camerei comune. Unul dintre ei râse, iar Jack ştiu imediat că era Krish. Dintr-odată, se simţi ameţită. Chestia asta avea să fie bizară.

— Veniţi cu mine, li se adresă Jack lui Threezed şi lui Med, sperând că vocea ei exprimă autoritate şi făcând un semn spre birou.

Când Jack păşi pe uşă, Krish continua să râdă şi să discute cu o studentă. Părul lui avea câteva fire cenuşii, iar pielea brună a feţei pierduse destul colagen ca în jurul gurii şi al ochilor să-i fi apărut câteva riduri. Dar semăna încă foarte mult cu bărbatul pe care îl cunoscuse cu decenii în urmă.

— Hei, Krish, spuse Jack, cu o nepăsare studiată. Ai câteva minute libere să discutăm despre terapii antidependenţă?

Krish o privi surprins – un pirat în salopetă, cu o perie de păr scurt, negru-argintiu, şi cu un cuţit la cingătoare, flancat de un

sclav fugit şi de o cercetătoare robot. Ochii i se măriră, dar lui Jack i se păru că reuşeşte destul de bine să-şi ascundă uimirea.

Studenta păru să înţeleagă că situaţia îi depăşea nivelul salarial şi dispăru rapid. Jack nu ştia cum să înceapă, aşa că intră direct în subiect.

— Ştiu că a trecut ceva timp, dar e o mare problemă cu un drog obţinut prin inginerie inversă. Şi avem nevoie de ajutorul tău.

În linişte, Krish se duse la un banc de lucru gol. Împinse la o parte un secvenţiator care zumzăia şi cu un gest deschise în aer un ecran negru, 2-D, cu un cursor ce clipea în colţul din stânga sus. Abia apoi le vorbi:

— Să văd.

Jack şi Med explicară, întrerupându-se una pe alta, detaliile efectelor secundare ale lui Zacuity, pe care le însoţiră cu simulări construite în grabă ale activităţii cerebrale, care plutiră peste proiectorul de pe masă. Parcă ar fi fost doi oameni de ştiinţă aflaţi în vizită, care împărtăşeau date noi şi importante. Nimic nu întrece munca, atunci când trebuia să umpli un loc unde povestea personală a lăsat o gaură fumegândă. Dar Jack continua să fie tulburată de apropierea fizică a lui Krish. Avea atâtea amintiri vii cu el, încât era greu să nu-l compari pe bărbatul acesta, aproape un străin, cu cel care o ajutase să înfiinţeze o mişcare – şi pe urmă o distrusese cât timp ea fusese închisă.

Med continua să vorbească, neatentă la ce se întâmpla între Jack şi Krish.

— Zacuity e proiectat ca un drog simplu pentru muncă, da? Ca să te concentrezi mai bine când lucrezi şi pentru intervale de atenţie mai lungi. Dar ceea ce îl face popular este faptul că pătrunde adânc în centrii recompensei şi îi dă utilizatorului un val serios de dopamină atunci când îşi face munca sau indiferent ce face când ia drogul. Pacientul meu s-a hotărât să ia o doză dublă ca să facă zugrăvitul casei mai distractiv.

Med îşi ţuguie buzele, aparent concentrată la ceva. Pe proiector apăru un video 3-D cu receptorii de dopamină, ce semănau un pic cu nişte lalele care tocmai înfloreau. În jurul marginilor petalelor scânteiau particule.

— Acum, după cum vedeţi, drogul îi stimulează receptorii de dopamină. Poftim, explozia de plăcere. Dar uitaţi-vă în

continuare, fiindcă drogul mai face şi altceva.

Lalelele începură să se ofilească şi să se chircească. Curând, pe ecran nu mai rămaseră decât jumătate dintre receptorii de dopamină.

— Zacuity reduce numărul de receptori de dopamină pe neuronii din creierul mijlociu şi cortexul prefrontal. Şi asta este, cu adevărat, cheia. Astfel interferează cu luarea deciziilor şi face creierul extrem de vulnerabil la dependenţă. Pe măsură ce pierde din ce în ce mai mulţi receptori, devine mai dependent de chestia specifică pe care o făcea în timp ce lua drogul – în cazul de faţă, zugrăvitul. Va fi toată viaţa în sevraj faţă de o dependenţă de zugrăvit, asta dacă, bineînţeles, supravieţuieşte. Zacuity, de fapt, i-a rescris istoria neurologică a creierului. Acum are o dependenţă puternică, pe termen lung, şi pe care îşi doreşte, mai presus de orice, s-o satisfacă.

Jack interveni brusc.

— Asta e o veste bună pentru corporaţiile care cumpără licenţa drogului de la Zaxy, fiindcă te trezeşti deodată cu un grup de muncitori care devin obsedaţi să meargă la muncă şi să-şi termine proiectele. Chestia e că aceste corporaţii sunt destul de grijulii când vine vorba să regleze dozajul şi să intervină dacă oamenii suferă reacţii adverse. Dar ce te faci cu oamenii normali, care vor doar să zugrăvească sau să studieze? Ăştia sunt clienţii mei, cei care iau Zacuity fără niciun fel de supraveghere.

Jack accesă ştirea locală despre operatoarea feroviară.

— Bineînţeles, e periculos. Unii dintre cei care-şi fac singuri dozajul devin pur şi simplu maniaci. Refuză să facă orice altceva şi se angajează total în procesul, oricare ar fi acela, pe care îl asociază cu recompensa de dopamină. Nu mai mănâncă, nu mai dorm, nu mai beau apă. Morţile astea nu sunt de la drogul propriu-zis, sunt efecte secundare ale unor lucruri ca deshidratarea, rănile sau colapsul organelor interne. Bineînţeles, oamenii trebuie să ia din ce în ce mai mult Zacuity pentru a-şi primi porţia de extaz, iar asta complică şi mai mult situaţia.

Med păru că priveşte undeva departe, iar ştirea de pe ZoneFeed dispăru. Proiectorul o înlocui cu o reprezentare 3-D a unei modificări moleculare, o diagramă ce arăta cum drogul declanşează una după alta schimbări în moleculele care se deplasau natural între neuronii victimei lui.

Krish era complet concentrat asupra ecranului lui Med.

— Dar în ce fel diferă treaba asta de dependenţa normală? Neurologic vorbind, e vorba de o dependenţă de proces tipică, ca jocurile de noroc sau chiar ca dependenţa de muncă.

— Diferenţa e că Zacuity îţi schimbă anatomia creierului pentru a te face susceptibil la dependenţă chiar *înainte* de a fi drogat, răspunse botul. De obicei, o pierdere a receptorilor de dopamină de felul ăsta se petrece în luni sau ani întregi. Dar dependenţa de Zacuity survine instantaneu. Pe termen scurt, eşti incredibil de fericit că lucrezi. Pe termen lung însă, neurochimia ţi se modifică pentru totdeauna. Singurul lucru pe care ţi-l doreşti este să te *întorci* la muncă. Mai ales dacă mai poţi lua nişte Zacuity când faci asta.

Krish se încruntă şi pe chip îi apăru o expresie de vină pe care Jack n-o mai văzuse niciodată.

— Tu ai făcut… ai piratat acest Zacuity?

— Da, eu am făcut ingineria inversă. Dar nu eu l-am făcut să dea dependenţă. Şi niciunul dintre teste nu arăta aceste leziuni pe termen lung ca posibil efect secundar.

— Niciunul dintre testele *publicate*, preciză Med.

— Corect.

— Publicul trebuie să ştie că Zaxy pune pe piaţă un drog care dă dependenţă, Krish. Poţi folosi derogarea ta de la legea brevetelor, de care beneficiezi pentru cercetare, ca să publici o analiză. În plus, avem nevoie de o terapie. De asta am venit la Laboratorul Liber.

Abia acum, Jack îl privi pe Krish drept în ochi. Nu mai părea să se simtă vinovat. Trăsăturile sale aveau, în schimb, o expresie necruţătoare, ceva ce căpătase, probabil, în anii mulţi în care nu se mai întâlniseră. Krish ciocăni cu degetele în masă, fără vreun scop anume, un obicei pe care Jack îl recunoscu: însemna că se gândea la cererea lor. Până în acest moment, Jack nu-şi dăduse seama cât de mică fusese speranţa ei că planul lor va funcţiona. Vechiul Krish n-ar fi acceptat niciodată. Dar bărbatul pe care îl avea acum în faţă era o altă persoană.

— Cât timp vă trebuie?

Med îşi îndreptă spatele, iar proiectorul se opri.

— Doar câteva zile.

— Folosiţi-vă de echipamentul nostru. Dacă puteţi să-i cointeresaţi pe unii membri ai Laboratorului Liber, veţi avea o

echipă de cercetare mai mare. Publicaţi când sunteţi gata şi ne vom ocupa noi de realizarea prototipului.

Krish făcu o pauză, dar degetele lui continuau să ciocănească în masă.

— Ne putem ocupa şi de publicitate.

Jack scoase un suspin de uşurare. Poate că ticăloşii ăştia de la Zaxy urmau s-o omoare, dar în cădere avea să le lase o urmă frumoasă de muşcătură pe cururi. De cealaltă parte a mesei, Threezed îşi strânse mobilul în două şi se ridică.

— Aş putea, vă rog, să arunc o privire la unele dintre maşinăriile dumneavoastră?

Era din nou perfect manierat ca un şcolar din UA. Şi arăta către două incinte cu atmosferă controlată, care păreau nişte bule de plastic pe cărucioare metalice. O uşoară presiune diferenţială umfla mănuşile folosite de cercetători pentru a lucra în interiorul incintelor etanşe, creând iluzia că maşinile erau acoperite de mâini întinse.

Krish păru oarecum surprins de tonul ceremonios al lui Threezed.

— Sigur, dă-i drumul.

Apoi ridică din umeri şi se întoarse spre Jack.

— Aveţi unde să staţi? Avem o mansardă în spate unde oamenii se mai odihnesc uneori. Există chiar şi un duş.

— Mulţumesc, Krish, zise Jack atingându-i braţul.

Bărbatul îşi înclină capul spre ea.

— Te urmăreşte cineva pentru asta?

— Nu m-au prins încă. Dar… mda. O s-o ajut pe Med cu proiectul, apoi o să stau ascunsă un timp.

— Pentru tine nu s-a schimbat nimic, nu?

Tonul lui Krish oscila între amărăciune şi admiraţie.

Dădu să-i răspundă, să-i spună că totul se schimbase. Să riposteze că ea nu stătea pur şi simplu într-un laborator sofisticat, cu titularizare şi burse, fiindcă îşi petrecuse viaţa făcând, într-adevăr, lucruri. Dar, în loc să fie nesuferită, se gândi la toate felurile în care se schimbase, la rândul lui, Krish. Şi, odihnindu-şi mâna pe plăselele cuţitului, se uită în sus la firele luminoase ţesute în tavanul înalt al Laboratorului Liber. Creau acelaşi tipar de dungi precum cele pe care le memorase de pe tavanul celulei sale, cu atâţia ani în urmă.

10
ANTROPOMORFIZATORI

10 iulie 2144

Paladin nu se apropiase niciodată de Tabăra Tunisia având nivelurile de acces ale unui agent veritabil. Acum, când îşi verifică hărţile, găsi indicaţii spre un mic heliport aflat lângă o intrare arcuită şi luminoasă a complexului, undeva lângă dune. Îl salută un bot păianjen, acoperit de unelte.

Salut. Hai să stabilim o sesiune sigură folosind protocolul AF.

Paladin îi răspunse că putea folosi cel mai recent protocol AF, versiunea 7.7.

Să începem. Eu sunt Blazer. Iată acreditările mele de identificare. Apar datele mele. Te rog, lasă-ţi vehiculul aici. Poţi continua drumul spre interior. Acestea sunt datele mele.

Pentru Eliasz, Blazer vocaliză salutul standard:

— Bine ai venit la Tabăra Tunisia.

Intrat deja pe reţeaua locală, Paladin începu să-şi salveze datele criptate într-un director destinat misiunii. Fang îl contactă atunci când încă încărca nişte hărţi etichetate geografic ale posibilei rute a lui Jack de ieşire din Inuvik, cu date statistice privind nivelul de probabilitate al fiecărei rute.

Hei, Paladin. Ţii minte ultima noastră sesiune? Hai să o folosim tot pe aceea. Sunt Fang. Iată datele mele. Ne întâlnim la coordonatele ataşate pentru informarea de după misiune. Adu-l pe Eliasz. Am aici un reprezentant de la CIP care nu e prea fericit. Ar vrea să ştie de ce aţi ars aproape complet o sursă valoroasă de energie a oraşului Iqaluit. Acesta e sfârşitul datelor mele.

Ţinându-şi cu braţul stâng celălalt braţ, aproape distrus, Paladin îl conduse pe Eliasz într-un tunel răcoros al cărui capăt era reprezentat, pe harta lui internă, ca un zid de caractere absurde – criptate pentru toţi boţii cu excepţia celor care,

datorită rangului lor, aveau cheia potrivită. Ajunseră la destinaţie cu mult înainte de începerea criptării, trecând de o cameră îngheţată, cu servere, şi de câteva emiţătoare de frecvenţă radio înainte de a găsi zona de conferinţe.

Fang se afla acolo, cu reprezentantul CIP pe care îl cunoscuseră înainte de călătoria lor în insula Baffin. Alături de rep erau încă doi umani, unul în costum elegant, de corporaţie, şi altul pe care Eliasz îl ştia, judecând după impulsul electric pe care Paladin îl simţi în zona de recunoaştere facială a creierului acestuia. Botul se lăsă cu greu pe un scaun, punându-şi braţul, în mare parte detaşat, pe masă. Lângă el, Eliasz îl salută politicos din cap pe bărbatul pe care îl recunoscuse.

— Salut, soldaţi, spuse repul. El este colegul meu de la CIP, senatorul Haldeman. Cred că aţi făcut cunoştinţă, nu?

Paladin nu fusese inclus în întrebare, dar Eliasz încuviinţă, tăcut.

— Şi acesta este dr. Hernandez, vicepreşedintele Departamentului de Relaţii Publice de la Zaxy.

Fang îi transmise un mesaj lui Paladin.

Ai început să arăţi cam uzat.

Paladin ar fi dorit cu disperare să vorbească cu altcineva despre lucrurile prin care trecuse, dar se mulţumi să răspundă concis.

Unele dintre stricăciuni au fost intenţionate, altele au fost inevitabile.

— Înţeleg că ai distrus aproape complet reţeaua de energie solară din Iqaluit, Eliasz, intonă senatorul, cu o voce care trăda o viaţă de om educat şi privilegiat din Zona Comercială Liberă. Din fericire, pagubele au fost remediate rapid şi astfel s-a evitat un incident internaţional legat de proprietate. Însă îmi va fi greu să ţin secretă această mică problemă pe care o avem cu huliganii medicamentelor dacă voi veţi continua să detonaţi ferme solare.

Tăcu o vreme, iar Paladin îl văzu cum primeşte un flux de pachete de date. Îl redirecţionă de la un centru neuronal spre un dispozitiv implantat în corneea sa dreaptă, pe care încercă să-l verifice discret.

— Bineînţeles, ne bucurăm întotdeauna să ajutăm o mare companie să-i oprească pe delincvenţi, continuă senatorul făcând un gest prietenos spre vicepreşedintele de la Zaxy, care răspunse cu un zâmbet calp. Pirateria subminează comerţul liber şi îi pedepseşte pe cei mai productivi membri ai societăţii.

Fiindcă îşi terminase discursul, senatorul îşi verifică din nou ştirile din cornee.

Eliasz îşi stabiliză ritmul cardiac, apoi îl privi calm pe senator, pe repul CIP şi pe vicepreşedintele tăcut de la Zaxy.

— Am fost aproape ucişi de teroriştii antibrevet pe insula Baffin. Aveţi noroc că am scăpat cu viaţă, cu informaţiile culese. Am redus aria cercetărilor la Casablanca şi pot să garantez că vom afla unde se ascunde Jack în mai puţin de o săptămână. Odată ce vom şti asta, ne va fi simplu să oprim delictele.

Strâmbând din nas, repul CIP dădu din mână de parcă ar fi alungat nişte gâze.

— Păstraţi stricăciunile la minimum. Nu faceţi nicio mizerie pe care să n-o puteţi curăţa singuri.

Tensiunea arterială a senatorului crescu brusc, pe măsură ce citea datele ajunse în implantul său.

— Eliasz a făcut o treabă excelentă pentru noi până acum. Am toată încrederea în el.

Fang îi trimise din nou nişte date lui Paladin.

> *Se pare că senatorul are lucruri mai importante cu care să-şi bată capul. Reprezentanţii Statelor Braziliene ameninţă cu un embargo pe combustibilul din Zonă. Prezic că întâlnirea se va termina brusc şi că o să aveţi mai puţin de 24 de ore pentru refacere înainte de Casablanca. Eliasz lucrează rapid.*
>
> *De unde ştii asta?*
>
> *Citesc transmisiile senatorului. Şi am mai lucrat cu Eliasz înainte.*

Întâlnirea se încheie destul de repede, după declaraţia vag aprobatoare a senatorului. Când Eliasz strânse mâinile celor trei bărbaţi, vicepreşedintele rămase tăcut, iar repul clipi nervos. Îl ignorară cu toţii pe Paladin şi, în timp ce senatorul şi vicepreşedintele se grăbeau să iasă, repul îl trase pe Fang la o

parte pentru o scurtă conversaţie. Paladin şi Eliasz rămaseră singuri la masă.

— Se pare că acum te putem repara, amice, spuse Eliasz, atingând braţul detaşat al lui Paladin. Hai să încercăm să-i dăm drumul în 24 de ore, OK?

— O să-mi găsesc botadminul.

Paladin îl localizase deja pe Lee într-un laborator de la nivelul inferior şi schimbase mesaje cu el. Lee era disponibil oricând în următoarele două ore.

— Ar trebui să vin cu tine.

— Merg eu cu el, Eliasz, vocaliză Fang, care veni lângă ei după plecarea delegatului. De ce nu mergi să dormi puţin? Are să-ţi prindă bine.

Eliasz rămase la masă, studiindu-şi mobilul, iar cei doi boţi umplură spaţiul uşii, apoi dispărură în labirintul de holuri al Taberei Tunisia, iluminat de ubicuele LED-uri de joasă putere.

Paladin îşi întoarse reţeaua principală de senzori spre bot. Morfologia lui Fang era de insectă: arăta ca un mantis înalt de doi metri. Torsul lui, aflat în echilibru pe şase picioare multiplu articulate, era un bloc de circuite şi dispozitive de acţionare, care, la rândul lor, sprijineau două braţe masive făcute pentru lansarea de rachete, operaţiuni industriale şi reparaţii de maşini la scară nanoscopică. În momentul de faţă, îşi ţinea braţele pliate în două pe cele două laturi şi îl privea pe Paladin cu zeci de senzori montaţi în două antene grase, sinuoase şi segmentate, care se curbau pornind din vârful torsului lui. Alături de el, matahala bipedă de Paladin părea aproape umană.

Am citit raportul misiunii. Ai făcut o treabă impresionantă până acum. Operaţiunile sub acoperire sunt mereu dure, la prima misiune.

Ei, am reuşit să-mi pierd braţul din nou. :)

Fang îi trimise înapoi emoji-ul pentru umor. Era o aşa uşurare să comunice cu cineva care nu necesita nicio formă de subterfugiu. Paladin se întrebă ce ar crede Fang despre modul cum folosea Eliasz cuvântul „poponar”.

Mă îngrijorează strângerea de informaţii umane. Ştiu să

răspund la multe forme ale comportamentului uman, dar n-am aproape nicio informaţie despre cum să reacţionez la excitaţia sexuală.

:P :)

Nu vreau să fiu amuzant. Ai făcut vreodată sex cu Eliasz cât ai lucrat cu el?

Nu. Dar tu?

Nu sunt sigur.

În mod spontan, Paladin direcţionă spre Fang o transmisie comprimată cu fişiere video şi date de semnal din corpul lui Eliasz, din ziua petrecută la poligon. Anexă şi taxonomia sa, în continuă creştere, a sensurilor cuvântului „poponar”.

Fang decomprimă datele şi nu emise, timp de mai multe secunde, niciun semnal. Cei doi boţi trecură de un colţ rotunjit al coridorului şi ajunseră lângă laboratorul lui Lee. Apoi îi răspunse.

Cred că înţeleg.

Lee le făcu cu mâna de pe banca lui, iar Fang vocaliză, din politeţe pentru uman.

— Paladin, hai să ne vedem mai târziu!

Când botul părăsi laboratorul lui Lee, îi transmise un număr extrem de lung, care îi permitea lui Paladin să decripteze un spaţiu de pe harta sa interioară. Acum percepu o magazie masivă, de forma unei bule turtite, sub Tabăra Tunisia. Până în această secundă, nu ştiuse că era acolo.

— Ce naiba mai faci, Paladin? Arăţi groaznic!

Lee se întoarse vesel la bancul lui cu unelte de neurosudură.

Paladin îşi dădu seama că, ultima dată când se întâlniseră, ştia mai puţine despre propria lui minte decât Lee. Acum ştia mult mai multe, ceea ce Lee ar fi putut descoperi destul de uşor. Până devenea autonom, Federaţia avea să păstreze întotdeauna o cheie a amintirilor criptate de el în serverele din cloudul Federaţiei. Lee sau alt botadmin puteau studia tot ce învăţase sau gândise şi puteau edita sau schimba orice de acolo dacă aşa considerau că trebuie.

Pe Paladin nu-l deranja să ştie asta. Avea încredere în Lee, acelaşi fel de încredere pe care o avea şi în Eliasz – şi din acelaşi motiv. Aceste sentimente veneau din programele care rulau

într-o parte a minţii sale la care nu avea acces. Era un utilizator al propriei conştiinţe, dar nu avea privilegii de proprietar. Drept consecinţă, Paladin simţea multe lucruri fără să ştie de ce.

După ce îndurase două ore de meşterit, Paladin ieşi dintr-un lift în camera decriptată de pe harta bazei, scăldată în lumină ultravioletă. Nu era, evident, un spaţiu pentru umani. Peste tot mişunau boţi din multe tabere ale Federaţiei. Păianjeni uşori, cameleoni şi drone elegante se adunaseră în jurul tavanului înalt şi curbat, iar podeaua era suficient de mare ca să încapă uşor şi cele mai mari tancuri. Peste tot se aflau platforme de încărcare. Paladin încercă să-l localizeze pe Fang pe reţeaua bazei, dar nu găsi decât ceva numit RECnet. Erau într-o cuşcă Faraday care bloca semnalele, nelăsându-le să intre sau să iasă din încăpere. Nu existau particule în aer. RECnet era singurul lor server.

Însă era un server bun şi îi oferi lui Paladin o hartă extrem de amănunţită cu poziţia fiecărui bot din încăpere, însoţită de un meniu de mărfuri la liber şi de aplicaţii preplătite.

> *Nimeni nu cumpără de fapt nimic din meniu.* Fang transmitea dintr-un colţ unde podeaua întâlnea tavanul într-o curbă parabolică şi texturată. *Poţi să găseşti tot ce-ţi trebuie printre mărfurile la liber.*

Paladin se aşeză pe o bancă uzată lângă Fang, care se odihnea pe cei şase actuatori.

> *Frumoasă actualizare a braţului.*

> *Da, şi am şi drivere noi ale piezosistemului, iar Lee a crescut rezoluţia senzorilor mei neurochimici.*

Paladin îşi trecu mâna proaspăt retehnologizată peste suprafaţa aspră a peretelui, citindu-i compoziţia moleculară şi înregistrând toate crăpăturile minuscule. Îi trimise un mic jet de date rezultate din experienţa aceasta lui Fang, care râse. Lui Paladin nu-i luase mult timp să-l convingă pe Lee să facă actualizările, dar trebuise să vocalizeze câteva minute bune pentru ca botadminul să-l lase să păstreze zgârieturile şi urmele de arsură de pe carapace. Dacă mergeau la Casablanca, nu era o idee bună să arate ca un biobot militar nou-nouţ.

Ai avut dreptate. Vom naviga spre Casablanca în 22 de ore.

Paladin era gata să mai trimită nişte date, când Fang îl întrerupse.

M-am gândit la experienţele tale cu Eliasz. Antenele lui Fang baleiară încet camera, mişcându-se leneş, după un algoritm prestabilit proiectat să caute vulnerabilităţi de securitate. Cred că te antropomorfizează.

Ce vrei să spui cu asta? Că mă tratează ca pe un uman?

Da şi nu. Ar putea să te trateze ca pe un uman dând supravieţuirii tale aceeaşi prioritate pe care ar avea-o pentru el supravieţuirea unui uman. Am luptat alături de Eliasz şi ştiu că şi-ar risca viaţa pentru mine. Este un bun soldat. Dar faptul că te antropomorfizează e diferit. Înseamnă că un uman se poartă de parcă ai avea o fiziologie umană, cu aceleaşi mecanisme de semnalizare chimice şi emoţionale. Poate duce, în cele mai bune cazuri, la neînţelegeri şi, în cel mai rău caz, la moarte.

Dar noi avem mecanisme chimice şi emoţionale de semnalizare. Pot să zâmbesc. :) Pot să analizez şi să transmit molecule mai bine decât un uman.

E adevărat. Dar umanii transmit câteodată semnale fizio-chimice fără să vrea. S-ar putea să nici nu-şi dea seama că vrea să facă sex cu tine.

Paladin părăsi pentru o secundă conexiunea lor securizată şi ascultă zumzetul liniştitor al hărţii de localizare în timp real a RECnet. Sute de boţi traversau camera în toate direcţiile, plutind, rulând sau mergând ori stăteau tolăniţi, inconştienţi, după ce consumaseră viermi excelenţi descărcaţi din meniul gratuit. Înţelegea la ce se referea Fang – până la urmă, şi experimentele lui proprii se bazaseră pe autoamăgirea lui Eliasz –, dar, la un anumit nivel fundamental, nu putea crede că Eliasz antropomorfiza. Se întâmpla şi altceva. Îşi dori să poată accesa reţeaua de bază şi să verifice din nou dacă nu primise un răspuns de la Turnătoria Kagu Robotics despre creierul lui. Poate

că, dacă ar fi înţeles mai multe despre această unică parte umană din el, interacţiunea lui cu Eliasz ar fi căpătat mai mult sens. Într-un final, îşi reluă sesiunea criptată cu Fang.

Cred că ştie că îşi doreşte sex.

Cum poţi fi sigur de asta?

Fiindcă l-am întrebat despre asta şi mi-a zis că nu e poponar. A clasificat activităţile noastre cu un termen de natură sexuală.

Nu, n-a făcut asta. Faptul că a folosit acest cuvânt e un exemplu clar de antropomorfizare. Roboţii nu pot fi poponari. Nu avem gen şi prin urmare nu putem avea dorinţe homosexuale. Sigur, îi las pe umani să mă numească „el”, fiindcă altfel devin confuzi. Dar asta nu înseamnă nimic. Aşa sunt umanii, îşi proiectează propriile categorii biologice asupra corpului meu. Dacă Eliasz foloseşte cuvântul poponar, asta se întâmplă fiindcă te consideră bărbat, exact ca şi cum ai fi un uman. Nu te vede ca pe ceea ce eşti de fapt.

Paladin nu se putu gândi la niciun răspuns pe care să vrea să-l transmită. Dar, după ore de căutat pe reţeaua umanilor, avea câteva modele mentale care îi permiteau să prezică tipurile de comportament pe care le-ar putea aştepta un uman de la un poponar robot. Poate că lucrurile stau altfel în cazul bioboţilor.

Astea-s prostii. Creierul tău nu e nimic mai mult decât un dispozitiv de procesare pentru recunoaşterea facială. Poţi opera aproape la fel de eficient dacă se deconectează de la reţea. Nu dovedeşte vreo identitate esenţială de gen, după cum nici braţul tău nu dovedeşte că ai fi, în secret, o caracatiţă.

Paladin se trezi din nou într-o stare de confuzie, fiindcă ştia că Fang avea dreptate, dar nu reuşea să simtă că ceea ce-i spunea era adevărat. Fang mai trimise nişte date.

Am mai luptat alături de modelul tău de robot şi băieţii răi întotdeauna încep prin a distruge creierul. De ce crezi că Kagu face publică localizarea creierului? E ca în cazul

camuflajului. Atacatorii ostili îşi consumă armele pe o ţintă inutilă.

Paladin avea un fişier marcat temporal ca fiind din primele minute ale vieţii lui. În el, avea salvat un video cu boţii-braţe care îl montaseră în hala fabricii Kagu şi care-i explicaseră însuşirile lui fizice. Folosiseră exact aceleaşi cuvinte: „ca în cazul camuflajului”.

Discuţia cu Fang îi înteţise lui Paladin dorinţa de date, în loc s-o reducă. Părăsi sesiunea lor criptată.

Cu cât analiza mai mult ce se petrecuse cu Eliasz la poligon, cu atât i se părea mai complicat. Paladin acumulase zile de amintiri, petabyţi de date, despre Eliasz. Spre deosebire de majoritatea umanilor, Eliasz nu-l trata ca pe un obiect, o unealtă care să fie aruncată în luptă. Îi spusese botului lucruri pe care nicio altă entitate nu i le împărtăşise. Iar Eliasz arătase dorinţă faţă de Paladin atunci când botul era în faza lui cel mai puţin umană, cu trupul desfăşurat şi transformat într-o armă. Cum putea fi asta antropomorfizare?

Dacă Paladin folosea logica lui Fang pentru a analiza situaţia, cu greu puteai nega că erau posibile alte explicaţii. Accesă pentru a şapte sute şaisprezecea oară amintirea cu Eliasz spunând: „Nu-s poponar.” Cuvântul „poponar” descria ceva de care le păsa doar umanilor. Poate că Eliasz era într-adevăr ca sistemul de aspersoare de la Ferma Solară Arcata şi îl luase pe Paladin drept altceva decât era de fapt.

În sfârşit, Paladin se gândi şi la posibilitatea ca propriile lui sentimente să fie o iluzie. Fiecare bot aservit ştia că există programe care rulează în mintea sa pe care nu le poate nici accesa, nici controla – iar aceste programe fuseseră proiectate să inspire loialitate. Dar oare era normal ca datorită lor să-i pese atât de mult de micile schimbări fiziologice din corpul lui Eliasz? Căutarea şi stocarea permanentă de date despre Eliasz erau oare procese pe care le-ar fi oprit, dacă ar fi fost autonom?

Fang i se adresă din nou lui Paladin.

Ţii minte sesiunea noastră criptată? S-o folosim din nou.

Dar Paladin nu dorea să mai vorbească cu Fang. Deschise,

dintr-un impuls, meniul gratuit de mărfuri de pe RECnet şi descărcă un vierme înfipt într-un simulator captivant de luptă. Fişierul .txt care îl însoţea explica faptul că, imediat ce acţiunea devenea intensă, o eroare de memorie avea să-l blocheze. Apoi programul, în mod convenabil, avea să-şi salveze întreaga secvenţă într-un fişier-jurnal, pentru ca utilizatorul să-şi poată salva şi relua amintirea semidistrusă a acestei experienţe.

Paladin se trezi că revarsă gloanţe peste un tanc inamic, iar lângă el zace un uman rănit. Pe măsură ce se desfăşura codul jocului, ştiu că singurul său scop era să distrugă tancul şi să-l ducă pe uman undeva unde să fie în siguranţă. Alese să-şi lege umanul de spate şi continuă să tragă. Când legăturile moleculare ruinate ale adversarului începură să fiarbă din pricina focului gazos, iar Paladin era gata să-şi îndeplinească misiunea, cu corpul viu şi fragil al omului pe spate, se lovi de codul ostil. Un spasm scutură întregul corp al botului, iar reflexele îi deveniră inutile din cauza comenzilor absurde şi contradictorii. Îl cuprinse un val extatic de nonsens şi fişierul se termină.

În dimineaţa următoare, Paladin nu primise încă nicio veste de la Kagu despre creierul său. El şi Eliasz decolară spre albastrul fierbinte al cerului, purtaţi peste nisip de un avion uşor, invizibil, cu reacţie. Aterizară într-o suburbie a Casablancăi numită California şi făcură autostopul până în oraş cu un camion-rulotă. Baza lor de operaţiuni avea să fie un hostel ieftin aflat nu departe de Biotech Park, la marginile medinei, centrul vechi, lângă chei.

Biotech Park era un incubator de corporaţii, dar şi un fel de oraş separat. Campusul, celebru în tot Maghrebul, arăta ca un zid uriaş aşezat lângă apă, aproape de Moscheea Hassan II, la fel de masivă, ale cărei lasere de pe acoperiş se aliniau cu Mecca în timpul rugăciunilor. Campusul conţinea sute de start-upuri prinse într-o frenezie a cercetării şi a atragerii de capital pentru investiţii, toate luptându-se să devină următorul Zaxy. Când străvechile amplificatoare transmiteau chemarea la rugăciune, aceasta era preluată şi dusă mai departe de reţeaua de particule. Grupuri de ingineri părăseau calculatoarele şi ieşeau în piaţa vastă a moscheii, pe pietrele de un portocaliu-pal, unii ca să se roage, alţii ca să-i fotografieze pe cei care se

rugau.

Industria de ştiinţe ale vieţii remodelase mile întregi din peisajul coastei, generând imagini mai mici, dar la fel de strălucitoare ale ei înseşi, destinate cazării inginerilor şi familiilor acestora. Zonele rezidenţiale scumpe îşi făceau reclamă pe panouri uriaşe, oferind dane private pentru iahturile locatarilor. Cultura lui Biotech Park se răspândise peste tot şi, trecând de zidurile vechi ale medinei de peste drum, îi năpădise străzile vechi de secole cu magazine de biotech pentru consumatori, localuri de jocuri şi buticuri de modă în stil european. Inginerii mutaţi de curând hoinăreau ca nişte turişti zăpăciţi prin pieţele de mirodenii ale medinei, unde bucăţi de miel proaspăt tăiat erau de vânzare în apropierea imediată a magazinelor cu carne artificială de porc crescută pe spaliere, învelită în polimeri biodegradabili, la jumătate din preţ.

Deşi domina orizontul, Biotech Park nu crea o ordine sau o ierarhie, ci pur şi simplu amplifica haosul poliglot care era Casablanca pe timpul verii.

Paladin şi Eliasz adoptară identităţi sub acoperire asemănătoare cu cele pe care le folosiseră la Iqaluit: un inginer părăsit de noroc şi botul său. Hoinăriră prin ceainăriile medinei, întrebând pe cei cu care intrau în vorbă dacă ştiau de vreun contract bun de muncă în Park. În mod misterios, Eliasz ştia care dintre ceainării avea să fie ticsită cu ingineri veniţi să bea un pahar de ceai, între două lungi perioade de făcut amplificări, modelări de transcriptom şi analize de secvenţe.

— Ceainăriile astea sunt genul de loc unde se nasc proiectele Culturaliberă, îi explică Eliasz lui Paladin strategia în timp ce îşi azvârlea sacul pe un pat scund, odată întorşi la hostel.

Afară, rugăciunile de după-amiază se amestecau cu sunetele traficului şi cu doi oameni care ţipau într-un amestec de darija[13] şi rusă.

— Lucrezi toată ziua la o companie căreia nu-i pasă de tine, dar tu şi amicii tăi încă vreţi să schimbaţi lumea. Aşa că te duci la un ceai şi te vaiţi în legătură cu asta. Apoi începi un proiect, îi dai un nume, începi să-l împărţi în stânga şi în dreapta. Înainte să-ţi dai seama, fie ai realizat următorul medicament care sparge piaţa, fie următorul delict din domeniul brevetelor.

Eliasz îşi verifică perimetrul armat, trecându-şi mâinile peste

[13] Limba arabă vorbită în Maroc (n. tr.).

cap şi piept într-o binecuvântare solemnă. Paladin inspectă spaţiul: pereţi albi acoperiţi cu vopsea care respingea pulberile şi astupa singură crăpăturile, un pat dreptunghiular, un fotoliu de spumă pe ale cărui braţe se pulverizaseră benzi de încărcare ce luceau stins. Pe una dintre benzi, cineva abandonase un mobil care acum se biodegrada, transformându-se într-un boţ de celuloză cenuşie. Era destul loc pentru ca botul să stea în picioare confortabil, deşi bănuia că nu va prea avea ocazia asta. Atinse patul cu mâna sa nouă, şi bucăţelele minuscule de piele exfoliată îl făcură să se gândească la toţi umanii care mai fuseseră aici.

— În operaţiunea asta o să ai un rol cu replici, amice, spuse Eliasz, privindu-l pe Paladin direct în faţă. Eşti asistentul meu, în servitute. Vreau să primeşti şi tu nişte UMINF.

Brusc, Eliasz se trânti pe pat, azvârlindu-şi geanta în locul în care ar fi trebuit să fie o pernă.

— Încă două ore până încep să iasă oamenii de la lucru la Biotech Park. O să trag un pui de somn. Stai de veghe.

Bărbatul se întoarse cu faţa la perete, îndoindu-şi genunchii în poziţia semifetală pe care o învaţă orice soldat după ce doarme, indiferent cât timp, în locuri înguste.

Paladin rămase în picioare în mijlocul podelei, cu senzorii în modul implicit de înaltă securitate. Modul acesta constituia unul dintre instinctele sale cele mai adânci şi n-ar fi putut concepe să refuze când i se cerea să stea de veghe. Nimic nu i se părea mai natural. Dar înalta securitate nu-l împiedică să redeschidă fişierul care-i păstra experienţa de când mâncase viermele acela.

Voia să o privească acum, cu Eliasz care zăcea, vulnerabil, lângă el. Retrăirea propriului blocaj îl făcu să se legene de plăcere, dar nu îl scoase din funcţiune ca atunci când programul viermelui se executa. Totuşi, nu îşi putea permite s-o vadă de mai multe ori. Ar fi fost prea periculos.

Paladin închise fişierul şi îşi concentră întreaga atenţie la monitorizarea camerei, umplându-şi senzorii cu zumzetul fluxului sangvin al lui Eliasz, cu temperatura aerului, cu moleculele care îi soseau în cascadă prin spectrometre. Semnătura electrică emisă de sistemul nervos al lui Eliasz indica faptul că acesta căzuse aproape instantaneu într-un somn adânc. Botul îi monitoriză respiraţia şi se întrebă în ce fel i s-ar

schimba viaţa dacă ar deveni şi el inconştient timp de câteva ore în fiecare zi.

11
LABORATORUL LIBER

11 iulie 2144

— Botul ăla chiar că-i al naibii de ticălos, scuipă Krish, şoptind furios.

— Aşa trebuie să fii ca s-o distrugi pe Albastra şi echipa ei.

Jack şi Krish stăteau la o masă uzată de termoplastic, în bucătăria Laboratorului Liber. Un automat de cafea făcut din echipamente reciclate de laborator scuipa încet un lichid bogat, închis la culoare.

Priveau amorţiţi un ecran de ştiri pe suprafaţa dintre mâinile lor, ce arăta în detaliu distrugerea Fermei Solare Arcata. Repii guvernului explicau că aparţinuse unei bande de piraţi pharma a căror acoperire era o operaţiune solară la distanţă pe insula Baffin. Foarte puţine dintre date supravieţuiseră atacului, dar în cele câteva secunde de material recuperat de pe camerele de supraveghere se vedea un bot humanoid solid care-i strivea capul unui gardian înarmat. Dovezile fizice sugerau că botul omorâse pe toată lumea şi apoi furase un elicopter. În funcţie de simpatiile politice ale sursei ştirilor, era vorba fie de o conspiraţie a CIP, fie de un atac terorist.

— Am văzut-o pe Albastra cu doar câteva luni în urmă.

Jack se strădui ca vocea să nu-i tremure şi turnă cafea într-o ceaşcă gradată din Pyrex.

— Ar fi trebuit să-i duc o parte din Zacuity.

— Asta nu-i bine, Jack, nu-i bine deloc. Dacă face parte din vânătoarea a cărei ţintă eşti tu, ai încurcat-o serios. Trebuie să dispari naibii de aici şi să ne laşi pe mine şi pe Med să ne ocupăm de dezvoltarea terapiei.

— Nu. Aveţi nevoie de ajutorul meu. O să dureze doar câteva zile.

— El ar putea să fie chiar acum în drum spre locul ăsta.

— N-are cum. Albastra îşi ştia bine rahaturile cu securitatea. Chiar dacă el a pus mâna pe servere, i-ar lua sute de ani să le decripteze.

— Nu crezi că o să vină după mine? După laboratorul ăsta? Nu e foarte greu de ghicit că ai fi putut ajunge aici.

Jack tresări enervată. Oare Krish chiar credea că ea nu avea idee cum să rămână ascunsă?

— Nu există legături între noi pe reţeaua publică de cel puţin

douăzeci şi cinci de ani. Şi nici nu vor fi în stare să-mi urmărească datele până aici. Îmi iau o mulţime de măsuri de siguranţă.

Îşi pipăi cuţitul, care îi redirecţiona automat toate comunicaţiile printr-o reţea de anonimizare care se întindea pe toată Terra şi trecea prin cel puţin două staţii de cercetare de pe Lună.

Krish nu părea convins. Jack ar fi vrut să-l apuce de lâna sintetică ca buretele a jachetei şi să urle la el că ştie ce face. Oare nu putea să respecte faptul că proiectul ăsta era pentru ea mai important decât orice altceva? Nu. Habar n-avea ce înseamnă să plăteşti preţul pentru a fi făcut ceva riscant.

— Ascultă – i-am otrăvit pe oamenii ăia cu drogul meu. Trebuie să repar chestia asta.

Krish se uită la mâinile lui Jack, de pe masă, printr-o hologramă care se ridică dintr-o pauză comercială a fluxului de ştiri. Era logoul lui Zaxy, o literă Z antropomorfizată, dansând cu o femeie care fusese eliberată de disforia sexuală de către un nou medicament numit Languidity. Faţa lui Krish împietri într-o expresie pe care Jack n-o văzuse niciodată pe vremea când fuseseră iubiţi.

— Să trecem la treabă atunci.

Când Krish şi Jack ieşiră din bucătărie, Med tocmai îi explica proiectul unei femei al cărei păr negru creştea în petice pufoase în jurul unor liane mov înrădăcinate în scalpul ei. Erau cufundate amândouă într-o conversaţie despre cum soluţiile antidependenţă existente ar putea fi integrate într-o terapie. Sosiră şi alţi studenţi pentru orele de laborator de dimineaţă, iar unii se apropiară s-o salute pe noua cercetătoare, a cărei apariţie la miezul nopţii devenise subiectul bârfelor de laborator.

Privindu-i, Jack trebui să admită că Laboratorul Liber semăna cu acel spaţiu ideal de cercetare la care visaseră ea şi Krish demult, pe vremea *Pastilelor Biliare.* Tot ce produceau era liber şi nebrevetat. Toate schemele şi lucrările de cercetare erau pe reţeaua publică. Aproape oricine, chiar şi dintre cei care nu erau studenţi, putea folosi echipamentul Laboratorului Liber dacă avea o idee interesantă.

Desigur, nimeni de aici nu pirata, sau cel puţin nu oficial, deşi câteodată asta era cea mai bună soluţie pentru a salva vieţi rapid. Iar o mare parte din munca lor deschisă era până la urmă

absorbită în PI brevetată, de către marii deţinători de brevete. Companii ca Zaxy şi Fresser veneau aici tot timpul, pentru a recruta oameni din acest rezervor de talente.

Şi totuşi, Laboratorul Liber era suficient de liber pentru a oferi adăpost unui pirat pe care Coaliţia Internaţională pentru Proprietate ar fi fost fericită să-l vadă ucis. Nu era puţin lucru.

Primăvara lui 2119

La începuturile sale, Laboratorul Liber era situat la mare adâncime sub pământ, într-o încăpere cavernoasă şi prăfuită pe ale cărei uşi fuseseră scrise cu şabloane, cu o sută de ani înainte, cuvintele „CENTRU DE CALCUL”. Cu ajutorul bursei lui Krish se refăcea reţeaua, instalaţia sanitară şi se dublau pereţii, dar mergea greoi, aşa că existau o mulţime de birouri şi cubicule pe jumătate terminate unde puteai să te încolăceşti şi să dispari.

Într-o seară, după o serie de teste deosebit de obositoare, Jack fabase o saltea subţire, o târâse în sus pe o scară spre o mansardă neterminată, aflată deasupra frigiderelor bibliotecii de secvenţe, şi adormise în spatele unor cutii aruncate ce serviseră la expedierea unor dispozitive de pliere a proteinelor. Acolo, sus, zgomotele laboratorului se auzeau înăbuşit şi totul avea mirosul liniştitor şi ierbos al spumei de împachetat. De la arestarea ei, dormise pentru prima dată bine şi nu se mai întorsese acasă la Krish. Toată lumea din laborator ştia că locuieşte în mansardă, dar nu era un lucru neobişnuit pentru cercetători să facă aşa ceva când erau foarte implicaţi în munca lor.

În următoarele câteva luni, cutiile îi serviră drept dormitor, iar filmele 2-D reprezentaseră distracţia ei de seară. Krish o lăsă în pace, ocupat cu noul lui rol de manager al unui laborator bine finanţat, iar ea se pierdu pe sine în liniştea îngheţată şi casantă a iernii din Saskatchewan. Îşi dădu seama că simplitatea muncii ei era un fel de regulator GABA[14] care îi calma trăirile extreme şi o lăsa să se ocupe de orice naiba avea să mai urmeze.

La vremea când primăvara transforma preriile în câmpii pe care grânele se unduiau, Jack o întâlni pe Lyle Al-Ajou. Lyle era starul printre postdoctoranzii lui Krish şi avea pe craniul pe jumătate ras un tatuaj care conţinea o eroare. Trebuia să se

---

[14] Acidul gama-aminobutiric (GABA) este un neurotransmiţător inhibitor al sistemului nervos central, împiedicând excitarea prelungită a neuronilor (n. tr.).

modifice într-o anumită secvenţă care trecea prin imaginile mai multor flori comune, dar se deteriora de fiecare dată când înflorea sub forma unui mac de un portocaliu-aprins. Imaginea statică, pe pielea ei de un brun deschis, o făcea să aibă un aer simpatic şi uşor rătăcit.

Era 2.00 a.m., iar vederea lui Jack se tulbura de oboseală în faţa unei linii de cod, când primi un ghiont de la Lyle, pe reţea. „Mă primeşti să dorm cu tine în noaptea asta?” În imagine, Lyle arăta timidă. „Mai am puţin şi pic jos, iar secvenţa mea de clone se coace oricum abia dimineaţă. Ai un pat acolo, nu?” Lyle arătă în sus, oarecum în direcţia mansardei unde stătea Jack, şi ridică întrebător din sprâncene. Era o rugăminte inocentă sau ceva mai mult? Jack nu mai făcuse sex de la încercările neîndemânatice de după închisoare, cu Krish. Dorinţele ei păreau la fel de frânte cum îi fuseseră şi oasele. Nu-şi putea da seama ce îşi dorea, iar în ce-i privea pe alţi oameni, chiar nu avea nicio idee.

„Nu încerc să mă dau la tine, jur”. Lyle rânji. „Sunt doar atât de obosită încât nu cred că pot ajunge până acasă.”

Toţi ceilalţi plecaseră pe la miezul nopţii. Jack ridică din umeri. „Sigur.”

În semiîntunericul din mansardă, înconjurate de cutii marcate cu logourile corporatiste ale unor instrumente ştiinţifice, Jack şi Lyle se treziră brusc. Nu se mai puteau opri din vorbit. Discutară din nou despre rezultatele unui proces recent de încălcare a unui brevet.

— Nu pot să cred că i-au dat lui Thornton zece ani de închisoare, şuieră Lyle agresiv. Ce dracu’? Nu vindea medicamentele alea. Le dădea pe gratis la el în cartier din cauza unei afurisite de epidemii.

— Faţă de zece ani de închisoare, experienţa mea pare o plimbare în parc.

Lyle nu zise o vreme nimic. Însă până la urmă, vorbi cu glas nesigur.

— E OK să te întreb cum a fost? Am citit *Pastilele Biliare* şi am tot încercat să-mi fac curaj să te întreb, dar întotdeauna mi-a fost teamă să nu ţi se pară de prost-gust sau penibil, să nu mă comport ca un fan sau ceva.

— A fost plictisitor, în cea mai mare parte.

Jack se opri, înainte de a mai dezvălui orice altceva. Fata era

protejata lui Krish. N-avea sens să se lanseze într-o diatribă despre cum şeful iubit şi culturaliberist al lui Lyle se dăduse cu duşmanul şi abandonase cauza în timp ce ea, Jack, învăţa despre ingineria oaselor pe propria-i piele. În plus, exista o altă chestie pe care, dintr-odată, Jack ar fi dorit cu disperare s-o afle.

— Vorbeai serios când ai zis că nu vrei să te dai la mine?

— Nu trebuie s-o iei chiar în serios. Se poate să fi exagerat cu... lipsa mea de interes... destul de mult.

Jack se ridică într-un cot şi o privi fix pe Lyle, încercând să-şi dea seama de ce forma arcuită a nasului ei îi făcea fiecare trăsătură a feţei mai frumoasă. O rază de lumină de la laboratorul de dedesubt lumină petalele statice ale tatuajului şi, în acel moment, Jack nu se mai putu abţine. O apucă pe Lyle mai tare decât ar fi vrut şi o sărută mai tare decât şi-ar fi dorit să sărute pe oricine în ultimul an. Poată că reacţiona prea intens, dar era o senzaţie îmbătătoare să-şi dea seama, din nou, de forţa dorinţelor ei. Lyle nu se supără, în strânsoarea braţelor lui Jack, se zvârcoli de plăcere şi gemu.

Dormiră amândouă doar o oră, cât se coapseră clonele lui Lyle, iar a doua zi erau cei mai fericiţi zombi nedormiţi din laborator.

11 iulie 2144

Jack îşi puse paharul de laborator cu cafea pe masă, lângă Med, şi privi spre mansarda unde Threezed încă dormea. Trecuse mai mult de un sfert de secol, iar ea încă dormea prin magazii de laboratoare. Iar viitorul îi era mai nesigur decât oricând.

— Iată ipoteza mea cu privire la o posibilă terapie, anunţă Med. Trebuie să ocolim tiparele de recompensă pe care Zacuity le-a creat în cazul celor supradozaţi şi putem face asta doar dacă dezactivăm amintirea oamenilor despre dependenţă. Amintirea recompensei muncii este exact ceea ce-i face pe dependenţi să se întoarcă pentru a căpăta mai mult, chiar şi după detoxificare. De fiecare dată când vor vedea un indiciu ce le aminteşte de muncă – indiferent că e un fund de tăiat pâinea sau o bidinea –, vor vrea să mănânce iar Zacuity. Cu timpul, receptorii de dopamină le vor creşte la loc, iar asta ajută, dar principalul e să scăpăm de amintirile recompensei.

— Are logică, zise gânditor Krish. Ce fel de blocant de memorie ai folosi?

— Fiţi atenţi aici.

Med îşi permise un rânjet scurt şi le arătă o structură moleculară care erupse în aer ca o serie de legături abstracte. Era o colecţie de părţi biologice preexistente, împreună cu o proteină pe care Med o pliase ea însăşi.

— Am botezat-o Retcon.

Krish făcu câţiva paşi în jurul mesei, pentru a vedea proiecţia din toate unghiurile.

— În esenţă, ceea ce vom face va fi să stabilim continuitatea retroactivă în creier. Modificăm neuronii pentru a evita amintirea recompensei alimentate de Zacuity şi conectăm trecutul dinaintea dependenţei cu prezentul. Ai putea spune că realizăm un prezent alternativ pentru creier, bazat pe schimbarea a ceea ce crede el că s-a întâmplat.

— Pare simplu.

Tonul lui Krish oscila între nepăsare şi sarcasm şi o făcu pe Jack să-şi amintească de ce-l iubise odinioară atât de mult.

— Care va fi rezultatul practic pentru o persoană care va primi această terapie? întrebă un student cu o claie roşie de păr creţ şi cu o expresie foarte serioasă. Adică vor uita pur şi simplu că au luat vreodată substanţa care le-a dat dependenţa? Sau doar toate indiciile care îi determină să-şi dorească s-o ia din nou?

— Nu sunt sigură, recunoscu Med, uitându-se la Jack în speranţa că ea îi va veni în ajutor. Cred că vor uita unele lucruri, dar nu ştiu cât sau cum vor simţi asta.

— Dar nu vei distruge ani întregi de amintiri?

Jack îşi dădu seama că puştiul va continua să pună întrebări, iar Med nu avea multă experienţă cu studenţii curioşi.

— Uite care-i treaba, interveni Jack. Retcon nu e un panaceu pentru fiecare tip de dependenţă. Nimeni nu poate face aşa ceva. Dar va funcţiona ca terapie pentru oamenii care au luat Zacuity.

Îi atrăsese atenţia studentului, iar Med încuviinţă, recunoscătoare.

— Avem potenţialul de a salva mii de vieţi.

Aparent convins, studentul îşi îndoi degetul în direcţia simulării lui Med, descărcând-o în ochelarii lui. Botul se adresă din nou grupului.

— E cineva care vrea să ne ajute? Am putea împărţi unele

dintre simulările astea astăzi, pentru a modela felul în care diferite molecule ar putea afecta creierul.

Jack ridică mâna.

— Trece-mă pe listă.

— Desigur, o parte le voi face eu.

Următorul voluntar fu o postdoctorandă care tastase pe masa de laborator când vorbise, iar mişcările degetelor îi fuseseră captate de senzori aflaţi pe încheieturile mâinilor care le traduceau în atingeri de tastatură. Salopeta pe care o purta era acoperită cu petice care păreau să răspundă la sunetul vocii ei. Când vorbea, toate deveneau roşii, apoi, trecând prin verde, redeveneau negre. Masteranda cu lianele care-i creşteau din cap, cu nimul Catalyst, se oferi şi ea ca voluntar. Studentul serios, care nu avea alte ornamente speciale în afară de expresia facială gravă, verifică nu se ştie ce în ochelarii săi, apoi se uită la Med şi la Jack.

— Treaba asta mă intrigă, spuse. O să ajut acum, câteva ore. N-am cursuri până mâine.

O clipă, Jack îşi permise să se lase fermecată. Aceşti studenţi îşi iubeau atât de mult munca din Laboratorul Liber, încât veneau aici când nu aveau cursuri, dis-de-dimineaţă, doar ca să găsească de studiat ceva „care să-i intrige”. De mult nu mai lucrase la un proiect de medicament cu oameni care să facă asta de dragul fiorului descoperirii. De obicei, echipele ei de laborator erau motivate de moarte sau de bani – oamenii erau pe jumătate înnebuniţi de dorinţa de a îndepărta moartea şi de a se scălda în cantităţi uriaşe de bani. Nu era sigură care dintre aceste motivaţii constituia un combustibil mai bun pentru inovaţie: credinţele naive, dar etice, sau nevoia de supravieţuire.

Med organiză iute simulările, împărţindu-le egal între membrii echipei Retcon, creată ad-hoc.

Apoi, absorbiţi de analize, membrii echipei tăcură. La mai mulţi metri deasupra lor, ferestrele dreptunghiulare ale Laboratorului Liber luminau pereţi acoperiţi de rafturi, dezvăluind, în pete prăfoase de lumină, proiectele pe jumătate terminate a zeci de geneticieni. Sisteme PCR[15] de mărimea

[15] PCR (Polymerase Chain Reaction, reacţie de polimerizare în lanţ), în biologia moleculară, este o metodă de amplificare *in vitro* a unei secvenţe ADN (n. tr.).

pumnului lui Jack stăteau în cutii cu cabluri şi cu rezervoare de mostre cu autorăcire. În interiorul unei cutii de pantofi transparente, un braţ robotic recolta o secvenţă amplificată din culturi microscopice aflate pe o tavă.

Sub o fereastră era montat cu bolţuri un plantator lung, plin cu pământ umed, iar din el se iţeau tulpini verzi de grâu modificat, ale cărui seminţe moi erau bogate în suprimatori de tumoare. Sub el, cineva ocupase un raft întreg de trei metri cu un experiment de reparare a lonjeroanelor de metal cu ajutorul noilor răşini epoxidice cu viruşi. Unul dintre aceste lonjeroane crescuse frumos la loc, însă un altul dezvoltase o tumoare stranie, strălucitoare, care mânca din raftul de dedesubt. Lângă lonjeronul bulbos era postat un anunţ care spunea: „Rog curăţaţi. Dacă nu se va îndepărta până la 1-8-44, SE ARUNCĂ.”

Jack se uită la tumoare şi îşi imagină molecule.

Şmecheria cu terapia ar fi fost să întrerupi sau poate doar să ştergi acele amintiri hiper-recompensatoare ale muncii. Ceea ce nu reprezenta chiar o sarcină uşoară. Nu era ca şi cum în creier ar fi existat un centru unic al memoriei, cum nu exista niciun centru unic al recompensei. Era vorba, peste tot, de trasee moleculare, de conexiuni între diversele regiuni, de conversaţii între neurotransmiţători şi receptori.

Med ridică puţin privirea de la ceea ce făcea pe masă, exact atâta cât Jack să observe asta cu coada ochiului.

Jack îi trimise un mesaj de pe tabletă. *Ce e?*

— Ai putea să vii cu mine până în biroul lui Krish? Cred că trebuie să-i cerem părerea despre o chestie.

— Aveţi ceva? întrebă studentul cel serios.

— Nu încă, David, îi răspunse Med. Dar vreau să văd ce zice Krish despre asta.

Se strecurară printre mesele de lucru, oprindu-se o clipă în faţa uşii lui Krish înainte ca el să le facă semn să intre.

— Pacientul meu – supradoza de Zacuity – a murit acum câteva zile. Acum mai sunt în spital încă cinci oameni cu aceleaşi simptome, iar supraveghetorul meu întreabă dacă mă pot întoarce acasă mai repede.

— Nu-i răspunde, pur şi simplu, spuse Krish. Zi-i că ai fost în afara reţelei pentru câteva zile.

— Nu poate să-i ascundă că a citit mesajul, Krish.

Modul sofisticat în care înţelegea reţelele moleculare din

creier nu-l ajuta pe Krish să cunoască prea bine funcţionarea reţelelor de computere. O clipă, păru confuz, apoi ridică din umeri.

Jack se întoarse spre Med.

— Tu ce vrei să faci? Putem prelua noi controlul aici, dacă trebuie să te întorci, şi să lucrăm la Retcon de la distanţă. O să creăm un depozit de date anonim pe un server public – fii doar atentă să foloseşti un cripto bun când încarci datele.

Med îşi privi mobilul din mâini, apoi se uită la Laboratorul Liber. Echipa Retcon uitase să-şi mănânce prânzul, dar luaseră o pauză pentru un ceai timpuriu. Catalyst îl înghiontea pe David în coaste, obţinând în sfârşit de la el un chicotit. Postdoctoranda cu petice activate de sunet proiecta un fel de animaţie în aer, deasupra mesei. În spatele lor, Theezed cobora scara de la mansardă, înfăşurat doar cu un prosop şi îndreptându-se spre duşuri.

— Vreau să rămân, spuse botul, cu ochii la Threezed. Dacă sunteţi şi voi de acord.

— E-n regulă, din partea mea. Tu conduci treaba asta.

— Mai e ceva, continuă Med. Săptămâna trecută am trimis o interogare despre Zacuity către un grup de terapie a dependenţei. Acum câteva ore, cineva care pretinde că lucrează la Zaxy mi-a scris de pe un cont public temporar şi mi-a spus că sunt şi alte probleme. Se pare că victimele nu sunt doar de pe stradă.

Jack se rezemă de sticlă şi cugetă.

— Înseamnă că e destul de serioasă treaba dacă cineva din interior este dispus s-o denunţe.

— De unde ştii că mail-ul ăsta nu e o capcană?

Întrebarea evidentă a lui Med o lăsă pe Jack fără cuvinte. CIP ar fi putut cu uşurinţă să urmărească mail-ul acela până la destinatar.

— O, la dracu’, l-ai primit aici?

— Nu, m-am logat de la distanţă la serverul de la lucru. N-o să ajungă decât până la Yellowknife, dacă sunt la pândă.

Krish arăta ca şi cum i-ar fi venit să vomite. Era exact genul de rahaturi cu spionaj de care Jack ştia că se fereşte mai mult decât de orice altceva. Şi-l imagina cum calculează riscul pe care l-ar putea constitui proiectul lor pentru cea mai recentă finanţare a lui. La naiba, de fapt ea nici n-avea de unde să ştie

că nu e finanţat parţial de Zaxy. Se înfioră când îl văzu cum deschide gura, aşteptându-se să-i dea afară din micuţa lui bulă fericită, unde radicalismul nu creştea decât atâta cât i-o permiteau frontierele corporatiste.

— Crezi că supraveghetorul tău ştie ceva? vorbi Krish neaşteptat de calm. Că te cheamă de fapt înapoi fiindcă a primit o scrisorică urâtă de la biroul CIP al Zonei?

— Se poate.

— Atunci înseamnă că ai nevoie de un motiv bun să rămâi aici. Unul pe care să nu-l pună nimeni în discuţie.

Făcu, distrat, un gest spre birou. Arăta ca şi cum ar fi citit subiectele unor mail-uri fără să le deschidă.

— Trebuie să fie şi o chestie care să justifice de ce ai fost un pic secretoasă.

Zâmbi răutăcios în colţul gurii.

— Med, ai venit la laboratorul meu recomandată călduros de unul dintre cei mai buni ingineri geneticieni pe care am avut vreodată plăcerea să-i cunosc.

Arătă spre Jack. Vocea îi devenise brusc ceremonioasă, de parcă s-ar fi adresat unui public.

— Sunt foarte mulţumit că ai fost de acord să vii la un interviu de angajare anunţat cu aşa de puţin timp înainte, deoarece, din nefericire, dezvoltatorul nostru pharma cel mai bun ne-a fost furat săptămâna trecută de Universitatea Columbiei Britanice.

Se întoarse spre Med, care începuse şi ea să zâmbească.

— Cred că-ţi putem face o ofertă care va putea concura cu Yellowknife, indiferent cât te-ar plăti acolo, şi, în calitate de cercetător asociat, vei avea propriul buget şi propria echipă de cercetare. Îmi dau seama că s-ar putea să mai ai nevoie de timp de gândire, doctore… Cohen, dar am fi încântaţi dacă ai începe să lucrezi chiar acum la un nou proiect pe care l-am lansat.

— Vai, vă mulţumesc, doctore Patel, răspunse Med cu un ton la fel de teatral ca al lui Krish. Dar îmi puteţi spune Med, dacă tot vom lucra împreună. Aşa îmi spune toată lumea.

Acest dialog liniştit era un lucru mic, o şmecherie pentru a alunga bănuielile. Era însă şi ceva uriaş, o slujbă reală, tipul de muncă pe care Jack şi-l imaginase odinioară pentru ea însăşi, chiar în acest laborator. O apucă ameţeala când se gândi cât timp trecuse de când ar fi vrut o astfel de slujbă şi câte alegeri o făcuseră să se rupă de locul acesta. Privindu-i pe Krish şi pe

Med, o cuprinse deodată un val de afecţiune aproape dureroasă – nu doar pentru această cercetătoare tânără şi deşteaptă, ci şi pentru bărbatul care recunoscuse în Med un excelent om de ştiinţă. Venirea la Laboratorul Liber se dovedise a fi prima decizie bună a lui Jack, după un şir de decizii incredibil de proaste.

Se strecură timid în spatele lui Krish, uitându-se peste umărul lui la ce avea pe birou. Sub degetele lui se afla fişa de personal a lui Med de la Yellowknife. Un portret alb-negru al botului plutea deasupra numelui şi titlului său: Medea Cohen, doctor, cercetător asistent. Specializări: testare şi dezvoltare farmaceutică, neurogenetică. Urma o listă ordonată de publicaţii, dintre care la unele numele lui Med apărea primul. Câteva afilieri profesionale, inclusiv calitatea de membru într-un ONG care lucra cu grupuri ce ţineau de Culturaliberă. Era portretul perfect al unei cercetătoare tinere, ambiţioase, cu vederi largi, specializate în inggen – fără pete, fără perioade lipsă în dosarul de angajare, fără articole publicate altundeva decât în jurnale revizuite de experţi.

Până acum câteva zile, Med fusese o fată foarte cuminte. Şi Krish tocmai o premiase cu genul de slujbă la care visează orice cercetător asistent. Nu avea să mai aibă vreodată nevoie să se întoarcă la Yellowknife.

12
REŢEAUA UMANA
11 iulie 2144

Deşi soarele apunea, fiecare suprafaţă din medina continua să iradieze căldură. Dar ceainăria rămânea răcoroasă, şi clienţii nu transpirau, mulţumită aerului răcit cu apă. Eliasz comandă nişte oolong aromat, de la capătul unui bar lung făcut din lemn lăcuit, mărginit de un model maur din poligoane savant întrepătrunse. Prin ferestrele de un cenuşiu întunecat se vedea o mică alee, una dintre multele străduţe umbrite de copaci care şerpuiau prin cel mai vechi cartier din Casablanca. Peste drum, o arcadă bordată cu ceramică albastră dădea spre o curte abia vizibilă. Alături, o femeie umplea ulcele cu apă dintr-o fântână ale cărei pietre, aranjate cu graţie, datau de pe vremea când aici era o ţară numită Maroc. Acum, Casablanca era unul dintre oraşele-port cheie ale Federaţiei Africane, ce atrăgea capital internaţional. În adâncitura unde pereţii de spumă scorojiţi ai unui bloc de apartamente întâlneau strada, un băiat îşi aranjă nişte mărfuri pe care voia să le vândă: un cărucior unde stăteau îngrămădiţi peşti lungi, de forma unor săgeţi, şi o cuşcă unde bâzâiau drone de perimetru fabricate ieftin.

Mulţimea celor care ieşeau de la lucru începu să curgă pe drumurile medinei, descărcată periodic din autobuzele cu aer condiţionat care soseau la fiecare cinci minute de la Biotech Park. Era uşor să recunoşti ţinutele business printre localnici. Unii purtau *thawb*[16] albe, imaculate sau caftane brodate peste pantalonii eleganţi; unele femei aveau părul acoperit cu un jihab colorat sau capătul unui sari aruncat peste umăr; unii se îmbrăcau în blugi din Zonă şi cămăşi cu nasturi, alţii se credeau retro în costume occidentale de pânză uşoară sau bumbac dungat, dar erau şi unii care îşi dezgoleau partea de sus a coapselor şi piepturile purtând ţesături transparente, sugerând că talentele lor erau prea importante pentru angajatori ca să le mai pese de decenţă. Toţi sporovăiau între ei sau pe reţea prin clipsuri de urechi, ochelari, perimetre, implanturi şi dispozitive specializate şi invizibile.

Mulţi dintre ei aveau să se oprească la una dintre ceainăriile secrete în stil praghez apărute aici în cei şaizeci de ani care

---
[16] Îmbrăcăminte arabă tradiţională, largă şi lungă (n. tr.).

trecuseră de la Colapsul de la sfârşitul secolului douăzeci şi unu, când populaţiile şi fermele fuseseră distruse de molime. Apoi recent formata Federaţie Africană crease, la cartierul ei general din Johannesburg, un plan pe zece ani şi le promisese celor trei sute de milioane de cetăţeni supravieţuitori că va construi economia agricolă cea mai avansată tehnologic din lume.

O reformă generală permitea Federaţiei să transforme, practic, întregul continent într-o zonă economică specială, fără reguli care să îngrădească în vreun fel cercetarea ce ar fi putut face din nou agricultura eficientă. Companii din Eurozonă şi din Uniunea Asiatică se repeziseră spre oraşele cosmopolite ale Federaţiei pentru a cerceta animale transgenice care să secrete medicamente, organisme artificiale cu creştere rapidă, ingineria metagenetică a solului vegetal şi exo-agricultura care ar fi putut prospera în afara planetei, pentru a fi exportată în coloniile de pe Lună şi de pe Marte. Descoperirile recente din ingineria moleculară fuseseră considerate nesigure şi discutabile din punct de vedere etic în celelalte coaliţii economice. Dar nu şi în Federaţia Africană.

Printre cele mai de succes afaceri care răsăriseră din libertatea legală nelimitată, se numărau firme fondate de ingineri din Praga, Budapesta şi Tallinn. Companiile atrăseseră mai multă lume din Eurozona Centrală şi, odată cu aceasta, apăruse şi cultura ceainăriilor secrete – cămăruţe răcoroase şi întunecoase, cu uşi nemarcate, unde clienţii trebuiau să-l ştie pe paznic sau să şoptească o parolă. De obicei, „secretul” era doar o formalitate fără sens. Puteai găsi parolele, nu prea bine păzite, pe reţea sau puteai face cunoştinţă cu paznicul transmiţându-i nişte cripto-bani. Astfel de ciudăţenii specifice Eurozonei se contopiseră uşor cu obişnuita cultură a ceaiului care exista de secole în medina.

Şi totuşi, unele ceainării îşi luau secretele în serios. Ca de exemplu aceasta, fără nume, unde Paladin stătea în picioare şi analiza substanţele chimice foarte difuze produse de zeci de varietăţi de frunze de ceai, uscate şi scufundate în apă încălzită la temperaturi precise. Unul dintre operatorii sub acoperire ai CIP din Federaţie le dăduse parola secretă. Se ştia că locul atrage hackeri şi piraţi. Totuşi, pentru Paladin, clienţii erau imposibil de deosebit de potopul de corporatişti de afară. Acesta era probabil motivul pentru care Eliasz îi dăduse un exerciţiu de

UMINF la care să lucreze în următoarele ore. Botul trebuia să-şi rafineze deprinderile sociale şi nu exista un loc mai bun decât o ceainărie unde încercau să cunoască cât mai multă lume.

Eliasz îl înghionti pe Paladin, făcând un gest aproape imperceptibil spre bărbatul de lângă el. După ce comandase ceaiul, omul se aplecase atât de tare peste bar, încât Paladin putea vedea o dungă palidă de piele deasupra taliei pantalonilor. Era timpul să-şi încerce mişcarea de deschidere. Oferă un pic de informaţie personală, şi umanii îţi vor răspunde sigur oferind un pic dintr-a lor.

— N-am mai fost aici şi nu e cum m-am aşteptat, vocaliză Paladin, întorcându-şi torsul şi faţa spre bărbat, care privi în sus cu o expresie vag surprinsă. Nu se aşteptase să i se adreseze nimeni, şi cu atât mai puţin un robot uriaş.

— Mda? Credeai că o să găseşti hidrocarburi de băut? Cu senzorii din spate, Paladin îl văzu pe Eliasz dându-şi ochii peste cap. Gluma cu boţii care caută hidrocarburi la bar era deja veche de acum patruzeci de ani, iar astăzi trecea drept extrem de condescendentă. Însă bărbatul abia dacă era suficient de matur încât să-i fi crescut o mustăcioară, care arăta ca două cratime aruncate în mijlocul feţei.

Paladin îşi făcu iar curaj, hotărât să continue cu succes interacţiunea.

— Eu sunt Pack, iar el e Aleksy.

Arătă spre Eliasz. Pack era un nume foarte comun printre boţii asistenţi de laborator.

— Eu sunt Slavoj.

Bărbatul întinse mâna, apucând între degete aliajul uşor al mâinii lui Paladin. Probele de sânge arătau niveluri crescute ale cafeinei. Un semn bun. Putea duce imediat la un info-dump[17], cu un efort minim de stimulare.

Paladin alese o deschidere care părea să dea întotdeauna rezultate:

— De unde eşti?

Slavoj îşi dădu drumul la gură, povestindu-şi întreaga viaţă, într-o grabă care se datora stimulentelor. Venise de undeva din Eurozona centrală pentru a lucra cu prietenii lui la un startup de inginerie a ţesuturilor, dar li se terminaseră banii. Acum făcea studii de piaţă asupra muşchiului crescut pe spaliere,

[17] Un volum mare de date, furnizat dintr-odată (n. tr.).

comandate de fabricile de carne. Slavoj scutură melancolic din cap spre Paladin şi Eliasz.

— Cred că ceea ce vreau să spun e că locul ăsta nu este tărâmul fericit al vânătorii[18] de joburi, în momentul de faţă. Ţi se spune că aici e uşor să te îmbogăţeşti, dar asta înseamnă de fapt că nu e aşa de greu să fii sărac.

Paladin îşi înclină capul într-un mod care indica simpatia şi improviză.

— Am auzit aceeaşi chestie şi de la alţii, pe aici.

Stârni astfel o altă diatribă a lui Slavoj despre diverse slujbe pe care încercase să pună mâna, dar nu reuşise, deşi nu fusese în niciun caz vina lui.

Eliasz îşi apăsă mâna lui caldă pe talia lui Paladin. Botul reuşise, într-adevăr, să creeze o conexiune cu Slavoj. Pentru o clipă, Paladin simţi fulgerător un lucru care mergea dincolo de plăcerea obişnuită, programată, de a fi îndeplinit o sarcină şi de a-l fi mulţumit pe Eliasz. Se distra. Trimise, în mod spontan, un emoji zâmbăreţ către perimetrul lui Eliasz. Când îl primi, bărbatul îl lovi uşor pe spate într-un fel de ritm amabil şi fără scop.

În spatele barului, maestrul de ceai turnă apă aburindă într-un vas înalt de argint ştanţat, plin cu frunze de mentă. Pocni din degete spre un băiat într-o cămaşă albă, apretată, care puse vasul pe o tavă cu două pahare, în timp ce maestrul mai aşeză o farfurioară cu biscuiţi dulci cu cardamom pe tejghea, în faţa lui Slavoj. După ce băiatul duse tava la o masă din colţ, ocupată de câţiva bărbaţi, maestrul se aşeză pe un taburet scund din spatele barului şi se uită pe furiş la carapacea lui Paladin.

În ceainărie intră un grup mare de oameni, certându-se aprig în legătură cu o istorie care se tot răspândea în depozitele de texte ştiinţifice.

— N-au cum să fie idioţii de la Smaxo destul de deştepţi pentru aşa ceva.

— Ştiu oameni care fac R&D şi care nu sunt proşti, răspunse un bărbat care îşi injectase sub craniu implanturi osoase, remodelându-l în forma unei hărţi frenologice bizare, ale cărei regiuni erau tatuate cu cuvinte ca „sex” sau „whisky”. De ce nu şi-ar păstra o uşă secretă în propriile medicamente? Le ia

---

[18] Aluzie la locul mitic unde nativii americani cred că vor merge după moarte (n. tr.).

jumate din planetă. Este mecanismul perfect de control social.

O femeie cu faţa ascunsă parţial de un dispozitiv voluminos de jocuri încuviinţă.

— Absolut, spuse ea, făcând să-i zvâcnească mâinile ornate cu senzori.

Nu era clar dacă vorbea cu cineva la distanţă sau participa la conversaţia din ceainărie.

— N-are sens, spuse primul bărbat. Dacă scopul tău este să-i calmezi pe protestatari, de ce să nu dezvolţi pur şi simplu o substanţă care să facă asta? O chestie pe care-o poţi pulveriza peste o mulţime? De ce să pui ceva în medicamente care să trebuiască declanşat de un catalizator? E pur şi simplu mult prea complicat şi dificil.

— Poate că respectivul catalizator e o imagine sau un cuvânt. Ceva ce poţi transmite la distanţă, replică agitat tipul cu modificările craniene, iar muşchii săi arătau un vârtej de activitate electrică. Altfel, cum poţi explica pozele cu acele întâlniri dintre vicepreşedintele Smaxo şi ministerul apărării Zonei Comerciale? Crezi că făceau schimb de LOL-uri? Coaliţiile economice vor o modalitate de a-i împiedica pe oameni să protesteze faţă de rahaturile lor.

— Bine, sunt sigur că Smaxo face afaceri cu Zona, dar chiar o uşă secretă declanşată de un cuvânt? Care să determine unele molecule reziduale din sângele tău să-ţi bage creierul în modul Theta[19]?

Bărbatul care vorbise avea părul scurt şi o cămaşă albă, ceea ce-l plasa clar în tagma corporatiştilor.

— Scuze, dar pur şi simplu nu cred aşa ceva.

Grupul se îngrămădi lângă bar, iar corpurile lor formară o serie caldă de obstacole în jurul lui Paladin şi al lui Eliasz, în timp ce porii lor emanau sudoare, excitaţie şi euforice metabolizate.

— Am o schemă care funcţionează exact aşa.

Tot grupul tăcu ca s-o asculte pe femeia înaltă al cărei cot se sprijinea uşor de braţul lui Paladin. Avea un smoc roz pe capul cafeniu şi altminteri ras şi purta tradiţionala cămaşă încheiată în faţă a Eurozonei. În buzunarul de la piept avea înghesuit un spectrometru de masă.

— Bacterii declanşate de sunet. Am zombificat odată un club întreg punând ceva în toată băutura. I-am făcut pe toţi băieţii să

[19] Unde cerebrale care apar în starea de somn (n. tr.).

danseze la bară şi am pus videoul pe reţea.

Era mai puţin excitată decât ceilalţi, iar o mostră de sânge prelevată pe furiş dovedi că n-are în sistem alte droguri în afară de cafea. Când mâneca ei atinse braţul lui Paladin, acesta percepu molecule asociate sistemelor de purificare a aerului. Femeia stătuse mult timp într-un dom sau sub pământ înainte de a veni azi aici.

Grupul continuă să se concentreze asupra celei care vorbise, care îşi căuta un dispozitiv în buzunarul de la pantaloni. Poziţiile lor sugerau că femeia era un nod, o persoană care crea şi menţinea conexiuni sociale. Era în miezul acestui grup, era persoana pe care o ştia toată lumea.

— Videoul ăla a fost super amuzant! lătră omul cu harta frenologică. O şmecherie antologică.

Când îşi întoarse faţa spre femeie, şi deci spre Paladin, botul văzu că regiunea proeminentă de deasupra ochilor îi era marcată cu acronimul WTF.

În stânga lui Paladin, Eliasz era – pe ascuns – în alertă maximă. Slavoj, prins ca într-o capcană între femeie şi WTF, se făcu mic pe scaunul lui şi începu să-şi studieze atent farfurioara cu biscuiţi. Era clar că-i cunoaşte, dar Paladin nu-şi putea da seama dacă postura lui reprezenta un efort de a se ascunde sau, în mod pervers, unul de a capta atenţia grupului.

— Un rând de negru pentru prietenii mei, îi spuse politicos femeia maestrului de ceai.

— Ca de obicei? întrebă acesta, întinzându-se după un bol de frunze ondulate şi scumpe.

— Da, mulţumesc. Ne găseşti în spate.

— Un rând de la Frankie! Frumos!

Tipul cu haine de corporatist o lovi prieteneşte peste braţ, în semn de apreciere.

— Frumos, repetă şi jucătoarea, ridicându-şi dispozitivul şi potrivindu-l pe banda de senzori care-i înfăşura fruntea. Ochii ei, vopsiţi complet în negru, se opriră asupra lui Slavoj.

— O, salut! spuse ea.

— Salut, Mecha! mormăi Slavoj, jucându-se cu paharul de ceai.

Banda lui Frankie se îndepărtă parcă dansând, urmând-o pe aceasta printr-o perdea de mărgele de la capătul barului. Mecha, rămasă ultima, îl trase de mânecă pe Slavoj.

— Ce mai învârţi? îl întrebă.
— Doar ce-am ieşit de la muncă.
— Mai lucrezi cu Promoter la proiectul ăla, Al Treilea Braţ?
— Da, dar acum suntem toţi consultanţi, ca să avem din ce trăi cât aşteptăm finanţare.
Paladin îi prelucrase tiparele vorbirii, iar acestea indicau că, statistic, era foarte probabil ca Slavoj să mintă în acest moment.
— Trebuie să plec, dar ar fi bine să ne mai întâlnim. Nu te-am văzut de mii de ani.
Mecha se înghesui în Slavoj ca să înşface un biscuit din grămada tot mai mică din farfurie. Corpul lui se încordă, apoi se relaxă, pe măsură ce bărbatul se pregăti să vorbească şi apoi renunţă.
— De fapt, ce faci diseară? întrebă fata şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, îşi puse la loc dispozitivul şi-şi dădu capul pe spate. Ar trebui să vii la petrecere, acasă la Hox2.
Slavoj îşi trecu degetul mare peste balamaua ochelarilor, ca să citească textul trimis de ea. Ritmul cardiac îi crescuse – da, avea să fie acolo.
Paladin încercă să se gândească la un mod de a-l convinge pe noul lor prieten să-i ia şi pe ei. Petrecerile erau un loc bun pentru cunoscut lume.
Pe drumul spre perdeaua de mărgele, Mecha îşi trecu uşor degetele peste spatele lui Paladin.
— Frumoasă carcasă. Pariez că ştie să facă refracţie negativă, da?
— Da, face, vocaliză Paladin.
— Arată grozav, continuă ea, îndreptându-şi dispozitivul pentru jocuri spre puştile ascunse în pieptul lui. Ce perimetru defensiv drăguţ, pentru un bot de laborator!
Acum, botul nu mai era sigur ce să răspundă.
— Mulţumesc. Slavoj şi cu mine tocmai vorbeam despre viaţa de laborator.
Ajunsă la perdeaua de mărgele, Mecha se întoarse pentru ultima dată.
— Adu-l şi pe prietenul tău drăguţ, botul, îi strigă lui Slavoj.
Inginerul nervos înghiţi ultima picătură de ceai şi rânji la Paladin şi la Eliasz.
— Vreţi să veniţi?
Paladin observă cu plăcere că muşchii feţei lui Eliasz

formaseră unul dintre rarele lui zâmbete. Botul reuşise prima lui acţiune de strângere de informaţii umane, fără niciun fel de ajutor.

Îşi luară rămas-bun de la Slavoj şi se întoarseră pe străzile din medina. Deşi Paladin observă câte un biobot prin mulţime, oraşul era construit în mod evident pentru oameni. Străduţele înguste n-ar fi lăsat să treacă un mantis ca Fang, iar tarabele vânzătorilor nu emiteau metadate citibile de către boţi.

— A fost un început grozav în UMINF, amice. Hai să mai exersăm un pic.

Eliasz îi arătă o stradă care cotea uşor spre nord, ai cărei pereţi fuseseră recent spoiţi cu o mixtură cu uscare rapidă plină de bacterii bioluminescente şi particule de reţea. Paladin ezită.

— Nu par să fie prea mulţi boţi în oraşul ăsta.

— Asta e provocarea. Chiar şi într-un oraş plin de boţi, oamenii te vor trata altfel. Trebuie să inventezi soluţii.

Botul mergea în spatele bărbatului, fiindcă nu încăpea lângă el. Trecură pe lângă o pisică mică şi zbârlită, ce dormea pe un balcon jos, şi pe lângă patru copii ce stăteau ciorchine în jurul unei străvechi cişmele.

— Şi pentru asta ce soluţie inventez? întrebă Paladin arătând spre propria faţă.

Eliasz râse, iar botul se trezi înregistrând direcţia fiecărei raze de soare care se reflecta de pe ferestrele de deasupra. N-avea niciun motiv să facă asta. Dar pur şi simplu se trezise că vrea o înregistrare amănunţită a acestui moment rar, cu Eliasz care râdea, cu undele luminoase ce se lungeau şi cu molecule răzleţe de apă azvârlite prin aer.

— Paladin, crezi că eşti primul spion care iese în evidenţă de la o poştă? Uită-te un pic la mine. Sunt de culoarea laptelui de vacă. Este destul de evident că nu-s de pe aici. Dar uită-te şi la noul tău prieten, Slavoj. Şi el e un străin. Fiecare e un străin, dacă priveşti lucrurile mai în adâncime. Şmecheria e să-i linişteşti pe oameni – să-i faci să creadă că eşti tipul lor preferat de străin.

— Ca atunci când i-am spus lui Slavoj că ni se pare greu să găsim de lucru.

— Exact! Oi fi tu un bot care înfulecă hidrocarburi, dar te place fiindcă te confrunţi cu aceleaşi probleme ca el. Trebuie

doar să inventezi un mod de a împărtăşi problemele lor.

Intrară într-o piaţă deschisă, înconjurată pe toate laturile de curţi şi de magazine şi plină de tarabe ticsite de componente electronice şi biotech. Lui Paladin îi veni o idee.

Spre deosebire de Eliasz, putea vorbi darija, cel mai comun limbaj natural din această regiune. Era unul dintre lucrurile pe care botul le putea transforma într-o problemă ce putea fi împărtăşită. Părăsindu-l pentru o clipă pe Eliasz, Paladin se îndreptă către un om care vindea fibre musculare foarte asemănătoare cu cele care se întindeau sub carapacea lui.

— Trebuie să-mi suplimentez musculatura, spuse Paladin în darija. Din nefericire însă, stăpânul meu nu ştie nimic despre boţi şi vorbeşte numai engleza. Dar tu se pare că ai ce mi-ar trebui. Foarte frumoasă selecţie.

Omul se uită la Paladin, apoi îl săgetă scurt cu privirea pe Eliasz.

— Eurozona? Unde? Est?

— Nu ştiu, că mie nu-mi spune nimic. Un loc unde nu se învaţă darija.

Cu asta obţinu un zâmbet pieziş.

— OK, prietene. Ce lungime şi ce opţiuni suplimentare îţi trebuie?

Cu senzorii de pe spate, Paladin vedea cum Eliasz încearcă să-şi ascundă rânjetul.

Cât timp botul şi omul cu muşchii se târguiră în legătură cu diversele calităţi de fibre, Paladin încercă să transforme legătura dintre ei în ceva folositor.

— Există vreun loc de unde se poate cumpăra biotech non-marcă?

„Non-marcă” erau, în argoul local, bunurile piratate.

— Stăpânul meu vrea ceva ieftin pentru el.

— Nu ştiu nimic despre non-mărci.

Vânzătorul abia îşi ridică privirea de la masa unde înfăşura cu blândeţe noile fibre musculare ale lui Paladin într-o membrană îmbibată în ulei.

— Dar chestii ieftine, zici? Trebuie să mergi pe la docuri.

Când Paladin îi povesti despre eşecul său lui Eliasz, acesta ridică mirat din sprâncene.

— Dar n-a fost niciun eşec, amice. Ai făcut rost de informaţii grozave. Nimeni n-o să-ţi spună direct unde găseşti căcaturi

ilegale. Ideea aia, să întrebi de ceva ieftin, a fost genială. I-ai dat ocazia să-ţi spună tot fără să admită că ar şti ceva.

— Eu n-am văzut lucrurile aşa.

Eliasz ridică din umeri.

— Asta e chestia cu umanii. Oamenii se cred întotdeauna foarte deştepţi, cu codurile şi eufemismele lor. Însă de fapt sunt disperaţi să spună ce ştiu. Imediat ce stabileşti o relaţie de încredere, oamenii vor să-ţi dea infodump. Ai un talent natural la asta. Fac pariu că ţi-e chiar mai uşor, fiindcă nimeni n-ar bănui că un robot poate fi aşa de parşiv.

Paladin luă în calcul cu grijă această informaţie. Existau oare moduri în care ar fi putut fi mai bun la UMINF decât Eliasz?

— Dacă tot te dai mare cu darija ta, ia cumpără-mi şi mie ceva pentru cină înainte să ajungem la docuri.

Eliasz arătă spre un negustor care întindea o felie de carne pentru a o pune pe frigare. La taraba următoare, adăugară mielului prăjit nişte pâine cu susan, dintr-un teanc de pâini proaspete, coapte în formă de discuri groase.

Seara umplea străzile de umbre, iar zidurile începeau să strălucească. Eliasz se lovea din când în când de bot cu o neîndemânare prietenească. Îi aruncă o bucăţică de carne unui pisoi care îi urmărea plin de speranţă, iar Paladin se întrebă dacă aşa se purta Eliasz când nu era în misiune. În timp ce-i citea biosemnele prin senzorii de pe umăr, îl surprinse pe bărbat privindu-l intens. Timp de două secunde întregi, senzorii vizuali ai lui Paladin se încrucişară cu privirea lui Eliasz din motive pe care cel dintâi nu reuşi să şi le explice. Sau poate, aşa cum ar fi spus probabil Eliasz, motivul era evident. Poate că, pur şi simplu, se plăceau unul pe altul.

Paladin se gândi la ce ar putea însemna asta. Continuară să meargă spre docuri, în căutarea unei noi ţinte pentru antrenamentul lui de UMINF.

La miezul nopţii, Eliasz şi Paladin ajunseră la adresa din centru pe care le-o dăduse Slavoj, care se dovedi a fi un laborator aflat în subsol, la trei etaje sub turnurile Twin Center. Odinioară fusese un mall strălucitor, acum însă devenise un labirint de vizuini pentru locuit şi muncă.

— Chestia asta s-ar putea dovedi o fundătură. Poate că-s doar nişte excentrici biopunk. Dar Frankie e de urmărit – a mai fost

arestată, pentru posesie de echipament de laborator neautorizat. Fii atent cu cine vorbeşte, OK, amice?

— Cu siguranţă.

— Şi fă-ţi nişte prieteni.

Zâmbind, Eliasz îl înghionti în coaste, iar Paladin îl înghionti la rândul său, cu grijă. Carnea umană era fragilă în comparaţie cu carapacea de bot. Nu se obişnuise, deocamdată, cu chestia asta.

Părăsiră căldura umedă a serii şi intrară într-un hol cu aer condiţionat. Cu un secol în urmă, clădirea fusese bijuteria Casablancăi, un monument închinat averii şi occidentalizării ei, într-o vreme când majoritatea Federaţiei căzuse pradă epidemiilor, protestelor şi războiului. Acum era eclipsată de zgârie-norii luxoşi din jurul sensului giratoriu de la Piaţa Naţiunilor Unite. Buticurile şi apartamentele de lux de aici deveniseră locuinţe înghesuite pentru artişti, hoinari şi radicali.

Lângă uşa liftului, două persoane împărţeau nişte 420. Purtau caftane negre, întreţesute cu electrofilamente de un roşu-aprins, iar feţele lor întunecate scânteiau uşor din pricina lacului temporar cu sclipici.

— Mergeţi la petrecere? întrebă unul din ei, atunci când Eliasz apăsă pe butonul pentru coborât.

— Mda.

— Aţi nimerit la fix pentru orgie.

Cei doi chicotiră şi-şi fluturară spre ei degetele delicate, în timp ce uşile se închideau.

Paladin şi Eliasz ajunseră într-o cameră ale cărei regulatoare atmosferice nu puteau face faţă cantităţilor de căldură şi de sudoare emise de mulţimea înghesuită acolo. Într-un colţ se eliberase un ring de dans, unde câteva zeci de oameni se unduiau şi ţopăiau sub stroboscoape. În dreapta, instalaţia de ţevi a unui laborator fusese convertită temporar în zonă de mixat băuturi. Omul cu WTF tatuat pe cap era în spatele barului, inventând o mulţime de băuturi, pe care le înmâna, în cupe transparente de spumă, celor ce-şi aşteptau, transpiraţi, rândul. Deasupra era o mansardă cu ferestre-oglindă, pe a cărei uşă stătea scris, cu litere uriaşe, „ATENŢIE!”

În marginea ringului de dans şi pe lângă bar, erau pâlcuri de oameni care se certau în legătură cu coduri de programare sau

se lăudau cu noi modifuri[20] şi gadgeturi. Un tip gol până la brâu, cu aripi uşor îmblănite care-i creşteau de sub umeri, fusese înconjurat de un grup din care făceau parte Mecha şi Slavoj, care se clătinau amândoi ameţiţi. Îşi flexă aripile, care le copiau pe cele ale unui liliac, iar Mecha îl mângâie admirativ pe una dintre ele.

Deodată, Frankie coborî în grabă scara dinspre mansardă, cu o figură hotărâtă, neluându-i în seamă pe cei câţiva care încercară să o salute. Se îndreptă direct spre WTF, dând la o parte cu uşurinţă mulţimea, şi îi şopti ceva la ureche. Acesta îşi verifică un aparat de la încheietura mâinii şi încuviinţă. Paladin încercă să prindă ce spuneau, dar era prea mult zgomot ambiental. Botul se mulţumi să se uite la ei cu senzorii de pe spate, apoi el şi Eliasz se apropiară de grupul din care făceau parte Mecha şi Slavoj.

— Botul drăguţ! strigă Mecha, aruncându-şi braţele în jurul torsului său şi pătându-l cu zaharurile produse de beţia ei. Îşi îndreptă pastilele negre ale ochilor spre Eliasz. E al tău? Cum îl cheamă?

— De ce presupui că ar aparţine cuiva?

Eliasz adoptase un ton precaut şi insinuant. Luase pulsul grupului şi se integra în el, folosindu-şi talentul de a se adapta pentru a acumula rapid încredere. Primise de la cineva un pahar de lichid oranj a cărui semnătură moleculară era de votcă şi îşi balansa capul în ritmul care ieşea din amplificatoarele atârnate de-a lungul tavanului. Mecha râse şi trimise un mesaj prin dispozitivul ei de jucătoare, mesaj pe care Paladin îl interceptă imediat, îl decodifică şi i-l redirecţionă lui Eliasz.

Mai e loc acolo de încă unul? Băiatul ăsta e mişto de tot.

Îi trimisese mesajul cuiva din mansardă, unei persoane care folosea un aparat de unică folosinţă, care n-avea date de identificare folositoare. Aparatul de unică folosinţă răspunse:

Da, încă unul e în regulă, dar atât. Suntem aproape gata.

---

[20] În original *mods,* de la *modifications* = modificări (n. tr.).

În spatele lor, Frankie se grăbea înapoi pe scări, în sus, urmată la mică distanţă de un bărbat într-o capă pe care clipeau LED-uri. Când se deschise uşa mansardei, Paladin întrezări o cameră ai cărei pereţi erau tapisaţi cu spumă şi în care roiau proiectoare minuscule care umpleau pereţii cu forme lichide şi abstracte.

Un ritm şi mai rapid îi făcu pe dansatorii de pe ring să tresalte, iar Frankie trânti uşa mansardei. Mecha se ridică pe vârfuri ca să-i şoptească lui Eliasz la ureche, dar de fapt urlând.

— Vrei să vii sus să te joci cu mine şi cu Frankie?

Paladin vedea din postura lui Eliasz că acesta era precaut. Din context, înţelese că fata îl invita să încerce vreun fel de moleculă modificată, proiectată, cel mai probabil, ca să adoarmă inhibiţiile şi să genereze un răspuns emoţional intens: plăcere, frică, tristeţe, amuzament, furie.

— Ce jucaţi? întrebă, cu un ton exact cât trebuia de lejer.

— O chestie pe care a preparat-o Frankie după ce a făcut nişte Ellondra prin inginerie inversă.

Era vorba de un stimulant-euforic comun. Eliasz se relaxă.

— Stai doar să-i spun prietenului meu să mă aştepte, îi răspunse fetei.

Îl trase deoparte pe Paladin şi îi explică în şoaptă, cu o voce prea joasă pentru orice ureche umană.

— Merg sus cu Mecha să văd ce pot afla despre Frankie. Sunt imunizat împotriva drogului pe care-l folosesc, deci ar trebui să fie în regulă. Dar, dacă nu cobor într-o oră, scoate-mă tu.

Chiar în acel moment, Frankie crăpă puţin uşa, făcându-i pe furiş un semn Mechei. Era semnalul ei. Mecha îi atinse pe Slavoj şi pe Eliasz.

— Mergeţi sus, eu mă duc să-i adun pe ceilalţi.

Îşi croi drum prin mulţime, cu senzorii de pe corp sclipind în lumina stroboscopică. În trecere, înghionti uşor o persoană, apoi alta. După ce atinsese vreo douăzeci de persoane, îi făcu scurt cu mâna lui Paladin şi fugi în sus pe scări, închizând uşa după ea.

După ce cronometrul lui, setat pe şaizeci de minute, începu să măsoare nanosecundă după nanosecundă, Paladin se acordă leneş la câteva segmente din spectrul frecvenţelor radio, căutând reţele locale care ar fi putut conţine informaţii. Exista o reţea deschisă, numită Hox, ataşată unui server local, cu câteva

lucrări ştiinţifice şi nişte video pe el.

În timp ce botul explora, omul cu aripi se întoarse spre el.

— Tu ce părere ai? îl întrebă.

Paladin ascultă înregistrarea audio recentă şi înţelese că în jurul lui avusese loc o discuţie despre noile regulamente din ingineria ţesuturilor. Potrivit unui nou set de reguli propuse de Zona Comercială Liberă, toate modificările corporale create cu eşafodaje brevetate trebuiau executate de un tehnician autorizat.

Paladin ştia că regulamentele despre proprietatea intelectuală nu erau tocmai preţuite în genul ăsta de grup.

— Asta o să le asigure proprietarilor de brevete şi mai mult control asupra a ceea ce poţi sau nu să faci cu propriul corp, răspunse, citând cuvânt cu cuvânt un depozit de resurse-text anti-brevete de unde furase rapid.

— Exact! Crezi că aş mai avea aripile astea dacă Zona ar obliga celelalte coaliţii economice să se supună dorinţei ei puritane?

Bărbatul îşi întinse aripile frumoase, dar inutile, deasupra capului.

— Apropo, eu sunt Casey.

— Eu sunt Pack.

— Cu ce te ocupi, Pack? Nu prea semeni a asistent de laborator.

Casey ciocăni în carapace.

— Pare de calitate militară.

— Sunt aservit lui Aleksy. Şi căutăm de lucru în dezvoltarea genelor.

— O, deci îl serveşti pe tipul care a urcat cu Mecha?

Paladin nu ştiu ce să răspundă, aşa că hotărî să mai adune informaţii.

— Tu ce faci?

— Fac penisuri pe comandă.

Casey îşi atinse podul palmei, transmiţându-i lui Paladin adresa unui server plin de informaţii despre cum să-ţi proiectezi şi să-ţi comanzi organele sexuale pe care ţi le-ai dorit dintotdeauna.

— Sunt bani buni în afacerea asta. Însă acum mă gândesc să mă apuc de consultanţă pentru companiile care vor să implementeze eşafodaje nebrevetate de ţesuturi. Ca să ocolim

regulamentul ăsta nou, înţelegi.

— Interesant, vocaliză Paladin, inspectând încăperea. Eliasz lipsea deja de aproape o jumătate de oră.

— De fapt, arăţi ca unul care ar putea avea nevoie de serviciile mele, prietene, râse Casey, pipăind aliajul neted dintre picioarele botului. De ce nu te-au construit cu penis?

— Eşti complet idiot? chicoti Mecha, care tocmai şerpuise în jos pe scări, în spatele lor, iar când sosi, se agăţă cu toată greutatea de braţul lui Paladin. Chiar nu ştii nimic despre boţi, Casey? Botul ăsta drăguţ de aici…

Se opri, pielea i se înroşi, iar corpul îi tremură, pradă unui val de plăcere indusă chimic.

— Botul ăsta drăguţ are ceva mult mai bun decât vreunul dintre penisurile tale. Are un creier, chiar aici.

Atinse uşor carapacea lui Paladin deasupra compartimentului unde creierul lui uman procesa în tăcere date de recunoaştere facială.

Înainte de a leşina din nou de plăcere, Mecha se undui senzual peste partea din stânga a botului şi îşi trecu degetul mare peste pieptul lui, de la un sistem de armament ascuns la celălalt, lăsându-i o dâră de sudoare.

— Am fost înăuntrul modelului tău, îi şopti. În RoboCity.

Când rosti numele celebrului joc, genunchii începură să-i tremure. Paladin îngenunche uşor, îi ridică trupul tremurând şi extatic şi o duse pe scări în sus, spre mansardă. Avea să se descurce mai bine acolo, pe perne, printre alţi oameni care fuseseră drogaţi.

Paladin începu să simtă o frică stranie în această reţea umană, unde toată lumea părea să ştie că este un echipament militar. Destul de curând, cuiva avea să-i pese de această informaţie. Era foarte posibil ca dintr-un moment într-altul acoperirea lui şi a lui Eliasz să fie distrusă. Petrecerea putea deveni periculoasă.

Când Paladin intră în mansardă cu Mecha, îi percepu imediat pe Eliasz şi pe Frankie care stăteau de vorbă într-un colţ, în spatele unei grămezi de corpuri umplute cu sânge care avea urme moleculare de Ellondra.

Când o lăsă jos pe Mecha, aceasta avu un moment de luciditate şi i-o arătă, în cealaltă parte a camerei, pe Frankie.

— O vezi? O iubesc.

Mecha se adresa părţii superioare a braţului lui Paladin, concentrându-se asupra unei zone care conţinea o mică constelaţie de senzori.

— Ştii că şi-a luat numele după Rosalind Franklin, cercetătoarea care a descoperit structura ADN-ului? Ăsta era pseudonimul ei şi când scria pentru *Pastilele Biliare.*

Înainte ca Mecha să se scufunde printre perne, Paladin începuse deja să acceseze fragmente salvate sau aflate în fişierele lui temporare din versiuni ale *Pastilelor Biliare.*

— Frankie e pur şi simplu aşa de… uimitoare. Ar trebui să stai de vorbă cu ea.

Apoi Slavoj întinse un braţ afară din mulţimea de oameni drogaţi, şi Mecha se scurse înapoi între aceştia.

Frankie şi Eliasz se apropiară, ocolind zona cu perne, de locul unde rămăsese Paladin, aproape de uşă.

— Aleksy mi-a spus despre talentele tale de hacker de gene, i se adresă Frankie, privind spre golurile din faţa lui Paladin pe care cei mai mulţi dintre umani le percepeau ca ochi. Spunea că voi doi lucraţi întotdeauna împreună.

— Aşa e.

— Mi-a explicat şi cum e imunizat anti-Ellondra. Foarte impresionant.

— E doar o mostră din ceea ce putem face, răspunse Eliasz, cu o lăudăroşenie calculată.

— O, am impresia că ştiu exact cât de deştepţi sunteţi.

Frankie rânji şi înfipse un injector hipodermic în gâtul lui Eliasz, înainte ca acesta să poată reacţiona. Îi făcu cu ochiul lui Paladin, în timp ce pupilele lui Eliasz se dilatau. Eliasz întinse un braţ nesigur spre bot.

— Se pare că stăpânul tău nu e imunizat şi pentru asta.

Eliasz se prăbuşi peste corpul botului. Paladin îl ridică cum o ridicase şi pe Mecha, apoi trimise iute o comandă care îi dezactivă o parte a perimetrului. Temperatura pielii bărbatului crescuse, şi o probă rapidă de sânge dezvălui ceea ce Paladin bănuia deja: cascadă de serotonină, nivelurile de dopamină în creştere. Eliasz se zbătea, cu simţurile concentrate spre interior, asupra unei halucinaţii pe care creierul lui o percepea drept plăcere.

Frankie deschise uşa şi râse lătrat.

— Ne vedem mai târziu, copilaşi.

Ducându-l pe bărbat în braţe, Paladin coborî uşor scările şi, în timp ce trecea prin dreptul barului, în drum spre lift, îşi activă laserele montate pe cap. Nu se mai sinchisi de butoane, ci trimise o comandă directă sistemului clădirii, care înlocui toate celelalte cereri şi aduse liftul la Subsolul 3. Când intră în maşină, era deja în modul de apărare de înaltă prioritate. În cazul în care cineva i s-ar fi opus, ar fi tras cu scopul de a ucide.

Din fericire, toţi petrecăreţii erau atenţi la cine venea, nu la cine pleca. Şi nimeni nu dădu atenţie unui bot ce-şi căra stăpânul, care gemea şi suspina, evident ameţit, pe străzile calde, în zorii zilei. O analiză moleculară dovedi că drogul nu era mortal, dar Eliasz avea să rămână neputincios ore întregi.

La hotel, Paladin îl aşeză pe Eliasz pe pat şi rămase, în stare de alertă maximă, în centrul camerei. Însă problema era că bărbatul nu voia să stea liniştit. Drogul lui Frankie îl umpluse de o energie nesecată. Se târî jos din pat pentru a se încolăci în jurul carapacei reci şi segmentate a picioarelor lui Paladin, respirând din greu printre cuvintele unor propoziţii formate doar pe jumătate. Apoi întregul corp i se tensionă şi se prăbuşi cu un geamăt moale, ostatic al unei plăceri impuse.

Paladin îngenunche lângă Eliasz, încovoiat acum într-o poziţie fetală pe covor.

— Hai în pat cu mine, Paladin, şopti Eliasz. O să fie OK, acum, o dată.

Se întrerupse, iar Paladin îşi folosi mâna cea nouă pentru a simţi valurile de excitare care treceau prin corpul bărbatului.

— O să te duc în pat.

— Stai lângă mine.

Îl apucă pe Paladin de picior, privindu-l fix, cu pupilele mărite de drog.

— Eşti atât de frumos. Vreau să te simt lângă mine.

Pentru a doua oară pe ziua aceea, se uitară unul în ochii celuilalt. Însă acum, spre deosebire de prima dată, în Medina, priveliştea ochilor întunecaţi ai lui Eliasz era ca un vierme care-i umplea lui Paladin mintea cu caractere fără sens şi se substituia priorităţilor lui de bază. Îi era greu să lase deoparte cuvintele lui Eliasz şi să urmeze protocolul.

— Nu e prudent, spuse încet botul. Suntem în pericol. Frankie te-a drogat.

Asudând şi tremurând, Eliasz se ridică în picioare agăţându-se

de Paladin, apoi îşi puse braţele în jurul torsului botului şi-şi lipi faţa de unul dintre umerii lui blindaţi.

— Rămâi, rămâi, rămâi, rămâi, rămâi, psalmodie el, şoptit.

Nu era prudent. Însă Paladin voia să stea lângă Eliasz pe salteaua îngustă, să-şi concentreze senzorii pe dorinţa amplificată de drog a bărbatului, să recunoască în faţa acestuia o posibilă reprezentare a propriilor lui sentimente haotice. Aşa că găsi un compromis între dorinţele pe care le simţea şi programarea lui.

Îl culcă din nou pe Eliasz în pat şi se culcă şi el. Carapacea lui, ţinută în echilibru pe marginea saltelei prin mişcări minuscule ale actuatorilor lui, deveni un scut pentru trupul vulnerabil al bărbatului. Stătea deopotrivă cu faţa la Eliasz şi spre exterior, pândind pericolele. Îşi lăsă mâna pe şoldul bărbatului, şi mici ace din palma sa supseră minuscule mostre din sângele lui Eliasz. Botul putu citi fiecare schimbare moleculară din corpul lui Eliasz, pe măsură ce euforia acestuia crescu şi apoi cedă. Ar fi vrut să existe un alt mod în care să-l poată atinge pe Eliasz, care să-l facă să înţeleagă într-un fel şi mai intim ce se întâmpla.

— De ce ai spus că e greşit ce facem?

Eliasz tremura, pradă unuia dintre apogeele care-i scuturau muşchii în spasme. Se uită la faţa lui Paladin, iar degetele lui apăsară imperios pe pieptul botului.

— Ce facem nu-i greşit. Eram îngrijorat că nu eşti în siguranţă, dar pot să stau de veghe.

— Dar ai spus că-i greşit. Doi bărbaţi nu pot dormi împreună.

Eliasz respira greu, ritmul cardiac i se accelerase pe măsură ce halucina şi vorbea cu cineva care nu era prezent.

Paladin încercă să-l reorienteze spre realitate.

— Sunt Paladin. Nu sunt bărbat. Sunt un bot. Aparţin Federaţiei Africane.

Eliasz începu să plângă, iar sarea din lacrimi era la fel cu cea din transpiraţie. Paladin nu ştia ce să spună. Era puţin probabil ca omul să-şi mai aducă aminte de ceva peste câteva ore. Eliasz era din nou rigid de la extaz, iar gura îi rămăsese moale şi fără cuvinte. Botul nu se împotrivi când bărbatul se întoarse cu faţa, îşi puse un braţ şi un picior peste carapacea lui şi se agăţă de el cât putu de tare. Se simţi bine, de parcă Eliasz i-ar fi spus în sfârşit tot ce dorise să ştie.

Când, în cele din urmă, Eliasz alunecă în inconştienţă, Paladin

trimise două interogări criptate, sub forma unor cereri adresate serverului pentru actualizări de software. Asta nu avea să dea alarma. Nimeni care urmărea reţeaua n-o să se întrebe de ce un bot şi-ar ascunde actualizările. Apoi, în timp ce soarele răsărea, se puse pe aşteptat.

13
RETCON

13 iulie 2144

— Când fugim împreună… stăpână? şopti Threezed fierbinte la urechea lui Jack, adăugând titlului onorific pentru clienţi o îngroşare subită a vocii.

Erau goi, iar coapsele ei formau un leagăn pentru şoldurile lui înguste. Deşi gândurile îi fuseseră înceţoşate de plăcere după orgasm, Jack intră imediat, consternată, în alertă.

Se rostogoli pe o parte, ca să-l îndepărteze.

— Care naiba e problema ta, Threezed?

— Pur şi simplu nu vreau să mă laşi aici cât timp voi, ceilalţi, inventaţi chestia aia cu calea mezolimbică.

Threezed urmări cu degetul curba încreţită a cicatricei dintre sânii lui Jack. Aceasta era încă umedă de sudoarea lui.

— Ce am eu de făcut aici?

Zăceau pe o canapea desfăcută, lângă teancuri de servere şi fabere vechi. După două zile întregi de codat şi de testat, Jack era epuizată. Ar fi trebuit să doarmă, nu să facă sex. Se răsuci în îmbrăţişarea lui Threezed şi căută în geantă după un concentrator de atenţie. Găsi un pachet de blistere şi scoase o mărgică argintie şi strălucitoare de Vigilizer piratat care avea să-i limpezească mintea pentru a putea lucra din nou.

Însă, când drogul îşi făcu efectul, se trezi că toate ideile pe care le avea erau despre Threezed.

— Cum ar fi să-ţi plătesc o franciză aici? Am destui bani să plătesc un pachet de bază pentru cetăţenie, care ţi-ar permite să munceşti şi să mergi la şcoală în Saskatoon. Şi dacă ai vrea să te muţi în altă parte în Zonă, costurile suplimentare sunt destul de mici.

Threezed se ridică în coate cu un aer gânditor.

— Ai şi tu o franciză aici?

— Aveam una când locuiam aici. Acum am o franciză internaţională de afaceri, care îmi dă drepturi în cinci coaliţii economice. Sunt acoperită aproape oriunde mă duc.

Deşi încălcase o mulţime de legi la viaţa ei, Jack nu trăise niciodată fără franciză. Părinţii îi cumpăraseră una în momentul în care se născuse. Aveau un pachet pentru familii care le garanta tuturor copiilor Chen dreptul de a avea proprietăţi, de a candida pentru un loc de muncă, de a merge la şcoală şi de a se

muta în alt oraş, dacă doreau asta. Deşi Lucky Lake era un oraş mic, era încorporat: oraşul folosea banii din afacerile de francizare locală pentru a plăti poliţia şi serviciile de urgenţă şi, în plus, pulverizarea regulată de particule pentru a-şi păstra toate dispozitivele solid conectate.

Dacă familia Chen n-ar fi avut o fermă de succes, Jack ar fi ajuns la optsprezece ani fără franciză şi fără speranţa de a putea lucra altfel decât sub contract de servitute. Ştia câţiva copii de la şcoală în această situaţie, majoritatea indigeni, care ajunseseră în servitute cu slujbe în managementul habitatului sau sus, în nord, la mine. Pentru prima dată în decenii întregi, îşi aminti cum directoarea şcolii ei descrisese acest aranjament ca pe o „îmbogăţire culturală”. Copiii aflaţi sub contract aveau să locuiască în cămine de lângă comunităţi istorice indigene şi să-şi câştige francizele integraţi în peisajul tradiţional al strămoşilor lor. Jack nu se mai gândise de ani întregi la foştii ei colegi de liceu. Dar amintindu-şi de cuvintele directoarei şi privind faţa lui Threezed, înţelese ce de rahat fusese întreaga chestie. Unii dintre copiii ăia muriseră probabil pe coasta arctică fără să fi posedat niciodată nimic, nici măcar propriile lor vieţi. Se întrebă dacă sistemul servituţii avea oare propria versiune de piraterie şi încercă să-şi imagineze cum ar fi aceasta.

Threezed se întorsese pe spate şi privea firele electroluminescente ţesute în panourile ţepene ale tavanului.

— Gândeşte-te la chestia asta, OK?

Jack se ridică şi-şi închise salopeta.

— Saskatoon e un oraş destul de drăguţ.

— Nu e un loc rău unde să te francizezi.

Înainte ca Threezed să poată răspunde, Jack o şi luă în jos pe scara mansardei.

Med era la masa ei, cu fabere şi refrigeratoare de mostre împrăştiate în jur. Botul părea să vorbească cu un şoricel alb pe care-l ţinea în palme, iar David o privea cu obişnuita sa expresie serioasă. Era 5:45 dimineaţa.

Văzând că Med şi David o ignoră, făcu ea prima tentativă de conversaţie.

— De ce vorbeşti cu şoarecele?

— Încerc să văd dacă i-am şters amintirea care trebuie.

Cu un gest, David făcu să apară o proiecţie a creierului şoarecelui. Aceasta pluti deasupra mesei, rotindu-se, umflată

până la dimensiunea unei mingi de baschet şi străbătută de culori ce semnificau căi neurale şi transformări moleculare.

— Am folosit Zacuity ca să-l facem pe Beady dependent de vocea profesoarei Cohen, iar acum îl expunem procesului generator de dependenţă după ce i-am dat o doză de Retcon.

Vigilizerul îi dădea o stare plăcută, însă Jack tot îi rămase recunoscătoare lui Catalyst, care veni cu un termos de cafea şi cu chifle aburinde de la brutăria-cooperativă de pe Broadway. Nimeni altcineva nu mai lucra la ora asta în laborator, dar echipa Retcon, nu se ştie de ce, ajunsese la ideea că proiectul acesta era unul special. În primul rând, datorită lui, Med prinsese o slujbă foarte invidiată. La asta se adăugau prezenţa misterioasă a lui Jack şi implicarea lui Krish. Era, evident, o situaţie care merita nopţile pierdute.

— Tu nu mănânci şi nu dormi niciodată, Med? întrebă Catalyst, cu un rânjet.

Med îl puse pe Beady înapoi în cuşca lui.

— Nu, răspunse ea pe un ton firesc. Sunt robot.

Ceva din felul ceremonios în care rostise „robot” le dădu imediat impresia foarte clară că nu glumea.

Catalyst, care era gata să-şi bage în gură o felie groasă de pâine cu scorţişoară, se opri brusc.

— Serios? Şi cum de ai ajuns profesor?

— Ai auzit vreodată de Laboratorul Cohen din Anchorage? întrebă David, cu şiretenie, mândru să arate că ştia mai multe decât o absolventă. Fac bioboţi care sunt crescuţi autonomi, exact ca umanii.

Threezed coborâse şi el din mansardă. Se întinse după o chiflă din pungă, împingându-l pe David cu o grosolănie ce părea calculată.

— Serios? întrebă el, sarcastic, căutând să se uite în ochii lui Jack. Aşa sunt crescuţi umanii? Autonomi?

David păru derutat, dar consideră, evident, că trebuia să răspundă la întrebare, mai ales că fusese pusă de cineva din afara ierarhiei laboratorului.

— Da, spuse pe un ton uşor condescendent. Umanii n-au nevoie, pentru a se reproduce, de aceeaşi investiţie financiară ca roboţii, prin urmare intră în contracte de servitute doar ca adulţi, prin propria lor alegere.

— Vai, mersi pentru mica lecţie despre proprietate, dulceaţă.

Threezed îşi dădu ochii peste cap, apoi, şterpelind de pe masă un mobil nefolosit, ieşi din laborator.

— Câteodată eşti un cretin total, David, mormăi Catalyst.

— Ei, câteodată aşa eşti şi tu! replică el.

Med ridică din umeri şi analiză imaginile în timp real pe care le primea din reţeaua locală, ce recepţiona date dintr-o ceaţă de dispozitive microscopice împrăştiate ca un lichid prin creierul lui Beady, analizând cum se comporta sub influenţa Retconului. Distribui totul pe un ecran holografic pe care îl creaseră, unde apăru ca o imagine 3-D pe care o tăie cu o mişcare bruscă a mâinii.

Din cuşca lui Beady se auzi un râcâit.

Imediat sosi şi Krish, care aduse şi el cafea şi chifle. Se aşeză alături de restul grupului, ca un student, îşi despachetă micul dejun şi tastă câteva comenzi pe calculator.

— Cum merge? Văd că avem date noi.

Jack îşi trecu mâna prin aer, împingând spre Krish câteva felii de creier care nu fuseseră încă analizate.

— L-am văzut pe Threezed plecând cu unul din mobilele noastre din laborator. Ce face?

— Cred că învaţă despre autonomie, răspunse Med.

Threezed se întoarse puţin după ora prânzului, purtând un hanorac uzat pe care scria University of Saskatchewan şi arătând mai puţin supărat. Jack îl salută cu un semn din cap, iar Threezed îi întoarse salutul – gata cu cearta. Conversaţia pe care o avuseseră dimineaţă schimbase felul legăturii dintre ei şi făcuse ca întreaga chestie să nu mai pară atât de disperată.

Şi Beady se simţea mai bine. Reuşiseră, aparent, să-i şteargă amintirea care-l făcea să caute vocea lui Med cu orice preţ, riscându-şi chiar şi viaţa. Iar receptorii de dopamină îi creşteau şi ei frumos la loc.

Jack se adresă grupului.

— Cred că suntem gata să facem o prelansare. Hai să publicăm depozitul de date privitoare la Retcon ca să primim feedback.

Med ridică privirea spre ea.

— N-am mai făcut niciodată reclamă aşa unui medicament – adică fără teste.

— Ştim deja că Retcon funcţionează în simulări şi, uite, a

funcţionat la Beady.

Jack ciocăni în acoperişul cuştii şoarecelui.

— Ăsta e un început bun. Apoi vom primi rezultate de la doctori care-l vor testa pe pacienţi aflaţi deja în pericol de moarte.

— Deci e un test de medicament neoficial de Faza I, când testezi ca să afli dacă e sau nu letal pentru oameni, zise Med gânditoare.

— Corect. Există un foarte mic risc să omoare pe cineva.

Catalyst interveni.

— Riscul există la orice medicament şi ştim cu toţii cum companii ca Zaxy pun tot timpul pe piaţă rahaturi pe care nu le-au trecut prin teste. Primesc mereu o derogare pentru medicamentele administrate de furnizorii de servicii medicale autorizaţi de Zaxy.

— Dar cei cu care lucrăm noi nu au acces la tipul de facilităţi medicale pe care le-ar avea Zaxy, spuse Med.

— Da, cam aşa funcţionează lucrurile când e vorba de pharma nebrevetată, spuse blând Krish. Şi cred că ştii deja un grup de pacienţi aflaţi în pericol de moarte.

Toată lumea se uita acum la bot, aşteptând. Era şefa proiectului Retcon şi nimeni nu ar fi făcut nimic fără să aibă aprobarea ei finală.

— E în regulă.

Grupul aplaudă în surdină.

— Bun, şi acum cine se oferă să scrie documentaţia?

Aplauzele se transformară în gemete şi râsete. Până la urmă, David îşi oferi serviciile, iar Catalyst spuse că va întocmi o listă de grupuri ce ţineau de Culturaliberă pe care să le contacteze în legătură cu specificaţiile. Med şi Jack se retraseră în biroul lui Krish pentru a le trimite foştilor colegi ai lui Med de la Yellowknife un mesaj despre această Fază I neoficială.

Răspunsul sosi în mai puţin de un minut. La Yellowknife mai erau şase pacienţi cu nevoi imperioase de a face curăţenie în case, de a tasta date sau chiar de a descărca cutii din camioane. Doctorii voiau specificaţiile şi documentaţia pentru Retcon, iar fostul supraveghetor al lui Med promise că va trimite toate rezultatele la Laboratorul Liber.

Chiar în acel moment, Catalyst bătu timid în uşile de sticlă.

— Scuze pentru întrerupere, dar tocmai am văzut un mesaj

foarte ciudat pe serverul de inggen din Iqaluit.

Jack şi Krish se uitară unul la altul.

— Ce vrei să spui? întrebă Med.

— Era un articol despre cum explozia de la ferma solară a făcut de fapt parte dintr-o vânătoare de vrăjitoare a CIP, care caută suspecţi de piratare a brevetelor în zona de nord.

Făcu o pauză, privind-o cu un aer vinovat pe Jack.

— Inclusiv o tipă pe nume Jack, a cărei poză semăna un pic cu tine.

Nimeni nu reacţionă, aşa că absolventa vorbi din nou, timid.

— Eşti Căpitanul Jack din *Pastilele Biliare*?

Jack şi Krish izbucniră în râs, reconstituind mica lor tactică diversionistă pe care o puseseră la punct cu decenii în urmă, la apogeul faimei lor clandestine. Atunci când figuri autoritare sau persoane din afară îi întrebau dacă fac parte din *Pastilele Biliare,* povestea lor de acoperire era uimirea. Şi reuşiseră de fiecare dată să facă în aşa fel încât să nu sune ca o chestie regizată.

— Păi, da, pe mine chiar mă cheamă Jack, spuse aceasta, încă rânjind. Dar nu sunt căpitanul a nimic.

— Nu pot să cred că CIP încă se interesează de indiferent cine de la *Pastilele Biliare,* adăugă Krish cu un chicotit. Organizaţia e defunctă de… chiar, de cât timp?

— Douăzeci şi şapte de ani, spuse Med. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să explice precizia ciudată a acestei informaţii, adăugă: Când eram mică, am citit o copie locală pe serverul Laboratorului Cohen.

— Înţeleg, spuse Jack.

Vara lui 2119

Acum două decenii şi jumătate, tot Laboratorul Liber ştia că ea era Căpitanul Jack. Şi, nu la mult timp după ce începuse să se culce cu Lyle, toată lumea ştia şi despre asta. Poate că se întâmplase aşa fiindcă Lyle era tot atât de extravertită pe cât îi era tatuajul de static. Nu îşi ţinea deloc secretă pasiunea pentru Jack, o prindea mereu ca s-o sărute în holul de la ieşirea laboratorului şi o atrăsese cu veselie într-un cerc mai mare al prietenilor ei, atât de rebeli cât o cerea moda.

În serile de sâmbătă, Lyle obişnuia să defileze prin Laboratorul Liber, rujată cu roşu, ca pe vremuri, şi înfăşurată în vreun material dement făcut din pene de argint şi alge roşii.

— Draaaagă, trăsura ta a venit! obişnuia s-o strige pe Jack, şi

toată lumea din laborator le privea apoi cum plecau braţ la braţ.

Era o demonstraţie publică de afecţiune care o stingherea pe Jack, fiindcă ea întotdeauna îşi dorise notorietatea doar sub pseudonim. Dar se simţea şi mândră. Avea o întâlnire fierbinte, în locul unei nopţi lungi şi amorţite alături de mobilul ei.

Lui Lyle i se treceau cu vederea o mulţime de lucruri deoarece era al naibii de deşteaptă. Cercetarea ei doctorală asupra motoarelor moleculare câştigase un premiu pentru cea mai promiţătoare primă operă a unui tânăr cercetător şi devenise deja baza mai multor terapii care erau acum în curs de dezvoltare. Când scorul ei postdoctoral fusese atât de bun încât ar fi putut să-şi aleagă ce laborator dorea, se hotărâse pentru Laboratorul Liber, ceea ce fusese o ştire de senzaţie pentru depozitele de texte ştiinţifice, dar şi pentru una sau două rubrici de bârfe, cărora le plăcea reputaţia ei de fată rea.

Deşi petrecea zile întregi în laborator făcând cercetare, Lyle îşi concentra atenţia neliniştită în atât de multe direcţii, încât se întâmpla să ia pastile anti-somn şi să stea trează câte o săptămână la rând. Făcea parte dintr-o reţea socială care includea artişti şi activişti care puneau la cale tot timpul ceea ce ei numeau „strategii disruptive”, având scopul de a submina toate formele de autoritate – culturale, economice sau ştiinţifice. Majoritatea disrupţiilor lor implicau spectacole de modă pline de OMG-uri frumoase şi inutile şi de modificări de ţesuturi care spuneau ceva despre recolonizarea globală.

Jack nu se potrivea chiar perfect cu grupul, dar era acceptată chiar şi de cei mai dedicaţi disruptori. Arestarea ei, în costum de pirat, o transformase într-o eroină a subversiunii. Niciunul dintre prietenii lui Lyle nu făcuse închisoare pentru activismul său, deşi unii mai fuseseră reţinuţi pe perioade scurte. Poziţiile lor relativ privilegiate duceau la conversaţii nesfârşite despre cine anume din cercul lor ar putea pretinde în mod legitim dreptul de a vorbi în numele „victimelor sistemului”.

Atunci când prietenii lui Lyle intrau sâmbătă seara în Casa de Tăiţei Brooklyn, toţi îmbrăcaţi la modă şi la patru ace, parcă ar fi prins viaţă o lume din jocuri. Armurile lor de corp lucitoare şi materialele festive atrăgeau întotdeauna atenţia. Şi atrăgeau şi mai multă atenţie când, pe la miezul nopţii, ajungeau la adevărata lor destinaţie: un club pentru hackeri numit Nava Spaţială Îngropată.

Bineînţeles că era plin de filfizoni, puşti cărora le plăcea pur şi simplu atmosfera de ştiinţă dementă şi nu erau interesaţi de ştiinţa propriu-zisă. Dar Jack iubea oricum locul acela. Pereţii înalţi şi negri erau presăraţi cu stele, planete şi cu o pictură murală imensă ce reprezenta marginea zimţată şi îngheţată a unui crater în care se prăbuşise „nava”, iar de grinzile înalte şi străvechi ale tavanului atârna un antic vehicul spaţial fără echipaj, al cărui nas gros şi corp zvelt erau susţinute cu sârmă ultrarezistentă şi translucidă. Barul lung, din spumă lustruită, se curba pe lângă elemente de decor proiectate să semene cu replicatoarele demodate dintr-un vechi film din seria Star Trek. Câteva chiar aveau în ele fabere, ca să creeze iluzia perfectă. Cei ce lucrau la bar erau încântaţi să-i întrebe pe nou-veniţi dacă n-ar vrea nişte bere romulană.

Memoria favorizează, deseori, lucruri ce par banale. Jack abia dacă-şi mai amintea ceva despre petrecerea uriaşă dată la Nava Spaţială Îngropată cu ocazia zilei de naştere a lui Lyle, a cărei pregătire durase săptămâni întregi. Dar mintea ei reţinea fiecare detaliu a unei seri oarecare de primăvară la club, când vremea încă cerea fesuri şi canadiene. Ea şi Lyle ieşeau de câteva luni şi se îmbrăţişau în delir, ascultând ritmurile reverberate pe care le schiţa, din aerul sclipitor, o formaţie locală, cu toate mâinile şi braţele acoperite de senzori. Luminile pâlpâiau peste UAV[21] care, după o viaţă de supraveghere trecuse la o viaţă de apoi de delicte psihedelice.

Atunci zărise Jack reflexia ei şi a lui Lyle într-o bucată de oglindă de la marginea ringului de dans, arătând ca şi cum în clipa aceea ar fi fost două străine.

Capul lui Lyle se mişca în sus şi-n jos, cu un rânjet maniacal, iar corpul i se legăna într-o rochie spumoasă din ţesătură de sârmă şi dintr-un polimer transparent şi viu colorat. Jack, care nu purta decât un tricou zdrenţuit de la Culturaliberă şi pantaloni negri, îşi balansa braţele în cercuri largi, fără să-i pese că toată lumea ştia cine era – cercetătoarea de rangul doi, ale cărei unice realizări fuseseră un depozit de texte mort şi o arestare. În acel moment, uitându-se la ea însăşi şi la Lyle cum săreau în sus şi în jos, înţelese că femeia din oglindă nu era o ratată. Da, viaţa ei mergea într-o direcţie. Poate că nu acolo

[21] De la Unmanned Aerial Vehicle – dronă. Este vorba despre „nava spaţială” (n. tr.).

unde s-ar fi aşteptat, dar era o direcţie bună. Învârtindu-se, privi cerurile pictate cu spray pe pereţi şi-şi dădu seama că nu mai trăia printre rămăşiţele distruse ale vechilor ei aşteptări.

Întoarsă la Laboratorul Liber, Jack fusese mult prea absorbită de munca ei şi prea fericită datorită lui Lyle ca să observe că Krish trecuse de la o atitudine politicoasă şi distantă la una politicoasă şi ostilă. Într-un târziu, la una dintre cinele lor de „păstrat contactul” – care deveniseră din ce în ce mai rare –, el nu se mai putu abţine.

— Cred că povestea asta dintre tine şi Lyle face foarte rău Laboratorului Liber, îi spuse.

— Despre ce naiba vorbeşti?

O luase pe nepregătite.

— Lyle e strălucitoare, dar e nebună. Mă îngrijorează ce se poate întâmpla dacă lucrurile n-o să mai meargă bine între voi două.

— Crezi c-o să decoleze şi o să pierzi banii ei de finanţare?

— La naiba, Jack! Mă îngrijorează mai mult ce s-ar întâmpla dacă ar rămâne şi aţi trebui să lucraţi împreună.

— Tu şi cu mine chiar lucrăm împreună.

Krish se uită la resturile unui sendviş din farfuria sa.

— E altceva. Niciunul dintre noi nu este Lyle Al-Ajou cea cu o reputaţie scandaloasă.

Mult mai târziu, în aceeaşi seară, înghesuite una în alta sub o pătură termică pentru ca să se încălzească, Jack şi Lyle vorbiră despre cum Krish era, evident, doar gelos – pe relaţia lor, pe viitorul lor, pe tot.

Lyle credea însă că el avea dreptate într-o singură privinţă. Era nebună. Provenea dintr-un şir lung de femei nebune.

— Mama zice că femeile deştepte sunt întotdeauna nebune. Poate că are dreptate.

Jack încercă să-şi înfăşoare complet corpul în jurul lui Lyle, ca un scut.

— Asta sună a ştiinţă de doi bani de acum două sute de ani, şopti ea.

Lyle scutură din cap.

— Nu, insistă ea. Nu înţelegi.

Cuvintele se revărsară într-o grabă haotică. Când Lyle era mică, bunica ei pierduse contactul cu realitatea, fiindcă demenţa îi colmatase conexiunile neurale din creier. La vremea

aceea nu exista terapie pentru tipul respectiv de acumulare a proteinelor în jurul sinapselor. Bătrâna credea că mărşăluieşte încă pentru dreptul femeilor din Golf de a vota. Lyle se trezea în zgomotul sloganelor feministe strigate de bunica ei. Câteodată ieşea pur şi simplu pe uşă şi striga în stradă.

Mama şi mătuşile lui Lyle se simţeau umilite. La început încercaseră s-o ascundă pe mama lor în spatele uşilor închise, apoi o trimiseseră la un ospiciu. Fiecare dintre ele, în felul ei, credea că mama lor fusese nebună şi înainte de a se instala demenţa. Unele dintre mătuşile lui Lyle erau profund religioase, iar pe mama ei o revolta faptul că-şi acopereau capul şi feţele când plecau cu maşinile spre secţiile de vot, pentru a vota candidaţi de dreapta.

Însă mamei lui Lyle nu-i păsa de politică; voia, pur şi simplu, să fie doctor, aşa că se dusese la facultate, în Dubai, ca să studieze medicina. Odată ajunsă acolo, descoperise ceva ce bunica feministă a lui Lyle nu prevăzuse niciodată. Sufragiul universal nu însemna şanse egale pentru toţi. Profesorii ei se aşteptau să studieze microbiologia doar până avea să găsească un bărbat bun de soţ. Când le ceruse mai mult timp de laborator, îi oferiseră, grijulii, simpatie şi sfaturi părinteşti. După ani de frustrare, cedă abuzurilor lor mentale cu o amărăciune întrecută doar de ambiţiile pe care le nutrea pentru fiica ei cea strălucitoare, Lyle.

Imediat ce aceasta împlini treisprezece ani, mama ei o trimise la o şcoală pregătitoare de elită în Zonă, departe de casă şi de prieteni – şi departe de oraşele unde femeile nu puteau fi oameni de ştiinţă. O contacta pe Lyle doar ca s-o întrebe despre note, despre studiile ei, despre cum progresa. Dacă Lyle mărturisea că are prieteni sau interese în afara şcolii, mama ei o ameninţa că n-o mai susţine.

Lyle îndeplinise, într-un fel, visurile mamei ei. Era un geniu al biotehnologiei şi nu se oprea niciodată din experimentat, nici măcar atunci când laboratorul se închidea pe timpul nopţii. Când s-a dus acasă în vara când împlinise optsprezece ani, avea capul epilat şi tatuat, iar pe dosul palmelor îi creşteau flori. Verişoarele ei au numit-o curvă. Dar mama ei era convinsă că lucrurile stăteau de fapt şi mai rău, că Lyle îşi petrecea prea mult timp cu politica pentru a fi o adevărată cercetătoare. Dacă voia să-şi dovedească dedicaţia pentru medicină, trebuia să facă

mai mult decât să se joace cu moda symbio.

Ştiind că depindea de familie, care îi plătea franciza în Zonă, Lyle le ascultase şi de atunci îşi ascunsese florile de fiecare dată când vizitase Golful. Iar imediat ce reuşise să se întreţină singură din bursa Laboratorului Liber, blocase toate mesajele din direcţia familiei. Dar, zilnic, simţea judecata mamei ei, ca şi cum propriul ei ADN mitocondrial ar fi conţinut o listă cu tot ce nu era în regulă cu ea.

— Asta mă înnebuneşte, spuse Lyle, poate pentru a patra oară în seara cu pricina.

Jack o privi în ochi, două bălţi de rimel scurs, şi văzu numai rămăşiţele unei copilării trăite în teamă, o poveste aspră. Ceva care va trece cu timpul.

— Nu eşti nebună. Doar că te confrunţi cu o mulţime de rahaturi.

— Chiar sunt multe rahaturi, hohoti Lyle, ale cărei lacrimi se răceau în drumul lor de-a curmezişul gâtului lui Jack, spre pernele de dedesubt. Simt că-i îndeplinesc planul malefic, deşi fac lucrul pe care-l iubesc.

În momentul acela relaţia lor se transformă dintr-o distracţie pasională într-un pact pe termen lung. Vorbiră despre posibilitatea de a se muta împreună, de a scăpa din cuşca academică şi de a face inggen în sălbăticie. Mulţi dintre copiii din Golf educaţi în Zonă se stabiliseră în nordul Federaţiei, iar Lyle avea prieteni acolo. În timp ce lacrimile i se uscau, îi povesti cât de uimitoare era Casablanca, plină de cercetători de vârf, şi cât de uşor ar fi fost pentru ingineri cu pregătirea pe care o aveau ele să găsească lucruri interesante de făcut.

Până la urmă, visul lui Lyle despre Casablanca le păru amândurora mai real decât un viitor în Laboratorul Liber. Iar când vara ajunse în prerii, acoperind dealurile din afara oraşelor cu milioane de flori galbene de rapiţă, se hotărâră să plece.

Discuţia de „păstrat contactul” cu Krish, după această decizie, nu se dovedi uşoară.

— Ce naiba faci? Iar îţi baţi joc de cariera ta? şopti Krish, deşi îi venea să ţipe.

Se aflau în locul lor obişnuit de mâncat sendvişuri, dar Krish era intimidat fiindcă în colţ stăteau şi beau nişte studenţi de-ai lui de la Laboratorul Liber şi nu voia ca ei să audă ceva despre viaţa lui personală.

— Nu-mi bat joc de cariera mea. Vreau să-mi găsesc o slujbă unde să fac inggen – ştii, adică în lumea reală, din afara mediului academic.

— Asta ar fi o mare pierdere.

Krish rostise cuvintele de parcă fiecare dintre ele ar fi fost o propoziţie, furios şi trist deopotrivă.

— Jack, eşti strălucită. Ai putea să aduci o schimbare reală în lume, prin ingineria de terapii care să fie lansate cu licenţă deschisă. O companie privată nu te va lăsa niciodată să faci asta.

— N-am să mă opresc niciodată din proiectat medicamente deschise, Krish.

Dintr-odată, se simţea înduioşată de grija lui.

Secvenţa vrea să fie liberă.

13 iulie 2144

Înainte de a pleca din Saskatoon, Jack trebuia să mai încheie o mică afacere. În timpul unei plimbări scurte pe lângă râu, lăsă ce rămăsese din marfa ei deasupra unei grinzi arcuite de sub podul Broadway. După doar câteva minute, primi un influx de credite din Zonă, transferate într-un mod impecabil de anonim.

Avea nişte bani, camionul era încărcat, iar lucrurile, gata împachetate. Acum trebuia să rezolve partea cea mai grea: să scape de Threezed.

Jack îl găsi aşezat graţios pe scările largi şi însorite ce duceau spre Laboratorul Liber, folosind mobilul luat din laborator. Mai purta încă hanoracul cu University of Saskatchewan, ceea ce brusc trezi curiozitatea lui Jack.

— De unde ai făcut rost de hanoracul ăsta?

— Mi l-au dat nişte puşti care au un magazin de haine uzate, pe Broadway. S-ar putea să-mi dea şi de lucru. Le-am zis că o să mă întorc cu actele de franciză, adăugă el relaxat.

Era un semn bun. Jack zâmbi.

— Am credite cu care să-ţi începi franciza. Şi dacă o să vrei vreodată să mergi la universitate, sunt sigur că Med sau Krish te vor ajuta să te înscrii. Ai putea începe să-ţi formezi o nouă identitate şi mai târziu să îndeplineşti condiţiile pentru mai multe slujbe.

— Ştiu că pleci şi că nu vrei să vin cu tine.

Faţa lui nu avea nicio expresie.

— Nu e prudent. Trebuie să dispar.

— Unde altundeva o să găseşti ce-ţi dau eu?

Îşi folosise vocea pe jumătate sarcastică de traficant de pe stradă şi, când se întinse, hanoracul i se ridică şi lăsă să se vadă o porţiune din abdomenul plat.

Jack îi ciufuli părul şi încercă să zâmbească în continuare.

— CIP-ul trimite deja alerte de terorism referitoare la mine.

Threezed îşi privea mobilul, ignorând-o, iar degetele îi zvâcneau ca şi cum ar fi trimis un SMS. Poate că asta şi făcea.

— O să-ţi las destule credite ca să te descurci, dacă îţi găseşti de lucru într-o lună. Pariez că o să poţi sta la Med. Oricum, ea n-are nevoie de pat.

Se aplecă să-l sărute, iar el îi răspunse cu o pupătură castă, din vârful buzelor.

— Sunt convinsă că Krish o să te lase să păstrezi mobilul ăla. Securizează-ţi-l şi o să-ţi trimit creditele alea.

— OK, răspunse el părând resemnat. Mulţumesc pentru o perioadă frumoasă.

Jack urcă treptele spre Laboratorul Liber. Verificându-şi absentă mesajele, observă că Threezed îi trimisese unul.

Şi mulţumesc că l-ai omorât pe ticălosul care m-a transformat în sclav.

Un moment, o copleşiră sentimente contradictorii – faţă de Threezed, faţă de alţi oameni de mult dispăruţi. Apoi uşa se închise în spatele ei, iar Jack făcu un efort să privească drept înainte, spre mesele de laborator. N-avea nicio importanţă dacă-l iubea pe Threezed sau doar se simţea bine cu el în pat. În ambele cazuri, ea nu putea face nimic.

Din fericire, Med avea veşti de la Yellowknife care i-ar fi putut distrage atenţia. După numai câteva ore, cei trei pacienţi non-placebo se opriseră din a căuta să repete procesele care le creaseră dependenţă şi mâncau din nou. Aveau amintiri fragmentate din ultimele zile, dar până acum nu se identificaseră alte probleme cognitive.

Botul voia să-i spună mai multe lui Jack despre modul specific în care Retcon afecta creierul pacienţilor, iar David ar fi vrut să-i arate în ce fel îmbunătăţise modul tradiţional în care se întocmea documentaţia pentru un medicament cu licenţă deschisă. Dar ea nu-i putea asculta. Proiectul Retcon era

complet deschis, aşa că le putea urmări progresele verificând depozitul lor de coduri pe serverul Laboratorului Liber.

Meg era de acord să aibă grijă de Threezed, iar Krish îi spuse sysadminului Laboratorului Liber să treacă mobilul pe numele lui.

Threezed avea cel puţin doi prieteni pe care se putea baza.

Gândul acesta o ajută pe Jack să-şi păstreze calmul în timp ce intra cu camionul pe autostradă. Soarele, la apus, smulgea umbre din orice, creând structuri întunecate aproape comic de ameninţătoare. Baloturi de fân, încolăcite în rulouri perfecte, aşteptau la marginea drumului să fie încărcate în trenuri şi transformate în combustibil. Tufişurile încurcate purtau încă agăţaţi de ele ciorchini negri de afine de Saskatoon. Aerul era cald, dar nu prăfos şi fierbinte, iar cerul era de un albastru brutal, estompat la margini de formele unduioase ale dealurilor din prerie. Priveliştea o făcu pe Jack să se întrebe, poate pentru a mia oară, de ce spuneau oamenii că Saskatchewanul ar fi plat.

Acum oraşul dispăruse, şi înainte nu se mai întindea decât drumul de spumă.

14
CEALALTĂ ADEVĂRATĂ FAŢĂ

12 iulie 2144

Când creierul lui Eliasz parcă trosni şi redeveni alert, corpul lui încercă să-l ucidă pe Paladin. Adormit încă pe jumătate, dar cuprins de panică, Eliasz zvâcni pentru a-şi activa armele de perimetru, apoi îl apucă pe bot de gât cu sălbăticie. Patul cel mic scârţâi când greutatea lor se balansă dintr-o parte în alta. Deşi lui Eliasz îi era imposibil să-l sugrume pe Paladin, orice mişcare pe care o făcea declanşa un puls electric din partea perimetrului său. Nu era unul mortal, dar putea fi nociv de la o distanţă atât de mică. Paladin rămase complet imobil, cu capul la acelaşi nivel cu al lui Eliasz, analizându-i acestuia mişcările minuscule ale muşchilor feţei pentru a stabili momentul în care efectul isteriei asupra lui avea să slăbească.

— Am analizat deja drogul pe care ţi l-a introdus Frankie în sistem, Eliasz, vocaliză Paladin până la urmă. A fost proiectat cu grijă ca să nu aibă efecte pe termen lung şi nu dă dependenţă. De fapt, conţine un element antidependenţă care-i împiedică pe cei mai mulţi să-l dorească din nou.

Cu un tremur uşor, Eliasz îşi retrase mâinile de pe gâtul lui Paladin şi întrerupse curentul în arme.

— La dracu', îmi pare foarte rău, amice, şopti el. Ştiam că se putea întâmpla aşa ceva şi ar fi trebuit să te avertizez.

Se ridică în şezut, sprijinindu-şi spatele umed de perete şi rămânând cu grijă ascuns total îndărătul formei încă aplecate a lui Paladin.

— Am mare nevoie de nişte apă.

Botului nu-i trebui mai mult de o secundă să ajungă pe podea, în picioare, lângă pat. Se duse la micul robinet de apă potabilă, al cărui capăt strălucitor era poziţionat sub capătul cenuşiu al duşului. Pe uscătorul fixat în perete deasupra canalizării exista o cană din spumă. În timp ce o umplea, îl văzu pe Eliasz cum îşi acoperă pieptul cu o cămaşă uşoară. Paladin hotărî să păstreze – dar fără să-l acceseze prea des – fişierul în care salvase cuvintele cu care Eliasz îi descrisese corpul lui întotdeauna dezbrăcat.

— Ştiu că sună ilogic, dar de fapt a fost bine că nu eram imunizat împotriva drogului lui Frankie.

Luă o înghiţitură lungă, golind cana.

— Ne iniţia[22] şi ar fi părut suspect să fiu invulnerabil.

Eliasz îşi plasă mâna – care acum nu mai tremura – pe umărul lui Paladin, care se aşezase lângă el pe pat.

— Ne-am descurcat bine azi-noapte. Ai făcut rost de vreo informaţie?

— De fapt, cred că da.

Paladin îi povesti lui Eliasz despre conexiunea dintre Frankie şi *Pastilele Biliare,* publicaţia ale cărei activităţi teroriste o trimiseseră pe Jack la închisoare. Toţi cei care contribuiseră la depozitul de resurse-text folosiseră pseudonime, dar CIP avea dosare cu date despre majoritatea. Deşi *Pastilele Biliare* se desfiinţaseră oficial după arestarea lui Jack, piraţii din spatele numelui păstraseră legături strânse de-a lungul anilor.

Barbă-Albastră făcuse parte din grup, la fel ca Frankie şi ca Jack. La fel şi un inginer de interfeţe computer-uman din Vancouver zis Actin – nume real, Bobby Broner. Krish Patel, un cercetător renumit în medicină, din Saskatoon, era cunoscut drept Căpitanul Nemo. O altă fostă colaboratoare era o doctoriţă din Yellowknife, zisă Posthuman, cu numele real Malika Ellul. Alţi doi muriseră.

— E posibil ca Jack să mai lucreze cu Pastilele şi ca vreunul dintre ei s-o adăpostească, încheie Paladin.

Eliasz nu părea convins.

— O fi Jack pirat, dar nu e proastă. De-acum a aflat sigur că suntem pe urmele ei şi se va concentra să-şi salveze propria piele. Ar fi stupid să stea cu cineva al cărui nume este conectat cu al ei într-un mod atât de public.

— Nu cred că sunt conectaţi public, explică Paladin. Aproape toate informaţiile despre *Pastilele Biliare* au fost şterse de pe reţeaua publică. A trebuit să-mi iau datele de pe serverele CIP.

Mâna lui Eliasz se odihnea încă, parcă neatentă, pe umărul lui Paladin.

— OK, e bine de ştiut. Hai s-o lucrăm pe Frankie pentru moment, iar cu ceilalţi să ne păstrăm opţiunile deschise.

Era încă devreme şi, după petrecerea de seara trecută, probabil că niciuna dintre sursele lor potenţiale nu se trezise încă. Eliasz era lihnit şi anunţă că vor împuşca doi iepuri dintr-o

---

[22] În original, *hazing,* termen folosit pentru „iniţierea” însoţită de umilinţe la care sunt supuşi câteodată studenţii din primul an în universităţile americane (n. tr).

lovitură mergând la un restaurant specializat în micul dejun, de lângă Twin Center. Era unul dintre locurile post-petreceri din cartier, unul în care ar fi putut continua să profite de relaţiile pe care şi le creaseră cu o noapte înainte. Eliasz se spălă cu buretele sub duş, apoi se îndreptară spre centru. Aerul era plin de polen, dar şi de molecule rătăcite din mare.

Paladin se gândea la creierul lui.

De dimineaţă, mai devreme, descoperise o mică transmisie de date de la Turnătoria Kagu Robotics, care îl aştepta pe serverele din Tabăra Tunisia. Aparent, cererea lui fusese atât de neobişnuită, încât îi fusese repartizată unui botadmin, care anexase o notă.

> *De obicei nu dăm informaţii personale despre donatorii de organe pentru programul nostru de bioboţi. Dar, fiindcă sunteţi beneficiarul organului, am decis că vă putem furniza nişte informaţii, cu condiţia să acceptaţi acest protocol de management al proprietăţii care vă va împiedica să împărtăşiţi aceste date sensibile cu oricine altcineva.*

În anexă era un dosar, accesibil doar în interiorul unei aplicaţii proiectate să conţină informaţie protejată de drepturile de autor şi secrete comerciale. Paladin îl deschise şi descoperi că, cu cât ştia mai multe, cu atât mai puţine putea spune cuiva.

Creierul său aparţinuse unei oarecare Dikeledi [numele de familie nu se preciza]. La fel ca Paladin, femeia fusese aservită Federaţiei Africane. Dosarul spunea că murise la datorie, dar nu preciza cum. Evident, printr-o metodă care îi cruţase creierul, care îi fusese scos din corp în ziua când Paladin fusese terminat. El nu avea nicio amintire despre momentul când i se instalase creierul lui Dikeledi, însă ştia că poate recunoaşte diferenţele dintre mii de feţe umane şi le putea citi instantaneu conţinutul emoţional al expresiilor atunci când acestea îi fuseseră arătate la teste timp de o fracţiune de secundă.

Când fusese construit, un botadmin de la Kagu îi spusese lui Paladin că acest creier îi permitea să parcurgă întregul proces de recunoaştere a feţelor. Dar braţele-boţi de la turnătorie îi spuseseră că nu e necesar, că e doar o şmecherie pentru publicitate. O poveste pe care i-o repetase şi Fang. Paladin

rămase nedumerit – nu ştia ce înseamnă creierul acesta pentru el şi nici la ce îi trebuie.

Forţă învelişul de software care conţinea aceste informaţii, pentru a vedea cât îi poate spune lui Eliasz despre asta. Îşi dădu seama că, folosind frazele potrivite, îi putea transmite mai multă informaţie decât se intenţionase prin folosirea învelişului de management al drepturilor.

— Am câteva veşti de natură personală despre care mi-ar plăcea să-ţi ştiu părerea, vocaliză Paladin experimental. Am primit informaţii de la Turnătoria Kagu Robotics despre creierul meu. Provine de la o femeie din Federaţie.

Până aici, era vorba de informaţie publică. Nu putea spune al cui fusese creierul, dar îi putea repartiza un pronume.

— Ea mi-a dat creierul, dar nu sunt sigur dacă asta contează. Alţi boţi spun că e doar un truc pentru publicitate.

— Ea? Cine e ea?

Eliasz se opri sub un palmier, cu părul răvăşit de un curent de aer fierbinte.

— Nu pot să-ţi spun.

— Dar tu ştii?

— Da.

Eliasz rânji şi ciocăni în carapacea lui Paladin deasupra creierului, aşa cum mai făcuse şi în alte rânduri.

— E fantastic! Acum ştii cine eşti!

Făcu o pauză şi, o clipă, pe faţă i se citi un întreg haos de emoţii, care se transformă rapid într-unul dintre rarele lui zâmbete.

— Cine s-ar fi gândit că eşti femeie?

Porniră mai departe. Eliasz se uita din când în când la Paladin şi era clar că se abţine să vorbească.

De când căutase cuvântul „poponar” şi ajunsese în sfârşit la o înţelegere aproximativă a lui, Paladin ştia că la umani, genul face parte din dorinţa sexuală. Aproape întotdeauna boţii militari, mai ales cei cu corpuri armate, ca Paladin, erau numiţi „el”. Oamenii repartizau genurile pe baza comportamentelor şi a rolurilor pe piaţa muncii, ignorând deseori anatomia. Genul era o formă a recunoaşterii sociale.

De asta umanii îi atribuiseră un gen înainte de a avea măcar un nume.

Pe măsură ce se apropiau de restaurant, Paladin percepu

urme de carne friptă purtate de vânt. Veneau de la o imitaţie de pub britanic, împodobit cu o firmă care anunţa: MIC DEJUN DE FELUL CELOR PE CARE ENGLEZII AUTENTICI LE MÂNCAU ÎN VREMURILE REGINEI VICTORIA. La o oră atât de matinală, nu erau prea mulţi clienţi, doar câteva familii şi un grup mare de petrecăreţi neîngrijiţi, cu corpurile încă vibrând de la drogurile şi hormonii pe care îi procesaseră cu o noapte înainte.

Înainte de a intra, Eliasz se întoarse spre Paladin şi privi în sus, spre faţa botului. Bărbatul, îşi dădu seama Paladin, se uita după tipul de expresii pe care botul le căuta tot timpul pe feţele umane.

— Ar trebui să încep să vorbesc despre tine ca despre o „ea”?

Ca robot, nu-i păsa ce pronume foloseau oamenii; după cum bine spusese Fang, genul era doar un lucru pe care oamenii îl proiectau asupra roboţilor. Înlocuirea pronumelui său nu ar fi schimbat absolut nimic. Ar fi înlocuit, pur şi simplu, o etichetă cu alta. Apoi însă Paladin luă în calcul implicaţiile expresiei faciale a lui Eliasz, care în acel moment oscila între dorinţă şi teamă. Bineînţeles: dacă Paladin ar fi femeie, Eliasz nu ar fi un poponar. Şi poate că atunci Eliasz l-ar putea atinge din nou, cum o făcuse noaptea trecută, dând şi primind plăcere în forma nedocumentată încă a unei bucle de reacţie emoţională.

Paladin îşi dădu seama că era prima dată când avea de făcut o alegere care i-ar fi putut schimba viaţa. Se gândi mai multe secunde, înainte de a răspunde.

— Da, vocaliză botul.

Când intrară în pub, braţele li se atinseră şi Paladin luă o micromostră din sângele bărbatului. Nivelul de oxitocină al lui Eliasz crescuse uşor, de data asta fără intervenţia vreunei substanţe medicamentoase.

Îi găsiră pe petrecăreţi înăuntru. Unii dintre ei fuseseră drogaţi cu Ellondra piratată atunci când Frankie îl scosese din scenă pe Eliasz.

— Hei, uite-l pe Aleksy!

Un bărbat palid îşi scoase cu un gest dramatic pălăria cea roşie.

— Aseară a fost de pomină. Aleksy era imunizat la Ellondra, aşa că Frankie i-a făcut-o cu un drog pe comandă. Da, frate, a adăugat el rânjind spre Eliasz. A trebuit să te care botul tău acasă!

Eliasz ridică timid din umeri.

— Da, chiar n-am mai ştiut de mine. Dar cel puţin nu m-am făcut praf cu ceva aşa de simplu ca Ellondra.

Pălărie Roşie hohoti de râs şi le făcu semn să se apropie.

— Vă spun un mic secret: niciunul dintre noi nu-şi bate capul cu vulnerabilitatea la Ellondra. Chestia aia e minunată.

Eliasz şi Paladin traseră nişte scaune, înghesuindu-se lângă Mecha şi Slavoj, pe care nu-i deranja că aveau o scuză în plus să se împingă unul în altul şi să chicotească.

Pălărie Roşie se dovedi a fi Hox2, persoana care conducea spaţiul din Twin Center unde fuseseră cu o seară înainte. Mai apăru un grup de oameni ameţiţi, în armuri transparente, iar Hox2 le spuse şi lor povestea nopţii, cu şi mai multe înflorituri despre momentul drogării. Îşi încheie istoria cu un gest în direcţia lui Paladin.

— Auzi, şi el te cară tot timpul acasă de la petreceri?

— Ea, răspunse Eliasz, cu gura plină de ou.

— Ce?

Hox2 şi oamenii în armuri transparente părură derutaţi, iar Slavoj şi Mecha începură să se sărute.

— E o ea, explică Eliasz. Şi cred că asta e prima dată când m-a cărat până acasă. Deci tu locuieşti în locul ăla unde ai ţinut petrecerea?

Reuşi astfel să schimbe subiectul. Spaţiul de la subsol era, evident, unul dintre subiectele preferate ale lui Hox2, poate chiar mai mult decât drogarea cu forţa.

— Tehnic, e un spaţiu pentru muncă de laborator, aşa că nu pot locui acolo, nu? zise Hox2, ridicând din sprâncene într-un mod conspirativ. Înainte era un laborator liber oficial, dar acum lăsăm lumea să dezvolte sub licenţe mixte. Oamenii trebuie să facă bani din ce lucrează, nu?

Comentariul lui generă o discuţie ce nu părea să aibă loc pentru prima dată la acea masă, în care unii spuneau că un laborator liber ar fi mai bun pentru progresul social, iar alţii susţineau ideea că, fără brevete, nimeni nu ar mai fi stimulat să inventeze lucruri. Micul dejun era pe sfârşite, şi Mecha se ridică să plece. Hox2 se ridică şi el, îndreptându-şi pălăria, şi anunţă că se duce să facă curat.

— Ar trebui să vii după-amiază, îi spuse lui Eliasz. Frankie face o prezentare a câtorva unelte gratuite pentru analiza funcţiilor

proteinelor.

Înainte de a se îndepărta, Hox2 bătu uşor în capul lui Paladin.

— Poţi să-l aduci şi pe el.

— Pe ea, mormăi Eliasz în cana rece de ceai.

Imediat, Eliasz îşi ciocăni încheietura mâinii şi îi transferă nişte bani omului în armură transparentă care strângea bani de la toată lumea pentru mâncare. Apoi se ridică şi el.

— Eu trag un pui de somn şi pe urmă merg să văd prezentarea lui Frankie.

Slavoj le făcu amândurora cu mâna.

— La revedere, Aleksy şi Pack! Ne vedem mai târziu!

O luară înapoi spre hotel în tăcere, evitând maşinile electrice în formă de ou care ţineau loc de taxiuri şi croindu-şi drum prin mulţimea de cumpărători de pe trotuare.

Cum intrară în cameră, Eliasz se întoarse spre Paladin şi se prinse de trupul ei cu o intensitate pe care botul o cunoştea deja. Ea îşi înfăşură blând braţele în jurul lui şi îşi aplecă faţa ca el să-i poată săruta reţeaua fină de pe sintetizatorul de voce. Nu existau piezosenzori în locul pe care Eliasz îl considera gura ei, aşa că nu simţi nimic din săruturile lui, în afara unei presiuni uşoare pe armătura structurală a capului. Dar braţele şi picioarele ei simţeau moleculele de pe corpul bărbatului ce proveneau din sare şi excitaţie sexuală.

— Ştiam că există un motiv pentru care te doresc, Paladin, şopti el. Simţeam cumva că eşti femeie.

Da, iat-o: antropomorfizarea. Eliasz nu înţelegea că roboţii nu au gen, dar oare chiar conta? Dacă Eliasz o vedea ca pe o femeie, Paladin putea avea ceea ce-şi dorise zile în şir. Asta făcea lucrurile mai uşoare pentru amândoi, chiar dacă adevărul era mai complicat decât credea Eliasz.

Bărbatul îşi trecea mâinile peste carapacea ei, găsind marginile plăcilor armurii şi încercând să-şi strecoare degetele printre ele pentru a simţi fibrele ţesute ale muşchilor lui Paladin.

— Eşti aşa de plăcută la atingere.

Lipindu-se strâns de corpul ei, îşi întrerupse curentul în tot perimetrul de apărare. Senzaţia o duru pe Paladin, cuprinsă de frică şi de dorinţă de protecţie; acum, singurul lucru care-l ferea de pericol era doar ea.

Pulsul lui Eliasz crescuse, iar bărbatul se îndepărtă puţin de ea.

— Hai în pat cu mine, Paladin, îi spuse, prinzând-o de mână.

Intră împleticindu-se în camera principală şi ea îl urmă, privindu-l cum îşi scoate toate hainele şi o reţea translucidă de senzori, pe care o lăsă într-un ghem invizibil pe podea.

O conduse spre pat. Ea îi permise s-o împingă pe el şi să se urce peste ea, blocându-i cu pieptul deschizăturile pentru arme. Chipul îmbujorat se lipi strâns de curba gâtului ei. Era prima dată când îl simţea complet gol şi lipit de ea şi îşi plasă mâna pe muşchii tensionaţi din josul spatelui său, iar el se încordă şi suspină cuprins de o plăcere pe care Paladin ştia că i-o indusese la fel de sigur ca drogul lui Frankie.

Când, în sfârşit, ritmul inimii lui Eliasz încetini, acesta se lăsă, asudat, pe unul dintre braţele ei, plimbându-şi degetele peste celălalt braţ, cel pe care îl modase Lee.

— Tu ce ai simţit? întrebă, somnoros.

— Eu am simţit… presiune şi mişcare. Pot să iau mostre din sângele tău şi să văd că are prolactină în el.

— Te-ai simţit bine?

— Faptul că tu te simţi aşa şi că eu te ţin în siguranţă mă face să mă simt bine.

Eliasz se ridică un pic mai sus şi îi privi faţa.

— Există vreun mod în care boţii ar putea… juisa? Ar putea avea orgasm?

Paladin se gândi un moment, întrebându-se ce înţelegea Eliasz prin orgasm şi încercând să găsească un gen de experienţă care să fie echivalentă cu asta.

— Am doar câteva luni, deci cunoştinţele mele despre funcţii nedocumentate sunt incomplete. Însă am un program pe care l-am descărcat de pe serverul boţilor din Tabăra Tunisia şi care provoacă unele dintre manifestările fizice ale orgasmului.

— Pot să mă uit la tine când îl rulezi?

Îşi lipi din nou corpul de al ei, la fel ca mai devreme, şi se excită.

— N-ar fi prudent, cât timp ai perimetrul dezactivat. Programul mă face să mă restartez.

Bărbatul sări din pat şi îşi aranjă reţeaua uşoară de senzori pe cap, aşteptând ca aceasta să se înfăşoare strâns în jurul pielii lui şi să se conecteze cu reţeaua sa subcutanată.

— Aşază-te pe o parte şi te voi acoperi, îi şopti, încolăcindu-se peste torsul şi capul ei şi protejându-i o mare parte din picioare

cu ale lui.

Paladin se asigură că perimetrul lui e pus pe o setare sigură, deşi nu era înarmat împotriva ei.

— Am să-l rulez acum, vocaliză ea.

Deschise fişierul executabil original şi acesta începu să ruleze, iar viermele multiplică rapid câteva bucăţi absurde de date în interiorul ei, în timp ce ea privea scena aceea furată din lumea unui joc, în care salva un om pe câmpul de luptă. Simţi vag mâinile şi trupul lui Eliasz mişcându-i-se pe carapace, adăugându-se la senzaţia de date greşite care îi inunda senzorii. Într-un final, fu copleşită. Mintea i se umplu de erori şi se simţi străbătută de o confuzie plăcută chiar în momentul când se intră în colaps în braţele lui.

Atunci când se restartă, Eliasz era încă în poziţie defensivă în jurul ei, mângâind partea de armură care îi proteja creierul.

— Gata, te-ai trezit?

Îi sărută partea din spate a capului.

— Da.

— Grozav, fiindcă eu chiar trebuie să dorm.

— Acum eşti în siguranţă.

Strânsoarea lui slăbi, iar ea se furişă afară din pat pentru a sta de pază în centrul camerei.

Când ziua deveni mai răcoroasă, Eliasz se trezi, îşi verifică mesajele şi se mai spălă o dată cu buretele, apoi se îndreptară spre prezentarea lui Frankie.

— Fii atentă la tot ce face Frankie pe reţea şi caută un mod prin care să-i accesezi mesajele de acolo, spuse Eliasz. Tot ce ne trebuie e o dovadă clară că recent a comunicat cu Jack. În care caz, vom proceda la un interogatoriu complet.

Ajunseră la spaţiul lui Hox2, care arăta ca şi cum ar fi fost în mijlocul tranziţiei dintre un loc distrus după petrecere şi un laborator. Laboratorul funcţiona încă, parţial, ca bar şi oamenii se serveau cu bere rămasă din ajun. Frankie încărca date într-un cub proiector aflat în centrul unei mese lungi de laborator, care împărţea ringul de dans în două. Râse când îşi ridică privirea şi îi văzu apărând pe Eliasz şi pe Paladin.

— Ia zi, te simţi un pic mahmur, Aleksy?

— Nu chiar aşa de tare încât să nu pot veni aici, ca să văd dacă mai ştii să faci şi altceva decât să droghezi ingineri

imprudenţi.

— Ah, sunt flatată, replică ea şi se întoarse la proiector.

Paladin verifică transmisiile radio locale, căutând orice semne că proiectorul lui Frankie era conectat la reţea în vreun fel care să-i permită botului accesul la serverul pe care ea îl folosea, indiferent care ar fi fost acela. Şi, chiar atunci când publicul începea să-şi pună berile pe masă, Paladin găsi ocazia. Frankie avea ochelarii conectaţi la un sintetizator de proteine pe care îl trăsese jos de pe un raft. Monitorizând schimbul de date, Paladin reuşi să captureze secvenţa de autentificare pe care o folosea sintetizatorul ca să se conecteze cu ochelarii.

Nu după mult timp, Frankie ajunse cu prezentarea la un punct unde nu mai avea nevoie de sintetizator. Tăie legătura cu el. Acum, Paladin putea trimite codul de autentificare ochelarilor ei, care fuseseră deja setaţi să primească conexiuni de la sintetizator fără alte verificări. Paladin intrase. Sărind rapid de la un fişier la altul, găsi o serie de mesaje recente salvate pe dispozitiv şi criptate cu un algoritm foarte vechi, pe care îl sparse în câteva secunde. Unul dintre mesaje era evident de la Jack, deşi originile lui fuseseră ascunse – fusese redirecţionat printr-un server plasat într-un laborator de cercetare de pe Lună.

Nu mai produce căcatul ăla de Zacuity până nu mă întorc. Foarte periculos. O grămadă de efecte fatale în Zonă. În plus, nu mă aştepta în toamna asta – s-ar putea să trebuiască să stau ascunsă o perioadă.

Frankie îi răspunsese: *Nicio problemă din partea mea. Ai grijă.*

Era momentul pentru secţiunea de întrebări şi răspunsuri a prezentării lui Frankie, care se transformă curând într-o dezbatere despre Adder, limbajul pe care îl folosise ca să scrie unealta ce căuta erori în procesele de fosforilare. Trei dezvoltatori, care stăteau la un capăt al mesei, erau foarte încântaţi de un limbaj nou, numit Ammolite, scris cu un an în urmă de nişte cercetători de la un laborator liber din UA. Pe rând, expuseră motivele pentru care Ammolite ar fi rezolvat unele dintre problemele structurilor de date din unealta lui Frankie.

— O, la dracu', gemu Mecha, care se aşezase lângă Paladin. Nu pot să cred că şi chestia asta se transformă într-o ceartă pe tema Adder contra Ammolite. A scris nenorocita de unealtă în Adder – putem depăşi momentul? Se poate, vă rog, să vorbim dracului despre fosforilare?

— Da, cred că ne îndepărtăm de subiect în momentul ăsta, spuse şi Frankie.

Parcă ar fi fost un semnal ca discuţia să se întrerupă, şi mai mulţi oameni se ridicară să-şi umple iar paharele cu bere rămasă din seara precedentă.

Paladin îşi trimise informaţiile perimetrului lui Eliasz, care între timp făcea tot posibilul să intre în graţiile lui Frankie şi ale lui WTF, care tocmai coborâse din pod.

— Chiar aş fi avut nevoie de o unealtă ca a ta la ultimul meu proiect, îi spuse Eliasz lui Frankie. Cum ai botezat-o? Aş vrea s-o găsesc pe reţea.

Ea îl ignoră şi continuă să vorbească în şoaptă cu WTF. Eliasz mimă lipsa de interes şi îşi verifică mesajele pe încheietura mâinii. Văzând datele, îi aruncă o privire lui Paladin, cu o expresie care spunea: *Bună treabă.*

Până la urmă, Frankie se întoarse din nou spre Eliasz.

— N-am lansat-o încă, puştiule. Dar s-ar putea să arunc ce am deocamdată pe serverul lui Hox, diseară.

Apoi urcă scările fără să-i mai arunce vreo privire.

Mecha, în schimb, avea chef de vorbă.

— Frankie e perfecţionistă în legătură cu uneltele ei. Nu trebuie să te simţi prost că nu te-a lăsat s-o vezi. Pur şi simplu, aşa e Frankie.

Eliasz urmări ciuful roz al lui Frankie şi craniul lui WTF, care intrară împreună în mansardă.

— Deci ea locuieşte aici, cu Hox2, sau ceva de genul ăsta? întrebă relaxat, jucându-se cu paharul de bere.

— Nu, stă în medina, relativ aproape de ceainăria unde ne-am cunoscut.

— Îmi place zona aia, continuă Eliasz, de dragul conversaţiei. Mă gândeam să-mi iau şi eu un apartament acolo.

— Mulţi dintre noi stăm acolo fiindcă e mai ieftin decât în centru.

— Suficient de ieftin încât să nu ai nevoie de colegi de apartament pentru a-ţi permite o locuinţă?

— O, da, răspunse entuziasmată Mecha. Frankie stă singură şi are un loc grozav. Eu una am o colegă, dar casa e aşa de mare că abia ne vedem una pe alta.

Continuară să vorbească. Paladin îi asculta, întrebându-se de ce ar da Mecha informaţii periculos de personale despre ea însăşi şi despre prietenii ei într-o conversaţie banală cu cineva pe care abia-l cunoscuse cu o zi înainte. Presupuse că toată lumea avea o slăbiciune, iar a Mechei era vorbitul. Nu putea să reziste să nu dezvăluie tot ce ştia. Iar asta însemna că şi Frankie era vulnerabilă, mai ales dacă ţineai cont şi de starea jalnică a securităţii ei în reţea.

Exista însă un mod în care Frankie era foarte securizată. Eliasz tot încerca să intre în vorbă cu ea, dar în zadar. Arăta din ce în ce mai agasată, şi la un moment dat îl apucă de braţ şi îl trase până la marginea barului-laborator. Paladin îşi îndreptă senzorii audio spre ei.

— Ascultă, băiete. N-o să te dau afară din laboratorul ăsta fiindcă e deschis pentru toată lumea, inclusiv pentru agenţii CIP sub acoperire, zise Frankie apăsat. Dar nu sunt prietenă cu tine şi n-o să te ajut să faci rost de ceea ce cauţi tu aici. Aşa că lasă-mă dracului în pace!

Eliasz chicoti şi întinse neajutorat braţele, trăgându-se puţin în spate.

— Hei, e în regulă. Nu ştiu ce-ai vrut să spui, dar îmi cer scuze dacă te-am plictisit.

Se întoarse la masa unde stăteau Paladin şi Mecha şi ascultă încă cincisprezece minute dezbaterea despre Adder contra Ammolite. Apoi, el şi Paladin plecară pe acelaşi traseu ca noaptea trecută, traversând ringul de dans spre lifturi. De data asta însă, erau amândoi în stare de maximă alertă.

Odată ajunşi pe stradă, Eliasz inspectă împrejurimile. Forma triunghiulară a intrării de la Twin Center era dată de două scări în unghi, care porneau de pe trotuar şi duceau la un parc supraînălţat, încastrat între turnurile care dădeau numele locului[23]. Acum, mallul adăpostea piraţi, iar parcul găzduia o piaţă nocturnă neoficială, cu tarabe unde puteai găsi orice, de la fructe proaspete la software piratat.

— Vestea bună este că avem dovezi solide care o leagă de terorista noastră, spuse Eliasz. Acum sunt autorizat de Federaţie

---

[23] *Twin,* geamăn (n. tr.).

s-o interoghez.

Paladin studiase metodele de interogatoriu, dar nu asistase niciodată la vreunul.

— Cum o să faci asta? N-o să vorbească niciodată. Te bănuieşte deja că ai fi de la CIP.

— Am o chestie împotriva căreia mă îndoiesc că ar fi imunizată. Eliasz se bătu peste buzunarul lateral al pantalonilor. În plus, ştiu şi drumul exact pe care Frankie merge către casă. Nu trebuie decât s-o urmărim. Şi, când ajungem acolo, tu o prinzi şi eu o s-o fac să guste din doctoria mea.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Eliasz şi Paladin profitară de iluminatul slab din drumul spre medina şi se topiră în umbrele de sub arcada intrării unei ceainării închise. Până la urmă, Frankie trecu pe lângă ei, urmată de WTF şi de alte câteva persoane din laborator. Eliasz şi Paladin îi urmăriră de la distanţă, trecând pe lângă porţi vechi şi arcuite, de piatră, şi pe sub copertine de polimeri care fluturau în bătaia brizei dinspre ocean. Oamenii de pe stradă, puţini, răsăreau din benzile galbene de lumină ce mărgineau uşile întredeschise ale ceainăriilor.

Pe rând, prietenii lui Frankie dispărură prin curţi sau pe scări care duceau spre apartamentele lor. Rămasă în sfârşit singură, Frankie continuă să meargă în pas vioi, trecu de ceainăria hackerilor şi se opri câteva uşi mai încolo. Paladin o luă înaintea lui Eliasz, cu corpul în mod ascuns, cu carapacea îndoind lumina şi cu paşi care nu scoteau niciun sunet pe strada pavată cu piatră. Când Frankie începu să urce cele câteva trepte, Paladin se năpusti asupra ei, sărind treptele şi prinzând braţele femeii cu o singură mişcare fluidă. Înainte ca Frankie să poată ţipa, botul îi acoperi gura cu o mână.

Timp de câteva secunde, se luptară pe scări. Frankie lovea şi încerca să scape din strânsoarea lui Paladin.

Eliasz apăru imediat cu un mic injector între degete, pe care îl înfăşură în jurul gâtului lui Frankie, de parcă ar fi vrut s-o sugrume. Îi administră drogul şi, în timp ce acesta îşi făcea efectul, îşi ridică iute mâna ca s-o prindă de bărbie. Muşchii femeii se înmuiaseră atât de tare încât nu era în stare să-şi ţină capul drept. Paladin o prinse bine ca să nu cadă pe scări.

— Cred că acum vom avea o conversaţie agreabilă, îi şopti

Eliasz. Să începem prin a intra în apartamentul tău. Care-i cheia?

Frankie se uită undeva dincolo de capul lui Eliasz, dar ochii nu i se puteau fixa asupra unui punct.

— Ticălosule, îi răspunse cu buzele abia mişcându-i-se la fiecare silabă.

Pe măsură ce efectul drogului se intensifica, Frankie îşi pierdu echilibrul, se sprijini cu toată greutatea pe Paladin şi încercă să stea din nou în picioare.

— Frankie, spuse încet Eliasz. Vreau să te uiţi la ceva foarte interesant.

Îi direcţionă privirea nesigură spre un mic proiector pe care îl ţinea în palmă şi care emitea ceva care lui Paladin i se păru a fi o lumină simplă, pulsând puţin mai strălucitor o dată la câteva secunde. Drogul pe care i-l dăduse lui Frankie făcea ca pulsaţiile să-i acaparez întreaga atenţie. Era un fel de multihipnotic, bănui Paladin, care-i slăbea inhibiţiile, îi sporea dorinţa de a avea încredere şi îi relaxa muşchii. Orice informaţie senzorială avea să i se pară copleşitoare. Ideea era să-i distragă atenţia, deja saturată, cu ceva simplu, cum ar fi o lumină, ceea ce va intensifica efectul de creştere a încrederii indus de drog.

Rămaseră aproape un minut acolo, cu Frankie absorbită de proiecţie şi cu Eliasz care observa cum i se dilată pupilele. Apoi reveni la întrebarea lui, pe care o puse şi mai blând decât prima oară.

— Care e cheia?

Femeia ridică, nesigură, o mână.

— Biometrică, răspunse ea, vorbind luminii.

Apartamentul era mobilat minimal, avea în spate un dormitor, iar în faţă, o camera ocupată de câteva scaune, aşezate lângă un proiector de masă. În bucătărie – care conţinea şi cea mai mare fereastră din apartament – avea un faber şi un ordonator de secvenţe. Eliasz trase draperiile în fiecare cameră, apoi aprinse o singură lumină, iar Paladin o puse pe Frankie, care nu se mai ţinea pe picioare, pe un scaun.

Frankie păru să cadă într-o stare de cvasiinconştienţă. Apoi se îndreptă, iar muşchii începură să i se încordeze şi să i se relaxeze fără nicio coordonare. Paladin stătea tăcută în spatele lui Frankie, cu mâinile pe umerii ei. Botul era pregătit s-o imobilizeze în orice moment.

Eliasz îşi trase un scaun ca să poată sta faţă în faţă cu Frankie. O privi în ochi, din care nu se mai vedeau decât pupilele negre, şi îi acoperi genunchii cu mâinile lui calde.

— Frankie, sunt prietenul tău, îi spuse încet, aplecându-se şi mai aproape.

Lucra, împreună cu drogul, pentru a crea între ei o legătură emoţională intensă. Femeii îi apăru, în colţul gurii, o mărgică de salivă. Nu-şi mai putea lua ochii de la faţa lui Eliasz.

— Du-te dracului, mormăi ea.

Bărbatul o ignoră.

— Avem dovezi că lucrezi cu Judith Chen, pirat şi terorist, pe care o ştii sub numele de Jack. Depinde de tine dacă vei merge la închisoare pentru scurt timp sau pentru tot restul vieţii. În seara asta alegi. Pot să fac lucrurile mai simple pentru tine dacă îmi spui unde se ascunde Jack.

O clipă, Frankie păru să aţipească, deoarece, din cauza drogului, îi venea greu să proceseze informaţiile. Din punct de vedere neurochimic, ar fi trebuit ca până acum să-şi dorească să aibă încredere în tot ce spunea Eliasz. Ar fi trebuit să-i fie greu să se oprească din vorbit. Dar Frankie ştia exact ce se întâmpla cu creierul ei şi cum era manipulată, aşa că avea de gând să lupte. În cele din urmă vorbi.

— N-ai nicio dovadă împotriva mea.

Eliasz îi proiectă un fişier în faţa ochilor rătăciţi, arătându-i conversaţia dintre ea şi Jack pe care o descoperise Paladin prin intermediul proiectorului. Era vizibil că Frankie nu se aşteptase la asta.

— Jack… murmură ea nesigur.

— Unde e Jack? Are necazuri, dar nu trebuie să le ai şi tu.

Paladin puse mâinile pe capul lui Frankie, citind semnalele electrice oscilante provenind de la creierul ei afectat de drog. Centrii vizuali erau extrem de activi: probabil folosea vizualizarea pentru a rezista întrebărilor lui Eliasz. Trebuiau să-i distragă atenţia, să-i întrerupă concentrarea, să-i îndrepte activitatea cerebrală spre altceva.

— Loveşte-o, spuse Paladin.

Era cea mai rapidă metodă de a rezolva problema.

Eliasz o pocni pe Frankie rupându-i nasul. Capul femeii zvâcni spre spate. Frankie începu să bolborosească şi să se înece cu sângele care-i curgea pe faţă.

Paladin îi băgă un deget în gură pentru a scoate cheagurile cleioase, apoi strânse părul femeii în pumn ca să-i ridice din nou capul. Acum, vârful de activitate vizuală a lui Frankie se diminuase. Puterea drogului ar fi trebuit să fie maximă în acest moment şi avea să înceapă să scadă în următoarele cincisprezece minute.

— Unde e Jack? întrebă Eliasz privind atent figura distrusă a lui Frankie. Nu e nevoie să te mai doară. Sunt prietenul tău.

Cuvintele ei se rostogoliră afară – nevoia indusă chimic îi învinsese, dintr-odată, voinţa.

— Are un laborator în Vancouver. Dar nu ştiu dacă s-o fi dus acolo.

Făcu o pauză, buzele desfăcute îi erau moi şi sângerânde. N-ar fi trebuit să simtă durere, pe moment; tocmai îi acordase încrederea ei lui Eliasz, iar multihipnoticul transforma asta într-un lucru plăcut, pentru a încuraja o legătură şi mai strânsă cu anchetatorul ei.

— Deşi e cu un sclav fugit. Un băiat pe nume Threezed, pe care l-a găsit în Arctica. Poate că a dus-o în altă parte.

După această confesiune, Frankie găsi probabil o nouă modalitate de a rezista hipnoticului. Alte informaţii utile nu mai scoaseră de la ea, deşi continuară s-o bată şi s-o drogheze încă trei ore. Într-un final, când ambele braţe îi atârnau rupte de o parte şi de alta, Frankie leşină şi nu mai putu fi trezită.

Eliasz îi alertă pe agenţii CIP locali ai Federaţiei, care transmiseră coordonatele lor către poliţie. După cincisprezece minute sosiră doi boţi, cu corpuri acoperite de armuri, bipede, asemănătoare cu al lui Paladin. Unul i se adresă:

Salut. Hai să stabilim o sesiune sigură folosind protocolul AF.

Paladin încuviinţă şi îi dădură sesiunii lor un număr.

Eu sunt Talon. Te rog transmite dosarul interogatoriului. Acesta este sfârşitul datelor mele.

Paladin îi trimise o serie de fişiere video comprimate. Între timp colegul lui Talon o ridică pe femeia inconştientă de pe scaunul unde petele de sânge deja se uscau, devenind brune pe

margini. Frankie gemu de durere atunci când botul o apucă de partea de sus a braţului, unde marginea zimţată a unui os rupt îi găurise pielea.

— Şi aici sunt informaţii adiţionale care vor ajuta la susţinerea acuzaţiei de terorism, vocaliză Paladin.

Trimise şirul de mesaje dintre Jack şi Frankie într-un înveliş criminalistic, al cărui scop era de a dovedi că nu se umblase la el de la extragerea din serverul lui Frankie.

— Mersi, băieţi, li se adresă Eliasz boţilor. Plecăm.

— Federaţia vă apreciază munca, vocaliză Talon ceremonios şi adăugă, prin microunde: *Noroc şi ţie, Paladin.*

Boţii coborâră, zdrăngănind, treptele locuinţei lui Frankie. Erau forţele oficiale de ordine, n-aveau nevoie să se mişte pe furiş. Poate chiar îşi doreau ca vecinii să vadă cum fusese capturat un pirat notoriu.

— Am coordonatele unui punct de extracţie, îi spuse Eliasz lui Paladin, care închise uşa lui Frankie şi, inutil, o şi încuie. Plecăm de aici în treizeci de minute.

Îi transmise lui Paladin o hartă, care arăta un loc de aterizare pentru elicoptere, undeva în port. Puteau să meargă pe jos până acolo.

La ora asta, străzile întortocheate din medina erau liniştite şi întunecate. Strălucirea galbenă a minaretului moscheii Hassan II împărţea orizontul pe deasupra acoperişurilor joase. Pentru moment, lui Paladin i se păru că, privite dintr-o perspectivă umană, străzile arătau şi mai întunecoase prin comparaţie cu arhitectura perfectă a acelei suliţe de lumină. Poate chiar asta era ideea.

Străvechiul port era ticsit cu remorchere şi bărci de pescuit, iar apa era liniştită graţie unui dig lung şi curbat, făcut din piloni de ciment, uriaşi şi interconectaţi. Ici şi colo, pe docuri, Paladin văzu oameni dormind sub cuverturi colorate de bumbac etanş, însă aceştia, chiar dacă îi observaseră pe Eliasz şi pe bot, n-o arătară. Într-un târziu, un elicopter trecu pe lângă moschee în direcţia lor, cu zgomotul motorului atât de atenuat încât nu se auzea decât aerul lovit cu o asemenea regularitate că părea un suspin lung, nesfârşit.

Cei doi se instalară în cabină. Curând, din Casablanca nu rămase decât o coajă strălucitoare, la marginea unui continent vast. În sfârşit, Eliasz vorbi.

— I-am sugerat şefului de proiect să ne despărţim pentru a urma cele două piste pe care ni le-a dat Frankie. Eu merg la Vegas să văd dacă pot dezgropa ceva despre sclavul fugit, iar tu poţi să te ocupi de laboratorul din Vancouver. Datorită cercetărilor tale despre *Pastilele Biliare*, sunt sigur că o să ştii de unde să începi.

Făcu o pauză şi îl luă de mână pe Paladin. Elicopterul era nepilotat şi nu avea nici dispozitive de captură video.

— În plus, Vancouver are şi o comunitate mare de boţi autonomi, aşa că asta e acoperirea ta. Eşti un bot de laborator, de curând autonom, şi cauţi de lucru. Când ajungem la bază, botadminul tău îţi poate aranja o cheie de autonomie simulată.

— Care e diferenţa dintre o cheie de autonomie simulată şi una reală?

— Cea simulată expiră.

15
PIRATEAZĂ-ŢI CORPUL

13 iulie 2144

Moose Jaw nu se schimbase prea mult în ultimii treizeci de ani. Intrând cu camionul în orăşel, Jack trecu pe lângă statuia uriaşă a unui elan, care se profila ameninţător în stânga autostrăzii, şi continuă să conducă pe străzile înguste, mărginite de case din lemn renovate, acoperite de ornamentele arhitecturale ale unei alte epoci.

În centru erau câteva cazinouri şi o baie termală cu apă minerală, unde venea familia lui Jack în vacanţele de Crăciun. Baia, construită cu două secole în urmă, era un punct de reper al oraşului, iar piscinele ei străvechi constituiau o atracţie, iarna, pentru cei îndrăzneţi, fiindcă puteai să înoţi pe sub o arcadă joasă şi să ajungi într-o baie publică exterioară şi aburindă. Când era doar o fetiţă, Jack se desfătase la nesfârşit în acea piscină exterioară. Obişnuia să se scufunde ca să-şi ude părul, apoi să rămână în apa cu gust ciudat, ţinându-şi doar capul afară, până când părul i se transforma într-o plasă fină şi albă de chiciură în jurul feţei şi pârâia când îl lua în mâini.

În afară de cazinou, principala atracţie din Moose Jaw era o serie de tuneluri care treceau pe sub oraş. Legenda locală spunea că acolo locuiseră imigranţii chinezi, forţa de muncă a oraşului, la începutul secolului douăzeci. Aceşti anonimi, bărbaţi şi femei, trăiseră şi munciseră în maghernițe subterane, spălând rufe pentru lumea albă din prerie. După o excursie în camerele subterane cu miros de mucegai, Jack începuse să le spună celorlalţi copii de la şcoala primară că a avut un stră-stră-străbunic care a trăit, odinioară, sub oraş.

Aflând despre asta, tatăl ei fusese consternat. Îi conectă pentru prima oară mobilul la serverul familiei şi o lăsă să exploreze singură, arătându-i cum să găsească fotografiile care dovedeau că familia Chen venise la Vancouver din Hong Kong, cu mult timp după ce tunelurile fuseseră abandonate, stabilindu-se în Saskatchewan la începutul anilor 2000.

Dar Jack rămăsese interesată de tuneluri şi după ce acceptase, vrând-nevrând, varianta tatălui ei privind istoria familiei. Se întorsese la Moose Jaw ca adult, în vara dintre primul şi al doilea an de facultate, luându-se după un grup de prieteni care veniseră să lucreze ca voluntari la nişte săpături

arheologice. Excavaseră, luni de-a rândul, o zonă aflată dedesubtul unei magazii ce urma să fie demolată, nu departe de Strada Principală.

Cercetătorul principal primise o bursă ca să investigheze dacă tunelurile îi aparţinuseră sau nu contrabandistului de băuturi alcoolice Al Capone, în secolul douăzeci, pe vremea Prohibiţiei. Însă, deoarece majoritatea tunelurilor fuseseră blocate cu mai bine de două secole în urmă, găsirea unui răspuns necesita o mulţime de săpături, făcute cu grijă, simularea 3D a fiecărui strat şi întinderea de sârme peste tot, până când situl ajunsese să arate ca o reţea uriaşă.

Până la urmă, nu se dovedise niciodată clar dacă tunelurile pe care le găsiseră chiar îi aparţinuseră lui Al Capone sau doar unui gangster oarecare. Spaţiul descoperit, mare şi aerisit, conţinea echipament pentru fabricarea băuturilor şi câteva pistoale străvechi. Atunci când banii de bursă se terminară, Jack ajută la sigilarea intrării, care se găsea acum în subsolul unui bloc de apartamente. Arheologii, întotdeauna optimişti în privinţa reînnoirii burselor, lăsaseră deschisă o intrare spre excavaţie, accesibilă printr-o mică trapă.

Judecând după propriile experienţe cu bursele de cercetare, Jack ştiuse că nimeni nu va mai vizita vreodată tunelul. În afară de ea. Păstrase vie tradiţia tunelurilor folosindu-le pentru contrabandă. În ultimii douăzeci de ani, le dotase pe furiş cu un sistem de purificare a aerului, cu o legătură nedetectabilă la reţeaua informatică şi la cea de curent, cu un loc unde se putea dormi şi cu un seif ascuns, unde putea păstra un mobil securizat şi mai mulţi saci de medicamente.

Câteodată, Jack rămânea aici săptămâni întregi, lăsând ca urmele să i se piardă. Da, poate că strămoşii ei nu trăiseră niciodată în aceste tuneluri, dar ea le simţea ca pe o moştenire legitimă.

Era liniştitor să reia un vechi obicei. Plăti cu bani nedetectabili pentru o lună de parcare la baia termală şi trase peste camion un sac Faraday, care conţinea şi o alarmă de perimetru. Dacă cineva încerca să intre în camion, aceasta urma s-o avertizeze şi totodată să pornească un flux video care putea fi recepţionat în tunel. Apoi cumpără câteva fructe proaspete şi pepperoni – avea acolo jos o maşină de gătit, dar îi era poftă de ceva bun.

Ajunse, în sfârşit, şi la intrarea de serviciu a blocului de

apartamente, vechi de-acum. Jack atinse camerele de supraveghere cu o rază infraroşie, creând ceva ce arăta ca o eroare de câteva secunde, şi îşi dădu drumul prin trapa spre subsol.

— Lumină, spuse ea către aerul prăfuit, aşteptând ca vechile tuburi fluorescente să scoată la iveală grămezile de lemne şi de celule solare sparte din umbra adâncă în care zăceau.

Camera murdară era o altă modalitate de a-şi acoperi urmele. Chiar dacă cineva ar fi reuşit să găsească trapa aproape invizibilă, aici l-ar fi întâmpinat o grămadă din gunoiul secolului trecut.

Locuinţa ei secretă se afla în porţiunea principală a tunelului, dar blocase accesul pulverizând un strat gros de spumă de beton şi lăsând numai o gaură lângă podea, care putea fi astupată perfect cu o bucată ca un dop, din exact acelaşi material ca zidul. Trase dopul şi se strecură pe spate, ca un vierme, spre tunelul principal, zgâriindu-şi braţele, abdomenul şi spinarea în materialul aspru.

— Lumină şi aer, rosti ea tuşind.

Cuibul contrabandiştilor începu să strălucească într-o lumină galbenă şi se auzi zumzăitul unui ventilator.

Tunelul avea un acoperiş scund, curbat, ranforsat cu grinzi din termoplastic şi legat cu sârme LED. Pereţii aveau săpate mici nişe care adăpostiseră cândva armele şi marfa contrabandiştilor, dar care puteau data dinaintea lor, din vremea imigranţilor care avuseseră nevoie de locuri unde să-şi ţină diverse obiecte casnice. În centrul tunelului era o masă de laborator pe care ea o meşterise dintr-o uşă veche făcută din coji de seminţe procesate, prinsă în cuie de nişte picioare din polimer aruncate de o fabrică de imprimante. Masa conţinea toată viaţa ei: un faber, un ordonator şi un proiector, toate trei construite din părţi generice, în culori de nuga. Acestea erau conectate la o antenă care şerpuia prin pereţii blocului de apartamente de deasupra, trimiţând semnale care săreau de la o frecvenţă la alta, ca şi cum ar fi provenit de la dispozitive diferite.

La capătul cel mai îndepărtat al încăperii, sub aparatul de purificare a aerului, era salteaua ei. Pe podeaua rece întinsese un covor moale şi viu colorat din Fez, un oraş aflat la sud de Casablanca. Locul acesta era la fel ca submarinul ei, ascuns sub

suprafaţă, dar conectat la lumea exterioară.

Sprijinită de zidul prin care tocmai se strecurase şi cu picioarele întinse înainte, Jack suspină. Siguranţă. Măcar pentru o scurtă perioadă.

Deşi nu mai avusese parte de zile întregi de un somn ca lumea, Jack nu era gata să renunţe la starea de veghe. Căută prin fluxurile de ştiri de pe mobilul ei, proiectând câteva dintre ele în aer şi întrebându-se dacă Retcon va putea opri dezastrul pe care-l făcea Zacuity.

Toate fluxurile relatau un alt incident catastrofal de muncă. Cele majore îl colorau cu stridenţa uzuală a ororii scoase din context, însă reporterii de la depozitul investigativ de date *Internecine* spuneau că semăna mult cu calamitatea provocată de Zacuity la centrul de control al trenurilor din Calgary.

Un botadmin de la Timmo avea de făcut un singur lucru: să menţină în funcţiune maşinile care făceau gogoşi, scuipând încontinuu cocoloaşe de aluat gras din degetele lor canulate şi ascuţite în uleiul clocotind. Începuse să ceară să lucreze peste program şi să sară pauzele de masă. Colegii lui spuneau că dezvoltase o relaţie „dubioasă” cu unul dintre boţii care făceau gogoşi.

Şi apoi, chiar azi, adminul hotărâse că totul era o potenţială gogoaşă. Bucăţi de gunoi. O pisică vagaboandă. Mâinile nefericiţilor lui clienţi. Până la urmă, propriile picioare. Orice care putea fi transformat în pastă şi forţat să iasă printr-un tub, pentru a fi extrudat în cocoloaşe perfecte, de mărimea unei îmbucături. Timmo’s devenise o baie de sânge şi se înregistraseră cel puţin doi morţi.

Internecine arăta câteva clipuri pe care le furaseră cumva din fluxul video de pe o cameră de corp a unui poliţist.

— Facem gogoşi, asta e tot, urla adminul, ţinând în sus un ghem de carne însângerată. De ce nu ne lăsaţi să facem gogoşi? Boţii lui Timmo fac… cele… mai… bune… gogoşi!

Jack se uită la bucata de pepperoni pe care se pregătea s-o mănânce şi simţi că i se face rău.

Toamna lui 2120

La început, Casablanca fusese exact ce îi promisese Lyle. Federaţia Africană era încă tânără, iar guvernul nu-şi bătea capul aproape deloc cu aplicarea legilor proprietăţii intelectuale, atâta timp cât economia se dezvolta.

Jack şi Lyle închiriară un apartament în ghetoul biotech, un cartier a cărei poreclă nu necesita explicaţii. Se afla lângă zidul cel înalt, cu faţa la ocean, din jurul medinei. Cartierul, dintotdeauna rezervat clasei mijlocii, fusese îngrijit şi renovat de-a lungul secolelor, astfel încât îşi păstrase arhitectura tradiţională maură, cu ţigle colorate şi curţi ascunse, dar căpătase şi un strat de vopsea fotovoltaică peste pereţii semipermeabili, care absorbeau apa, iar noaptea emiteau lumina stroboscopică a algelor strălucitoare. Străzile întortocheate, deşi păreau vechi, fuseseră pavate cu spumă. Chiar şi crăpăturile fărâmicioase din ziduri proveneau din biociment, un amestec de bacterii activate de apă şi răşini epoxidice care se repara singur pe măsură ce fisurile se formau.

Amândouă găsiră slujbe bine plătite la un startup care construia proteine pe comandă pentru alte companii şi jurară că îşi vor păstra ideile cele mai bune pentru proiectele personale, din timpul liber. Dar la început avuseseră un program de lucru atât de lung încât ideile respective nu mai veneau. Aşa că Lyle hotărî că e timpul să-şi ia amândouă o seară liberă. Cumpără o pătură scumpă, roşu cu negru, şi şi-o înfăşură în jurul corpului.

— Hai să intrăm sub ea şi să jurăm că vom face ceva foarte, foarte important.

Majoritatea hainelor lor erau deja pe podea atunci când Lyle trase complet pătura peste capetele lor. Se sărutară feroce, smulgându-şi lenjeria una alteia. Spaţiul de sub pătură deveni fierbinte şi înăbuşitor de la răsuflarea lor.

Jack se uită în ochii iubitei sale, care, în umbra păturii, deveniseră aproape negri. Degetele lui Lyle se mişcau înăuntrul ei, şi Jack continua s-o privească în ochi, copleşită de plăcere, gândindu-se că în viaţa ei nu mai iubise pe nimeni aşa de mult. Apoi nu se mai putu concentra la nimic decât la propria plăcere.

Lyle nu era prea interesată de alintul postorgasmic în perioada aceea. Aruncă pătura într-o parte.

— Vorbesc serios, chiar putem schimba lucruri aici. Ar trebui să ne creăm propriul Laborator Liber, dar să-l facem radical, mult mai radical decât al lui Krish.

Jack nu spuse nimic. Încerca să mai savureze apropierea lor şi trase coapsa lui Lyle între picioarele ei. Lyle o răsplăti aruncându-şi celălalt picior peste şoldul lui Jack şi strângându-şi corpul într-al ei, într-o plăcută împletire a membrelor.

— Nu vrei să faci asta, Jack?

Lyle se mişca într-un fel care-i distrăgea atenţia tot mai mult.

— Ba da, şopti Jack.

Cea dintâi întâlnire de planificare pentru Laboratorul Liber Casablanca, ţinută într-o ceainărie, se dovedi mult mai puţin plăcută decât întâlnirea sub acoperire care îi dăduse naştere. Într-un fel sau altul, chemarea adresată de Jack posibililor participanţi pe câteva forumuri locale de hackeri din biotech ajunsese să fie reluată pe o listă de e-mail a unui grup de artişti şi se treziră cu un grup de poeţi care veniseră să se certe cu ele în legătură cu adevăratul sens al anarhiei. În locul unei conversaţii practice despre închirierea unui loc unde să poată construi un laborator, avură parte de o repriză de trei ore de ţipete despre libertate şi recolonialism.

Casablanca se îmbogăţise din biotech, dar artiştii şi localnicii cu idei subversive considerau progresul ştiinţific ca fiind echivalent cu gentrificarea. Le venea foarte greu să creadă că ştiinţa poate fi radicală şi că un laborator poate fi liber.

Lui Jack şi lui Lyle le trebui un an întreg de discuţii, pe reţea şi în persoană, până ajunseră la stadiul pragmatic al închirierii unui spaţiu. După tot acest timp, căpătaseră cunoştinţe destul de solide de darija şi găsiseră un grup de cinci persoane care erau gata să contribuie cu bani şi cu timp la amenajarea laboratorului.

Twin Center, odinioară un complex de lux în inima oraşului, tocmai fusese convertit într-un complex de spaţii ieftine de lucru şi de locuit, iar Laboratorul Liber Casablanca se mută la unul dintre etajele de la subsol. Aleseră locul, pe de o parte, fiindcă era un spaţiu mare cu apă curentă, şi pe de altă parte, ca să-i liniştească pe poeţii care locuiau la etajele de mai sus. Acestora le plăcea în continuare să le amintească inginerilor că mai presus de ştiinţă tropăie cultura, dar măcar încetaseră să-i mai numească recolonizatori – cel puţin, atunci când erau de faţă.

Krish fu în extaz când auzi că amenajaseră primul Laborator Liber satelit şi încercă să ajute cu cereri de finanţare.

— Să-l ia naiba cu finanţările lui, mormăi Jack, citindu-i mesajele. Nu vrem să fim îndatoraţi niciunei coaliţii economice.

Restul colectivului se arătă de acord cu ea. Pentru a se distanţa de Laboratorul Liber al lui Krish, le trebuia un nume nou. Îşi ziseră Semnalizarea Parcursului – pe scurt, Semnal.

— Dar tot avem nevoie de un mod de a face bani, sublinie Lyle, după ce petrecuseră câtva timp schiţând un logo.

— Putem cere cotizaţii, sugeră un voluntar.

— Asta nu sună prea liber. Ce-ar spune poeţii?

Toată lumea râse. Dar era adevărat: nu puteau cere bani cât timp se considerau eliberatori. Subversivii din oraşul ăsta erau deja suspicioşi când venea vorba de ştiinţă şi nu era prea grozav să vinzi bilete pentru revoluţie.

Aşa că, în primele luni de Semnal, amânară chestiunea banilor. Colectivul adunase destul ca să ajungă măcar pentru chiria pe şase luni. În plus, se distrau. Jack preda un curs de bază de symbio, unde le arăta celorlalţi locatari ai clădirii cum să creeze prin inginerie inversă organisme simple. Un adolescent găsi o modalitate de a creşte mentă în micuţa grădină a familiei sale, proiectând planta astfel încât aceasta să utilizeze mai eficient azotul.

Pe măsură ce proiectele legate de Semnal înfloreau, din tot Maghrebul începură să sosească oameni ca să le vadă spaţiul. Unele companii locale le donau fabere vechi, ordonatoare şi reţele pentru ţesuturi. Lyle ţinea întâlniri săptămânale unde obişnuiţii laboratorului şi vizitatorii puteau să socializeze şi să discute despre misiunea Laboratorului Liber. Şi una dintre aceste întâlniri le dădu ocazia s-o cunoască pe Frankie.

Lyle îşi devirusase în sfârşit tatuajul, şi pe capul ei proaspăt ras dansa o secvenţă de flori ce se potriveau cu florile luminoase care se târau în susul şi în josul rochiei ei. De fiecare dată, întâlnirile începeau cu bere şi cu o băutură rea la gust numită Club-Mate, o veche tradiţie care data din vremea spaţiilor hackerilor din secolul douăzeci şi unu. În jurul mesei erau adunaţi puştani şi pensionari, tehnicieni care se îmbogăţiseră din biotech şi infoanarhişti care trăiau în *squat*-uri[24]. Fiecare se prezenta folosind fie numele real, fie un pseudonim, la alegere.

Frankie arăta ca o ingineră tipică, într-o cămaşă apretată şi pantaloni eleganţi. Era destul de probabil să fie localnică, judecând după pielea cafenie şi părul negru, dar ar fi putut la fel de bine să fie din UA sau din Zonă. Construia, spunea ea, diverse lucruri cu Adder.

După întâlnire, Lyle le oferi nou-veniţilor un tur al

---

[24] Spaţii părăsite ocupate ilegal, mai ales de tineri artişti săraci (n. tr.).

laboratorului. Jack verifica o secvenţă, iar în cealaltă parte a camerei rochia strălucitoare a lui Lyle adunase în jurul ei o coadă de cometă formată din hackeri care-o admirau. Când Jack îşi ridică privirea de la datele pe care le citea, Frankie era lângă ea, în picioare.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, îi spuse.

— Putem vorbi aici.

Frankie o privi lung.

— Ai o cameră Faraday?

Jack începuse să se întrebe dacă femeia nu era unul dintre nebunii care ajungeau câteodată la Semnal, vreuna dintre persoanele devenite paranoice din cauza practicării ştiinţei la limita legii.

— Nu, răspunse ea cu blândeţe. Dar suntem la mai multe niveluri sub pământ. Nu ştiu sigur ce te îngrijorează, dar lumea de pe aici e destul de în regulă.

— Mă îngrijorează că CIP-ul v-a microfonat rahaturile.

Îşi flutură mâna spre ordonatoarele de secvenţe care lucrau de zor, apoi o puse pe tableta pe care Jack tocmai o pliase şi o agăţase la curea.

— Ştii cât e de uşor să transformi chestia asta într-un microfon?

Evident, nebună. Jack încercă să pară nonşalantă.

— Nu-mi bat capul cu asta.

— Ar trebui. Chiar crezi că CIP-ul a încetat să te urmărească după ceea ce s-a întâmplat cu *Pastilele Biliare* Mai ales acum, când predici despre libertatea de a face inginerie inversă în Africa?

Asta punea capac la toate. Jack era decisă să termine cu tâmpită asta ciudată.

— Ştii ce, mai du-te dracului! Nu fac nimic ilegal.

— O să-ţi fac o favoare. O să te ajut, pe tine şi pe fata aia bogată din Golf, să vă daţi seama ce ar însemna cu adevărat să duceţi medicamente gratuite oamenilor care au nevoie de ele. Asta a fost întotdeauna problema voastră la *Pastilele Biliare* – eraţi aşa de concentraţi pe micile voastre certuri legale şi să vă îmbrăcaţi ca piraţii, că aţi uitat de delictele reale. Cum e crima.

Jack înţelese brusc cu cine stătea de vorbă. Frankie era femeia din spatele semnăturii Rosalind Franklin, de pe *Pastilele Biliare.*

Rosalind Franklin fusese cea care trimisese flota de drone care luase medicamentele din Portul Halifax, înainte ca Jack să fie arestată. Dar Jack o cunoscuse doar ca un pseudonim, o scriitoare înfricoşător de deşteaptă, dar misterioasă, din Federaţia Africană. Primul ei eseu de pe *Pastilele Biliare* începea cu o poveste foarte intensă şi personală, neobişnuită pentru un cercetător, în care explica destul de direct cum familia ei fusese ucisă de Zaxy, atunci când compania refuzase să autorizeze fabricarea antiviralului Blense de către o firmă locală. Un eseu de neuitat, mai ales fiindcă se încheia cu un mic program elegant – treizeci de linii de Adder care creau perfect, prin inginerie inversă, antiviralul. Nimeni dintre cei care lucrau la depozitul de resurse-text nu-i ştia numele real.

— Eşti Rosalind Franklin?

Femeia ridică din umeri.

— Nu, sunt fantoma ei venită să mă răzbun pe tipii albi care mi-au furat Premiul Nobel.

Apoi râse, un fel de lătrat sonor care nu i se prea potrivea cuiva atât de preocupat să se ascundă. Mai multe feţe din coada de cometă a lui Lyle se întoarseră spre ele.

Jack se simţi de parcă ar fi trecut un test secret.

— Mă bucur că ai venit. Ne-am întrebat mereu cine eşti.

— Mă bucur că te-ai hotărât să faci muncă adevărată în loc să tot mâzgăleşti într-un depozit de texte.

Complimentele lui Frankie erau întotdeauna insulte. Aveau însă efectul deranjant de a-i face pe oameni să-şi dorească şi mai mult aprecierea ei.

— Locuieşti pe aici? Te-ar interesa să începi un proiect la Semnal?

— Mă gândesc să mă mut aici.

— Lucrezi încă la o universitate?

Frankie îşi lăsă capul într-o parte.

— N-am lucrat niciodată la o universitate.

Jack şi Krish presupuseseră întotdeauna că Rosalind Franklin era o cercetătoare universitară – toţi colaboratorii de la *Pastilele Biliare* pe care îi ştiau fuseseră fie studenţi, fie tineri cercetători universitari. Dar Rosalind Franklin nu divulgase niciodată locul de unde venea. Scria, pur şi simplu, un cod frumos şi eseuri furioase şi convingătoare.

— Oh, eşti în industrie?

— Nu, sunt pirat.

Înainte ca Jack să poată răspunde, Lyle se apropie de ele, înconjură cu braţul talia lui Jack şi o sărută.

— Cine e prietena ta?

Frankie se încruntă spre Lyle.

— De ce vrei să atragi atenţia asupra ta prin hainele pe care le porţi? Nu crezi că tulburi suficient ordinea socială şi dacă nu le dai oamenilor peste nas cu asta?

Şi, fără alte cuvinte, Frankie se duse să aştepte lângă lift.

— E Rosalind Franklin.

— Femeia care scria pentru *Pastilele Biliare*?

— Mda. A spus că s-ar putea să se mute aici şi vrea să ne ajute.

Jack simţi cum îşi pierdea echilibrul în timp ce privea uşile ascensorului închizându-se.

Lyle era mai vulnerabilă decât oricine la insultele lui Frankie. Când aceasta deveni una dintre persoanele pe care le întâlneai frecvent la Semnal, Lyle începu să se simtă prost în hainele ei flamboaiante şi îşi găurea ciorapii, făcându-i să se deşire. Îşi lăsă părul să crească, iar în curând negrul lui lucios şi natural înlocui tatuajul devirusat. Apoi se apucă să lucreze cu Frankie la un proiect care îi ocupa mare parte din timp.

Lyle spunea că Frankie avea idei pentru un program care ar fi putut ajuta la prototiparea unor vaccinuri împotriva gripei. În cele mai multe cazuri însă, piratul venea la Semnal cu mâinile goale, pleca ducând un sac de medicamente şi se întorcea tot cu mâinile goale. Desigur, multă lume folosea Semnalul pentru a prototipa medicamente. Asta presupunea toată lumea că face şi Frankie. Şi poate chiar asta făcea.

Apoi Lyle începu să lipsească de la lucru sub motivul că meştereşte la secvenţe împreună cu Frankie. Jack o prinse la Semnal într-o seară, după ce fusese de negăsit întreaga zi.

— Unde dracu' ai umblat? Trebuie să te tot scuz la lucru şi m-am cam săturat.

— Ţi-am zis, am fost cu Frankie – i-a fost chiar greu în perioada asta, cu repornirea afacerii ei.

— Dar s-a mutat aici de luni întregi.

— Fii atentă, există multe lucruri pe care nu le ştii despre Frankie.

— Sunt multe pe care nu le ştii nici tu – de exemplu, cum o

cheamă de fapt.

— Nu trebuie să ştii numele cuiva ca să-ţi dai seama că face o treabă bună. Duce vaccinuri contra gripei şi antivirale oamenilor care au nevoie de ele şi ajută la construirea unei mici operaţiuni de manufactură pentru un colectiv din Fez, ca să poată să facă asta singuri. În plus, nici tu nu te prezinţi cu numele tău adevărat.

Jack se sprijini de perete şi închise ochii, simţind izolaţia neprotejată cum îi scârţâie sub braţ. N-ar fi vrut să aibă discuţia asta. Toată lumea ştia că de fapt o chema Judith Chen. Jack era o poreclă, nu un pseudonim.

— Deci o ajuţi să pirateze medicamente în loc să mergi la lucru?

— Urăsc slujba aia. Îmi dau demisia. Frankie o să ne ajute să plătim pentru laborator.

Conversaţia se îndrepta serios spre stadiul de ce-mama-naibii.

— Înţelegi că Frankie încalcă legea? Da, face câteva chestii bune, dar vinde şi o grămadă de rahaturi care sunt doar pentru distracţie, pentru petreceri. În ce fel îi ajută asta pe oamenii din Fez?

Lyle ridică din umeri, apoi rânji.

— De când îşi pasă ţie de piratarea brevetelor?

— De când încerc să conduc un Laborator Liber legal. Toată lumea e bine-venită aici, ştii asta. Nu facem poliţie cu nimeni. Dar dacă cineva ar afla că suntem finanţaţi prin piraterie, atunci…

— Ce crezi că s-ar întâmpla?

— Cred că ar fi mai rău decât închisoarea. Şi aia a fost destul de rea.

Jack simţi că-i vine să plângă sau să vomite ori poate să-i tragă lui Lyle un pumn în figură. Era geloasă pe Frankie sau speriată de ea – poate ambele. Aşa că se îndepărtă fără să spună nimic.

Lyle o ajunse din urmă pe stradă, la trei blocuri de apartamentul lor. O prinse de talie şi continuară să meargă fără să spună nimic până ajunseră la uşă. Jack se gândi la felul cum se cunoscuseră, la cât de frumos mirosea aerul toamna în Saskatoon şi cum pierduse deja şi un continent, şi o chemare.

Poate că vor fi fost rahaturi ciudate între Lyle şi Frankie, dar Jack avu, brusc, certitudinea că va putea să le facă faţă. Nu voia

să piardă încă o persoană pe care o iubea. Sau încă un loc. Şi, trebuia să recunoască, nu-i păsa prea tare nici de piratarea brevetelor.

Lyle era mult mai fericită de când îşi dăduse demisia. Semnal înflorea, şi tânăra îi spuse lui Jack că era într-adevăr prima dată când nu se mai simţea de parcă ar fi trăit în continuare vreo versiune deformată a visului mamei ei. Timp de câteva luni, Jack simţi că erau din nou în magazia Laboratorului Liber, îndrăgostite la nebunie una de alta şi în acelaşi timp de revoluţie.

Şi asta ţinu până într-o după-amiază, când Jack primi un mesaj text de la un şir necunoscut de numere, ceea ce de obicei însemna Frankie. Scria: Trebuie să stăm de vorbă despre Lyle. Ne întâlnim la ceainărie într-o oră?

Frankie îşi primea admiratorii într-o cameră întunecoasă, cu perdele roşii, dintr-o ceainărie aflată în ghetoul biotech. Acum şedea turceşte la o masă scundă, înconjurată de perne dolofane, jucându-se cu o imprimantă portabilă care scuipa ceva ca nişte bucăţele de celuloză.

Când o văzu pe Jack intrând, se ridică repede în picioare.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

Frankie comandă încă un ceainic plin şi îi aruncă lui Jack o privire din care lipsea complet obişnuitul ei sarcasm.

— Ai vorbit cu Lyle despre noul ei proiect?

— Credeam că lucrează cu tine.

Jack simţi o umbră a vechii ei gelozii; existau atâtea lucruri pe care nu le ştia despre ceea ce făcea Lyle cu Frankie.

Frankie îşi sprijini bărbia în pumn, şi Jack observă cu surprindere că îşi vopsise părul în roz.

— N-am mai stat de vorbă cu ea de săptămâni întregi. A lucrat cu un grup nou, condus de o femeie care-şi zice FoxP2. Sunt îngrijorată.

— Ei, înseamnă că acum ştii şi tu cum mă simt eu de un an încoace, comentă Jack, sardonic.

Frankie nu spuse nimic, doar începu să amestece în ceaiul din ceaşcă.

— FoxP2 e periculoasă.

— Mai periculoasă decât un pirat care vinde droguri cui dă mai mult?

Imediat ce spuse asta, Jack se simţi ca o ticăloasă, dar Frankie era netulburată.

— Amândouă ţinem la Lyle şi înţeleg de ce eşti supărată pe mine. Dar aş vrea să înţelegi că sunt foarte prudentă în munca mea. Nu vreau să fiu prinsă şi îmi petrec o grămadă de timp ca să mă asigur că asta n-o să se întâmple. Lyle nu ţi-a povestit despre afacerea mea?

— Mi-ai spus tu deja că eşti pirat.

— Ţi-am spus fiindcă am încredere în tine. Dar conduc şi o afacere legală, în calitate de consultant, şi toţi banii sunt direcţionaţi prin ea. Am lucrat cu un avocat ca să mă asigur că CIP-ul n-o să mă poată prinde niciodată cu nimic.

Poate că minţea în legătură cu avocatul acela. Dar, chiar şi aşa, minciunile ei demonstrau că îşi înţelegea pericolele meseriei.

— Deduc că această tipă nu e la fel de prudentă ca tine.

FoxP2 şi colectivul ei voiau să distrugă sistemul, dar planurile lor nu mergeau mult dincolo de distrugere. După toate aparenţele, Lyle îi ajuta să proiecteze muşchi pentru picioare şi braţe piratate, iar fiecare protezare viola sute de brevete. Calitatea muncii lor era excelentă, dar băteau la ochi. FoxP2 avea o arhivă publică de texte numită *Piratează-ţi corpul,* unde se lăuda cu toate vieţile pe care le salvase prin munca ei. Şi cu toate corporaţiile lacome cărora le-o trăsese.

Pe măsură ce Frankie vorbea, Jack îşi scoase mobilul şi găsi jurnalul lui FoxP2 pe Memeland. Ultimul articol era doar o serie de poze încărcate de la o petrecere. În multe dintre ele apărea Lyle, îmbrăcată în armură şi cu capul pe jumătate ras. Printre cei care dansau cu ea, Jack recunoscu câţiva tipi de la Semnal. Se întoarse la pozele cu Lyle, încercând să-şi aducă aminte ce făcuse ea în noaptea aceea.

— Cineva o să-i pedepsească. Federaţia nu-şi poate permite să pară că ar adăposti grupuri subversive pe faţă. E rău pentru afaceri. Trebuie s-o oprim pe Lyle să mai lucreze cu FoxP2.

Jack se văzu nevoită să admită că proiectul lui FoxP2 arăta exact ca genul de lucruri din cauza cărora oamenii ajungeau pe mâna CIP-ului şi câteodată dispăreau. Era prea evident că voiau să-şi bată joc de lege. Era oare posibil ca Lyle chiar să nu înţeleagă care erau mizele aici?

Ochelarii lui Frankie primeau date, şi femeia se grăbi să iasă

din cameră pentru câteva clipe. Jack se jucă cu unul dintre ghemotoacele de celuloză pe care imprimanta 3D încă le extruda pe masă. Arăta ca un fel de material vegetal, o chestie în care ai putea împacheta un drog.

Încercă să-şi imagineze cum să deschidă subiectul lui FoxP2 cu Lyle – n-avea să fie uşor. Dar n-a mai avut niciodată şansa să poarte acea discuţie. Frankie se întoarse în fugă, strângând din buze, şi o apucă de încheietură.

— Cu FoxP2 e un rahat şi mai mare decât credeam. Trebuie să mergem.

Părăsiră ceainăria în grabă, panicate. Frankie îşi uită imprimanta, deşi era ultimul model, foarte greu de găsit în Casablanca.

Mai târziu, Jack avea să-şi amintească cele douăzeci şi patru de ore care urmaseră ca pe o serie de fotografii violente, alb-negru, de felul celor pe care le lipesc arhiviştii în filmele vechi, acolo unde s-au pierdut părţi din pelicula originală.

Era ora 9:00 a.m. când ajunseră la Semnal, şi razia deja avusese loc. Câţiva hackeri care se ascunseseră în mansardă, sub nişte perne, le povestiră ce se întâmplase. Gorilele de la CIP fluturaseră ceva de genul unui mandat internaţional, goniseră pe toată lumea afară şi confiscaseră tot echipamentul pe care nu-l recunoscuseră, ceea ce reprezenta aproape tot. Jack primi un e-mail oficial de la CIP în care îi explicau că echipamentul va fi reţinut până când aveau să stabilească la ce era folosit.

Era miezul nopţii şi FoxP2 era moartă – sau, cel puţin, aşa presupuseră. Laboratorul ei fusese aruncat în aer. Site-urile de ştiri ale Federaţiei citau deja oficialităţi din CIP care spuneau că un laborator terorist explodase în timp ce fabrica droguri ilegale. Jurnalul lui FoxP2 dispăruse de pe serverul pe care era. Cronicarii de ştiinţă îl refăcură imediat pe o arhivă radicală de texte din Anchorage.

Era ora 3:00 a.m. Şi corpul lui Lyle era o umbră prăbuşită care bloca uşa dormitorului. Cineva o azvârlise în apartamentul lui Jack şi al ei, înfăşurată în polimer de latex. Nu făcea şase lucruri odată. Nu vorbea despre schimbarea viitorului. Nu dansa. Nu-şi vopsea părul, nu pirata molecule, nu lăsa mizerie în bucătărie şi nu-i dădea un sărut lui Jack. Nu era electroluminescentă. Prin urmare, trebuia să fie moartă. Ceea ce n-avea sens, fiindcă Jack descoperise doar cu câteva ore în urmă că Lyle ar fi putut să se

afle în pericol de moarte, în cazul puţin probabil când Jack n-ar fi reuşit s-o convingă să renunţe la o poziţie ce implica un asemenea risc.

Jack apucase să coboare scările doar pe jumătate când explodă bomba. Nu se putu împiedica să nu se întoarcă şi să nu privească cum arde tot ceea ce iubea pe Pământ. O bucată zimţată de ceramică aruncată prin uşă îşi croi drumul, arzând, prin jacheta ei. Poate chiar şi prin inimă.

Era 5:00 a.m.; cumva, ajunseseră în camionul lui Frankie, îndreptându-se spre Fez. Lăsaseră în urmă Semnalul, lăsaseră în urmă corpul lui Lyle. Trebuiau să fugă din oraş, spusese Frankie. Lui Jack îi era greu să reacţioneze la orice. Pe gât şi pe piept avea lipit un bandaj pentru refacerea ţesuturilor. Cu braţele strânse în jurul picioarelor îndoite, îşi apăsă ochii închişi pe genunchi şi simţi cum lacrimile îi curg pe coapse.

— Ce-o să mă fac?

Se legăna înainte şi înapoi, în scaunul desfundat de polimer.

Frankie îi aruncă o privire, apoi înfruntă din nou drumul prăfos.

— O să supravieţuieşti. Asta o să faci.

Pentru că nu putea încă să conceapă întreaga tragedie a morţii lui Lyle, Jack analiză cauzalităţile. De ce alesese Lyle să înceapă un proiect cu FoxP2 în loc să continue să lucreze cu Frankie? De ce nu-i vorbise niciodată despre asta? De ce se pusese într-un pericol atât de mare?

Chiar dacă trecuseră decenii, Jack îşi punea aceeaşi întrebare: oare Lyle căutase să se autodistrugă, într-un fel de profeţie autoîmplinită a nebuniei ei? Gândul o scotea şi acum din minţi. Traversă covorul până la saltea, cu mobilul sub braţ, hotărâtă ca mai bine să vadă un film decât să se tot gândească la evenimente de demult, pe care n-avea cum să le mai schimbe.

Întinsă confortabil în casa ei secretă, Jack încercă să-şi imagineze crime mai vechi decât cele la care fusese martoră, crime vechi de două sute cincizeci de ani, care se petrecuseră chiar în acest tunel. Poate că tot sângele vărsat de generaţiile dispărute făcea ceea ce trăise ea mai uşor de suportat. Sau poate că pur şi simplu făcea ca totul să fie şi mai rău.

16
DRUMUL NR. 3

13 iulie 2144

Paladin înţelese că Lee îşi dădea silinţa mai mult decât de obicei la întreţinerea braţului ei specializat. Scrisese un software special pentru el şi chiar îi montase câţiva senzori beta pentru vârfurile degetelor care simulau simţul gustului. Testându-şi noile drivere, descoperind arome în aer şi o nouă îndemânare de a face mişcări microscopice cu degetele, Paladin se simţi diferită. Şi trebui să recunoască faptul că era derutată.

— Nu înţeleg cum o să mă ajute toate astea în misiune, vocaliză.

Lee rânji şi-i gâdilă palma noii mâini.

— Câteodată mai faci chestii tehnice doar ca să arăţi că poţi. Nu e ca şi cum ţi-ar dăuna şi s-ar putea dovedi utile.

— Nu pare prea util să pot gusta lucrurile, de vreme ce nu le pot mânca.

Botadminul deveni serios şi puse deoparte ciocanul de lipit. Trecuseră în jur de trei ore de când îi instalase cheia de autonomie simulată şi îi restartase mintea recompilată. Meşterise la braţul lui Paladin ca să-şi umple timpul cât o aştepta să se adapteze.

— Cum te simţi în privinţa misiunii?

— Aş vrea să încep cât mai curând. Dacă se află ce s-a întâmplat în Casablanca, ţinta mea din Vancouver o să dispară până să ajung eu acolo.

Cu un suspin, Lee devie de la scenariul care venise în fişierele *readme*[25] pentru cheia de autonomie simulată.

— Ascultă, Paladin, nu vreau să fiu căcănar şi să te mint. N-am mai instalat până acum vreun fel de cheie de autonomie. Dar ar trebui să ştii că lucrurile o pot lua razna rău când un bot capătă autonomie. Câteodată, pe scurt, înnebunesc. Nu-şi pot accesa porţiuni întregi de date din cauza problemelor de interfaţă.

Se opri, scărpinându-şi barba.

— Te simţi ciudat?

---

[25] De la „read me” = „citeşte-mă”. Tip de fişier text care explică funcţionarea unui program de calculator, de citit de către utilizator înainte ca programul să fie folosit pentru prima oară, pentru evitarea celor mai curente erori (n. tr.).

Atenţia lui Paladin se concentră asupra sistemului ei de fişiere. Era prima dată când îşi putea accesa propriile programe ca administrator şi putea analiza modurile în care îi formaseră amintirile. Asta o făcea să aibă un fel ciudat de dublă conştienţă, chiar în timp real: simţea diferite lucruri şi ştia simultan că sentimentele acelea îi fuseseră instalate, exact ca driverele pentru noul braţ. Sigur că se simţea ciudat.

— De ce n-ai mai instalat o cheie de autonomie până acum?

Lee ridică din umeri şi se uită din nou la monitor, unde unul dintre driverele ei rula un program de detectare a erorilor.

— Pur şi simplu fiindcă nu facem asta de obicei.

Cu trei ore în urmă, simţul loialităţii al lui Paladin – generat în mare parte de un program vechi şi neelegant numit gdoggie[26] – ar fi împiedicat-o să se gândească la cuvintele ascunse în spatele răspunsului lui Lee. Însă acum le auzi clar. Nu instalase chei de autonomie fiindcă niciunul dintre boţii de la baza asta, în toţi anii de când lucra aici, nu devenise autonom.

Paladin îşi privi degetele, uimită.

— E normal să simt gust de porc? După programul ăsta, biroul tău are gust de porc.

Botadminul scoase o exclamaţie de frustrare şi îi dezinstală biblioteca de gusturi. Conversaţia lor despre cheia de autonomie se evaporă, ca un subiect cu puţine răspunsuri de pe un forum public din reţea. Lee desenă în aer o nouă fereastră, chemând fotonii de la un proiector de deasupra, şi începu să tasteze codul agitându-şi degetele. Braţele îi erau prevăzute cu senzori care sesizau impulsurile electrice provenite din muşchii săi şi le trimiteau înapoi în reţea.

Toate aceste conexiuni erau, în mod normal, fascinante pentru Paladin, însă acum le percepea doar ca un zgomot de fundal. Îşi reindexa amintirile, deschizându-le din nou pe fiecare. Câteodată, atunci când salva un fişier, acesta se dovedea mai mare decât fusese înainte. Adăuga metadate fiindcă lăsa în urmă informaţii despre programele care formaseră fiecare experienţă. Încetişor, reieşea un anume tipar.

După două ore, biroul lui Lee avea gust de celuloză şi de celule umane moarte. Adminul o declară pe Paladin gata de acţiune.

[26] *Doggie,* căţel. Numele programului provine, probabil, de la *gooddoggie* – „căţel bun, ascultător” (n. tr.).

Deşi avea autonomie, cel puţin temporar, exista o cheie pe care Paladin nu o poseda pe de-a-ntregul. Era cea care-i decripta amintirile din cloud – exact acelea pe care ea le salva din nou acum cu grijă şi acelea noi, pe care şi le făcea în timp real, în fiecare nanosecundă. Federaţia Africană păstra o copie a cheii drept garanţie şi, în cazul când Paladin devenea ostilă, următoarea sincronizare a memoriei avea să-i şteargă trecutul.

Dar mai aveau şi altă modalitate de a se asigura de loialitatea ei: Eliasz fusese introdus în sistemul I/O[27] al lui Paladin pentru timpul cât ea avea să fie în Vancouver. În fiecare moment, el putea şti exact unde se află ea, putea să vadă în timp real fluxul de informaţii captate de senzorii ei şi puteau să comunice prin voce sau mesaje text, cu ajutorul unui canal criptat din reţeaua publică.

Era o conexiune într-un singur sens. Sigur că şi ea îi putea trimite oricând mesaje text, însă poziţia lui îi rămânea ascunsă. Ştia doar ce-i spusese el: că era în Vegas.

14 iulie 2144

Paladin sosi la Vancouver cu un tren de pasageri din Whitehorse, unde aterizase pe un aerodrom la fel de anonim ca acela din Iqaluit. Însă, de data asta, Eliasz nu mai era acolo ca s-o ajute cu primii paşi ai unei operaţiuni sub acoperire. Avea deja majoritatea datelor necesare. Singura pată albă – locul unde trebuia să improvizeze – ar fi fost la Richmond, un cartier la marginea oraşului unde trăia o comunitate mare de boţi liberi. Era autonomă doar de treizeci şi şase de ore şi nu cunoscuse niciodată un alt bot autonom. Tot ceea ce ştia despre cultura boţilor învăţase în caverna protejată de sub Tabăra Tunisia. Înainte de plecare, Paladin îi ceruse câteva sfaturi lui Fang, dar acesta era la fel de ignorant ca ea.

> *N-am nicio idee despre cum trăiesc boţii autonomi*, îi răspunsese el, anexând câteva documente publice despre cartierul de boţi din Richmond, scrise de antropologi umani. *Şi, bineînţeles, nici astea n-o să te ajute. E antropomorfizare de la un cap la altul.*

---

[27] Sistemul I/O (input/output - „intrare/ieşire”) este un set de module funcţionale care permit vehicularea informaţiei între procesor, memorie şi lumea reală (n. tr.).

Paladin şi Fang rămaseră tăcuţi timp de un minut, interceptând câteva conversaţii neprotejate ale boţilor din jur şi privind un tanc care o lua încet razna din pricina a ceva ce descărcase. Camera avea gust de aliaj de carbon.

Fang scrise: *Te invidiez. Întotdeauna mi-am dorit să văd Vancouverul.*

Paladin încercă o senzaţie nouă, pe care începuse s-o asocieze cu cheia ei de autonomie. Era ceea ce umanii ar numi, poate, curiozitate. Voia să-i pună lui Fang mai multe întrebări, dar se hotărî asupra uneia singure. *De cât timp eşti în servitute?*

Drept răspuns, Fang îi transmise un mic fişier video, care nu conţinea decât şapte imagini aranjate într-o prezentare secvenţială. În fiecare an, Federaţia trebuia să depună un raport despre populaţia ei aflată în servitute către Departamentul de Resurse Umane al CIP. Imaginile acestea erau preluate din respectivele rapoarte. Văzute împreună, spuneau: şapte ani. Văzute separat, păreau să reprezinte patru boţi diferiţi. Cu şapte ani în urmă, Fang fusese o insectă-dronă de greutate mijlocie, folosită pentru cartare. Devenise un şarpe, apoi un tanc, iar în ultimii trei ani îşi păstrase forma curentă de mantis.

Ce s-a întâmplat cu toate corpurile tale?

Federaţia are mereu nevoie de morfologii specializate. E mai uşor să portezi un bot existent într-un corp nou decât să faci un bot nou. Nu te ataşa prea tare de corpul ăla – mai devreme sau mai târziu, o să-l schimbe.

În timp ce Paladin reasculta conversaţia lor, trenul opri într-o gară în aer liber, aflată în districtul comercial din Richmond. Era dis-de-dimineaţă, un cer palid şi cenuşiu lumina nişte prăvălii cu obloanele trase ce mărgineau un mic parc. Spre nord, dincolo de râu, era centrul Vancouverului; pe hărţile aeriene, vârful lui aflat cel mai la vest crea un profil umanoid a cărui faţă era lipită de Pacific. Dar, în loc de ochi, buze sau păr, pe faţa aceea se găseau câmpiile verzi şi clădirile scânteietoare ale Universităţii din British Columbia. Aceea era destinaţia ei finală.

Acolo avea să-l găsească pe Bobby Broner – fostul Actin de la *Pastilele Biliare* –, care conducea o clinică pentru interfeţe

experimentale creier-computer. Dacă exista cineva care să ştie unde era laboratorul lui Jack din Vancouver, Paladin bănuia că acela ar fi fost Bobby.

Interogatoriul lui Bobby mai avea însă de aşteptat. Acum, Paladin trebuia să-şi pună la punct identitatea de bot autonom care îşi caută de lucru. Se hotărî să meargă pe jos de-a lungul Drumului Nr. 3, care avea s-o ducă de la districtul comercial pentru umani până în inima cartierului boţilor. Părea genul de nume pe care doar un bot l-ar da unei străzi, dar informaţiile hărţii de pe reţeaua publică dezvăluiau faptul că Drumul Nr. 3 data din secolul douăzeci, când zona fusese populată mai ales de imigranţi chinezi.

Paladin continuă să caute semne că se plimbă printr-un cartier al boţilor liberi, apoi îşi dădu seama că acestea erau peste tot, în jurul ei. Marcajul rutier avea litere care se reflectau în spectrul ultraviolet, mai mari decât într-un text pentru umani. Oriunde se uita, vedea boţi mergând printre umani. Mulţi dintre ei erau bipezi, ca şi ea, dar alţii zburau sau se legănau într-o mişcare blândă, controlată giroscopic, deasupra unor seturi de roţi în continuă transformare. Un uman care venea în grabă spre Paladin se feri brusc din calea ei, apoi îşi ceru scuze prin microunde. Chiar şi creaturile care păreau umani erau bioboţi.

Paladin nu mai văzuse atâţia boţi împreună în afara Taberei Tunisia. Îşi dădu seama surprinsă că rareori se întâmplase să întâlnească boţi autonomi în oraşele pe care le vizitaseră ea şi Eliasz. Dintre umanii pe care-i cunoscuse, chiar şi cei care păreau să iubească boţii, cum era Mecha, îi ştiau ca sclavi.

Mâna ei simţea gust de sare, dar ceilalţi senzori i se concentrau pe boţii de pe Drumul Nr. 3. Deşi nu aveau nevoie să doarmă, boţii aceştia munceau printre oameni şi respectau programul lor. În mod evident, mulţi se duceau la lucru, îndreptându-se spre sud, spre staţia de tren, verificându-şi între timp fluxurile de ştiri şi e-mailul. Alţii urmau un program de boţi, deplasându-se în grupuri ai căror membri erau învăluiţi de ceaţa intermitentă a schimbului de informaţii dintre ei.

Mergând pe lângă râu, Paladin zări Centrul Aberdeen, cea mai mare piaţă controlată de boţi din Zonă. Pe drum apăreau din ce în ce mai puţine dovezi de politeţe faţă de umani. Trecu pe lângă magazine marcate doar prin identificatoare radio, care creau, în faţa vitrinelor, augmentări colorate 3D invizibile pentru

oameni. Aglomerările de centre comerciale, care în spectrul vizibil erau liniştite şi cenuşii, gemeau de imagini care făceau reclamă la orice, de la senzori noi până la mobilă la mâna a doua.

Cerul era ticsit de date de marcare geografică, deşeuri informatice lăsate de locuitorii boţi care se perindaseră pe acolo ani în şir. Paladin le putea accesa pe toate sau îşi putea seta filtre pentru a percepe doar un subset anume al lor. Se decise să nu perceapă niciuna şi se uită din nou la norii de culoarea perlei care se subţiau ici şi colo, lăsând să apară cerul limpede şi albastru.

După ce observă comportamentul în privinţa comunicării al boţilor din jurul ei, Paladin se hotărî să-i imite şi să-şi ridice un perimetru de filtrare a semnalului. Acum nu avea să mai fie vizibilă pe nenumăraţii senzori sau pe alte dispozitive decât dacă aşa dorea. Drept urmare, afişarea reclamelor ţintite încetă şi, în plus, peisajul se goli de augmentările caleidoscopice de date despre care unul dintre studiile antropologice din Richmond spunea că sunt „esenţiale în arhitectura boţilor”.

Dar când ajunse la Centrul Aberdeen, aflat la o stradă distanţă de Drumul Nr. 3, Paladin îşi relaxă filtrele percepţiilor. Voia să-l vadă aşa cum era menit să fie văzut.

Mallul, care data de la începutul secolului douăzeci, fusese odinioară ticsit de magazine pentru umani, specializate în produse importate din Uniunea Asiatică. Astfel, ca semn de respect pentru originea lui istorică, boţii păstraseră o porţiune din mall la scară umană şi, alături de ea, un mic restaurant pentru turişti. În plus, Centrul Aberdeen îşi păstrase şi faţada istorică, un uriaş zid curbat din străveche sticlă colorată, ce se deformase cu vremea şi reflecta lumina într-un amestec haotic, dar frumos.

Paladin rămase în picioare pe trotuar, concentrându-se pentru a evalua structura ce se înălţa în faţa ei, în jurul ei şi în mintea ei. Boţii curgeau în ambele sensuri pe o intrare dreptunghiulară, ale cărei dimensiuni iniţiale fuseseră mărite ca să poată încăpea două tancuri alăturate. Când începu să recepteze semnalul transmis de suprafaţa clădirii, o vastă dioramă păru să se desfăşoare pornind de la sticlă şi întinzându-se până foarte sus, în aer.

Diorama, care se învălura ca o enormă fâşie din folie de

aluminiu, conţinea trei panouri reprezentând figuri voluminoase cu inscripţiile ISTORIE, INDUSTRIE şi AUTONOMIE. Cu cât le privea, cu atât figurile păreau să capete o materialitate 3D. Istoria era faţa curbată a unui vechi bot casnic, al cărui corp în formă de farfurie era mărginit de periile de măturat care îi defineau singurul scop. Industria arăta un grup de boţi care lucrau împreună într-un laborator, iar Autonomia era pur şi simplu o serie de numere întregi, în permanentă mişcare şi schimbare, reprezentând cheia care le dădea boţilor acces de administrator asupra propriilor sisteme de operare şi control asupra amintirilor lor.

O dată la câteva clipe se formau cuvintele CENTRUL ABERDEEN, care păreau să plutească peste dioramă şi apoi se topeau. În depărtare, Paladin văzu cum şi pe alţi pereţi translucizi ai clădirilor pluteau exemple asemănătoare de artă monumentală.

Mallul era mai mare decât Tabăra Tunisia şi întru totul dedicat dorinţelor de consumatori ale boţilor. Şi cel puţin o parte dintre acestea vizau îmbogăţirea culturală. Odată intrată într-un atriu iluminat natural, Paladin se trezi că plăteşte o fracţiune de credit pentru a se plimba pe lângă un exponat de muzeu consacrat istoriei culturii robotice din Richmond.

Paladin se opri în faţa unui ecran despre sistemul de servitute. Era un set de fişiere video şi de documente concatenate. O axă a timpului însoţită de informaţii arăta apariţia inteligenţei cinetice robotice în jurul anului 2020, urmată de întâlniri ale Coaliţiei Internaţionale pentru Proprietate. După legile CIP, companiile puteau amortiza costul producerii roboţilor păstrând proprietatea asupra acestora pentru o perioadă de până la zece ani. Paladin scană un rezumat legal care sublinia felul în care, printr-o serie de procese juridice, se stabiliseră drepturi umane pentru fiinţele artificiale cu o inteligenţă echivalentă cu cea umană sau mai mare.

Odată ce boţii căpătaseră drepturi umane, mai multe guverne şi coaliţii economice fuseseră măturate de un val de legi cărora, mai târziu, li se dăduse numele de Legile Drepturilor Omului privind Servitutea. Acestea stabileau iniţial drepturile roboţilor aflaţi în contract de servitute şi, după un deceniu de lupte legale, stabiliseră şi dreptul umanilor de a deveni aserviţi. Până

la urmă, dacă fiinţe echivalente cu umanii puteau fi aservite, de ce nu şi umanii înşişi? Totuşi, în Zonă, nu existau legi care să permită naşterea umanilor în servitute, ca boţii.

„Pentru boţi, industria precede întotdeauna autonomia”, se explica în finalul textului ce părea să ţâşnească din documentul pe care-l citea Paladin. „Centrul Aberdeen este mărturia vie a muncii dificile a mii de boţi, care sunt participanţi cruciali la economia globală.” În drum spre ieşire, Paladin fu asaltată de un labirint de tejghele ce prezentau mici replici ale roboţilor timpurii, de pildă măturători rotunzi sau câini artificiali de companie. Puteau fi cumpăraţi sub formă de amulete sau de fişiere media.

Salut. Eşti neidentificat. Sunt Bug. Iată datele mele. De asta ne urăsc, ştii? Acesta e sfârşitul datelor mele.

Paladin se miră să primească această transmisie bruscă, nesecurizată, mai ales când îşi dădu seama că venea chiar din camera în care se afla. Nu percepuse pe nimeni în expoziţie. Răspunse prudent, folosindu-şi identificatorul fals şi verificându-şi între timp perimetrul.

Salut. Hai să stabilim o sesiune sigură folosind protocolul FTZ. Sunt Daisy. Iată datele mele. Te rog, arată-ţi poziţia. Acesta e sfârşitul datelor mele.

Aerul se agită uşor, iar din tavan coborî un bot-ţânţar. Avea anvergura de mai puţin de un metru, iar aripile zumzăitoare şi transparente reflectară lumina când îşi poziţionă corpul uşor în faţa chipului ei. De la cap până la abdomen, era aproape de lungimea torsului lui Paladin, deşi mult mai îngust, iar carapacea îi scânteia în culori generate de cromatofore sintetice. Pe cap i se bombau doi senzori, iar din tors atârnau şase picioare bine articulate. Indiferent cine îl proiectase pe Bug, luase morfologia ţânţarului foarte *ad litteram.*

Eu sunt Bug. Tu eşti Daisy. Ho, stai aşa, soldat. Eşti într-un mall, nu la poligonul de tragere.:) Acesta e sfârşitul datelor mele.

Gluma îi aduse aminte lui Paladin că se afla într-un loc unde pornirea curentul pentru perimetrul de arme putea fi percepută drept ciudată. Dintr-un impuls spontan, îi oferi lui Bug statut de încredere.

Hai să fim de acord că tu eşti Bug şi eu sunt Daisy. Sunt nouă în oraş şi tocmai mă obişnuiesc cu mersul lucrurilor pe aici.

Sunt de acord. Abia ţi-ai primit cheia?
Acum 36 de ore.

Corpul lui Bug deveni deodată verde, cu fâşii semitransparente de roşu, făcându-l să arate de parcă ar fi sclipit în lumina soarelui.

Nu avem parte de prea mulţi vizitatori la expoziţia istorică. De cele mai multe ori, sunt exact ca tine – tocmai şi-au primit autonomia şi încearcă să-şi dea seama cum merg lucrurile.

Lui Paladin îi plăcu că Bug n-o întrebase de unde venea.

Ce ai vrut să spui cu ei care ne urăsc?
Umanii, ştii. Ne urăsc pentru legile servituţii. Dacă nu era servitutea boţilor, n-ar fi existat servitute umană.

Chestia asta era atât de falsă, cel puţin în cazul oamenilor pe care Paladin îi ştia, încât se trezi că se înfurie.

Ce te face să spui asta? Crezi sincer că toţi umanii gândesc într-un singur fel?

Bug semnaliză din nou râsul şi zumzăi de-a lungul peretelui opac de spumă care separa vitrinele de aleea aglomerată din mall, plină de roboţi aflaţi la cumpărături. Ateriză pe masa din inima magazinului muzeului şi îndreptă un rând de amulete Roomba[28].

---

[28] Numele unui robot pentru curăţenie din zilele noastre (n. tr.).

Hei, doamnă, eu doar lucrez aici. Însă e suficient să arunci o privire la crimele împotriva boţilor din ultimul secol. Umanii consideră că boţii merită să fie în servitute, pe când umanii merită să fie autonomi.

Paladin abia reuşi să se abţină şi să nu-i răspundă. Cunoscuse destui umani ca să ştie că aveau multe sentimente diferite faţă de roboţi, dar niciunul nu putea fi rezumat aşa de uşor, într-o singura propoziţie.

Poate că liniştea lui Paladin îl făcu pe Bug să-şi dea seama de ceva pe care comunicarea dintre ei n-ar fi reuşit să i-l dezvăluie. Zbură lângă ea şi îşi ceru scuze.

Câteodată sunt un pic irascibil, aşa că dă-mi voie să mă revanşez. Vrei să-ţi arăt oraşul? Ca istoric, pot să-ţi ofer o perspectivă mai puţin subiectivă, promit.

Eşti istoric?

Mi-am luat anul trecut doctoratul în istorie la UBC. Până acum, beneficiile economice au fost fabuloase, după cum poţi vedea.

Fiindcă Paladin nu răspunse, Bug îi ceru sistemului expoziţiei să se închidă.

Îmi iau liber toată dimineaţa. Ce zici de un tur al marelui mall din Oraşul Boţilor?

Paladin se gândi că un robot care avea legături cu UBC s-ar fi putu dovedi un prieten util. Îl urmă afară din magazin, ţinându-se după abdomenul lui atârnând şi privindu-l cum pulsează de parcă tocmai ar fi supt vreo patru litri de sânge.

Se aflau la nivelul cel mai de jos al uneia dintre aripile mallului. Tavanul translucid se umfla zece niveluri mai sus, deasupra unei zone masive şi elicoidale de promenadă, un drum întortocheat, cu prăvălii scăldate în lumină. De punctul de vedere al lui Paladin, nivelurile stratificate arătau ca un haos pur, cu boţii care mişunau pretutindeni, emiţând un vacarm de sunet şi de microunde. Trecură pe lângă magazine de media pline de servere încărcate de date, în orice format posibil; magazine de electronice, ticsite de lădiţe cu componente uzate

şi imprimante aburinde de cipuri; un etaj dedicat jocurilor de tot felul. Şi, în final, în vârf, două etaje din aleea răsucită dedicate prezentării mărfurilor vândute de un magazin universal numit Zone Mods.

Zone Mods avea tot ce-şi putea dori un bot pentru a-şi transforma propriul software, propriul hardware sau biopărţile. Existau raioane rezervate membrelor – Paladin observă că nu aveau nimic atât de sofisticat ca mâna ei – şi altele cu carapace complete, senzori şi roţi. Pachete din plastic ce conţineau mici dispozitive wireless şi truse de reparare a muşchilor. Dispozitive pentru generat piele şi hard diskuri portabile pentru back-upuri de memorie. Un refrigerator uriaş, ce arunca particule de gheaţă care formau norişori, se profila în spatele unei uşi cu perdea de plastic. Înăuntru erau suporturi îngheţate cu ţesuturi, sticle cu neurotransmiţători şi diverse materiale biologice de sinteză.

Indiferent că păşeau, zburau sau rulau, cumpărătorii purtau pachete viu colorate care emiteau reclame pentru orice: o sensibilitate mai bună faţă de reţea, analizatoare spectrografice sau încheieturi netede şi silenţioase. Pentru prima dată în scurta ei viaţă, Paladin se simţea copleşită. Ar fi vrut să-şi concentreze atenţia asupra unui lucru şi să dezactiveze tot restul, dar nu se putea hotărî asupra lucrului la care să fie atentă. În plus, se îndepărta prea mult de scopul misiunii. Era timpul să plece.

Bug zbura la două raioane distanţă, pe la reţelele pentru ţesuturi. Paladin îi trimise un mesaj.

> *Cred că acum am văzut destul din Centrul Aberdeen. Mi-ar plăcea totuşi să văd Universitatea. Sper să găsesc de lucru acolo, într-unul dintre laboratoare. Ai putea să mă conduci?*
>
> *Ce fel de laborator?*
>
> *Lucrez la interfeţe creier-computer. Ai auzit de Bobby Broner?*

Ţânţarul o găsi pe Paladin scanând camera cu refrigeratorul. Se coloră în purpuriu şi pluti în faţa unuia dintre senzorii ei de pe piept.

> *Eşti biobot?*
>
> *Am un creier uman.*

Sună ca şi cum ai fi experimentul lui Bobby, nu al colegului său. În jumătate din cazuri, cercetătorii umani nici nu-şi dau seama de diferenţă. De-asta am vrut să rămân la ştiinţele sociale şi umanitare.

Evident, Bug o să fie inutil în calitate de contact. Paladin închise conexiunea dintre ei şi se întoarse spre locul de promenadă, unde putea prinde un lift pentru a coborî în stradă. Avea să fie simplu să ajungă la universitate, de la gara locală de lângă Centrul Aberdeen, şi era destul de târziu ca umanii să fi sosit deja în laboratorul lui Bobby. În sfârşit, găsise ceva pe care să-şi concentreze atenţia: să ia trenul spre UBC.

Când ieşi din gară, Paladin văzu că se află în partea de sud-est a campusului, pe o alee pietonală umbrită de arţari. Se opri pentru a-şi stabili precis poziţia şi chiar atunci ieşi şi Bug din gară şi începu să plutească lângă ea, dar fără să transmită ceva. Carapacea lui era de un negru uniform, ca şi a ei.

Pe Paladin o irită să-l vadă din nou şi se întrebă dacă nu cumva îşi compromisese deja misiunea, fiindcă avusese încredere în el.

Se pare că sunt neîntrecut în a te ofensa, Daisy. Se întâmplă însă să ştiu pe cineva care lucrează cu Bobby.

Bug îi transmise un fişier cu informaţii despre un bot pe nume Actin, un absolvent aservit Laboratorului Broner. Se părea că Bobby îl botezase chiar după vechea lui identitate de terorist. În timp ce Bug plutea pe lângă ea, Paladin criptă informaţia şi începu să i-o transmită încet lui Eliasz, în Vegas, pentru a-şi ascunde dimensiunea transmisiei de oricine i-ar fi supravegheat activitatea în reţea.

Anexă un mesaj: *Dovezi circumstanţiale arată că Broner nu şi-a încheiat nici relaţia cu fosta sa viaţă, nici pe cea cu Jack.*

Eliasz răspunse: *Bine lucrat, Paladin. Spune-mi ce afli de la Broner. Văd că eşti lângă laboratorul lui.*

Paladin îl lăsă pe Bug s-o conducă spre Laboratorul Broner, care arăta ca o veche sală de clasă, cu un ciorchine uriaş de

birouri în mijloc. Pe acestea stăteau mai multe servere şi proiectoare, o imprimantă de cipuri, câteva fabere şi un microscop-cutie de înaltă putere pentru imagistica atomilor. Pe lângă ziduri, aproape de nişte uşi de sticlă care dădeau în câteva birouri mai mici, se înşirau generatoare de ţesuturi. Biroul lui Bobby ocupa unul dintre colţuri şi avea o vizibilitate perfectă asupra reţelei de microscoape.

Dar, înainte ca Paladin să se poată apropia, cercetătorul sări de pe scaun şi se îndreptă spre ea, cu un aer extrem de încântat. Părul lui era o masă de cârlionţi încurcaţi, iar ochii artificiali, albaştri, străluciră când priviră frecvenţele ce iradiau din antenele lui Bug.

— Ce bine-mi pare că te văd! exclamă el, întinzând mâna ca să i-o strângă pe a ei.

Când îi apucă degetele, Paladin simţi gust de cafea şi de şuncă.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă, vocaliză Paladin.

— O, nu, probabil că nu, admise bărbatul. Dar am lucrat la interfaţa ta de creier. Ştiu că e câteodată un pic instabilă – o să mă anunţi dacă găseşti vreo eroare?

— Sigur, răspunse Paladin. Mă numesc Daisy. Abia mi-am primit cheia de autonomie şi caut de lucru în designul interfeţelor moleculare.

— Lucrezi la interfeţe moleculare? Arăţi militar.

— Am fost aservit mai multor startupuri în nordul Federaţiei.

Dintr-un motiv sau altul, asta păru să-i satisfacă bărbatului curiozitatea.

— Desigur, Daisy. Trimite-mi istoria ta profesională. Şi pot să-ţi cer o copie a interfeţei pe care o rulezi? adăugă el ca şi cum n-ar fi putut rezista unei tentaţii. Zâmbetul îi revenise. Aş vrea să văd cum au implementat-o.

Ar fi constituit o violare a misiunii să-i transmită indiferent ce parte din software-ul ei, aşa că Paladin nu răspunse cererii lui Bobby. În schimb, îi trimise istoria profesională, care conţinea un „fost client” numit „Federation Ventures”. Apoi vorbi cu voce tare:

— Ţi-am trimis informaţiile profesionale. Abia aştept să mă contactezi.

Bug bâzâi şi trecu printr-o duzină de culori.

Ţii minte sesiunea aceea sigură pe care ai sugerat-o înainte? Hai s-o folosim acum şi s-o numim 566785. Tu eşti Daisy. Eu sunt Bug. Iată datele mele. Ce dracu'? Chiar ţi-a cerut adineauri o copie a interfeţei creierului tău? De ce l-ai lăsa pe individul ăsta să te trateze în halul ăsta? Aici se termină datele mele.

Bobby îi privi mai atent pe cei doi boţi când văzu pachetele de date ale lui Bug fulgerând între ei. Era absolut imposibil să fi citit ce spusese Bug, dar Paladin voia să-i distragă atenţia pentru a-l împiedica să facă speculaţii.

— Ai înregistrat progrese cu interfaţa aceasta? vocaliză ea. Voi putea să accesez amintirile păstrate în creierul meu?

Şiretlicul ei funcţionă. Pielea cercetătorului pârâia de excitaţie.

— Asta e întrebarea pe care o pun mereu oamenii – mereu, mereu. Ştii, vor să scoată creierii prietenilor morţi, să le trântească într-o carapace nouă şi frumoasă şi hocus-pocus! Înviere!

Bobby făcu o pauză şi se uită bănuitor la Paladin.

— Dar n-am mai auzit-o niciodată de la un bot. De ce ai vrea să ai amintirile altcuiva?

— Nu că aş avea nevoie de ele. Sunt doar curioasă, fiindcă am auzit o mulţime de lucruri contradictorii despre creierul meu.

— Există multă dezinformare, în special din partea celor de la marketing.

Bobby împunse aerul cu degetul în timp ce vorbea, alegându-şi cuvintele cu grijă, ca şi cum ar fi explicat lucruri pentru care ea nu era suficient de complexă ca să le priceapă.

— Dar o să-ţi spun chiar acum. Pur şi simplu, nu aşa funcţionează. Deoarece creierul uman nu înmagazinează amintirile ca într-un sistem de fişiere, e practic imposibil să portezi date din creierul tău în mintea ta. Absolventul meu Actin ar putea să-ţi spună mai multe despre asta, însă părerea mea e că principalul avantaj de a avea un creier uman constă în puterea de procesare pe care poate s-o dedice recunoaşterii faciale. Şi, desigur, olfacţiei.

— Până şi asta e discutabil, spuse o voce ce ieşea din două difuzoare conectate la computerul laboratorului.

Tu eşti Actin. Eu sunt Bug. Bug îşi transmise salutul de mai

multe ori, iar carapacea îi clipea galben, într-un mod alarmant.

Paladin scană camera, dar nu găsi pe nimeni în afară de ei trei. Să fi transmis Actin de undeva de la distanţă?

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe studentul meu Actin, zise Bobby cu un rânjet, fluturându-şi mâna într-un fel care sugera că Actin ar sălăşlui peste tot. L-am portat în faber!

Bug pluti direct deasupra faberului, transmiţând un flux de emoji mânioşi. *Unde dracu' ţi-e corpul, Actin? Nu poate face asta! E împotriva legii!*

Cutia mică şi cenuşie fără senzori, care era Actin, îl ignoră pe Bug.

— Boţii nu au de fapt nevoie de creier uman pentru a recunoaşte umanii, vocaliză Actin prin difuzoare. Există recunoaştere a vocii, recunoaştere a mersului şi multe alte metode care sunt echivalente cu recunoaşterea facială.

— Observ că transmiţi, îi spuse Bobby lui Bug, dar nu poate să te audă. În momentul ăsta singurul tip de informaţie pe care-l poate primi e cel audio – îmi cer scuze pentru asta. O să fac rost de drivere pentru camerele şi antenele lui când o să am un pic de timp liber.

— Salut, Actin, vocaliză Bug.

— Salut, Bug.

Deodată, Eliasz îi trimise un mesaj lui Paladin. Privise prin senzorii ei. *Ce-i cu toată sporovăială asta? Calendarul public al lui Broner spune că n-are întâlniri azi – înseamnă că nu vor exista întreruperi. Dezactivează boţii ăia şi obţine informaţia care-ţi trebuie. Te putem extrage pe Insula Vancouver în opt ore.*

Avea dreptate. Paladin îşi cedă autonomia în favoarea sistemelor ei de arme ofensive, uşurată că avea să execute acţiuni care i se vor părea, fără vreo umbră de îndoială, corecte. La început trimise o comandă de nivel scăzut sistemului de întreţinere al laboratorului, care era complet neprotejat. Când uşa laboratorului se încuie, întrerupse curentul pentru faber, lăsându-l pe Actin într-o stare de purgatoriu la care nici nu voia să se gândească. Preluă fără greutate controlul asupra lui Bug – avea încredere în ea. Din patru comenzi rapide, acesta rămase paralizat şi se prăbuşi cu zgomot la pământ exact în momentul când ea îl prinse pe Bobby.

Până să apuce cercetătorul să ţipe, Paladin îi imobiliză mâinile

la spate şi îi acoperi gura cu mâna. Simţi gust de sânge şi percepu pentru prima oară că Bobby avea o interfaţă de creier. Putea comunica prin radio.

Amândoi rămaseră destul de liniştiţi câteva clipe, deşi capul bărbatului era tras dureros spre spate şi lipit de pieptul lui Paladin. Soarele de dimineaţă se juca în aripile lui Bug, care stătea potolit pentru prima oară de când se cunoscuseră.

O să-mi dai nişte informaţii sau o să mori.

Lui Bobby îi luă câtva timp să răspundă. Având gura acoperită, trebuia să trimită fiecare caracter ASCII[29] printr-un proces greoi de vizualizare, tradus de interfaţa lui wireless în date.

Cine eşti?
Ştiu că eşti în contact cu Jack. Unde e laboratorul ei?
Ce naiba?

Paladin strivi în mână ambele încheieturi ale mâinilor lui Bobby, scăzând presiunea doar după ce simţi că oasele se rupseseră. Aşteptă până ce creierul lui procesă creşterea tensiunii electrice care îi străbătuse agonizant nervii. Cercetătorul se zbătu, scâncind sub strânsoarea celeilalte mâini.

Unde e laboratorul lui Jack?

Cercetătorul transmise şi mai încet, toată concentrarea fiindu-i spulberată de durere.

…făcut nimic rău.
A omorât zeci de oameni. Este o teroristă. Ajutând-o, devii şi tu terorist.

Durerea afecta capacitatea lui Bobby de a sta în picioare. Paladin îl târî la biroul lui şi îl aşeză pe un scaun. Bărbatul nu

---

[29] ASCII, acronimul pentru American Standard Code for Information Interchange (”Codul Standard American pentru Schimbul de Informaţii”), reprezintă un sistem de codificare a caracterelor, folosit în informatică şi comunicaţii (n. tr.).

mai încerca să vocalizeze, aşa că Paladin îşi luă mâna de pe gura lui.

Dacă ţipi, o să-ţi disloc ambii umeri.

Bobby se uită la propriile mâini, o amestecătură inutilă şi deformată pe care o ţinea în poală.

— N-am mai văzut-o pe Jack de peste un an, spuse printre dinţii scrâşnind de durere. N-am lucrat niciodată împreună. E doar o prietenă din facultate.

Unde este laboratorul ei? Ştiu că are un laborator în Vancouver.

— Nu vă spun nimic, ticăloşi de la CIP.

Paladin sfâşie o mânecă de bumbac din cămaşa lui Bobby şi i-o îndesă, făcută ghem, în gură. Apoi prinse în mână clavicula bărbatului, parţial vizibilă, simţind sub degete marginea osului. Cu cealaltă mână, îi apucă antebraţul şi trase exact atâta cât să i-l scoată din încheietură. Strigătul lui fu înăbuşit, însă nu şi reacţia la durere. Când îi eliberă braţul inert, din ochii profesorului ţâşniră lacrimi.

Unde e laboratorul lui Jack?

Bobby transmitea foarte încet, fiindcă plângea şi se îneca. Dar Paladin n-avea de gând să-i scoată căluşul. Cumva, Bobby reuşi să transmită coordonatele de pe hartă.

Pentru prima dată în această misiune, Paladin percepu că Eliasz nu era conectat la sistemul ei. Trebuia deci să decidă de una singură cum să facă curat aici şi cum să ajungă la laboratorul lui Jack înainte de a fi extrasă.

Nu îşi putea permite ca Bobby să alerteze lumea în legătură cu existenţa ei, ceea ce aproape sigur ar fi făcut, odată descoperit. Singura ei speranţă era că va reuşi să-l facă să arate mai curând ca victima unei crime decât a unui interogatoriu. Cu o singură mişcare, vizibilă şi invizibilă simultan, transmise date către implantul lui, îi umplu hard diskul cu mesaje care sugerau datorii la jocuri de noroc şi îi tăie gâtul aşa cum ar fi făcut-o un uman. Carapacea lui Paladin respinse lichidele din corpul lui

Bobby, dând pentru o clipă impresia că braţele şi pieptul ei plâng cu sânge. Nu mai zăbovi să vadă noua expresie facială a lui Bobby. Era timpul să plece.

Ieşind pe uşa de sticlă mată din biroul lui Bobby spre laboratorul central, Paladin avu senzaţia ciudată că trupul dezactivat al lui Actin şi al lui Bug îi pun o întrebare la care simţea nevoia să răspundă. Voiau ceva de la ea – sau poate că ea voia ceva de la ea însăşi. Paladin se opri, nesigură, în faţa faberului care conţinea creierul îngheţat al lui Actin. Ca sub controlul unui algoritm necunoscut, se trezi că ţine faberul sub braţ, cu blândeţe şi că apoi se apleacă pentru a culege trupul suplu şi stins al lui Bug.

Cu ambii boţi dezactivaţi în braţe, ieşi din laborator, apoi din clădire şi în final trecu dincolo de spaţiile verzi în forme geometrice care caracterizau teritoriul campusului. Nimeni nu-i puse nicio întrebare. Cu cei doi companioni inconştienţi ai ei, era evident că are o treabă de boţi, iar acesta era un cartier de umani.

Laboratorul lui Jack era doar la două staţii de tren de UBC, într-un cub viu colorat de laboratoare pentru mici întreprinzători şi consultanţi. Pe o latură a cubului se găsea o scară în spirală, înfăşurată strâns. Paladin ajunse în laborator traversând o scurtă pasarelă a cărei podea ranforsată tremură uşor sub paşii ei.

Deschise uşa fără prea mare efort, ceea ce o surprinse, până când îşi dădu seama că Jack nu lăsase în urmă decât echipament generic. Porni reţeaua, căutând orice date relevante care ar fi putut-o ajuta. Dar, din nefericire, Jack fusese prudentă. Sistemul de fişiere de pe serverul ei fusese excelent criptat şi nu exista niciun mod de a sparge codul, cel puţin nu în următorul milion de ani. Iar bufferul[30] faberului şi al ordonatorului fuseseră şterse şi suprascrise cu litere fără sens de atâtea ori, încât orice expertiză devenea inutilă.

Dar asta, doar la o primă cercetare. Chiar şi cei mai paranoici terorişti puteau lăsa în urmă indicii. Şi, continuând să exploreze reţeaua, mintea lui Paladin simţi absenţa lui Eliasz.

Acum, având câteva secunde de pierdut, se hotărî să facă

---

[30] În informatică, parte a memoriei folosită pentru păstrarea temporară a datelor, de obicei pentru a compensa diferenţele de viteză de procesare sau de transmitere dintre două dispozitive conectate (n. tr.).

ceea ce evita de ore întregi. Îşi atinse amintirile despre Eliasz şi le deschise într-un vârtej de comenzi, analizând ce anume o determinase să simtă… ce o fi simţit. Da, gdoggie îi ghida reacţiile faţă de Eliasz. Însă era mai rău decât atât. Mai exista o aplicaţie plină de erori numită masterluv, care fusese probabil botezată de vreun botadmin din secolul douăzeci şi unu căruia numele i se păruse hazliu. Găsi apoi o bucată mare de cod – care ocupa şi multă memorie – numită objeta, care părea că-i declanşa dorinţa. Dragostea ei. Când îi trecu prin cap acest cuvânt, Paladin simţi un val brusc şi copleşitor de dezamăgire.

Desigur că fusese programată să asculte ordinele lui Eliasz, să se încreadă în el şi chiar să-l iubească. La asta, da, se aşteptase. Dar nu se aşteptase la modul în care se simţise gândindu-se la Eliasz fără să-l idealizeze. Aşa cum îi spusese Fang cu mult timp în urmă, Eliasz era într-adevăr un antropomorfizator şi vedea creierul lui Paladin drept cea mai importantă parte a ei, având mai ales convingerea că acesta o face să aparţină sexului feminin. Însă chiar dacă ştiuse asta despre el, nu fusese în stare s-o şi simtă. Până acum.

Paladin indexă amintire după amintire, desfăşurând date verificabile de la objeta, masterluv şi gdoggie. În cele din urmă începu să detecteze un tipar care nu avea nimic de-a face cu aplicaţiile sale preinstalate de la Turnătoria Kagu Robotics din Cape Town. La început, era vorba de simpla repetiţie: îşi amintea fiecare dată când Eliasz îi spusese „amice”, cu mult înainte de ziua aceea la poligon. Şi mai era şi modul cum se uita la ea când vorbeau. Însă era mai mult decât atât.

Ca bot aservit Federaţiei Africane şi, prin extensie, lui Eliasz însuşi, ea nu avea prea multe opţiuni. Însă Eliasz încercase s-o lase să aleagă, aşa cum putuse el, împiedicat de condiţionări neurochimice şi culturale ale căror efecte Paladin nici nu putea încerca să şi le imagineze. Îşi examinase în mod repetat amintirile din Casablanca, din ziua când Eliasz o întrebase dacă ar trebui s-o numească „ea”. E adevărat că punea o întrebare greşită, dar, dacă asculta cuvintele din spatele cuvintelor… îi cerea consimţământul.

Pe măsură ce adăuga metadate amintirii, Paladin înţelese şi altceva. Tocmai fiindcă îi ceruse consimţământul într-un fel atât de indirect, întrebarea lui nu activase niciunul dintre programele ei de control emoţional. Avusese posibilitatea să ia o decizie

care depăşise setările ei din fabrică, probabil fiindcă niciun botadmin nu-şi imaginase vreodată că un uman ar întreba un bot ce pronume preferă. Nimic din programarea ei n-o împiedica să-i spună nu lui Eliasz, aşa că alesese să-i spună da.

Bug, fără îndoială, ar fi spus că în sclavie nu există alegeri, aşa cum nu există nici dragoste adevărată într-o minte care rulează aplicaţii ca gdoggie şi masterluv. Dar Paladin nu le avea decât pe acestea.

Fusese simplu să-l restarteze pe Actin după ce îl alimentase din nou cu curent, adăugându-i şi un driver pentru antenă. Acesta rămase tăcut tot timpul cât ea lucră la Bug, în speranţa că nu deteriorase memoria insectoidului.

Într-un final, Actin vorbi, folosind difuzoarele ataşate la reţeaua de senzori a laboratorului.

— Cine eşti?

Paladin răspunse transmiţându-i un ghem de date într-un înveliş pentru protecţia confidenţialităţii, care avea să-l împiedice s-o distribuie. Nu-i spuse tot adevărul, ci doar o versiune extrem de concisă a lucrurilor. Suficient însă pentru ca el să înţeleagă că Paladin e într-o misiune de a prinde un pirat care fusese asociat cu Bobby.

Actin nu răspunse timp de aproape un minut. Apoi Paladin observă că Actin faba un petic pentru o aripă a lui Bug, care se deteriorase puţin când Paladin îl oprise pe acesta în timp ce se afla încă în aer.

— Mi-am permis să... vocaliză Actin din nou prin difuzoare, părând că preferă undele sonore în locul microundelor. Va fi mai puţin traumatic pentru el să se restarteze cu aripile intacte. Bug este bine-cunoscut pentru opiniile lui despre cum morfologia modelează personalitatea. De fapt, nu sunt opinii fundamentate ştiinţific. E doar un istoric.

— Mi-e teamă să nu-i fi deteriorat memoria, vocaliză Paladin drept răspuns. Am pus capăt brusc câtorva procese.

— I-ai pus capăt şi îndrumătorului meu de proiect. Din cauza asta, terminarea tezei mele va deveni mai dificilă, deşi, poate, va fi mai plăcută.

Era evident că nimănui dintre cei care lucraseră cu el n-avea să-i fie dor de Bobby, în afară, poate, de Jack şi de celelalte *Pastile Biliare.* Paladin folosi un adeziv molecular găsit pe masa

de lucru a lui Jack pentru a lipi peticul lui Bug şi constată uimită că acesta era deja pornit.

> *M-am restartat acum câteva minute,* transmise Bug, iar aripile i se puseră în mişcare, umbrindu-se datorită vitezei, şi toracele îşi schimbă culoarea din negru în violet-închis. *Un micuţ şi simpatic mecanism de siguranţă pe care mi l-am instalat imediat ce mi-am obţinut autonomia – nimeni nu vrea să fie închis fără să i se ceară permisiunea, ştii?*
> *Putea fi periculos,* răspunse Paladin.
> *Mai periculos decât ce faci tu aici? Pentru cine lucrezi?*

Paladin îi trimise acelaşi ghem de date ca şi lui Actin.

> *Ei bine, mă doare undeva de piraţii brevetelor. Însă ce ştiu e că i-ai salvat probabil viaţa lui Actin şi ai omorât un om care, cât timp a deţinut postul, a distrus zeci de boţi. Aşa că oricine ai fi, pe mine poţi să mă consideri prieten.*
> *Mulţumesc.*

Declaraţia lui de camaraderie n-o afectă la fel de profund ca a lui Eliasz, dar totuşi era plăcută. Dacă sentimentul pe care-l avea venea de la faptul că-i salvase pe boţi, atunci se bucura că se hotărâse să aibă încredere în Bug, în ciuda vorbăriei lui politice enervante.

— Acum, mi-ar plăcea să am un corp cu interfeţe mai bune, anunţă Actin.

Bug folosi sunet pentru a-i răspunde.

— Am o reducere la Zone Mods. Îţi luăm azi ceva de bază, şi mai târziu poţi să lucrezi şi să-l modifici tu cum vrei.

— Ce o să faci acum? întrebă Paladin, în timp ce căuta printre înregistrările traficului de reţea al lui Jack.

— Trebuie să-mi termin lucrul la teză. Oricine va moşteni laboratorul lui Bobby mă va moşteni şi pe mine şi pot continua să-mi câştig autonomia. Undeva în afara acestui faber, sper.

— Nu pot să cred că dobitocul ăla ţi-a făcut asta.

Bug se ridică în aer şi pluti în linişte, apoi continuă să vorbească.

— Putem să-ţi facem rost de o cheie de autonomie chiar acum

– ori facem o petiţie la Coaliţia pentru Drepturile Omului, ori alegem calea rapidă şi murdară. Ştiu un grup de tipi care te pot ajuta să-ţi spargi singur rootul[31] într-un mod în care rezultatul, practic, nu poate fi deosebit de o cheie de autonomie.

— Nu vreau să fac asta. Vreau să-mi iau doctoratul.

— Sigur vrei asta sau aşa eşti programat?

Actin trimise o serie de emoticoane vulgare.

— E ceea ce vreau. E programarea mea. N-am absolut deloc cum să ştiu sigur, şi pentru mine e o întrebare complet neinteresantă. Nici măcar nu cred în conştienţă. Când o să-mi capăt autonomia, tot o să fiu programat şi tot o să am nevoie de un serviciu de cercetător al interfeţelor de creier.

— Nu vrei să fii liber?

— A, liber să le vând suvenire cu un set de reguli lipsite de sens şi neaplicabile dronelor de pe Drumul Nr. 3?

Paladin îşi dădu seama că era timpul să schimbe subiectul.

— Puteţi vedea ceva în jurnalele de reţea care să arate ca o conexiune spre sau de la un server aflat la distanţă?

Îi adresă întrebarea mai ales lui Actin, care se plimba fără vreun scop anume prin reţea.

— Nu. Dar s-ar putea să am informaţii care să te intereseze despre bufferul faberului lui Bobby, din anii dinainte să fiu eu portat aici.

Cutia stupidă şi întunecată care îi servea drept corp lui Actin avea o memorie care se dovedi mai utilă decât a oricărei fiinţe simţitoare. Cu patru ani în urmă, Bobby fabase un lot de medicamente imunosupresoare brevetate, o comandă care se distingea uşor dintre cererile obişnuite pe care le primea, anume de a face dispozitive mecanice. Descărcase toată povestea în faber într-un mod neglijent, direct din reţea, fără să-i ştearga instrucţiunile de rutare. De fapt, stocase, împreună cu specificaţiile pentru medicament, şi traseul pe care îl parcurseseră acestea prin reţea.

— Ăsta este, evident, un medicament piratat, confirmă Paladin.

— Cineva a trimis specificaţiile astea de la Universitatea Saskatchewan, din Saskatoon. Originea lor e un server numit Scarface. Dacă poţi să găseşti serverul, eşti cu un pas mai

[31] Modalitatea de organizare a directoarelor (într-un calculator) este cea arborescentă, punctul de plecare se numeşte rădăcină (root) (n. tr.).

aproape de a-ţi găsi piratul.

17
SLAVEBOY[32]
16 iulie 2144

În hambarul didactic, vacile îşi vedeau de incomprehensibilele lor treburi bovine. Lui Med îi plăcea să se plimbe prin şcoala de agricultură în primele ore ale dimineţii, când umanii dormeau, şi să privească contururile în infraroşu ale animalelor şi condensul ce se aduna pe interiorul panourilor solare. Câteodată nu-şi dorea decât să fie printre alte creaturi vii şi non-umane, care aparţineau campusului la fel de mult ca şi ea.

Se gândea la o imagine a creierului unui pacient tratat cu Retcon, primită de la Yellowknife. De când luase, acum trei zile, antidotul la Zacuity, receptorii de dopamină îi crescuseră din nou, repede. Pe măsură ce medicamentul îi schimba structura neurologică pe care i se baza dependenţa, bărbatul declarase că încă doreşte să-şi zugrăvească locuinţa, dar nu aşa de tare. De fapt, nu putea spune că abia aşteaptă să facă asta. Şi de la alţi pacienţi soseau rapoarte similare.

Pacienţii care se luptau cu dependenţe de durată evitau de obicei activitatea sau substanţa respectivă, temându-se de o recădere. Dar, la dependenţii de Zacuity, aceasta nu părea să fie o problemă. Pacienţii trataţi cu Retcon voiau încă să se angajeze în activităţile de care fuseseră dependenţi, dar nu se mai simţeau obligaţi să le facă. Mania dispăruse. Un efect poate nedorit era însă că munca nu le mai stârnea o bucurie atât de directă.

Acum era momentul să treacă la partea cea mai dificilă a proiectului lor, să demonstreze că drogul piratat era de fapt Zacuity, noul medicament de succes de la megacorporaţia pharma Zaxy. Din cauza faptului că atât de puţină lume înţelegea cum se fac medicamentele, era uşor pentru o mare corporaţie să mintă şi să scape neprinsă. Med şi echipa Retcon trebuiau să găsească un mod atât de simplu de a explica ingineria inversă încât s-o înţeleagă şi cel mai plictisit dintre oamenii care răsfoiau fluxurile de ştiri.

Vacile începură să mugească prietenos, şi Med privi galaxia împrăştiată pe cerul întunecat.

Părinţii ei, la Anchorage, erau mândri de ea că primise slujba

[32] Băiat-Sclav (n. tr.).

aceasta, şi unii dintre foştii ei profesori şi botadmini îi scriseseră mesaje de felicitare. Dar, într-un mod ciudat, se simţea neliniştită şi nemulţumită. Lucra la o problemă căreia nu-i cunoştea datele şi ale cărei implicaţii se întreţeseau cu propria ei viaţă, nu cu nişte spirale de ADN.

Trecuse de la dezvoltarea medicamentelor la lupta cu Marea Pharma. N-avea idee ce urma să se întâmple cu cariera ei odată ce lucrarea de cercetare la care era coautoare, alături de Krish, avea să ajungă pe reţea. Spunând despre Zacuity că produce dependenţă, acuzau compania Zaxy de un delict grav. Chestia asta avea să explodeze pe toate fluxurile media, iar istoria ei neobişnuită de bot autonom urma să facă şi ea parte din povestea senzaţională. Inevitabil, cineva avea să-i acuze pe Krish sau pe radicalii de la laboratoarele Cohen că au „reprogramat-o” pentru a o transforma într-o subversivă. Umanii spuneau tot timpul astfel de lucruri.

Şi mai era şi Threezed. De când apăruse în laboratorul din Yellowknife, viaţa ei fusese deraiată – sau trecută pe o linie rapidă, în funcţie de felul cum voiai să te gândeşti la asta.

Însă prietenia ei din ce în ce mai adâncă cu Threezed era cea mai bizară şi mai inexplicabilă parte dintr-o serie de evenimente anormale. El îi oferea unele dintre rarele conversaţii nelegate de muncă pe care le avusese de când îşi părăsise familia din Anchorage. Threezed se culca târziu şi o amuza atunci când tot restul lumii dormea. Vorbeau despre filme şi muzică şi despre o mulţime de alte lucruri fără nicio legătură cu dezvoltarea farmaceutică. Noaptea trecută vorbiseră despre numele ei.

— Med? E o prescurtare de la medicină?

— Nu, râsese ea. E de la Medeea. Cuiva i s-a părut o idee grozavă să mă numească după un personaj din mitologia greacă, o femeie care s-a răzbunat pe soţul ei fustangiu ucigând copiii pe care-i aveau şi apoi a zburat de-acolo într-un rădvan în flăcări.

— Ei, cel puţin nu eşti botezată după ultimele două cifre pe care ţi le-au repartizat Resursele Umane.

— Aşa e.

Med încercă să se gândească cum să continue conversaţia, fără a spune ceva care să sune condescendent, stupid sau ambele. Fiindcă venea din unul dintre puţinele locuri din lume unde boţii se năşteau autonomi, avea deseori sentimentul

acesta, care o împiedica să lege prietenii cu alţi boţi din laborator. Cum ar fi putut să-i înţeleagă, dacă ea fusese dintotdeauna autonomă? Simţea că identitatea ei de bot era incompletă fără o astfel de experienţă fundamentală, dar, în acelaşi timp, asta nu-i făcea nici pe umani să pară mai puţin străini.

Threezed păru să-i înţeleagă starea.

— Nu te simţi vinovată că n-ai fost niciodată aservită.

Îi atinse braţul pentru câteva secunde.

— Nimeni nu vrea aşa ceva. În plus, sunt sigur că ai încasat-o şi tu în multe alte feluri.

Era unul dintre cele mai drăguţe lucruri pe care i le spusese vreodată un uman din afara familiei ei.

În cele din urmă, îşi făcu repede curaj să-l întrebe cum era să fii aservit.

— Mai demult scriam o grămadă despre asta, dar acum scriu mai mult despre autonomie.

— Ai scris despre asta? Unde?

Când Threezed îi spuse, lui Med nu-i veni să creadă.

— Tu eşti SlaveBoy? De pe Memeland? Serios? Obişnuiam să te citesc tot timpul.

Făcu o pauză, căzând pe gânduri.

— Credeam că ai murit.

— Mda, ştiu o mulţime de oameni care au crezut la fel după ce n-am mai publicat, acum câţiva ani. Am fost vândut în Vegas şi nu mai aveam acces la net. Dar am început să actualizez jurnalul – uite!

Îi arătă jurnalul SlaveBoy pe mobilul lui. Într-adevăr, erau articole noi, ce începeau cu două săptămâni în urmă. Med se uită prin ele, dar se întrerupse brusc la o descriere amănunţită a partidelor de sex cu J. Era ea prietena lui Threezed, dar existau unele lucruri despre el pe care nu voia să le afle.

SlaveBoy era una dintre acele senzaţii obscure de pe net care intrau şi ieşeau periodic din atenţia publicului. Majoritatea articolelor lui erau citite doar de abonaţi, dar câteodată scria ceva atât de dur sau de bizar, încât ajungea să apară şi pe depozitele de texte comerciale. O rudă a lui Med, Ajax, îi arătase acum şase ani jurnalul lui SlaveBoy, în timpul verii anxioase petrecute la Anchorage, înainte de a-şi începe facultatea.

— Vrei să vezi cum e să fii aservită? o întrebase Ajax pe Med.

Ar trebui să încerci fluxul lui SlaveBoy. E un puşti din UA care a crescut într-o şcoală de servitute. Zice că el e ca un bot, fiindcă nu îşi mai aduce aminte de nimic dinainte de aservire.

Citise toată chestia în noaptea respectivă, fascinată de povestea incomodă şi grotesc de adevărată a lui SlaveBoy. Acesta începuse să publice când avea zece ani, descriindu-şi lecţiile de la şcoală şi prietenii. Dar, pe măsură ce crescuse, începuse să relateze despre traumatismele, şi cele mici, şi cele enorme, care făceau parte din servitute. La vârsta de doisprezece ani, îşi schimbase pseudonimul din SchoolBoy[33] în SlaveBoy.

Când era gata să împlinească paisprezece ani, cu câteva săptămâni înainte ca Ajax să-i arate lui Med jurnalul, fluxul lui SlaveBoy apăruse pe toată reţeaua publică. Povestise într-un text intens, dar lipsit de emoţie, felul în care şcoala lui dăduse faliment. Toate contractele copiilor fuseseră vândute, iar SlaveBoy se trezise aservit unei firme de inginerie mecanică specializate în turbine.

Scria:

> „Cumva, printr-o portiţă legală pe care n-o înţeleg, contractul meu a fost readus în starea în care era înainte de a fi fost aservit prima dată. O să lucrez aici până împlinesc 24 de ani şi am două slujbe. Prima e să învăţ despre proiectarea motoarelor, care până acum e despre transducţie – transformarea unui tip de energie în altul.
>
> Şi al doilea e, aparent, sexul. Da, exact. Supraveghetorul meu m-a făcut bărbat. Dacă şcoala n-ar fi dat faliment, mi-aş fi schimbat şi acum cina pe un terminal conectat la reţeaua publică. Acum schimb sex oral pe un mobil şi o conexiune privată la reţea. Nu e o afacere aşa de rea şi măcar cinez în fiecare seară.”

Într-un fel, relatarea lui lipsită de pasiune făcea totul să pară şi mai supărător decât dacă ar fi descris cum plânsese după viol sau cum lovise cu pumnii în barele de la fereastra dormitorului.

Pe tot cuprinsul reţelei, lumea vorbea despre felul cum povestea lui SlaveBoy confirma faptul că legile servituţii erau încălcate. Eforturile făcute pentru a i se afla adevărata

[33] Şcolar (n. tr.).

identitate, lipsite de convingere, nu avură niciun succes, iar unii pretinseră că ar fi fost doar creaţia unor radicali antiservitute. Med nu se îndoise niciodată că era real. Niciunul dintre cei care ar fi încercat să obţină sprijin pentru o cauză politică n-ar fi îndrăznit să fie atât de sarcastic şi de ambivalent ca SlaveBoy.

Şi acum, după ani întregi, Med avea dovada că exista cu adevărat. Deodată văzu în Threezed doi oameni: pe tânărul pe care îl cunoştea şi pe SlaveBoy, cel pe care îşi imaginase că-l cunoaşte. Nu-l întrebă dacă toate acele lucruri chiar se întâmplaseră. Nu încercă să-l consoleze. Era doar curioasă.

— Ce s-a întâmplat în Vegas?

— O, ştii cum se spune, răspunse el ridicând din umeri, apoi continuă pe un ton la fel de sec ca proza lui. Ce se întâmplă în Vegas rămâne în Vegas.[34]

---

[34] Celebrul slogan al oraşului Las Vegas – *What happens here, stays here* (ce se întâmplă aici rămâne aici) (n. tr.).

18
VEGAS
14 iulie 2144

Din cer ploua cu pixeli, iar copertinele pieţei emanau ceaţă răcoroasă, mai fină decât fumul. Sub bula lui de climă controlată, Vegasul nu se schimba niciodată. Proiectoarele pictau bolta de deasupra cu o vreme fantastică. Azi era rândul megafurtunii de pe Jupiter – în curs de a se linişti – descrisă într-un roşu sângeriu şi cu vârtejul ei de nori leneşi ce umpleau The Strip[35] cu o lumină rumenă, suprarealistă.

Turiştii se înghesuiau pe lângă Eliasz, spre ferestrele tramvaiului, avizi să se holbeze la arhitectura monumentală a oraşului. Erau acolo clădiri argintii şi aurii atât de subţiri, încât arătau ca nişte cărţi de joc în echilibru aşezate pe muchie, palate umflate, oraşe false ale căror clădiri celebre şi monumente fuseseră reproduse caricatural, piramide transparente şi inversate şi, desigur, faimoasele grădini, cu sculpturi în formă de flăcări, fântâni, note muzicale, animale sălbatice, roboţi uriaşi şi replici în mărime naturală ale corăbiilor cu sclavi.

Şi peste tot, pe trotuarele rulante sau pe străzile infestate cu holograme, erau resurse umane de vânzare. Fiecare centru comercial avea specialitatea lui, de la grădinari şi servitori până la secretare, ingineri şi agenţi de pariuri. Aserviţii care primiseră o educaţie înaltă erau scumpi, ascunşi de mulţime şi ţinuţi în camere-vitrină, cu uneltele meseriilor lor. Îi puteai găsi, câte unul în fiecare cameră, pe culoarele labirintice ale centrelor comerciale.

Iar alţii erau scumpi fiindcă erau frumoşi. Aceştia nu erau ascunşi. Purtaţi în lese spectaculoase, cu pielea strălucind de cosmetice şi cu părul aranjat în forme luxuriante, stârniră murmurele celorlalţi pasageri din tramvaiul lui Eliasz, care suspinară văzând asemenea lucruri frumoase, augmentate pentru a fi şi mai frumoase, şi glumiră despre cum ar fi să aibă o avere suficientă pentru a-şi permite aşa ceva.

La fiecare staţie, tramvaiul mai descărca o parte din conţinutul său uman – cumpărători sau simpli spectatori – până când Eliasz rămase ultimul care călătorea în direcţia Pieţei

---

[35] Las Vegas Strip este o porţiune din South Las Vegas Boulevard cunoscută pentru mulţimea de hoteluri şi de cazinouri (n. tr.).

Wynn. Văzu pe fereastră o femeie într-un costum de cauciuc negru, mat, pulverizat direct pe piele. Arăta aproape robotic. Observând că e privită, se învârti încet, iar buzele ei luară forma unui sărut perfect. Era ţinută în lesă de un reprezentant de vânzări, aparent plictisit. Pe cămaşa lui descheiată scânteia logoul ilizibil al companiei care o vindea.

Eliasz se gândi la Paladin, autonomă în misiunea ei de la Vancouver, şi îşi promise lui însuşi să facă tot ce-i va sta în putere ca ea să nu vadă niciodată locul acesta. Apoi tramvaiul ajunse la Wynn şi veni momentul să-şi lase deoparte toate sentimentele cu excepţia unuia singur: atenţia alimentată de adrenalină.

Piaţa Wynn fusese construită în jurul ruinelor unui palat în formă de carte de joc. Odinioară hotel de lux, ca toate pieţele de pe The Strip, Wynn trecuse în secolul douăzeci şi unu printr-o catastrofă care îi transformase apartamentele de la etajele superioare în schelete topite. Numai etajele inferioare, rămase intacte, erau înăuntrul domului, care se curba brusc deasupra lor. La picioarele Pieţei Wynn se găsea un vast bazar cu prăvălii, containere şi adăposturi prefabricate întinse în mod derutant de-a lungul străzii Wynn, care se intersecta aici cu The Strip. De fapt, Vegas nu era atât sub un dom, cât sub un tub. Văzută de deasupra, The Strip era un cilindru lung, cu o curbură blândă. La un capăt se termina cu un centru pentru transporturi. Celălalt se întindea spre exterior într-o serie de tuburi mai mici, ca nişte afluenţi. Multe dintre acestea nu erau decât mahalale sordide de corturi, pline de aer cald şi stătut. Piaţa Wynn, unde puteai negocia cele mai ieftine contracte, era la întretăierea tuturor acestor ramuri.

Eliasz se îndrepta spre afluenţi, unde se găsea marfă cu contracte la limita legii. Cunoştea partea asta din Vegas mai bine decât se cunoştea pe el însuşi.

Dacă informaţia lui Frankie fusese corectă şi însoţitorul lui Jack era un băiat din UA cu numere în loc de nume, existau numai două locuri unde ar fi putut să fie vândut puştiul. Eliasz cutreieră bazarul, imitând mersul relaxat al unui cumpărător şi oprindu-se din când în când pentru a privi în interiorul clădirii Wynn. Toţi aserviţii vânduţi la licitaţie trăiau cu săptămânile sau cu lunile în camere din pieţele oraşului, cu paturi înguste şi băi

mici, făcând pe rând cunoştinţă cu fiecare client până când se negocia un contract. Aici, camerele erau sărăcăcioase, însă în alte părţi, pe The Strip, puteau fi la fel de luxoase ca locuinţele sau afacerile unde aserviţii urmau să-şi îndeplinească contractele. Însă acolo unde se ducea Eliasz nu existau deloc camere.

Strada Wynn se îngustă şi deveni o alee pietonală, mărginită de o aglomerare de ghişee şi de cutii mari. În ele erau oameni care stăteau, indiferenţi, în lese sau dormeau. Mulţi dintre ei aveau proteze grosolane, produse în serie – căci proveneau din slujbe militare sau poate industriale şi suferiseră vătămări mult prea mari ca să-şi mai poată îndeplini contractul iniţial. Mulţi dintre reprezentanţii de vânzări se specializaseră în cumpărarea acestor contracte la preţ redus, urmată de revânzarea lor rapidă.

Până la urmă, Eliasz ajunse pe o alee fără nume al cărei acoperiş, când se furişă înăuntru, se arcuia la doar câţiva metri deasupra capului său. Îngustă şi întunecoasă, aleea era un pârâu ascuns de bogăţie, iar aerul era dulce şi purificat. Containere banale de marfă, acoperite de draperii groase, străluceau pe ambele părţi ale aleii, pe o distanţă de aproximativ un kilometru, după care aceasta se oprea într-o fundătură. Unele dintre containere ascundeau proprietăţi mai scumpe şi mai râvnite decât orice ai fi putut găsi pe The Strip. Altele erau ticsite de rebuturi utilizabile, încă suficient de tinere şi de proaspete pentru a putea fi vândute la un preţ mulţumitor.

Nu aveai voie să vinzi copii în Zona Comercială Liberă, dar se întâmpla tot timpul. Câteodată, pe ascuns, câteodată, accidental şi întotdeauna cu cruzime. Acesta era cartierul în care Eliasz îşi începuse cariera în domeniul aplicării legii proprietăţii, eliminând scursurile care vindeau copii sub şaisprezece ani. Era o afacere complicată. Nu puteai întotdeauna să deosebeşti puştanii de adulţi. Unii dintre copiii aflaţi la vânzare fuseseră dopaţi cu Vive când erau mici – sau se dopaseră singuri – pentru a arăta pentru totdeauna ca nişte şcolari vulnerabili sau ca nişte Lolite[36]. Iar oamenii de douăzeci de ani care arătau ca şi cum ar fi avut treisprezece erau marfă legală. Eliasz considera că oricine era dispus să vândă un copil

[36] Lolită, nume dat unei fete foarte tinere şi seducătoare, după eroina romanului *Lolita* al scriitorului Vladimir Nabokov (n. tr.).

fals n-ar fi avut nicio problemă să vândă şi unul adevărat, dar primăria nu-l lăsa să vâneze decât delincvenţi notorii, tipi care importau bunuri din coaliţiile economice unde, din cauza şcolilor de servitute şi a legilor vagi privind vârsta liberului consimţământ, era uşor să cumperi experţi în sex oral în vârstă de zece ani şi obiecte-fetiş de paisprezece.

Pe aleea aceasta, astfel de criminali erau puţini. Mult mai comune erau afacerile care reuşeau să se păstreze în zona de la limita legii, cea pe care i se spusese s-o observe, dar fără să-i dea prioritate.

Ajunsese la prima lui destinaţie. Locul arăta exact la fel ca atunci când îl văzuse ultima dată, acum doi ani. Deasupra uşii, un mic semn cu roşu şi auriu anunţa: IMPORTURI DE CALITATE. Eliasz nu fusese niciodată sigur dacă aşa se numea magazinul sau era o reclamă pentru ce conţinea. Înăuntru, aerul era răcorit de un set adiţional de purificatoare, dintre care unul era îndreptat direct spre partea de sus a corpului unui bărbat ascuns de o proiecţie ceţoasă de pe biroul său.

— Mă bucur că eşti încă aici, Calvin, zise Eliasz.

Proiecţia se evaporă, dezvăluind un om scund, cu părul cărunt şi aranjat, care şedea în faţa unui dulap plin cu servere. Uşa din dreapta lui ducea în spaţiul de expunere, care ocupa cea mai mare parte a containerului.

— Nu pot spune că sentimentul e reciproc, răspunse bărbatul, nervos. Iar hărţuieşti afacerile legale cu sperietorile tale despre sclavia copiilor? Sau ai venit doar în vizită?

— Îl caut pe un puşti pe nume Threezed. Sună ca unul de-ai tăi.

Eliasz îşi transmise datele autentificate proiectorului lui Calvin.

— Nu mai lucrez pentru Vegas – asta e o acţiune oficială a CIP. Aşa că uită-te în registrele tale detaliate şi spune-mi dacă ai vândut un puşti pe nume Threezed cuiva care ar fi putut să lucreze în Arctica.

— Hei, hei, calmează-te! Îmi ţin registrele la dispoziţia oamenilor legii tot timpul programului, ştii asta. Sunt curat.

— Lasă prostiile şi dă-mi accesul!

Bărbatul tresări, apoi făcu o serie de gesturi rapide deasupra mesei. În aer apăru o bază de date, şi degetele lui Calvin se smuciră pentru a căuta şirul 30 pe coloana INDICATIV. Nu exista

o coloană pentru NUME. În aer se îngrămădiră zeci de rezultate, din ultimii cincisprezece ani.

Eliasz le trase în jos spre mobilul lui pentru a le avea salvate, apoi căută prin lista ce plutea în dreptul feţei lui Calvin. Bănuia că Threezed fusese vândut relativ recent – probabil în ultimul an sau în ultimii doi. Şaptezeci şi cinci la sută dintre delictele de fugă se întâmplau în primul an de servitute, ceea ce reduse considerabil lista. Mai rămâneau şase dosare: fâşii de text prinse de poze portret, cât unghia, ale unor băieţi din UA şi din Federaţie, cu expresii intenţionat neutre. Nimeni nu cumpăra contracte ale aserviţilor care păreau prea emotivi. Toţi cei din rezultatele căutării lui Calvin arătau ca şi cum ar fi avut sub şaisprezece ani, dar din datele lor reieşea altceva.

— Cine a cumpărat contractele astea? întrebă Eliasz, împungând pozele cu degetul.

Calvin deschise dosarele complete pentru fiecare, extinzându-le în aer cu palmele.

— Ăştia doi s-au dus la o fermă în nord, mormăi el, derulând prin date. Pe ăsta l-am vândut chiar de curând unei turnătorii moleculare.

Eliasz arătă spre coloana CUMPĂRĂTOR de la cel de-al patrulea rezultat şi spuse nervos:

— L-ai vândut pe 45030 cuiva pe nume Pseudo Nym, care n-are loc de muncă?

Calvin se uită atent la dosar şi miji ochii.

— Cumpărătorul era între două slujbe, iar actele de identitate şi creditul îi erau bune. Nu fiecare contract trebuie să meargă la o slujbă specifică. Oamenii cumpără tot timpul asistenţi generali. În plus, am avut oricum mare noroc că am reuşit să vând contractul ăla. Era un căcăcios mic şi arogant.

Mâna lui Eliasz se strânse pe comenzile perimetrului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Era unul dintre şcolarii de servitute din UA şi credea că e mai deştept decât tot restul lumii. Îmi tot spunea că e mare star pe Memeland şi că trebuie plasat undeva unde să aibă acces bun la reţea. De unde naiba vin băieţii ăştia cu o astfel de atitudine, de parcă totul li s-ar cuveni? În ce mă priveşte, au noroc dacă cineva e dispus să plătească pentru a-i hrăni în următorii zece ani.

Eliasz îşi înăbuşi furia înainte să pună stăpânire pe el. Avea

nevoie de mai multe informaţii, mai ales pentru că puştiul respectiv se potrivea perfect profilului. Cineva cu o istorie profesională dubioasă şi care să cumpere de la un tip precum Calvin era genul de om care s-ar fi putut lesne întâlni cu contrabandişti. Eliasz pocni din degete pentru a-şi deschide o fereastră pe mobil şi începu mai multe căutări pe Memeland. *Threezed, servitute, sclav, UA, Arctica, Jack, Jack Chen, Judith Chen, pirat, medicamente, Pastilele Biliare.* Ca să fie liniştit, adăugă şi *Importuri de Calitate, Vegas.* Dacă puştiul scria despre viaţa lui, cel puţin unii dintre aceşti termeni ar fi trebuit să apară împreună. Căutarea lui Eliasz, proiectată perpendicular pe talia lui, arăta ca o baltă albă şi strălucitoare ce plutea în aer sub proiecţia lui Calvin.

— Ce te-a făcut să crezi că Pseudo Nym avea de gând să-l hrănească pe 45030 ăsta?

Făcu un gest spre fotografie, care arăta un băiat brunet, mai frumuşel decât majoritatea, cu fruntea ascunsă de un ciuf moale de păr negru. Contractul lui dinainte fusese cu o firmă de proiectare a motoarelor din UA.

— Nu fac nimic greşit aici, amice. Mi-ai verificat registrele – toate astea sunt vânzări legale, da? Tipul a semnat un contract că-l va hrăni pe rahatul ăla de copil.

— Ce mai ştii despre cumpărător? I-ai mai vândut înainte?

— Nu ştiu nimic şi, chiar dacă aş şti, legea nu mă obligă să-ţi spun.

Eliasz se întinse peste masă pentru a atinge braţul lui Calvin şi îi trimise un puls electric brusc din perimetrul său, suficient încât să-i provoace un şoc puternic. Cu un ţipăt, reprezentantul de vânzări îşi părăsi, într-un spasm, scaunul şi ateriză cu zgomot pe podea.

— O, scuze pentru asta. Ţi-a împrospătat memoria?

— Avea… avea un submarin. Avea nevoie de cineva care să se priceapă la motoare. De aia îl voia pe băiat.

— De ce mama naibii îl protejezi pe gunoiul ăsta? Care e numele lui real?

Îi trase un şut în noadă, adăugând încă un electroşoc pentru siguranţă.

— Nu ştiu!

Calvin se înecă, apoi scuipă sânge. Îşi muşcase limba.

— De ce dracu’ te interesează aşa de tare? întrebă şi rânji

agresiv cu gura plină de sânge. Ţi-a furat şi ţie cineva vreun băiat sclav? De aia te-ai transformat în îngerul răzbunător din Vegas?

Chestia asta nu ducea nicăieri.

— Nu e ceva personal, spuse sec Eliasz, rezistând tentaţiei de a transforma creierul lui Calvin într-un terci pe perete.

— Pot să mă ridic sau o să-ncepi iar să mă baţi? Nu cred că Departamentului de Relaţii Interne o să-i placă felul în care tratezi un afacerist cinstit.

— N-ai decât să faci o plângere.

Eliasz înşfăcă un pumn de date din aer şi se întoarse să plece.

Draperiile care acopereau uşa de la Importuri de Calitate se unduiră în spatele lui într-un arc perfect şi catifelat. Calvin nu era atât de tâmpit încât să atragă atenţia asupra lui făcând o plângere şi, în plus, Eliasz nu mai era limitat acum de regulile jurisdicţiei lui. Răspundea unei autorităţi mai înalte: CIP-ul.

Aleea fără nume mirosea a levănţică. Peste drum, un bărbat în costum de afaceri vorbea încetişor cu o adolescentă cârlionţată, vopsită blond. Bărbatul îi oferi fetei o injecţie, apoi se aşeză pe o bancă de mahon ca să-i arate ceva pe mobilul lui. Ea i se cuibări în braţe, privind un ghem holografic şi părând confuză. La şase metri distanţă, un reprezentant de afaceri le zâmbea din uşa unui container roz numit „Magazinul Alice”. Poate că îşi trimisese marfa într-o cursă de probă sau tocmai făcuse o vânzare.

Eliasz se întoarse cu spatele la întreaga scenă şi o luă înapoi spre Strada Wynn. Ajuns la intersecţie, simţi cum îl învăluie tentaculele atmosferei calde şi umede, mirosind a corpuri umane în diverse stadii de epuizare sau de agitaţie. Găsi o bancă de plastic destul de jegoasă, în faţa unei farmacii care făcea reclamă la medicamente generice, şi se aşeză. Ca să-şi examineze rezultatele căutărilor de pe Memeland, Eliasz îşi setă unghiul proiecţiei astfel încât aceasta să fie vizibilă doar pentru ochii lui.

Primele rezultate erau mizeriile pe care le scria lumea despre politică şi biopiraterie, citând dintr-o copie a *Pastilelor Biliare* găzduită de o arhivă de texte liberă din Anchorage. Deşi inutile pentru căutarea lui, trimise o scurtă notă la departamentul de spionaj al CIP, semnalând existenţa arhivei. Genul acesta de conţinut nu ar trebui să fie accesibil publicului.

Continuă să citească. Alte câteva rezultate irelevante despre diverse Judith Chen. Apoi găsi un pasaj promiţător dintr-o postare scrisă în urmă cu doar câteva săptămâni de către cineva pe nume SlaveBoy.

> „M-am întors. Lucrurile au fost un pic îngrijorătoare pe aici o perioadă – am fost sclavat şi luat din Vegas, scos la vânzare de un omuleţ asudat şi căruia-i plăcea să pună mâna, unul care le promite clienţilor «importuri de calitate». Nu mă deranjează termenul. Ce altceva sunt eu decât un import de calitate? Dar hai să zicem doar că recentele mele aventuri în Arctica au fost mult mai puţin plăcute decât sexul anal într-o sală fierbinte a motoarelor. Din fericire, am o nouă stăpână, care mi-a dat mâncare şi un mobil, iar eu în schimb trebuie să fac un pic pe femeia de serviciu. Sunt sigur că până la urmă va vrea mai mult. Sunt irezistibil pe partea asta.
>
> E straniu să fiu din nou în mijlocul oceanului, dar liber. Nu vreau să spun chiar liber, cum sunt autonomii. Liber, adică fără să fiu legat în cala unei nave de export. Subul ăsta o fi mic, dar zău dacă nu-i un palat faţă de nava care m-a dus la Vegas. Şi noua mea stăpână are provizii aparent nesfârşite de medicamente, ceea ce înseamnă că braţul meu stâng nu o să putrezească până la urmă. Poveste lungă. Să zicem doar că ultimul meu stăpân credea că apa sărată e un antiseptic pentru că usturăcând o pui pe rană."

Sub text era un câmp în zigzag de cel puţin cinci sute de comentarii şi răspunsuri. Majoritatea, cuprinzând un singur rând, scris în engleză şi în chineză, îi urau lui SlaveBoy bun venit înapoi pe reţea şi exprimau uşurarea că n-a murit. Altele erau istorii lungi, personale, peste care Eliasz se uită dezinteresat.

Altă postare, două zile mai târziu:

> „Fiecărui stăpân îi place să i-o tragă unui sclav. E o lege a naturii sau poate a culturii. J nu e rea la pat, chiar dacă motoarele subului ei sunt reglate de rahat. Dar nu mă lasă să mă uit la ele, deşi m-a lăsat în izmenele ei, cum le zice. Ăsta e cuvântul pentru lenjerie acolo unde a crescut

ea, undeva în Zonă.”

Apoi, în urmă cu opt zile:

> „J mi-a tras-o până am urlat – da, am urlat. Intimitatea îţi face chestii ciudate la libido. Şi apoi mi-a ars cipul. Mi-a zis că ne îndreptăm spre Zonă şi că-mi dă drumul. Sunt liber. Adică ştiţi, liber să fiu o curvă. Nu la asta sunt buni băieţii frumuşei şi fără o istorie profesională?
>
> Bănuiesc că m-ar fi putut ucide în noaptea când ne-am cunoscut, dar n-a făcut-o. Asta-i ceva frumos. Şi apoi m-a lăsat să folosesc reţeaua, ba încă înainte să ne-o tragem. Şi asta, de asemenea, e frumos. Dar cum dracu’ crede c-o să găsesc o slujbă, când trebuie să-mi ascund experienţa profesională?
>
> Oricum, sunt destul de sigur că ştiu unde merge. La vreun laborator din Zonă. Pentru cineva care e aşa de paranoic cu securitatea, J e clar că nu-şi prea păzeşte fundul. Ceea ce, dacă vezi lucrurile din perspectiva mea, e un lucru bun – îmi place fundul ei! Şi îmi place şi J, deşi habar n-are de nimic. Cred că încearcă să facă ceea ce e corect. Dar nu înţelege nici chestiile de bază despre legea proprietăţii.”

Eliasz făcu o pauză. Băiatul era evident Threezed, iar „J” era Jack. Mai erau două postări, din care una chiar de ieri, dar nu indicau unde se afla Threezed. „J” dispăruse, iar băiatul scria o grămadă despre boţi şi autonomie.

Totuşi, Paladin părea să aibă dreptate: Jack era încă în contact cu cei din *Pastilele Biliare,* inclusiv cu agitatorii antibrevete care conduceau acest laborator liber. Probabil era sponsorizat de o organizaţie non-economică ce încerca să submineze CIP-ul.

Se conectă la fluxul de date al lui Paladin. Botul era în biroul lui Broner, vorbind cu cercetătorul despre interfeţe de creier. Îi trimise un ordin să-l interogheze pe bărbat acum şi anexă coordonatele unui punct de extracţie.

Venise timpul să strângă laţul. Eliasz şi Paladin urmau să se întâlnească la Vancouver, iar de acolo… Eliasz începu o căutare după laboratoare libere în nordul Zonei. Toate rezultatele se refereau la un singur loc: Laboratorul Liber de la Universitatea

Saskatchewan, din Saskatoon. Chiar dacă Jack nu era acolo, Eliasz putea pune pariu că tipii ăia ştiau unde s-o găsească.

Fiindcă mai avea de pierdut două ore până la extracţie, Eliasz îşi cumpără un suc şi o porni din nou, în plimbare, spre Piaţa Wynn. Perioadele de lenevealǎ erau periculoase. Unele lucruri pe care le văzuse când lucra aici şi acasă, la Varşovia, i se zvârcoliră în colţurile câmpului vizual.

Când Eliasz ajunsese la vârsta majoratului, acum peste un deceniu, fusese norocos. Tatăl lui îi cumpărase o franciză limitată care îi permitea să lucreze în Varşovia, atâta timp cât era angajat de biserică. Surorile lui nu fuseseră la fel de norocoase. Părăsiseră casa, una câte una, aservite unor corporaţii de peste hotare.

La început lucrase ca paznic la dormitoarele bisericii, pentru Programul de Practică în Manufactură pentru Băieţi. În cea mai mare parte a timpului trebuia să prindă fugari. Îşi petrecea zilele privindu-i pe băieţi cum asamblau corpuri în fabrica de roboţi a bisericii, cum identificau probleme ale algoritmilor şi învăţau despre anatomia boţilor. Se presupunea că fac asta pentru a căpăta deprinderi tehnice de bază şi a prinde astfel clienţi mai buni atunci când urmau să intre în contracte. Noaptea, lucra cu schimbul în dormitorul bisericii, ascultându-i pe băieţi cum plângeau ca să adoarmă sau cum începeau să se certe şi să se bată din nimic.

Şi într-una dintre nopţi, descoperise ce se întâmplă când forţezi nişte adolescenţi să-şi petreacă toată ziua cu roboţi pe ale căror piepturi e gravat cu laser semnul crucii. Nu rămăseseră mulţi senzori video funcţionali în fabrică, dar unul sesizase o mişcare în spectrul infraroşu şi îl alertase pe Eliasz.

În spatele unei grămezi de braţe şi picioare nefuncţionale, Eliasz găsi ascunşi doi interni cu un biobot neprogramat. Evident, fusese încropită din părţi aruncate, cu pielea aplicată în petice şi mintea lăsată neformatată. Imediat ce băieţii îl văzură pe Eliasz, o azvârliră înapoi pe grămada de membre şi se aruncară pe fereastră pentru a fugi înapoi la dormitoare. Ştiind ce le-ar fi făcut preoţii băieţilor dacă el ar fi raportat incidentul, Eliasz ţinu pentru sine imprudenţele lor. Dar nu ştia ce să facă cu botul.

În mod ciudat, arăta ca o adolescentă inconştientă – asta

până când o privi mai atent. Băieţii se dovediseră mai grijulii cu lenjeria decât cu structura internă. Un braţ îi era mai lung, iar ţesutul de pe interiorul coapselor avea nevoie de nutrienţi. Nu avea mintea instalată, dar părul îi era aranjat în cârlionţi, iar faţa, acoperită cu un strat de machiaj. O modelaseră după o lucrătoare sexuală obişnuită, celebră pe fluxurile cu plată. Eliasz o ridică cu blândeţe, neştiind ce să facă. În braţele lui, corpul ei din fibră de carbon părea uşor. Cu cât vedea mai mult din ceea ce-i făcuseră băieţii, cu atât era mai fascinat şi mai revoltat.

Decise că dezasamblarea reprezenta cea mai bună opţiune şi îşi petrecu o oră chinuitoare reducând botul la o grămadă de membre, porţiuni de tors, un cap golit de senzori şi un rulou noduros de ţesut prea distrus ca să mai poată fi reciclat. Totuşi, endoscheletul ei se putea dovedi util. O duse, bucată cu bucată, în lada cu părţi de schimb.

— Mulţumesc.

Vocea venea din spatele lui, din aceeaşi grămadă de rebuturi unde îi găsise pe băieţi cu botul lor.

Când se întoarse, Eliasz văzu un bot neterminat, cu braţele desfăcute. Probabil că muşchii lui vizibili, din metal şi material textil, îl ajutaseră să se camufleze în gunoi. Pe carapacea pectorală – singurul lui înveliş extern – era un Hristos pe cruce, fantastic de musculos, gravat în detaliu, cu laser.

Pentru a doua oară în noaptea respectivă, Eliasz nu ştia sigur cum să procedeze.

— Ce faci aici? întrebă el.

Botul îl privi fix.

— Nu pot să plec. Stau de pază aici, dar în noaptea asta am hotărât să fac ceva.

— Eşti aservit bisericii?

— Eu sunt Scrappy. Tu eşti Eliasz. Îi aparţin lui Piotr.

Eliasz se apropie de el. Oare botul ăsta vorbea despre Părintele Piotr? Mintea lui Eliasz era confuză din cauza epuizării şi se simţea încă tulburat de ce-i făcuse sexbotului. Stând în picioare lângă Scrappy, se trezi întrebându-se cum ar fi fost să facă ceea ce făcuseră băieţii cu un bot.

Scrappy vibra de viaţă şi n-avea un strat respingător de machiaj peste bucăţi de ţesut deteriorat. În timp ce vorbea, gesticula mişcându-şi braţele în forma unei elipse perfecte. Avea un fel de frumuseţe incontestabilă. Eliasz încercă să nu se

uite la negrul mat al oaselor lui, întreţesute cu un material moale şi mai puternic decât orice altceva de pe Pământ.

Botul arătă spre o grămadă de mâini.

— Eu le păzesc pe astea. Dar nu am ordin să privesc tot ce se întâmplă. De aceea am trimis alerta.

Eliasz încercă să găsească altceva de spus, pentru a-şi alunga ideile care începuseră să prindă contur în mintea lui.

— De ce nu poţi să pleci?

— Picioarele mele.

Scrappy făcu un semn în jos, arătându-i lui Eliasz că fusese legat de podea. Eliasz nu era sigur de cunoştinţele sale despre toate legile servituţii, dar ştia un lucru: aservitul nu putea fi imobilizat în mod permanent. Îngenunche pentru a examina lipitura dintre picioarele botului şi podea şi se întrebă unde se ţineau regulatoarele de molecule. Ar fi durat doar câteva minute să-l elibereze pe Scrappy, deşi pe urmă ar fi trebuit să-i construiască nişte tălpi.

Privind în sus, Eliasz văzu fibrele împletite ale gâtului lui Scrappy şi întrevăzu actuatorii aflaţi acolo unde carapacea i se sprijinea pe coapse.

Scrappy vorbi.

— Vin umanii.

Se auzi un râcâit la fereastră, şi Eliasz îi văzu pe trei dintre băieţii mai mari, ajunşi aproape la vârsta contractului. Erau doar cu câteva luni mai tineri decât el. Îngheţă, cu faţa la doar câţiva centimetri de încheietura groasă şi rotundă dintre femurul şi osul bazinului lui Scrappy.

— Ia uite – e paznicul!

Unul dintre băieţi râse, ca un lătrat.

— I-o suge lui Scrappy!

— Poponarul!

Urmară alte râsete.

— Suge-o, poponarule!

Eliasz se ridică, plasându-şi corpul între bot şi băieţi. Chipul i se înroşise de furie. Singura lui armă era un baston de cauciuc, dar Eliasz se descurcase întotdeauna bine cu armele. Unul dintre băieţi, cel puţin, n-avea să mai poată spune mult timp cuvântul „poponar”. Pentru oamenii fără francize, perioada de aşteptare pentru imprimanta de oase era de trei luni, în afara situaţiilor de viaţă şi de moarte. Ceea ce nu era cazul. Băiatul

putea trăi cu un maxilar inferior sfărâmat câtă vreme biserica mai avea sârmă şi paie de supt.

Eliasz avea mult antrenament la a-şi şterge din minte această notă de subsol cognitivă, dar ea reapărea atunci când n-avea altceva cu care să-şi ocupe atenţia.

Aşa că se concentră asupra unei amintiri frumoase, crescându-i în mod conştient strălucirea ca şi cum ar fi trecut-o printr-un procesor de imagini. Era corpul frumos, unghiular şi acoperit de armură al lui Paladin – aşa cum arăta atunci când tremurase în braţele lui, în după-amiaza aceea la Casablanca. Exact în momentul când Paladin intrase în colaps, scuturile ei avuseseră o eroare şi devenise de câteva ori invizibilă. Alte trupuri, alte misiuni şi alte ţări încercaseră să-i alunge din minte imaginea feţei ei, dar le acoperise cu senzaţia carapacei ei pe pielea lui goală.

Eliasz era inundat de un sentiment mai puternic decât orice umilinţă rămasă de la vreuna dintre experienţele lui de demult. Nu i-a fost greu să-şi dea seama că e vorba de dragoste.

19
UN ACCIDENT DE MUNCĂ ÎNGRIJORĂTOR

17 iulie 2144

Med împinse o actualizare a Proiectului Retcon în serverele Laboratorului Liber şi merse să facă o plimbare peste Podul Universităţii. Întâia lumină a dimineţii făcea ca râul să-şi schimbe culoarea din negru în albastru, şi Med văzu siajul în formă de V al unui castor care îşi căra o ultimă încărcătură de trestii în vizuină, înainte de a se retrage până la asfinţit. Veştile despre terapie fierbeau deja pe forumurile pentru doctori, mai ales în nord, unde majoritatea pacienţilor aveau francize limitate. Pentru aceştia, medicamentele deschise reprezentau singura opţiune.

Med verifica forumurile proiectului o dată pe secundă, dar ar fi trebuit să treacă zile întregi ca să aibă suficiente date pentru a le analiza. Ca să se relaxeze, accesă câteva fluxuri de ştiri, în timp ce continua, în fundalul minţii ei, verificarea forumurilor. Sute de milioane de oameni priveau un nou serial de comedie despre roboţi care se bâlbâiau. Pe Marte fuseseră recolte-record, ceea ce însemna că imigraţia va deveni mai ieftină. Din cauza unui accident îngrijorător de muncă, oraşul New York era inundat, iar poliţia dădea vina pe droguri.

Înainte chiar de a privi ştirea, Med ştiu că era vorba de un dezastru provocat de Zacuity, poate cel mai rău de până acum. De data asta, era vorba despre o tânără ingineră, proaspătă absolventă a universităţii, a cărei muncă era de a găsi şi a depana defecţiunile posibile ale comenzilor software pentru un sistem complex de viaducte, pompe şi supape care împiedicau apele în creştere ale Atlanticului să se infiltreze în centrul Manhattanului. După mai multe zile de nesomn, se hotărâse să regândească principiile fundamentale care stăteau la baza mlaştinii artificiale care acţiona ca un burete uriaş între oraş şi apele sale.

Din nefericire, după cum explicase inginera într-un document de cincisprezece mii de cuvinte, cu note de subsol meticuloase, postat pe Memeland, avea nevoie şi de o probă-martor. Ceea ce însemna că trebuia să vadă *şi* cum ar arăta New Yorkul în starea lui naturală, plin cu apă. Înainte s-o poată opri cineva, inginera inundase metroul şi străzile din centrul Manhattanului, înecând zeci de oameni din locuinţele aflate la subsol şi provocând o

evacuare uriaşă a oraşului. Mulţi oameni erau încă daţi dispăruţi. Fusese arestată, dar ceea ce lucrase era imposibil de anulat fără zile întregi de curăţenie. Liderii Zonei Comerciale Libere declaraseră starea de urgenţă.

În timp ce se întorcea alergând spre laborator, Med trecu prin mai mulţi arbori decizionali şi opţiuni de modelare.

Ştirile despre Retcon nu se răspândeau destul de repede ca să oprească dezastrul provocat de Zacuity. Nu-şi puteau permite să se bazeze doar pe depozitele de texte Culturaliberă şi pe forumurile de cercetare ca singure modalităţi de a face să circule informaţia, sperând că într-un fel sau altul va auzi despre asta întreaga Zonă. Era timpul să publice o lucrare care să arate că drogul pirat periculos care cauza atâtea morţi era, de fapt, o pastilă Zacuity obţinută prin inginerie inversă. Odată ce ar fi implicat numele lui Zaxy, toate fluxurile de ştiri ar sări să scrie despre asta. Şi atunci, chiar şi doctorii din New York ar şti despre Retcon.

Med dădu buzna în biroul lui Krish şi lovi cu palma în biroul lui pentru a activa fluxul de ştiri din New York.

— Trebuie să facem public ceea ce ştim despre Zacuity.

Cât timp Krish privi clipul cu staţiile de metrou din care ieşea apă cenuşie şi chiar lucruri mai groaznice, Med îi văzu anxietatea ţesându-i un model de electricitate peste scalp.

— E înfiorător, dar nu ştiu dacă suntem gata să acuzăm una dintre cele mai mari corporaţii din Zonă de încălcarea legii.

— E singurul fel în care putem să ne asigurăm suficientă publicitate încât să oprim apariţia altor episoade maniacale de felul ăsta. Avem schemele lui Jack, ale Zacuity-ului obţinut prin inginerie inversă.

— Da, avem schema pentru Zacuity. Da, avem terapia pentru un drog de pe stradă despre care un pirat *pretinde* că ar fi Zacuity.

— Dar e exact acelaşi medicament! Avem dovada!

Krish suspină.

— Avem o dovadă pe care o vor crede oamenii de ştiinţă – dacă vor avea chef. Însă reprezentanţii CIP, publicul, presa nu sunt în stare să citească o schemă şi tot ce vor auzi este că un activist antibrevete se pişă pe Zaxy, firma care le furnizează drogurile de succes pe care le ştiu şi le iubesc ei.

Krish şterse din aer fluxurile şi documentaţia.

— Fără ceva pe care presa să-l înţeleagă, o declaraţie publică se va întoarce împotriva noastră.

Botul scutură din cap.

— Trebuie s-o facem. E vina lui Zaxy, şi lumea trebuie să ştie că produc droguri care dau dependenţă, cu efecte secundare groaznice.

— Ştiu şi aş vrea să putem acţiona. Dar deocamdată am făcut Retcon şi deja se obţin lucruri bune.

Mai furioasă decât fusese vreodată, Med trânti uşa biroului lui Krish, bucurându-se de reverberaţia loviturii în aer. Avea să găsească dovada pe care şi-o dorea.

Şase ore mai târziu, Med îşi dădu seama că n-are nicio idee despre ceea ce căuta. Verificarea atentă a forumurilor şi a depozitelor de texte medicale n-o duse nicăieri. Îşi contactase foştii colegi, şi singurul rezultat fusese că adunase nişte date preliminare pe care nu ar fi putut să le pună nici măcar într-un articol ştiinţific, cu atât mai puţin să le difuzeze pe reţeaua publică. Med era atât de ocupată cu propria frustrare, încât nici nu observă că în spatele ei era cineva până când respectiva persoană nu-i puse mâinile pe umeri strigând „bau!” Threezed coborâse din mansardă şi se strecurase în spatele ei.

Uimită, îl privi cu senzorii din spatele capului, citindu-i semnele biologice cu particulele-senzor din celulele moarte ale părului ei. Muşchii lui erau mai relaxaţi decât îi percepuse ea vreodată; hipervigilenţa lui părea că se află în reflux.

— La ce lucrezi? Arăţi cam nervoasă.

Din câte se părea, Threezed sesiza detalii despre starea ei psihologică pe care nu era conştientă că le transmite.

Med îi ceru reţelei să anuleze comenzile prin gesturi şi ridică din umeri.

— Încerc să găsesc un mod de a explica presei că Zaxy a făcut Zacuity. O chestie pe care s-o înţeleagă oricine.

Threezed se aşeză lângă ea, pe bancă.

— Pe Memeland te-ai uitat?

— Pentru ce? Ăsta e genul de lucru despre care nu ştiu decât oamenii de ştiinţă.

— Lumea vorbeşte tot timpul despre droguri pe Memeland. Ia caută pur şi simplu… să zicem Zacuity, Retcon, dependenţă, manie, luat razna, drog pentru muncitori… Doar ca să vezi dacă

vorbeşte cineva despre el.

Med era perplexă.

— Nu văd cum ar putea să ne ajute asta şi e mult de căutat. Îmi trebuie ceva acum.

— O să fac eu nişte cercetări pentru tine. Am nişte timp până plec la muncă.

Threezed îşi scoase mobilul din buzunar şi ridică din ecranul lui o proiecţie în aer. Med observă că gulerul îi acoperea numărul de pe gât. Şi folosise o maşină de brodat de la prăvălie ca să-şi împodobească buzunarul cu un ecuson pe care scria „John”.

Med se pierduse în conversaţia de pe un forum, la o adâncime de şaisprezece discuţii, când deodată Threezed îi aruncă un dosar în spaţiul de lucru. Era postarea unei dezvoltatoare de la firma Quick Build Wares din Vancouver, care făcea parte dintr-un grup de recuperare pentru persoanele suferind de anxietate după experienţe cu Zacuity. Femeia scria despre „medicamentul acela clandestin, Retcon”, care fusese prima terapie, dintre toate cele pe care le încercase, care îi atenuase simptomele. La sfatul ei, îl luaseră şi alţi angajaţi de la Quick Build. În discuţia care urma după articolul ei, vorbeau despre ce se întâmplase apoi.

Partea cea mai bizară era că nu-şi aduceau aminte că doriseră vreodată să lucreze la Quick Build. Da, îşi aminteau că primiseră slujbele acelea şi că le făceau bine. Aveau în continuare deprinderile necesare pentru a proiecta circuite şi a modifica molecule. Însă ideea de a-şi folosi deprinderile, mai ales pentru Quick Build, îi umplea de repulsie. Unii chiar relatau că le venise să vomite când se duseseră dimineaţă la lucru.

Asta era o chichiţă nouă. Spre deosebire de oamenii care luaseră Zacuity piratat în ultimele două săptămâni, angajaţii de la Quick Build folosiseră drogul timp de cel puţin un an. Luaseră Zacuity sub supravegherea unor medici autorizaţi şi întotdeauna în acelaşi scop: pentru a termina proiecte dificile la serviciu. Apoi începuseră să simtă că în viaţa lor nu mai contează decât munca asistată de Zacuity. Fiindcă, într-un anume sens, aşa se presupunea că trebuie să funcţioneze drogul, era greu să fie diagnosticaţi altfel decât ca nemulţumiţi cronici.

Iar când aceşti nemulţumiţi luaseră Retcon, dorinţa lor de a

relua procesul care le crease dependenţa – în cazul de faţă, munca la Quick Build – se ofilise cu aceeaşi viteză cu care le înfloriseră receptorii de dopamină, iar noii receptori savurau dopamină generată de tot felul de activităţi plăcute. Şi dintr-odată, muncitorii de la Quick Build avură chef să iasă cu bicicleta, să se joace cu copiii lor, să se uite la clipuri sau să dezvolte programe de calculator pentru proiecte personale. Dar nu mai voiau să lucreze la Quick Build.

Era prea devreme încă pentru a stabili dacă acestea erau simptome temporare de sevraj, dar Med bănuia că nu erau. Utilizatorii de Zacuity piratat îşi reveniseră uşor, dar utilizatorii din corporaţii se treziseră deodată cu luni întregi de amintiri care n-aveau niciun sens. Nu erau capabili să revină la normal. Poate că nu aveau să mai fie în stare niciodată să-şi facă meseriile fără să vomite.

Pentru cei care luaseră versiunea legală de Zacuity, consecinţele economice erau, potenţial, catastrofice. Nu era o situaţie ideală, însă acum Med avea dovada că Retcon funcţionase asupra acestor oameni. Un lucru pe chiar şi presa l-ar fi putut înţelege.

Med îi trimise datele lui Krish. În timp ce traversa camera spre biroul lui, degetele lui scriau deja un mesaj pe masă.

— E excelent că ai găsit grupul de la Quick Build, spuse Krish, fără a-şi ridica privirea. O să vorbesc cu prietenul meu de la Clinica Justiţiei Pharma. El ar trebui să aibă o idee despre cum să împachetăm informaţia asta. Tu ar trebui să termini lucrarea noastră.

Botul se gândi iar la oamenii care luaseră drogul pentru o perioadă lungă.

— Aceşti utilizatori de Zacuity vor trebui să-şi construiască amintiri noi despre plăcerea oferită de slujbele lor. Cred că Zaxy va fi responsabil pentru o mulţime de şomeri. S-ar putea chiar ca utilizatorii de Zacuity să-i poată da în judecată pentru daune.

Threezed ascultă conversaţia şi mustăci.

— Grozavă treabă, Med. Le-ai dat oamenilor autonomie, iar acum nu mai pot munci.

Apoi, văzând pe faţa lui Med ceva despre care ea nici nu ştia că se află acolo, se opri. Iar când vorbi din nou, tonul lui era mai blând, fără nota de sarcasm.

— Dar bănuiesc că e bine, acum măcar au aflat cum e de fapt munca.

20
TRUC DE MARKETING

16 iulie 2144

Când sosi pe insula Vancouver, Eliasz nu se mai conectase în timp real la senzorii lui Paladin de mai multe ore. Ea nu-i oferise niciun fişier video sau audio din timpul scurs între interogatoriul lui Bobby şi momentul când descoperise serverul Scarface la Universitatea din Saskatoon. Eliasz i-ar fi putut rechiziţiona amintirile, pentru a le anexa la raportul pe care îl trimise din insula Vancouver, dar n-o făcu.

Odată întorşi la Tabăra Tunisia, o echipă de agenţi analiză informaţiile de la Vancouver şi Vegas, în vreme ce omul de legătură al CIP bău mai multe ceşti foarte mici de cafea foarte tare. Eliasz ceru un zbor imediat spre Saskatoon, însă Fang spuse că echipa avea nevoie de mai mult timp pentru analiză. Lui Paladin şi lui Eliasz le era interzis să părăsească baza douăzeci şi patru de ore, poate chiar mai mult.

Lui Eliasz i se repartiză o cabină temporară, iar lui Paladin i se repartiză sarcina de a sta cu Eliasz. Cabina se dovedi a fi o cameră Faraday, gândită pentru a-i izola pe soldaţi de distracţiile de pe reţea. Ceea ce însemna şi că nimeni nu le monitoriza fluxurile corporale.

Era unul dintre acele momente când Eliasz voia să vorbească. Îi povesti lui Paladin despre Vegas, descriindu-i aleea scurtă şi parfumată unde puteau fi găsite Importurile de Calitate şi Magazinul lui Alice. Îi spuse că părăsise forţele de poliţie din Vegas pentru a lucra la ceva mai curat, fără zone gri. Şi fără portiţe semilegale care să le permită tipilor răi să aranjeze contracte legale între copiii şi adulţii dubioşi care îi doreau ca „asistenţi personali”.

Şi nu însemna că şi-ar fi ratat şansa de a împiedica delicte legate de proprietate, fiindcă acum putea mai bine decât oricând să-i ajute pe oameni. Încălcarea dreptului de proprietate era întotdeauna ilegală. Fiindcă nimeni de la CIP n-o să-l oprească să-i prindă pe bandiţi, când venea vorba de piraterie. Şi nici n-o să mai vadă cum infracţiunile imposibil de pedepsit înfloresc la lumina zilei, iar victimele se uită la uniforma lui cu un aer acuzator. În ceea ce priveşte proprietatea intelectuală, dreptatea era simplă şi clară.

Paladin se aşeză pe pat lângă Eliasz. Nu se oferi să spună

nicio poveste, dar avea de revăzut ceea ce lucrase. Proiectă în aer o hartă a Saskatoonului, la nivelul ochilor lui Eliasz. Oraşul, mărginit de ferme vaste, conduse prin satelit, era tăiat în două de un râu lat, curbat. În mijlocul centrului comercial era universitatea, marcată cu un steag roşu. Apoi Paladin mări imaginea şi apărură clădirile din campus, arătând ca nişte cărămizi căzute, înconjurate de acoperişurile cafenii ale unor laboratoare agricole întreţinute de boţi.

— Trebuie să pregătim o strategie, vocaliză ea. Există mari şanse ca Jack să fi fugit deja, dar cred că cineva de la Laboratorul Liber va şti unde s-a dus.

Arătă spre o clădire aflată la capătul de sud al campusului, care la rândul ei crescu până deveni un text care spunea LABORATORUL LIBER, înainte de a se dizolva în schiţa unui spaţiu deschis. Existau doar două ieşiri din clădire.

— Evident, vom începe cu Krish Patel, profesorul care a lucrat pentru *Pastilele Biliare* şi care conduce Laboratorul Liber. Sugerez să facem întâi un tur al reţelelor Laboratorului Liber, pentru a vedea dacă-l putem localiza pe Scarface. Vom ajunge pe la 2300, aşa că laboratorul va fi probabil gol. Am putea reuşi să strângem destule informaţii încât să nu mai trebuiască să-l alertăm pe Patel cu prezenţa noastră.

Eliasz mormăi aprobator, apoi se întinse pe pat şi închise ochii. Pentru Paladin era încă greu să se abţină de la a pune întrebări.

— Eliasz, ai zis că cheia mea de autonomie e temporară. Ştii cât timp va dura?

Bărbatul se ridică din nou, şi Paladin recunoscu pe faţa lui un sentiment de vină.

— Nu e un lucru pe care-l ştii automat? Credeam că e un program pe care îl rulezi.

— Nu-i un program, vocaliză ea. Este mai mult ca o parolă care îmi dă acces la programe.

— Şi nu ţi-a spus Lee când o să expire?

Eliasz păru derutat, apoi îngrijorat pentru ea.

— Te simţi OK? Am auzit că boţii au câteodată probleme după ce primesc autonomia.

— Nicio problemă până acum. Voiam doar să ştiu când…

Botul lăsă fraza neterminată, ceea ce nu-i stătea în obicei. Când ce? Când nu se va mai simţi obligată să pună întrebări?

Când nu-şi va mai asuma riscuri în materie de securitate, cum făcuse cu boţii aceia din Vancouver?

Eliasz o aştepta să-şi termine propoziţia.

— ...când se va termina, vocaliză ea până la urmă.

Deodată, lui Eliasz îi crescu tensiunea, iar semnalele electrice care îi alergau pe suprafaţa creierului sugerau frică.

— Acum, că eşti autonomă, regreţi ce-am făcut?

Întrebarea lui sună ambiguu până când el se aplecă şi puse mâinile pe fibrele protejate de armură ale genunchilor ei.

— Mai simţi acelaşi lucru?

Paladin ar fi vrut să pună toate întrebările. Ce credea el că simte ea? De ce avea nevoie să ştie? Simţea şi el acelaşi lucru? Însă rămase tăcută. Să pună prea multe întrebări legate de subiectul acesta făcea lucrurile şi mai derutante.

— Cheia de autonomie nu mi-a schimbat sentimentele, îi răspunse.

— Sunt foarte fericit, şopti el, în vreme ce pe piele energia îi dansa fără o direcţie anume. Eu nu m-am putut opri să mă gândesc la tine tot timpul cât am fost la Vegas.

— Şi eu m-am gândit la tine.

Cu mâna dreaptă, Paladin simţea gust de sare şi de sânge pe pielea lui.

— Sentimentele tale vin probabil de la tine cea adevărată, de aici, zise el şi îi atinse uşor armura, deasupra creierului. De asta nu sunt afectate de programele de autonomie.

Paladin alese să nu-i spună din nou că autonomia era o cheie, nu un program, şi că nici creierul ei n-avea nimic de-a face cu ceea ce-şi dorea. De jur împrejurul lor, pereţii bazei zdrăngăniră din pricina vântului ce sufla dinspre Oceanul Pacific.

— Vreau să te mai văd o dată accesând fişierul acela.

Eliasz vorbise în şoaptă, cu braţul apăsat pe al ei. Şi ea îşi dorea asta.

Dimineaţa următoare, devreme, Paladin simţi un maxim al cantităţii de oxitocină în sângele lui Eliasz, pentru a doua oară. Braţul ei îl ţinea ca într-un leagăn, iar armele lui de perimetru erau într-o grămăjoară de plasă aproape imponderabilă, pe podea. Bărbatul dormi aproape o zi întreagă înainte de a zbura amândoi spre prerii, pentru a lua urma lui Jack.

18 iulie 2144, 0400

Med tocmai termina secţiunea Metode a lucrării despre

Zacuity, când se îndreptă brusc de spate, rigidă. Threezed se uita la un film pe tableta lui. De cealaltă parte a laboratorului, Krish rescria comunicatul lor de presă despre modul cum Zaxy încălcase legea internaţională. Brusc, toate acestea îşi pierdură importanţa.

Un ordonator zdrăngăni în momentul când Med se ridică cu o viteză inumană, care o făcu să arate ca un efect special.

— Ieşi de-aici acum! şopti, împingându-se în Threezed.

În câteva secunde îl dusese, pe jumătate în braţe, până la o ieşire din spate folosită în special pentru a scoate reciclabilele.

— Fugi! Ascunde-te!

Threezed nu sesiză vreo urmă de panică în vocea botului, dar înţelegea noţiunea de pericol. Sprintă afară pe uşă şi nu mai privi înapoi. Med se răsuci spre Krish, care se holba la ea cu gura deschisă.

Pentru prima dată în viaţă, Med simţi cum era ca un program să-i anuleze alegerile proprii. Imediat ce văzuse botul CIP pe reţeaua Laboratorului Liber, încetase să fie o cercetătoare şi trecuse pe modul principal de apărare. Sau, cum ar fi spus fără îndoială cercetătorii de acasă, din Anchorage, reacţia de luptă-sau-fugi nu fusese chiar un reflex. Mai întâi îşi dăduse seama că un bot CIP se afla fizic în apropierea ei, însoţit de un agent CIP; apoi dedusese că aceştia căutau anume informaţii despre Jack. Ceea ce însemna că, probabil, nu-i interesa să lase în viaţă pe nimeni dintre cei de aici.

O copleşiră gânduri şi reflexe străine. Laboratorul era atacat, odată cu vieţile umane din interiorul lui, iar ea urma să lupte până la moarte pentru a împiedica reuşita atacului. I se părea că nu are altă soluţie, dar bineînţeles că avea. Ar fi putut fugi. Dar alese să rămână.

Med îl percepu pe bot cum deschide încuietoarea prost criptată de la uşa principală a laboratorului şi se dădu peste cap înapoi, traversând camera şi sfâşiindu-şi cusătura din spate a halatului. Când botul blindat şi agentul se năpustiră în laborator, îl apăra pe Krish cu trupul ei. Agentul trase cu trei seringi, probabil trancuri[37] sau hipnotice, şi Med le prinse în aer cu o mişcare rapidă a mâinii. Când se sparseră, conţinutul lor – plin de molecule care ar fi perturbat căile de semnalizare în cortexul cerebral – se scurse dintr-o mică ruptură a pielii ei.

[37] Tranchilizante. În original, *tranqs* (n. tr.).

— Nu are rost s-o împuşti cu droguri, spuse botul aflat acum în faţa ei. E bot.

Med cunoştea modelul: militar, standard, cu o morfologie vag umană şi o mulţime de îmbunătăţiri opţionale. Una dintre acestea era un creier uman, care probabil folosea mai ales pentru recunoaştere facială. Şi o mână părea plină de senzori comparabili cu cei de laborator. Întregul corp strălucea de la armele pornite sub carapace.

Botul îi semnaliză lui Med pe un canal deschis.

Sunt Paladin. Tu eşti necunoscut. Iată datele mele. Vrem informaţii despre un pirat pe nume Judith Chen. Îşi zice Jack. Este o teroristă şi a ucis deja sute de oameni cu medicamentele ei piratate. Avem motive întemeiate să credem că a fost aici în timpul săptămânii trecute. Acesta este sfârşitul datelor mele.

Erau anexate datele de identificare ale lui Paladin şi ale lui Eliasz, împachetate într-un ghem de date. Semnăturile de pe ele erau bune. Nu încăpea nicio îndoială că erau într-adevăr agenţi de la CIP.

Sunt Medeea Cohen. Tu eşti Paladin. Iată datele mele. Nu am informaţii pentru voi. Acesta este sfârşitul datelor mele.

Pentru umani, vocaliză:

— Tocmai le-am văzut datele de identificare, sunt agenţi de la CIP.

— Cu ce pot să vă ajut, oameni buni? întrebă Krish, rămânând încă ascuns după bot. Sunt gata să vorbesc, dacă nu mai trageţi în noi.

Eliasz făcu câţiva paşi înainte. Chipul şi vocea îi erau relaxate.

— Sunt agentul Eliasz Wojcik, de la CIP-ul din Federaţia Africană. Vreau doar să stăm de vorbă despre prietena ta, Jack. Avem dovezi că a fost aici, posibil împreună cu un fugar.

— Ştiţi deja, sunt convins, că Jack şi cu mine am fost foarte apropiaţi, spuse Krish, rezonabil, ieşind din spatele lui Med.

Îşi modulase şi vocea pentru a părea relaxată. Ambii bărbaţi erau obişnuiţi să poarte acest gen de conversaţie de pe poziţii

opuse.

— Dar poate ştiţi şi că n-am văzut-o de douăzeci şi cinci de ani, de când n-a mai lucrat aici şi s-a mutat în Federaţie.

— Ştim că i-a trimis date despre medicamente piratate lui Bobby Broner printr-un server numit Scarface, de aici de la universitate.

— Un server care, am verificat, se găseşte aici, în laboratorul tău, adăugă Paladin.

— Îţi menţii declaraţia că n-ai văzut-o pe Jack în ultimii douăzeci şi cinci de ani?

Vocea lui Eliasz suna de parcă ar fi întrebat ceva despre vreme.

— N-am niciun control asupra celor care trimit date prin serverele din laboratorul meu, răspunse Krish, pe acelaşi ton. Reţeaua universităţii e deschisă.

Med urmărea schimbul de replici dincolo de spectrul vizibil şi percepu din transmisiile de microunde că Paladin le accesa camerele video din laborator. Tot ce se va întâmpla de acum încolo avea să fie imposibil de reconstituit din fluxurile laboratorului, începu să descarce fişierele video cu ceea ce vedea într-un mic dispozitiv de stocare din pieptul ei, complet blindat împotriva impulsurilor electromagnetice, a radiaţiei şi a focului.

— Avem motive să credem că Jack a fost aici şi pe baza celor scrise de prietenul ei Threezed pe Memeland.

Cu un amestec de furie şi tristeţe, Med înţelese că jurnalul SlaveBoy, al lui Threezed, fusese cel care îi dăduse de gol. Agenţii nu păreau să ştie nimic despre Proiectul Retcon. Bineînţeles, dată fiind viteza cu care Paladin le mătura reţeaua, această lacună în cunoştinţele lor n-avea să mai dureze mult. Iar ei o să pară şi mai vinovaţi.

Starea de panică a lui Med se accentuă când căută pe reţea după numele „Bobby Broner” şi descoperi că-i aparţinea – cel puţin într-un caz – unui profesor care fusese ucis într-un laborator, cu două zile în urmă. Din cauza unor datorii la joc, spunea povestea. Trebuia să presupună că agenţii nu se vor da în lături de la nimic pentru a descoperi unde se află Jack.

Singura lor şansă era să ajungă într-un spaţiu public, unde nu puteau fi ucişi imediat. Chiar dacă ar fi fost reţinuţi, vor exista martori, fapt ce ar fi putut sau nu să-i protejeze, dar şansele lor

erau oricum mai bune decât dacă stăteau aici. La numai câteva clădiri distanţă exista un bar de studenţi, un local mereu aglomerat, chiar şi la această oră din noapte.

Acţionează repede. Distrage-le atenţia atacatorilor. Fugi. Med ascunse în palmă regulatorul molecular pe care îl ţinea în buzunar.

— Atunci, sunt sigur că n-o să vă deranjeze să aruncăm o privire pe-aici, spuse Eliasz.

Med se uită la degetul mare al agentului, care umbla la comenzile perimetrului său.

Krish se mândrea că se pricepe să tragă de timp în situaţii din astea.

— Aş vrea să vă văd mandatul. Nu puteţi percheziţiona locul fără să dovediţi că aveţi o aprobare juridică.

— Pot să-mi scriu propriile aprobări, răspunse Eliasz. Şi, în cazul de faţă, chiar asta am făcut. O vei găsi la sfârşitul mesajelor tale.

Med luă o hotărâre. Nu era specialistă în apărare, dar spera ca prin strategia ei să câştige ceva timp pentru Krish.

— Fugi, Krish! urlă ea. Mergi undeva în public înainte să te-aresteze!

Corpul botului intră fulgerător în acţiune, iar halatul rupt i se înfoie în urmă ca o pereche de aripi când se aruncă asupra botului militar. Raza regulatorului era setată să descompună aliaje din metal. Îi mânca deja din mâna dreaptă, desenând prin aer o linie strălucitoare şi roşie în zborul ei.

Poziţia defensivă şi perimetrul lui Paladin nu se dovediră suficiente pentru a împiedica pumnul lui Med să se conecteze cu carapacea ei. Degetele în curs de topire ale lui Med se afundară în armura lui Paladin cu patruzeci şi cinci de kilometri pe oră, ţinând încă regulatorul. Dispozitivului îi luă mai puţin de o secundă să-şi facă drum, dezintegrând straturi de blindaj şi o cantitate mică de lichid cefalorahidian. Înainte ca scutul lui Paladin să-i supraîncarce sistemul cu un impuls electromagnetic posibil fatal, Med avea braţul îngropat până la cot în cavitatea creierului acesteia.

O mâzgă albicioasă bolborosi afară din rana lui Paladin şi curse pe podea, alături de fâşii de piele rupte din oţelul şi polimerii braţului lui Med. Impulsul o făcuse pe Med să se închidă la jumătatea loviturii. Corpul i se prăbuşi pe podea, la

picioarele lui Paladin, trăgându-i braţul, parţial, din cavitatea carapacei sale, împreună cu un nou torent de materie distrusă.

Krish era prea şocat ca să se mai mişte. Doar când văzu că botul se îndoaie de durere, ţinându-se de scobitura din abdomen, înţelese că trebuie să iasă din laborator. Când se întoarse să fugă, îl auzi pe Eliasz răcnind.

Simţi o înţepătură în gât. Îşi dădu seama, vag, că Eliasz îi injectase ceva. Totul în jur căpătă o strălucire halucinatorie. Inima începu să-i bată mai tare, nu-şi dădea seama dacă de plăcere sau de frică. Cu ce-l drogaseră? Ceva din cauza căruia îl durea faţa, dar apoi pricepu că de fapt căzuse la podea şi îi plesnise pielea unui obraz. O a doua pulsaţie plăcere-frică îl scutură şi privi cu o intensitate disociată cum Paladin rupea braţul lui Med în două. Ar fi trebuit să facă ceva. Braţul lui Med era ud şi rupt. Era un braţ sau era altceva. Se gândi la Jack şi începu să plângă.

Atunci când îl ridică pe Krish într-un scaun şi-l plesni ca să fie atent, Eliasz observă că pe faţa cercetătorului sângele se amestecase cu lacrimi. Avea să meargă uşor.

Eliasz puse întrebările cu blândeţe şi Krish bâlbâi răspunsurile, iar între timp Paladin construi un petic de carapace nouă pentru a-şi acoperi cavitatea unde se aflase creierul ei, acum distrus. La trei metri mai încolo, ochii lui Med erau încă deschişi, ca două camere stupide ce înregistrau pentru micul dispozitiv blindat din pieptul ei.

18 iulie 2144, 0600

O resetare completă, urmată de un proces de iniţializare, apoi de încă unul. De la un punct încolo, aceste evenimente automatizate puteau trece drept conştienţă. Senzorii vizuali ai lui Med intrară în funcţiune şi astfel îşi putu vedea braţul detaşat şi oarecum pulverizat cum zăcea într-o baltă de creier muribund. Simţea cea mai mare durere pe care o simţise în viaţa ei, cu toate că suferinţa începu să i se atenueze pe măsură ce restartarea în modul de recuperare progresa. Majoritatea corpului îi era intact, cu excepţia ciotului sfâşiat de carne şi oţel din locul unde îi fusese braţul. Percepu că driverele pentru picioare şi pentru braţul rămas erau nevătămate.

Botul se săltă în şezut şi se conectă la reţeaua locală. Trecuseră două ore de când Paladin o scosese din funcţiune cu impulsul electromagnetic şi începuse o recuperare lentă

folosindu-şi unitatea blindată de rezervă. Nici urmă de adversarii ei. Unde era Krish? Recuperă fişierele video din ultimele două ore. Când încercă să se ridice, picioarele îi alunecară sub ea, lăsând dâre în sângele brun, pe jumătate coagulat, de pe podea. Îşi dădu seama că era propriul ei sânge, provenit din stratul subţire de ţesut care îi acoperea endoscheletul.

Să se ridice în picioare se dovedi cea mai simplă dintre problemele ei. Captura video şi datele culese în timp real dovedeau că planul lui Med dăduse greş. Revăzu, la o viteză de douăzeci de ori mai mare decât cea normală, fişierul video cu interogatoriul la care-l supusese Eliasz pe Krish. La câţiva metri distanţă, putea să constate şi singură ce rămăsese din scena interogatoriului: Krish era prăbuşit pe o masă de laborator. Iar corpul lui mai emitea foarte puţină căldură.

Botul se îndreptă cu paşi şovăielnici spre omul care o angajase pentru un proiect pe care Marea Pharma ar fi dorit să-l suprime. Pe baza temperaturii corpului, estimă că murise de peste o oră. Probabil un colaps masiv al organelor interne, cauzat de o supradoză, deşi numai un test de sânge ar fi putut spune exact. Avea câteva răni pe faţă, dar nimic care să sugereze că ar fi fost omorât în bătaie. Presupuse că exista chiar o mică posibilitate ca agentul să nu fi vrut să-l ucidă pe Krish, ci doar să-l drogheze pentru a-l face influenţabil.

Din interogatoriul pe care-l auzise, părea că drogul pe care i-l dăduseră era incredibil de puternic. Krish scuipa propoziţii care n-aveau niciun sens şi halucina că Jack ar fi fost în cameră. Eliasz îl direcţiona cu sugestii.

— Unde s-ar duce Jack ca să fie în siguranţă? Unde s-ar duce? îi murmura Eliasz din nou şi din nou, indiferent ce spunea Krish.

Până la urmă, Krish începu să-şi piardă cunoştinţa – probabil din lipsă de oxigen, pe măsură ce inima îi ceda – şi îi făcu semn lui Eliasz să se apropie. Agentul îngenunche lângă muribund şi intrară amândoi în raza capturii video.

— Jack, îmi pare rău, îngână Krish şi suspină. Îmi pare aşa de rău.

Se uită în ochii lui Eliasz şi-şi puse mâinile, cu tandreţe, pe obrajii lui, apoi se aplecă spre el pentru a-i spune un lucru pe care Med nu-l auzi. Continuând să ţină chipul lui Eliasz în palme, de parcă ar fi fost al unei iubite, îl sărută pe agent pe gură.

— Te rog, ai grijă de tine, mai suspină el o dată, apoi leşină.

Înainte ca profesorul lipsit de cunoştinţă să se prăbuşească pe podea, Eliasz îl prinse, îl aşeză la masa de laborator şi îl puse exact în poziţia în care se afla acum.

— Ai auzit ce mi-a spus? îl întrebă Eliasz pe Paladin, de undeva din afara razei de acţiune a camerelor video ale lui Med.

— Da, vocaliză Paladin. Am găsit şi nişte documente ale universităţii care sugerează unde ar putea fi ascunzătoarea ei din Moose Jaw.

— Să mergem, răspunse Eliasz, iar Paladin intră în raza vizuală.

Spărtura pe care i-o făcuse Med în carapace era acoperită de un pătrat din fibră de carbon, imprimat la repezeală. Cuprinsă de un sentiment de satisfacţie mânioasă, Med observă, dar nu procesă valul de căldură care iluminase corpul lui Eliasz atunci când el atinsese braţul botului, în timp ce ieşeau din laborator.

Îi trimise un mesaj lui Threezed şi începu să caute în reţeaua universităţii numele real al lui Jack şi asocierile lui cu Moose Jaw.

> *Sunt în grajd,* trimise Threezed de pe mobilul său. *Cu vacile antibiotice. Eşti OK?*

La circa o mie cinci sute de metri de laborator se construise, printr-un proiect comun al departamentelor de symbio şi de zootehnie, un grajd cald şi mirosind a ovăz, plin de vaci cu lapte bogat în diferite substanţe antibacteriene şi antivirale. Era locul unde îi plăcea lui Med să se plimbe, pentru a fugi de umani.

Căutarea ei în reţea dăduse câteva rezultate relevante – cel mai probabil, aceleaşi pe care le găsise şi Paladin. Cu peste treizeci de ani în urmă, departamentul de arheologie oferise un curs de vară care permisese excavarea unor tuneluri ale contrabandiştilor din Moose Jaw. La săpături participase şi o studentă pe nume Judith Chen. Ulterior, nu se mai lucrase la excavaţie, dar rămăsese accesibilă printr-o uşă de magazie, de la subsolul unui bloc nou de locuinţe. Ar fi fost o ascunzătoare bună, fiindcă toată activitatea şi tot consumul de energie al lui Jack puteau fi mascate de oamenii ce trăiau deasupra.

Med îi semnaliză lui Threezed pe mobil.

> *Agenţii au plecat. Sunt uşor deteriorată. Trebuie să ajungem la Moose Jaw ACUM.*

Sunt pe drum. Putem lua camionul laboratorului.

În timp ce activa camionul şi îl aştepta pe Threezed, Med îi trimise o avertizare lui Jack, folosind protocoalele pe care le stabiliseră cu mai puţin de o săptămână în urmă. Apoi folosi un regulator ca să taie şi să cauterizeze ţesutul distrus al ciotului ei. Reparaţiile complete trebuiau să mai aştepte.

21
MOOSE JAW

18 iulie 2144, 0648

Eliasz luă mâinile de pe volan, iar camionul îşi continuă drumul spre Moose Jaw în modul autonom. Afară, dealurile joase se contopeau unul cu altul în întuneric.

— O să fii OK?

Vocea bărbatului avea un ton neutru prudent, iar Paladin nu putea să-i citească expresia feţei.

De fapt, nu mai putea să vadă deloc faţa lui Eliasz. Sigur că omul avea o faţă, iar ea îi putea percepe grupul obişnuit de organe senzoriale, însă nimic de acolo nu putea fi recunoscut ca Eliasz. Îl recunoştea după voce, după mers şi după norul de molecule care îi pluteau în jurul corpului, dar faţa era doar o înlănţuire de mişcări ale muşchilor.

Imposibilitatea de a clasifica datele furnizate de expresia lui Eliasz o făcu să intre în panică, iar panica i se intensifică atunci când se gândi cât de mult însemna pentru el creierul ei. Braţele de la Turnătoria Kagu Robotics minţiseră. Fang nu ştia despre ce vorbeşte. Paladin se simţea schilodită fără creier, nefiind în stare să recunoască diferenţa dintre mânie şi râset sau dintre o figură ostilă şi una familiară. Oare cum mai putea să-l ajute pe Eliasz în luptă?

— S-ar putea să fiu prea deteriorată pentru a funcţiona într-o situaţie de luptă.

Eliasz o privi şi întinse braţul şovăielnic ca să atingă peticul de pe cavitatea goală a creierului ei. Pe faţa lui se văzu licărul unei activităţi care nu însemna nimic.

18 iulie 2144, 0700

Jack primise mesajul lui Med destul de devreme încât să poată întinde o capcană mulţumitoare. Văzuse filmarea neclară cu botul care o urmărea, aşa că avea o oarecare idee cu cine se punea. Bănuia că agentul uman era tipul standard folosit de CIP: excelent antrenat, arzând de credinţă nestrămutată în proprietate şi, după toate probabilităţile, hotărât s-o ucidă. Ea nu avea decât cele câteva informaţii de la Med şi, cel puţin aşa spera, elementul-surpriză.

Singurul loc unde se putea ascunde era un compartiment secret din tavan, aflat deasupra mesei de laborator. Era un pic mai mare decât un spaţiu auxiliar şi căptuşit cu spumă uşor

elastică, dar suficient de înalt încât să poată sta într-o poziţie chircită, din care să se poată arunca asupra agenţilor. Şi aşteptând acolo, cu cuţitul între degetele relaxate ale mâinii drepte şi primind de la perimetrul ei, în ochelari, imagini de la camerele de securitate de afară, nu-i rămase altceva de făcut decât să se gândească la Krish.

Din mesajul concis al lui Med, Jack trase concluzia că, înainte de a muri, Krish reuşise s-o mai trădeze o dată. Chiar când gândul căpătă contur, un spasm ameţitor de durere îl contrazise. Nimeni nu putea rezista tipului de droguri pentru interogatoriu pe care le-ar folosi un agent CIP – cel puţin, nu fără antrenamente intense şi modificări. Ea şi Frankie îşi petrecuseră ani întregi încercând să se imunizeze împotriva armelor pharma. Singurul lucru pe care îl făcuse Krish fusese să fumeze 420, de distracţie.

Odată cu claritatea care însoţeşte o ameninţare la adresa propriei existenţe, Jack îşi dădu seama că îi purtase pică lui Krish, toţi anii aceştia, pentru ceva ce nu fusese de fapt decât o amărâtă de controversă academică despre un depozit de texte. Da, era îngrozitor că închisese *Pastilele Biliare.* Însă acum ea putea înţelege că Laboratorul Liber era o extensie a ceea ce începuseră Pastilele, o comunitate care nu se mulţumea să protesteze faţă de legea proprietăţii, ci chiar construia variante ale acesteia. Krish le primise cu bucurie, pe ea şi Proiectul Retcon, chiar după deceniile de tăcere îngheţată dintre ei. Probabil ştia că asta putea să-l ucidă.

Înăbuşindu-şi ceva mai amar decât un hohot de plâns, Jack îşi aminti primul eseu pe care-l scrisese Krish pentru *Pastilele Biliare.* Îl publicase la mijlocul trimestrului, în timpul uneia dintre despărţirile lor lungi şi chinuitoare. Krish scria:

> „Cu peste un secol în urmă, cercetătorii au început să se contrazică în legătură cu posibilitatea de a deschide sistemul de brevete şi datele ştiinţifice. Pe atunci, o idee populară printre conservatori era că a lăsa inggen-ul pe mâna publicului ar fi dus la megavirusuri sau la colaps total al speciei. Accesul tuturor la date avea să fie calea spre un apocalips scăpat de sub control al biologiei sintetice. Acum însă ştim că nu a existat niciun dezastru major – doar dezastrul cu încetinitorul al capitalismului,

care converteşte fiecare lucru viu şi fiecare idee în proprietate.”

Citind rândurile, cu decenii în urmă, pieptul îi fremătase de dorinţă sexuală amânată şi de speranţă. Ea şi Krish colaborau la un proiect mai pasionant decât orice încercase în timpul facultăţii. Cu depozitul lor de texte, aveau să ajungă la milioane de oameni şi aveau să le aducă tuturor Ştiinţa Bună. Ştiuse cu deplină certitudine că aveau să schimbe lumea.

Doar că acum eseul lui Krish fusese şters de pe reţeaua publică, iar mişcarea Culturaliberă, pe care o iubiseră, era ucisă în interogatorii ale CIP, în apartamente arse din Casablanca, în medicamentele piratate pentru profit şi nu pentru libertate şi curând, probabil, în tunelul unde această contrabandistă aştepta alături de fantomele celor pe care-i iubise.

Deodată, o explozie trimise un nor de praf prin spuma permeabilă a ascunzătorii ei. Jack îndoi picioarele. Nu acesta era momentul potrivit să-şi plângă visurile pierdute. Sosiseră agenţii CIP.

18 iulie 2144, 0705

Ochii lui Threezed se măriră vizibil când se sui în camion şi văzu braţul zdrenţuit al botului.

— La dracu’, Med, eu n-aş numi asta „uşor deteriorată”. Unde e Krish?

— Krish e mort. Braţul meu poate fi reparat.

Rulară în linişte timp de aproape o oră. Threezed se foi şi-şi verifică mobilul, iar Med încercă să-şi dea seama cum avea să publice lucrarea despre producerea lui Zacuity prin inginerie inversă acum, că totul mersese prost. Forţă camionul până la limita maximă a vitezei pe care o putea atinge. Dacă ajungeau la Moose Jaw repede, avea cel puţin şansa de a-i împiedica pe agenţi să-i mai ucidă un prieten.

— Ce o să facem?

Vocea lui Threezed devenise stridentă din cauza stresului.

Med nu avea niciun răspuns, aşa că schimbă subiectul.

— Ştii cum şi-au dat seama agenţii unde e Jack? Ţi-au citit jurnalul de pe Memeland.

— Ce?

Threezed dădu drumul mobilului, lăsându-l să alunece pe scaun, între picioarele sale uşor desfăcute.

— Cum au făcut asta? Jurnalul meu e anonim! În plus, nu folosesc numele real al nimănui!

Med îl privi furioasă, permiţând disperării să se transforme în furie.

— Ce naiba credeai că o să se întâmple când ai scris despre cum i-o tragi cuiva pe nume „J”, care era din prerii? Când ai scris că o să mergi cu ea la Laboratorul Liber? CIP-ul este plin de agenţi de spionaj. Sunt specializaţi în prinderea sclavilor care şi-au încălcat contractul, iar tu chiar nu se poate spune că le-ai îngreunat treaba.

— De ce n-ai zis nimic înainte? Îmi citeai jurnalul şi n-ai zis nimic!

În întunericul cabinei, Med vedea căldura lacrimilor lui Threezed ca nişte dâre strălucitoare de sânge pe faţa lui.

Angoasa botului atinse un crescendo pe care Med nu avea opţiunea de a-l exprima în lacrimi. Trosni o lovitură în uşă, cu braţul rămas, şi urlă:

— Nu m-am gândit la asta, OK? Nu m-am gândit!

Îşi învineţise braţul şi făcuse o crestătură în uşă. Camionul emise un zgomot uşor de avertizare.

— În regulă – am înţeles! Am pus-o şi e vina mea! zise Threezed şi trecu peste scaune ca s-o apuce pe Med de umeri şi s-o scuture. Acum, că ştim că am pus-o, ce facem ca s-o ajutăm pe Jack?

— Am adus nişte chestii din laborator pe care cred că le putem transforma în arme.

— Ce-avem?

Threezed îşi lăsă mâna dreaptă pe umărul ei, şi Med observă că devenise incredibil de calm. Şi nu era vidul remisiunii de după isterie. Era calmul cuiva care trecuse prin lucruri mult mai rele şi care ştia cum să supravieţuiască.

Med adusese paste sigilatoare virale, împachetate ca nişte bile ce puteau fi trase din puşti cu aer comprimat. Erau proiectate pentru repararea ieftină şi rapidă a maşinilor industriale şi a vehiculelor. Trăgeai în chila bărcii tale cu o bilă de pastă şi virusurile începeau să se multiplice, iar învelişurile lor se transformau într-un petic metalic pentru orice spărtură. Teoria lui Med era că pasta avea să sigileze şi deschizăturile din carapacea botului, lipindu-i senzorii şi obturându-i orificiile pentru arme.

— Sună grozav. Şi acum, ce avem ca să-i vină de hac ticălosului care l-a ucis pe Krish?

— La Laboratorul Liber nu e nimic mortal sau măcar nociv pentru umani. Dar am ceva care o să-l încurce foarte tare în luptă.

18 iulie 2144, 0805

Jack aşteptă, respirând superficial. Căldura corpului ei era mascată de electronicele şi de conductele de aer ce treceau prin tavan. După cum sperase, agentul şi botul se îndreptaseră spre masa de laborator de sub ea imediat după ce văzuseră că nu e în tunel. Bărbatul era cel care îl proteja pe bot, după cum reieşea din poziţia armei sale, fapt neobişnuit. Dar Jack văzu apoi o gaură peticită în grabă în abdomenul botului şi observă modul ciudat în care îşi ferea reţeaua de senzori de faţa bărbatului. Ceva nu era în regulă cu el, deşi rămânea suficient de letal. Şi de isteţ. Botul scana reţeaua lui Jack pentru vulnerabilităţi în sistemul de alimentare, fără prea mult succes.

— Ce spui de asta?

Bărbatul arătă spre faberul lui Jack şi spre mica ei colecţie de ordonatoare de mică putere.

— Cred că tocmai a fost aici. Ar trebui să scanăm după ascunzători şi alte ieşiri, vocaliză botul.

Jack trebuia să acţioneze acum. Deschise uşile prin alunecare şi-şi lansă cuţitul ca o expertă, îngropându-l adânc în pieptul botului, unde eliberă un impuls electromagnetic. Apoi se aruncă, cu picioarele înainte, în faţa agentului CIP. Simţi cum picioarele lovesc craniul bărbatului exact în momentul când perimetrul lui emise un electroşoc puternic. Căzu lângă el pe podea, în spasme.

Adrenalina îi tulbură vederea şi văzu contururile camerei ca nişte linii frânte, pe repede înainte. Bariera dintre tunelul ei şi grămada de gunoi care-l camufla era acum doar o grămadă de bolovani şi praf. O parte din LED-urile de pe tavan se stinseseră, iar în atacul ei trântise pe jos un ordonator. Îi era cald la picioare şi observă că perimetrul agentului îi topise parţial tălpile pantofilor. Bărbatul era inconştient, iar fruntea începuse deja să i se umfle de la lovitura lui Jack. Botul lui rămăsese nemişcat din cauza impulsului electromagnetic. Trebuia să dezactiveze perimetrul agentului înainte ca acesta să-şi vină în fire, ca să nu existe nicio înregistrare a acestei întâlniri. Luptând cu durerea

din muşchii blocaţi, care o ardeau, se ridică în picioare.
Îşi smulse cuţitul din trupul botului, îl puse la curea şi cântări situaţia. Sub pielea agentului, reţeaua acestuia de perimetru direcţiona probabil date şi electricitate în sute de dispozitive de pe tot corpul lui. Însă de obicei exista un dispozitiv de comandă la nivelul taliei. Pentru ca evadarea ei să fie perfectă, îi mai trebuiau doar câteva secunde ca să caute în pantalonii ticălosului ăstuia.
Jack îi trase jacheta în sus, expunându-i pielea palidă a abdomenului. Apăsă cu mâna pe piele până găsi un mic model de reţea, acolo unde firele sistemului de arme se înfundau în carne. Cu cealaltă mână îi desfăcu şliţul pantalonilor, descoperindu-i părul des din partea de jos a pântecului. Unde era dispozitivul de comandă? Îl întoarse pe bărbat pe o parte şi în sfârşit văzu un dispozitiv de forma unei alune, mare cât dopul unei sticle, pe şoldul lui.
Când degetele lui Jack se strânseră în jurul dispozitivului, botul vorbi:
— Dacă îl mai atingi, te omor.
Jack ridică braţele. Evident, pulsul electromagnetic nu-l ameţise pe bot pentru prea mult timp.
— Rămâi cu spatele la mine şi ridică-te în picioare.
Botul folosea o voce complet lipsită de inflexiuni. Jack se conformă, încercând să-şi dea seama dacă ar mai fi putut încă să fugă. Sau, dacă nu, să scoată cuţitul şi să arunce. Hotărî să tragă de timp.
— Cine a trimis CIP-ul după mine? Zaxy?
— Mâinile la spate.
Se supuse şi simţi prinsoarea botului, caldă şi netedă, mai puternică decât cătuşele. Pe podea, la picioarele ei, bărbatul începu să geamă şi să se mişte.
— De ce faci asta?
— Ştii foarte bine de ce suntem aici. Activităţile tale teroriste au ucis peste o sută de oameni.
— Dacă-i aşa, de ce toate subterfugiile astea? De ce v-a trimis CIP-ul doar pe voi doi?
Jack vorbea ca să câştige timp, însă voia să afle şi motivul.
— Zaxy încearcă să acopere faptul că Zacuity îi înnebuneşte pe oameni, aşa e? Nu eu am inventat drogul care i-a omorât pe oamenii ăia, eu doar l-am obţinut prin inginerie inversă.

Botul nu spuse nimic până în momentul când bărbatul începu să mormăie.

— Paladin.

— Sunt aici şi am prizoniera.

— Atunci omoar-o, pur şi simplu.

Bărbatul deschise ochii căprui-închis şi se uită direct la Jack.

Deodată, Jack auzi o serie de pocnituri, iar corpul lui Paladin se cutremură. Botul îi eliberă mâinile, iar agentul, care se lupta să se ridice în picioare, căzu din nou. Răsucindu-se în direcţia zgomotului, Jack îşi văzu salvatorii. Threezed şi Med stăteau pe grămezile de gunoi, ţinând în mâini puşti cu aer comprimat de un galben strident, şi trăgeau în Paladin şi în Eliasz cu ceva ca nişte acadele uriaşe.

Pe torsul lui Paladin apărură pete de pastă cu virus, sigilându-i armele botului în interiorul pieptului. Pasta roz era o substanţă nouă, experimentală, iar botul nu fusese niciodată imunizat împotriva ei. Încercă să şteargă petele care se răspândeau, dar i se întinseră şi pe degete, transformându-i-le în mănuşi.

Med făcu câţiva paşi în faţă, cu fâşii de metal atârnându-i de ciot. Braţul ei întreg trase încă un încărcător în bărbat, care începu să urle. Oriunde l-ar fi lovit bilele virale, din piele începeau să-i răsară păduri bizare de păr fin. Pe faţă îi crescură o puzderie de cârlionţi sticloşi, iar genele i se încâlciră. Eliasz respira greu pe gură în timp ce nările i se umpleau de tije micuţe. Cumva, virusurile i se strecuraseră sub piele şi îi mâncaseră firele perimetrului din bio-sticlă. Milioanele de fibre microscopice, aflate într-o tensiune constantă, ieşiseră din pielea lui şi formau acum o blană încurcată şi incomodă de fibră optică. El şi botul lui n-aveau să mai vâneze pe nimeni, cel puţin câteva minute de-acum încolo.

— Se pare că reţeta lui Catalyst pentru a-şi îndepărta plantele care-i cresc pe cap e bună şi pentru altceva decât pentru modă, vocaliză Med, pe un ton sarcastic, nou pentru ea. Poate că ar trebui să-i dăm un contract postdoctoral.

Jack o luă câţiva paşi înainte, împleticindu-se, cu muşchii încă distruşi de durere. Threezed îi trecu braţul peste umărul lui şi o târî prin moloz, spre uşa secretă şi spre ceva ce trecea drept siguranţă.

18 iulie 2144, 0810

Capul lui Eliasz pulsa de durere şi abia putea vedea prin lâna

perimetrului făcut ţăndări. Dar încă avea o armă funcţională, un pistol stupid pe care-l ţinea prins de gleznă. În spatele lui, Paladin emitea un zgomot ca de metal sfâşiat.

Jack şchiopăta spre uşa secretă, sprijinită de un băiat a cărui faţă se potrivea mai presus de orice îndoială cu cea din baza de date de la Importuri de Calitate. Exceptând faptul că nu mai arăta ca SlaveBoy. Era puternic şi bine hrănit, cu un nou cip care-i declara franciza de cetăţean din Saskatoon. Jack avusese grijă de el. În cele câteva secunde care-i trebuiră lui Eliasz să se întindă după pistol, memoria lui trecu în revistă, stroboscopic, sute de feţe – toţi copiii aceia pe care nu-i salvase în Vegas, surorile lui, băieţii pe care-i bătuse în fabrica de roboţi a bisericii. Nici măcar cei mai răi dintre ei n-ar fi meritat soarta de care avuseseră parte. Pur şi simplu, avuseseră ghinionul de a se naşte fără francize. În timp ce pielea i se întărea, umplându-se de fire, Eliasz se întrebă pentru o clipă halucinantă dacă faptul că Jack îl găsise pe Threezed nu fusese un fel de miracol pervers.

Degetul lui Eliasz era pe trăgaci, şi mâna lui ţinti. Dar chiar atunci auzi în spatele lui un urlet de metal distrugând metal şi se gândi că Paladin ar putea fi rănit mortal. Iar el putea să vadă ce e cu botul sau s-o ucidă pe femeia pirat. Avea de ales.

Sau poate nu.

Cu un pârâit chinuitor al gâtului, Eliasz se întoarse şi descoperi că botul îşi elibera degetele acoperite de virus care i se lipiseră de piept. Îşi revenea, nu murea. Însă până când Eliasz ţinti din nou, cu pleoapele aproape cusute, Jack şi prietenii ei dispăruseră. Şi tot ce înregistraseră sistemele perimetrului său fusese distrus de experimentul de depilare al unei absolvente.

22
MAREA PHARMA

21 iulie 2144

Med stătea în picioare, într-o rază de soare, în care pluteau particule de reţea, care venea de la una dintre ferestrele de sus ale Laboratorului Liber. Absorbea energie prin celulele fotovoltaice croşetate invizibil în ţesutul pielii ei. Îşi întinse mâinile în faţă, absentă, de parcă şi-ar fi examinat unghiile. Evalua, pentru a o sută patruzeci şi şaptea oară, micile diferenţe de textură a pielii dintre braţul ei original şi cel pe care şi-l instalase ieri.

Paramedicii plecaseră de mult, iar mama lui Krish se întorsese la Vancouver cu rămăşiţele lui. Analizele medicale anuale nu puteau prevedea întotdeauna atacurile de cord, iar Krish nu fusese niciodată genul care să se autoexamineze. Reţeaua de camere a laboratorului făcea atâtea figuri, încât nimeni nu se întrebase cum de murise la o oră când laboratorul era închis. Între timp, spuneau fluxurile de ştiri, notoriul pirat Judith „Jack” Chen – arestată în tinereţe pentru terorism şi căutată de CIP – fusese ucisă într-un schimb de focuri la ascunzătoarea ei din Moose Jaw.

În realitate, Jack se ascundea în spatele unui nor de particule false de date în apartamentul lui Med, recuperându-se după rănile suferite şi grefându-şi extensii violete şi negre pe părul tuns scurt de pe cap. Pe forumul iubitorilor de pisici găsise un GIF cu un bot care mângâia un pisoi, în care fusese inserat steganografic un mesaj de la Frankie: „N-am murit încă.” Uşurarea lui Jack fusese ca o doză de Ellondra. Lăsă alături poza unei pisici întinse pe spate, cu vârful limbii roz afară din gură, şi un răspuns secret în cod pentru Frankie: „Încă respir.”

Într-o singură zi de muncă frenetică, Jack termină de scris comunicatul de presă pe care-l începuse Krish. „Dovezi solide arată că Zaxy şi-a proiectat drogul Zacuity pentru a crea dependenţă”, aşa începea. Suficient pentru ca lui Med să i se ia un interviu în exclusivitate de către ZoneFeed, urmat de un articol detaliat pe *New Scientist.*

Atunci când lucrarea de cercetare a lui Med avea să fie încărcată pe depozitul de texte al Laboratorului Liber, ZoneFeed avea să publice interviul. Med nu trebuia să se aşeze la birou şi

să dea clic, aşa cum ar fi făcut un uman. Trimise o comandă serverului, folosind protocolul wireless al laboratorului. Stând în picioare, în mijlocul Laboratorului Liber, accesă fluxurile de ştiri cu mintea, privind cum articolul de pe ZoneFeed se multiplică şi dă naştere unor mesaje private din ce în ce mai frenetice din partea altor site-uri de ştiri. Traficul pe depozitul de cod al Retcon explodase. Spitale din toată lumea imprimau medicamentul, iar corporaţiile mai liberale începură să emită propriile comunicate de presă, în care se distanţau de Zaxy şi spuneau că nu le vor mai furniza angajaţilor lor Zacuity.

Med se întoarse în birou pentru a le răspunde reporterilor, privind între timp cum fragmente din conversaţiile cu aceştia apăreau după câteva minute sub formă de capturi video pe fluxurile de ştiri.

Tot personalul Laboratorului Liber îşi luase, practic, o zi liberă pentru a privi cum Proiectul Retcon devine celebru. Pe la prânz, cineva deschisese un butoiaş de bere, iar până la 3.00 p.m. atmosfera devenise gălăgioasă. Catalyst proiecta, simultan, patru fluxuri de ştiri în aer, deasupra meselor de laborator. Coaliţia Economică a Zonei Comerciale Libere dăduse, în sfârşit, o declaraţie: un reprezentant pretindea că o să lanseze o anchetă independentă asupra drogului de productivitate produs de Zaxy, pe baza cercetărilor efectuate la Universitatea din Saskatchewan, întregul Laborator Liber izbucni în urale.

Dincolo, pe fluxul NRx News, doi comentatori discutau ştirea. „Dar să nu uităm că această cercetătoare e un bot, Larry”, spuse unul dintre ei. „E foarte posibil să fi fost programată de una dintre corporaţiile rivale lui Zaxy pentru a face aceste declaraţii – sau de grupările radicale din laboratorul unde lucrează.”

Cu câteva minute mai târziu, o ziaristă din Sydney tocmai încheia un interviu cu Med. Făcu o pauză dramatică, apoi puse întrebarea finală. „Trebuie să te întreb, deoarece informaţia a apărut de mai multe ori la ştiri. A umblat cineva la programarea ta? Există posibilitatea ca această descoperire să fie opera unui hacker răuvoitor care te-a făcut să crezi asta?”

„Nu.”

Med întrerupse fluxul, se ridică şi se îndreptă spre umanii care sărbătoreau în jurul butoiaşului de bere. Când se întoarse seara acasă, Jack dispăruse. Însă mobilul lui Threezed era încă acolo,

pe podea, lângă un teanc de haine de-ale lui.

23 iulie 2144

Biroului decanului îi trebuiră două zile ca să-şi dea seama că Med pusese la dispoziţia presei concluziile unei lucrări ştiinţifice importante fără a folosi canalele cuvenite de relaţii publice. Drept urmare, programul ei din acea dimineaţă fu eliberat pentru o întâlnire obligatorie cu administraţia.

Când ajunse acolo, decanul purta o conversaţie aparent jovială cu un bărbat cu un aspect vag familiar şi cu doi repi de la CIP, într-o sală de conferinţe.

Bărbatul se dovedi a fi fondatorul lui Zaxy, care iradia tinereţea indusă de Vive şi se prezentă drept Roger. Purta o cingătoare lucioasă, o tunică scumpă şi blugi. Roger vorbea exact cu accentul pe care-l foloseau crainicii emisiunilor de ştiri de pe ZoneFeed.

— Doctore Cohen, aţi creat o terapie extraordinară cu Retcon – extraordinară, zise el şi scoase un chicotit bine exersat. E tipul de chestie pe care aş cumpăra-o, dacă n-ar fi fost lansată sub un brevet deschis.

Făcu o pauză, afişând o expresie care oscila între îngrijorare reală şi fals regret.

— Însă sunt sigur că vă daţi seama care este poziţia Zaxy aici. Lucrarea dumneavoastră susţine că ar fi un „antidot” pentru Zacuity. Aş fi fericit să vă invit la Zaxy pentru a avea o discuţie – protejată de un acord de confidenţialitate – cu echipa noastră de la Zacuity în legătură cu posibile defecte ale medicamentului. Totuşi, suntem convinşi că Zacuity este o substanţă absolut inofensivă, cât timp este administrată cum trebuie.

— Îţi apreciez poziţia, Roger, dar o variantă de Zacuity obţinută prin inginerie inversă a ucis sute de oameni.

Roger îi aruncă o privire rapidă decanului.

— Zvonurile care insinuează că drogul de pe stradă e Zacuity obţinut prin inginerie inversă sunt lipsite de orice temei. Asocierea, în presă, a produsului nostru cu drogurile ilegale – asociere încurajată de lucrarea dumneavoastră – ne-a făcut deja să pierdem o sumă enormă de bani. Avocaţii noştri ne sugerează că am putea, în mod justificat, să vă dăm în judecată – pe dumneavoastră şi universitatea – pentru calomnie.

— Nu am niciun control asupra lucrurilor pe care le spun oamenii pe reţea despre Retcon. Dar am analizat eu însămi

drogul. Este incontestabil o variantă a lui Zacuity obţinută prin inginerie inversă.

Med strânse pumnii sub masa pentru conferinţe.

— În regulă, în regulă. Nimeni nu te acuză de neglijenţă în cercetare, Medeea, interveni decanul, într-o dispoziţie împăciuitoare. Retcon e un proiect umanitar şi a salvat deja mulţi oameni de la o dependenţă debilitantă.

Roger consideră că asta echivala cu închiderea cazului.

— Sunt cu totul de acord. Dorim doar să ne asigurăm că nu faceţi nimic pentru a încuraja zvonurile despre o eventuală legătură între Zacuity şi aceste… incidente tragice.

Med începu să vorbească, însă decanul o opri, ridicând o mână.

— Ne bucurăm să-ţi facem acest serviciu, Roger. În calitate de profesori şi de cercetători, considerăm că este de datoria noastră să corectăm pseudoştiinţa atunci când apare în presă.

— Nu există niciun dubiu că Zacuity creează dependenţă.

Med nu putea să-şi stăpânească tonul oarecum agresiv.

Roger nu i se mai adresă lui Med, în schimb, îi aruncă decanului o privire admirativă.

— Îmi place că le-aţi inspirat cercetătorilor dumneavoastră o asemenea pasiune. Pasiunea este motorul inovaţiei.

Trecuse pe teritoriul clişeelor fiindcă ştiuse că va câştiga. Universitatea nu şi-ar fi permis o luptă juridică cu Zaxy. Drept rezultat al întâlnirii, Med avea să şteargă toate referinţele la Zaxy şi la Zacuity din documentaţia proiectului Retcon şi de pe forumurile publice. Decanul consimţi să retragă cercetarea lui Med despre obţinerea de Zacuity prin inginerie inversă şi să prezinte o dezavuare oficială a acesteia în cazul în care nu supravieţuia unui proces riguros de evaluare inter pares la un jurnal Sievert proeminent.

Roger şi reprezentanţii CIP plecară după strângeri cordiale de mâini. Lui Med nu-i venea să creadă că asta se întâmpla cu adevărat.

— Dar Zaxy are un pachet majoritar de acţiuni la Sievert.

— E doar politică, Medeea, o asigură decanul. Important e că Proiectul Retcon poate continua.

Mergând pe jos înapoi spre Laboratorul Liber, Med scană fluxurile de ştiri. Nu se mai înregistraseră dezastre provocate de episoade maniacale de la apariţia poveştii despre Zacuity, aşa

că poate nu conta că Zaxy n-avea să se prăbuşească. Poate că până la urmă chiar schimbase destule lucruri. În fond, publicul aflase despre Retcon, iar prevânzarea de Zacuity către corporaţii era compromisă. Undeva acasă, pe Arhiva Radicală Anchorage, exista o copie a lucrării ei despre ingineria inversă care nu avea să fie ştearsă niciodată.

Îşi puse întrebarea dacă Jack şi Krish ştiuseră că se va întâmpla ceva de genul ăsta, când îi spuseseră să publice lucrarea. Dar nu-i putea întreba. De-acum încolo trebuia să hotărască de una singură.

5 decembrie 2144

Lianele violet ale lui Catalyst începuseră s-o plictisească, aşa că acum vorbea despre creşterea unor tentacule din propriul scalp, pentru o petrecere cu costume dedicată recoltei. David o asculta pe jumătate atent, uitându-se în acelaşi timp prin *New Scientist,* ale cărui pagini presărate cu imagini apăreau şi dispăreau în aer, deasupra proiectorului de lângă cotul lui. Erau studenţii ei acum. Privirea lui Med mătură laboratorul, cu pâlcurile lui de cercetători şi teancurile de echipament. Şi toate deveniseră responsabilitatea ei.

Odată cu moartea lui Krish, departamentul de bioinginerie suferise un fel de criză. Laboratorul Liber era o maşină perpetuă de strâns fonduri, o mascotă a donatorilor umanitari şi a sponsorilor avuţi. Nu se punea problema să fie închis. Dar pe de altă parte era enorm, o amestecătură de proiecte, şi al naibii de greu de condus. În plus, toţi profesorii şi cercetătorii de vârf aveau deja propriile laboratoare.

Deşi fusese o alegere cam neobişnuită, nimeni nu obiectă când preşedintele departamentului sugeră să fie luată în considerare candidatura unei cercetătoare angajate recent, Medeea Cohen. Era devotată misiunii laboratorului şi adusese deja un val de publicitate pozitivă pentru universitate prin descoperirea terapiei Retcon împotriva dependenţei. Nimeni nu aduse vorba de scurta vizită din partea lui Zaxy şi nici de lucrarea pe care Med o retrăsese. Aşa că, pe la sfârşitul trimestrului de iarnă, Med îl înlocui pe Krish în postul de cercetător principal al Laboratorului Liber.

Masa simplă, de spumă, era aranjată exact aşa cum îi plăcea ei. Înghesuită într-un colţ, nu putea fi văzută prin uşile de plastic transparent ale biroului. Mai ales în momentele când avea trei

proiectoare, care îi desenau un monitor tridimensional plutind ca o emisferă strălucitoare deasupra scaunului ei. Stând acolo, putea lucra în reţea, în timp ce alertele de mesaje se colectau în spaţiul nefolosit de deasupra capului. Ca să-şi facă biroul mai confortabil pentru studenţii şi cercetătorii care o vizitau constant, trăsese înăuntru trei fotolii şi o canapea puţin desfundată, funcţională, dar cam uzată de viaţa din Laboratorul Liber.

Biroul lui Krish era încă gol şi întunecat. Med îl păstra pentru un nou cercetător ştiinţific principal, deşi nu anunţase încă această poziţie vacantă. Era doar un alt punct de pe lista ei cu lucruri de făcut.

Med se aşeză mai bine în scaun şi, cu o mişcare a mâinii, făcu să apară calculatorul, a cărui linie de comandă forma, momentan, un înveliş întunecat în jurul corpului ei. Apoi, întinzând ambele mâini, iniţie procese şi îşi inundă masa cu toate culorile care puteau reprezenta date.

După patru ore şi jumătate, se auziră voci din spatele uşilor, apoi Threezed le deschise şi se trânti în cea mai mare adâncitură din canapea.

— E vineri, Med. Hai să mergem să dansăm sau ceva.

Med stinse proiectoarele, cu câteva mişcări în aer, şi păru să răsară dintr-o bulă de text plutitor. Asta îi spunea Threezed aproape în fiecare seară când îşi termina munca. Amândoi urau dansul.

— Hai să vedem un film, îi răspunse ea, cu un rânjet. Ceva ciudat şi vechi, de la ora ta de istorie a televiziunii.

Threezed îşi crease o nouă identitate: John Chen, care fusese şcolit acasă şi apoi lucrase ca independent la o fermă în împrejurimile Saskatoonului, până acum două luni, când avusese prima dată carte de muncă, la un magazin de haine la mâna a doua de pe Broadway. Îşi închisese jurnalul SlaveBoy şi acum audia nişte cursuri de istorie media la U din S, iar între timp îşi calcula următoarea mişcare. Şi, cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai evident care avea să fie aceasta.

16 ianuarie 2145

Furtul algelor îi amintea lui Jack de vremurile când era fetiţă, pe câmpurile de rapiţă, la vremea recoltei. În fiecare săptămână urca cu subul de la mare adâncime, plutind chiar dedesubtul suprafeţei oceanului, spre fermele maritime cu alge care se

bălăceau între balize conectate de fâşii lungi de plastic, lângă coasta de sud a UA. Alarmele de perimetru de aici nu erau prea sofisticate. Nu vedea niciodată pe nimeni – uman sau bot – care să supravegheze aceste margini îndepărtate ale fermelor.

Când prinse cu mâinile spirulina, care-i aluneca printre degete şi care, odată ajunsă pe suporturile de uscare, arăta ca un păr fin şi încurcat, Jack îşi aminti de verdeaţa hrănită de soare a perioadei de vegetaţie din Saskatchewan. Când trase suporturile pe punte, poziţionându-le sub dezumidificatoare, se gândi cum ar fi să-şi poată retrăi viaţa, pornind de la ferma părinţilor ei. Cum ar fi fost să fi studiat agricultura, în locul ingineriei genetice?

Zilele ei s-ar fi putut sfârşi aşa, recoltând în linişte plantele care aveau să-i fie combustibil pentru corp şi pentru maşinării. Acea altă persoană, Judith fermiera, ar fi simţit soarele deasupra capului şi ar fi văzut cum i se unduieşte recolta la picioare, exact ca Jack. Îşi imagină cu plăcere cum varianta mai sigură, alternativă, a vieţii sale reuşise, cel puţin în felia aceasta de timp, să o subordoneze pe cea reală. Dacă ignorai, bineînţeles, furtul algelor. Şi noile contacte din grupuri Culturaliberă pe care şi le făcea pe forumurile din UA.

Odată cu venirea primăverii, decise Jack, versiunea mai sigură a vieţii ei avea să-i cedeze din nou controlul celeilalte.

23
CHEIE DE AUTONOMIE

21 iulie 2144

Lee repară carapacea lui Paladin şi-i instală noi drivere pentru senzoriumul pe care-l avea în pumn, dar ridică din umeri când Paladin îi ceru un creier nou.

— Nimeni nu se aşteaptă să dureze prea mult creierele astea, Paladin. Ştiu că-i nasol, dar ăsta-i adevărul.

Văzând că ea nu-i răspunde, o privi prin proiecţia translucidă care prezenta o diagramă a datelor braţului ei.

— Va trebui pur şi simplu să înveţi să recunoşti oamenii aşa cum fac şi alţi boţi: să-i analizezi după voce, microbiom sau miros.

Făcu o pauză pentru a-i ciocăni, mândru, în mână.

— Unii boţi pot să identifice expresiile oamenilor analizându-le mersul sau postura, adăugă el absent, revenind la lucru.

— Deci pot recunoaşte expresiile faciale ale oamenilor analizând alte lucruri la ei?

— Într-un fel, e ca şi cum ţi-ai crea un sistem mnemotehnic, rânji Lee. Adică să te foloseşti de un lucru ca să-ţi aminteşti de altul. De exemplu, îmi amintesc întotdeauna numele tău fiindcă e categoria mea preferată de personaje din jocul „Aleea vrăjitorului”.

Lui Paladin, comparaţia lui Lee nu i se păru potrivită. Dar n-ar fi făcut decât să-l deruteze dacă i-ar fi spus de ce.

După luni întregi de autonomie simulată, Paladin se obişnuise cu ideea că amintirile puteau fi modificate prin adăugarea de noi metadate. Dar sarcina de acum era mai dificilă decât problema cu care se confruntase la Vancouver, când reanalizase ce simţea despre Eliasz. Acum avea de-a face cu o întreagă bază de date de expresii faciale pe care nu le mai putea citi. Nu exista altă modalitate de a le cartografia după stări de spirit decât odată cu trecerea timpului, prin încercări şi greşeli, pe măsură ce avea să-şi dea seama cum se corelează gesturile, mirosurile şi vocile umane cu conţinutul emoţional. Şi, oricât de bună ar fi devenit la asta, întotdeauna, privind pe cineva, avea să-i lipsească unul dintre canalele de date. Oamenii îşi comunicau adesea sentimentele adoptând intenţionat expresii care nu se potriveau cu vocile lor sau cu limbajul lor corporal. Mai ales atunci când glumeau. Paladin îşi petrecu următoarele

zile traducând minuţios expresiile faciale din memoria sa în alte date biometrice, pe măsură ce le întâlnea printre umani.

De fiecare dată când îşi codifica amintirile, îşi aducea aminte de limitele autonomiei ei. Oricine de la bază, dintre cei care aveau nivelul corespunzător de acces, ar fi putut folosi cheia păstrată de federaţie pentru a-i citi conţinutul fişierelor din minte.

În tot acest timp, Eliasz era într-o misiune la Johannesburg. Când se întoarse, Paladin fu trimisă imediat într-o misiune de supraveghere, pentru a găsi o fermă de servere ascunsă care distribuia în Tanger înregistrări video piratate. Reuşiră să nu se întâlnească în Tabăra Tunisia două săptămâni.

Lee nu menţionă niciodată cheia de autonomie simulată a lui Paladin şi nici ea nu aduse vorba despre asta. Voia să-şi controleze propriile programe atâta vreme cât se putea. Chiar dacă nu era în realitate proprietara amintirilor ei, putea cel puţin să fie sigură că dorul pe care-l simţea în absenţa lui Eliasz era ceva ce inventase ea, de una singură. Nu era o loialitate implantată, era o buclă de cod pe care o scrisese singură şi care executa acelaşi fior al pierderii, iar şi iar. Mai mult decât orice altceva, sentimentele inutile şi iraţionale pe care le avea faţă de Eliasz erau dovada că autonomia ei continua.

4 august 2144

Când Eliasz reveni la Tabăra Tunisia, Paladin ştiu imediat. Reţeaua bazei îi recunoscuse faţa – deşi nu şi ce însemna expresia ei – şi Paladin îi putu urmări traseul pe harta complexului şi îl văzu trecând de un aerodrom şi intrând într-un labirint de cămăruţe rezervate umanilor. Apoi intră într-o încăpere pe a cărei uşă scria RESURSE UMANE, iar semnalul se pierdu.

După cincisprezece minute, următoarele misiuni ale lui Paladin i se şterseră din memorie. Accesul ei la harta şi la resursele locale ale Taberei Tunisia se reduse drastic. Botul avea acum aceleaşi acreditări ca orice vizitator, iar ele nu depăşeau cu mult accesul la reţeaua publică şi informaţiile nesecretizate despre bază. Alarmat, botul încercă să-l contacteze pe Fang.

Sunt Paladin. Tu eşti Fang. Hai să folosim sesiunea secretă asupra căreia ne-am înţeles.

Nu pot autentifica identitatea ta. S-ar putea să nu fii Paladin.

Înainte de a putea iniţia o nouă sesiune criptată, Eliasz îi trimise un mesaj. Îi cerea să se întâlnească cu el într-una dintre camerele Faraday, aflată cu multe niveluri peste acela unde Fang îi povestise prima dată despre antropomorfizare. Uluită şi tulburată de schimbarea acreditărilor ei, folosi o hartă a complexului care îi rămăsese în memorie şi ajunse în camera blindată, ai cărei pereţi imitau granitul. Sosi şi Eliasz şi se aşeză lângă ea, pe o bancă largă de spumă ce ieşea din stânca falsă. Paladin aşteptă să vorbească el primul.

— Vreau de mult să vorbesc cu tine între patru ochi, îi spuse el simplu. Trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat la Moose Jaw, fiindcă ştiu că nu ai acreditarea necesară să-mi vezi rapoartele.

Stătea în faţa ei, iar Paladin recunoscu că ochii lui căprui-închis erau de acelaşi căprui-închis ca întotdeauna. Nu avea nevoie de un creier uman pentru a şti asta.

— Când mi-am recăpătat cunoştinţa, ofiţerul meu superior mi-a spus că CIP găsise nişte rămăşiţe în acel tunel. Au presupus că Jack murise în explozie, după ce m-ai scos tu de-acolo.

Făcu o pauză, iar Paladin observă cum postura lui devenise mai rigidă. Eliasz se întoarse spre ea şi îi luă o mână într-a lui. Verificându-i sângele, Paladin percepu o creştere bruscă a oxitocinei, ceea ce-i produse o plăcere imensă. Nu putea şti ce expresie afişează Eliasz, însă ştia ce simte.

— Zaxy n-a fost prea încântat de ceea ce s-a întâmplat, dar totuşi şi-au prins piratul. Iar CIP mi-a dat o primă uriaşă.

Nu spuse ceea ce ştiau amândoi: dintr-un motiv oarecare, Eliasz decisese să n-o ucidă pe Jack, iar CIP îşi pierduse vânatul. Eliasz continuă să vorbească, înfierbântat şi precipitat.

— Vreau să ies din afacerea asta, Paladin. M-am gândit că am putea pleca undeva departe pentru o perioadă. Poate pe Marte. Aşa că ţi-am cumpărat contractul. Nu pot suporta ideea ca femeia pe care o iubesc să nu fie autonomă.

Paladin era copleşită de răspunsuri posibile la declaraţia lui, însă acum, cel puţin, schimbarea acreditărilor ei avea sens.

Eliasz o strânse mai tare de mână. Ea putea să-i simtă gustul dorinţei şi al îngrijorării.

— O să vii cu mine?

Înainte de a-şi primi cheia de autonomie, Paladin nu putuse

acorda prioritate dorinţelor ei în detrimentul cererilor lui Eliasz; putea să le plaseze cu doar o fracţiune de secundă mai târziu, dar întotdeauna mai târziu. Acum putea să se ocupe întâi de problemele ei. Şi avea ceva de investigat, mai important decât dragostea. Verificarea avea să dureze mai puţin de o secundă.

Folosind programe pe care şi le instalase singură în minte, botul generă o nouă cheie pentru a-şi codifica amintirile. Pentru prima dată în viaţa ei, acest proces funcţionă. Amintirile îi erau criptate, iar cheia deţinută de Federaţie ca garanţie s-ar fi dovedit inutilă. Ar fi durat secole, chiar şi pentru cel mai sofisticat dispozitiv, să decodifice tot ceea ce văzuse şi aflase ea în lunile pe care le trăise. Ştia, în sfârşit, ce însemna să fie proprietara tuturor experienţelor ei.

O pace profundă se instală în jurul marginilor minţii ei, mult mai puternică decât un perimetru defensiv în luptă. Nimeni nu putea afla ce gândeşte, decât dacă îi permitea ea asta. Îşi dădu seama că o cheie de autonomie nu însemna doar accesul ca administrator la programele care-i modelau dorinţele. Însemna să-ţi simţi propria intimitate.

Pentru câteva secunde, Paladin rămase singură cu gândurile ei. Apoi vocaliză.

— Voi merge cu tine pe Marte.

Eliasz întinse mâna pentru a-i atinge noua suprafaţă a carapacei, vindecată de toate tumorile şi rănile virale.

— Ştiu că nu mai e la fel pentru tine. O parte din tine s-a dus. Însă rămâi cea mai fantastică femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Mângâie abdomenul lui Paladin, deasupra cavităţii pentru creier, plină acum de spumă antişoc.

Paladin îşi puse mâna peste a lui. Semnalele electrice ce traversau pielea lui Eliasz păreau mult mai neregulate decât ultima dată când se îmbrăţişaseră. Paladin prelevă mostre de-a lungul unei porţiuni de zece centimetri din braţul lui gol şi-şi dădu seama că sistemul lui de perimetru dispăruse. Aşa că amândoi pierduseră o parte din ei înşişi.

Dar Eliasz n-avea să înţeleagă niciodată ce îi lipsea lui Paladin. Credea că ea îşi pierduse adevăratul sine, care în mintea lui se confunda complet cu genul ei. Dar cercetările lui Paladin de pe reţea o conduseseră la depozite de texte uriaşe despre istoria umanilor transsexuali, care-şi schimbaseră

pronumele exact ca ea. Era destul de sigură că Eliasz o antropomorfiza ca pe unul dintre aceştia, imaginându-şi că i se repartizase un pronume greşit la naştere. Era posibil să nu înţeleagă niciodată că aceste categorii umane ale lui – poponar, femeie, transsexual – nu se aplicau la boţi. Sau poate că înţelegea. Până la urmă, o iubea în continuare, deşi creierul ei dispăruse.

Paladin îşi păstră aceste idei pentru ea însăşi, fiindcă putea s-o facă. Erau primele gânduri intime pe care le avusese vreodată.

16 ianuarie 2145

Platforma ascensorului spaţial era de un cenuşiu uniform şi se sprijinea pe nişte piloni impresionanţi de ciment, îngropaţi adânc în fundul Pacificului ecuatorial. Servea ca unică ancoră pentru un cablu masiv, negru, asamblat şi întreţinut de miliarde de microorganisme superspecializate proiectate pentru asta, care se ridica din centrul platformei, străbătea atmosfera şi continua mii de kilometri în spaţiu. La capătul celălalt se găsea un asteroid capturat, care servea drept contragreutate şi mic orăşel de tranzit pentru aceia aflaţi în drum spre toate oraşele de dincolo de Pământ.

Dar Paladin nu vedea mare lucru din asta, de pe platformă. Deasupra lor, cerul era albastru-umed şi lipsit de adâncime, plin de compuşi organici pe care Paladin îi putea identifica mai repede decât ar fi identificat expresia lui Eliasz. Tocmai începuse să primească pachete de date de la cele două braţe robot ale ascensorului, cu pumnii lor care se încleştau şi se descleştau de pe cablu. Curând, gondola de transport avea să intre în raza vizuală.

Câţiva pasageri se strânseră încet să privească coborârea. Erau cu toţii umani, dar Paladin se obişnuise de-acum cu asta. Timp de cinci luni, trăise împreună cu Eliasz într-un cartier uman al Budapestei. Erau suficienţi boţi autonomi în oraş ca nimeni să nu-i întrebe nimic despre relaţia lor, însă ocazional ea observase din posturile lor că ideea îi deranja. Însă asta nu avea să mai conteze aşa de mult pe Marte, unde lipsa forţei de muncă făcea ca toată lumea să fie bine-venită, mai ales un bot care putea lucra în afara domurilor atmosferice.

Putea deja să vadă braţele pe cablu, ataşate de o gondolă cu cinci niveluri ale cărei ferestre de diamant separau lumina în lungimile de undă din care este constituită. Eliasz privea şi el.

Paladin veni în spatele lui şi îi puse mâinile pe umeri, descoperindu-şi, printre segmentele armurii, polimerii translucizi ai muşchilor de la încheieturi. Eliasz îşi dădu capul pe spate lipindu-l de pieptul ei, cu părul ciufulit şi moale chiar sub bărbia lui Paladin. Inima bărbatului începu să bată mai repede, aşa cum se întâmpla întotdeauna când ea îşi lipea corpul de al lui, iar botul îşi înfăşură scuturile-aripi complet în jurul amândurora, creând un adăpost intim cu îmbrăţişarea sa blindată.

MULŢUMIRI

O mulţime de oameni mi-au dat sfaturi bune în legătură cu ştiinţa, tehnologia, geografia şi economia lumii din acest roman. Pentru asta, le mulţumesc mult lui Kent Berridge, Bethany Brookshire, David Calkins, Simone Davalos, Joe Gratz, Norma Green, Margaret Horton, Terry Johnson, Terry Robinson, Daniel Rokhsar, Noah Smith şi Maia Szalavitz.

Pentru primele lecturi, feedback editorial şi camaraderie scriitoricească, le mulţumesc lui Anthony Ha, Liz Henry, Hank Hu, Keffy Kehrli, Claire Light, Na'amen Tilahun şi Jason Thompson.

Pentru inspiraţia muzicală, le mulţumesc trupei The Arrogant Worms, lui Marshall Burns şi lui Piper Burns. Pentru inspiraţia geografică, mulţumesc clanurilor Burns şi Fletcher, care m-au făcut să mă simt ca acasă.

Pentru strălucirea editorială şi îngheţata delicioasă, îi mulţumesc lui Liz Gorinsky. Pentru că a făcut întotdeauna ca visurile mele despre cărţi să devină realitate, îi mulţumesc magicei Laurie Fox.

Pentru dragoste, conversaţii şi glume, le mulţumesc lui Charlie Jane Anders, Jesse Burns şi Chris Palmer, cei mai buni umani pe care îi poate avea un uman.

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Pământul, 2144. Cetățenia a fost înlocuită de franciză, iar oamenii lucrează alături de roboți avansați, care încep să dea semne de emancipare.

Judith Chen „Jack" este pirat și, din propriul submarin, le distribuie medicamente săracilor. Dar cel mai recent, Zacuity, provoacă victime, iar Jack trebuie să descopere repede antidotul.

Pe urmele ei pornește o pereche neașteptată: Eliasz, un agent militar angajat de cea mai mare companie farmaceutică, și partenerul său robot, Paladin. În goana după informații, cei doi se apropie mai mult decât credeau că e posibil.

Însă cel mai important e să oprească epidemia bizară care distruge vieți și aproape îneacă New Yorkul.

0110000101110101011101000110111101101110011001
10111101101101

„Este o mare noutate felul naturalist, subiectiv și paradoxal de umanist în care se dezvoltă punctul de vedere al unui robot – totul pentru o poveste puternică și însuflețită."

William Gibson

Cu un doctorat obținut la Universitatea Berkeley din California, Annalee Newitz este o jurnalistă specializată în impactul cultural al științei și tehnologiei. A lucrat ca analist politic pentru Electronic Frontier Foundation și a scris pentru publicații precum *Ars Technica*, *Gawker*, *Wired*, *New Yorker*. În 2008 a fondat *io9*, unul dintre cele mai citite bloguri de science fiction din lume. *Autonom*, romanul ei de debut, a fost nominalizat la premiile Nebula și Locus.

ARMADA powered by NEMIRA

CITIT DE RADIO GUERRILLA

e-BOOK DISPONIBIL

NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0492-6

9 786064 304926